

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

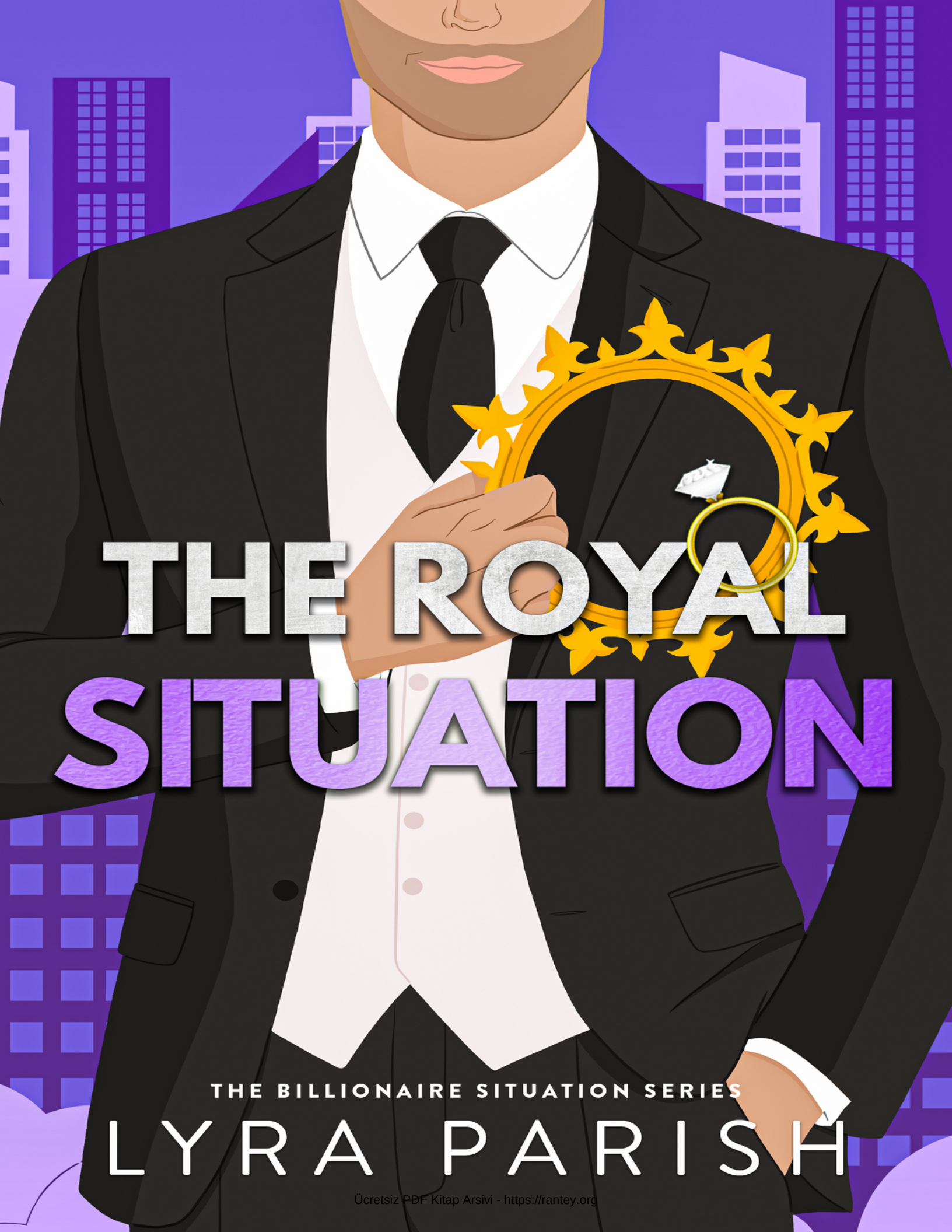
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A stylized illustration of a man from the chest up, wearing a black tuxedo jacket, a white dress shirt, and a black necktie. He is holding a large, ornate yellow ring with a diamond in his right hand. The background is a purple cityscape with stylized buildings. The title 'THE ROYAL SITUATION' is overlaid on the image.

THE ROYAL SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

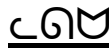
<https://t.me/cevirigilleryorum>

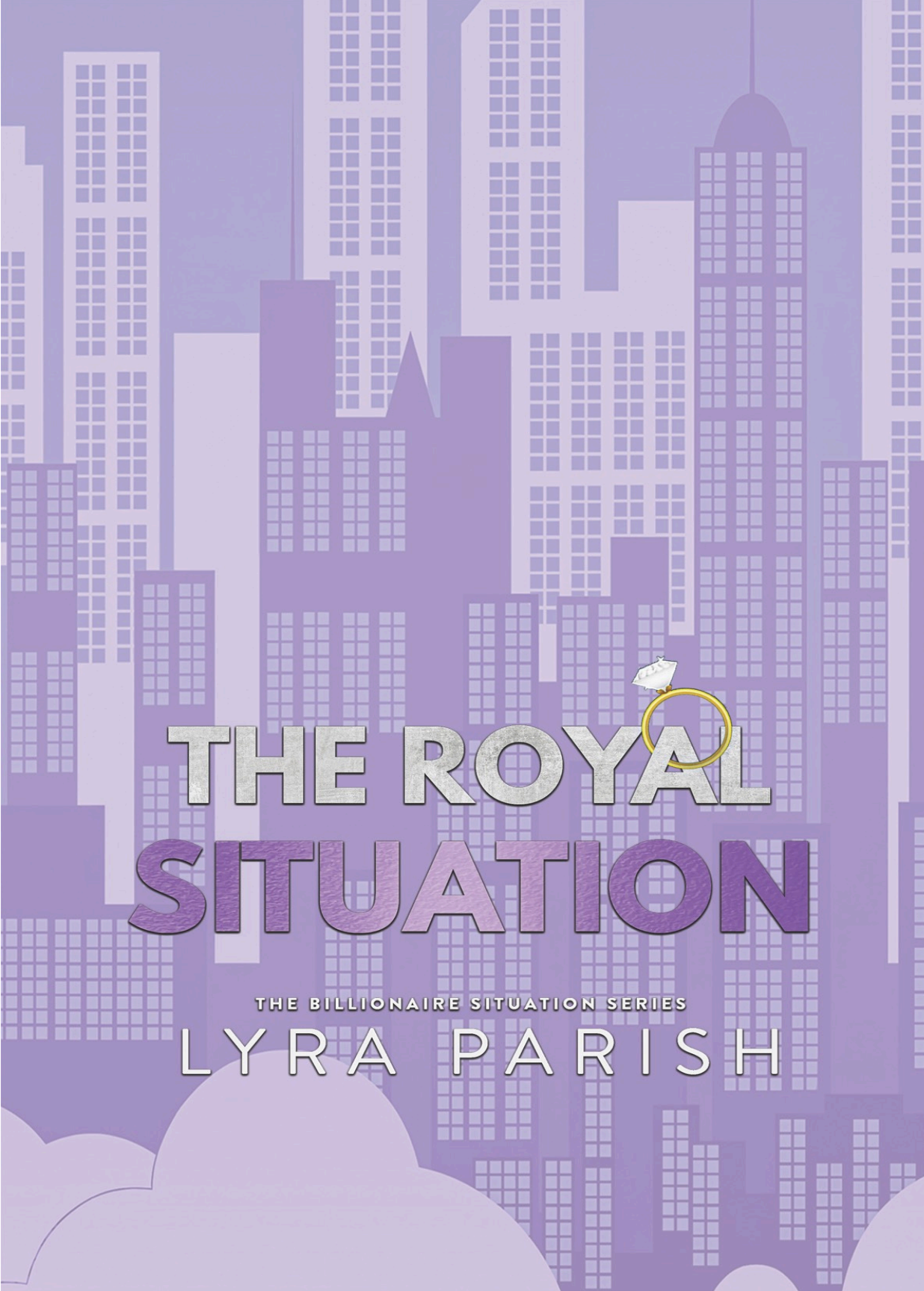
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

THE ROYAL SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

Telif hakkı © 2026 Lyra Parish
www.lyraparish.com

Kraliyet Durumu
Milyarder Durumları Serisi, #7

Editör: Jovana Shirley
Beklenmedik Düzenleme
beklenmedikduzenleme.com

Düzeltilen: Marla Esposito
proofingstyle.com

Kapak Tasarımı: Bookinit! Designs
bookinitdesigns.com

Tüm hakları saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bir incelemede kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka modellerini eğitmek için kullanılamaz. İsimler, karakterler, kurumlar, kuruluşlar ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, yetişkinlere yönelik içerik, alkol kullanımı ve küçükler için uygun olmayan bir dil içeren , *ateşli* bir romantik komedidir.

Bu, bu 🏰 'ı düşüren tüm krallar ve kraliçeler için. Kim olduğunuzu ve ne kattığınızı asla unutmayın.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Epilog](#)

[İletişimi koparmamak](#)

[Teşekkürler](#)

[Lyra Kilisesi Hakkında](#)

tıklım Galeri tıklım dolu ve küçük kız kardeşimi bulup onu buradan çıkarmak için kalabalığı tarıyorum.

Delphine yirmi altı yaşında, benden on yaş küçük ve beni katılmak istemediğim etkinliklere götürmeyi hayatının misyonu edinmiş. Bu akşam, bu ziyaretin en fazla iki, üç saat süreceğine söz verdi. Ablam, üç ay önce vefat eden kraliyet portre ressamımız Henri Beaumont'un yerine birini arıyor. Bu daha bir saat önceydi ve şimdiden sabrımı tüketti.

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Etrafımda konuşmalar birbirine karışıyor; teknik, anlam ve kimin kocası kiminle yatıyor gibi sanat dünyasının alışlagelmiş sohbetleri. Hava, bu tür şık New York sanat galerilerini dolduran tipik pahalı parfüm ve eski zenginlik kokusuyla dolu.

Delphine muhtemelen bir arka odada yeni bir en yakın arkadaş ediniyor, benim ise arkadaşım Dyson'ın çatı katında, üç viski içmiş, hayatımın sonuna doğru özgürlüğümün son birkaç gününün tadını çıkarmam gerektiğinin farkında bile değil.

Evet, kulağa dramatik geliyor, ama aynı zamanda inanılmaz derecede doğru.

İki gün sonra, ailemin evlilik için uygun gördüğü kadınlarla görüşmeye başlamak üzere Montclair'e uçacağım. On sekiz

yaşındayken, otuz beş yaşına kadar evlenmeyi kabul etmiştim. Eğer evlenmeseydim, görücü usulü evliliğe zorlanacaktım. O zamanlar, yardıma ihtiyacım olmadan birini bulacağımdan emindim. Şimdi, otuz altı yaşında, arama yapacak zamanım kalmadı.

Büyük tuvallerden oluşan bir duvar beni adımlarımın ortasında durduruyor ve Delphine'i bulmayı, düzenlemeyi ve beni rahatsız eden diğer her şeyi unutuyorum. Önemli olan tek şey, başını cama yaslamış, metroda uyuyan kadının portresi. Hastane çalışma rozeti hala parlak mavi üniformamın üzerinde takılı. Yorgunluk o kadar gerçek ki kemiklerimde hissedebiliyorum, ama yüzeyin altında başka bir şey de kaynıyor. Umut, ya da belki inatçılık, bir hayatı inşa etmekten, ondan vazgeçmemekten kaynaklanan bir yorgunlukla karışmış.

Yaklaştım ve fırça darbelerini inceledim. Sanatçı, kadının yüzünde, ellerinde ve ameliyat önlüğünün yıpranmış kumaşında hiper-gerçekçi detaylar kullanmıştı. Ancak kenarlardan taşan soyut renk patlamaları, tuvalin üzerine sızan koyu morlar ve yumuşak altın tonları, neredeyse duyguları andırıyordu. Sanki sanatçı, o kadının o trene binerken yanında taşıdığı görünmez her şeyi yakalamıştı.

Bir sonrakine geçiyorum. Metro koltuğuna yayılmış, ön kapağı yırtılmış bir cep kitabı okuyan bir genç. Duruşu kayıtsızlığı haykırıyor, ama gözleri sayfaya kilitlenmiş, kaçtığı dünyaya tamamen dalmış durumda. Yeşil ve elektrik mavisi tonları sayfaların kenarlarından sızıyor.

Sırada, elinde doğum günü balonu tutan, yalnız başına, hiçbir yere bakmayan yaşlı bir adam var. Ama daha yakından baktığımda, göz bebeklerinde birinin yansımasını görüyorum. Önünde duran bir figür. Belki doğum günü kızı. Belki kızı. Belki sevgilisi. Bunu asla bilemeyeceğim ve işte bu da onu yıkıcı kılıyor.

"Metro serisi satıldı," diye duyuyorum küratörün arkamdan söylediğini ve koleksiyon adının üzerine bir etiket yerleştirildiğini.

Bunu satın alan kişinin zevki mükemmel. Keşke ben alsaydım.

Hâlâ yaşlı adamın yüzünün resmedildiği tablonun önündeyken arkamı dönüp iki tablo ötede güzel, koyu saçlı bir kadının durduğunu görüyorum.

Gece vakti boş bir metro vagonunun portresine tamamen dalmış durumda. Tavandaki galeri ışığı kahverengi saçlarındaki altın sarısı tonlarını yakalıyor ve ben de gerekenden daha uzun süre ona bakarken buluyorum kendimi. Üzerinde çok fazla çaba sarf etmemiş gibi duran, ama muhteşem bir şekilde yakışan sade siyah bir elbise var. Duruşu dik ama rahat, sanki buraya aitmiş ve kimsenin iznine ihtiyacı yokmuş gibi. Bu, sahte değil, kazanılmış bir özgüven.

Beni fark etmedi, bu alışılmadık bir durum. Güzel bayanlar kalabalıkta beni her zaman bulurlar.

Resme doğru başını eğdiğini ve dudaklarının hafifçe aralandığını, sanki kendi kendine bir şey söyleyecekmiş gibi davrandığını izliyorum. Ama söylemiyor. Bir şekilde, nefes almayı unuttuğumun tamamen farkında değil.

Kız kardeşimi bulup buradan hemen defolup gitmeliyim. Ama bencilce davranıp, resimler birilerinin özel kasasına girip belki de bir daha asla görülmeyecek şekilde kaybolmadan önce, resimlerin arasında yavaşça ilerliyorum. Tam yanına geldiğimde, tatlı parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştığımda duruyorum.

"Konsantre olmuş gibi görünüyorsun," diyorum kendimi tutamayıp.

Döndü ve gözlerimiz buluştuğunda, bir an için düşüncelerim dağıldı. Mavi-yeşil gözleri, sanki zamanına değip değmediğine karar veriyormuş gibi beni inceliyordu.

Dolgun kırmızı dudaklar hafifçe kıvrılarak alaycı bir gülümseme oluşturdu. "Belki de öyleyim."

"Gerçekten mi? Aklında ne var?" Yanımdan geçen bir garsonun elinden bir kadeh şampanya alıyorum.

"Dünya barışı," diyor hiç tereddüt etmeden.

"Çok komik." Bir yudum alıyorum, şimdiden bağımlısı oldum. "Buradaki en sevdiğin koleksiyon hangisi?"

"Sanki cevabını zaten biliyormuş gibi soruyorsun."

"Evet." Önümüzdeki resimlere doğru başımı salladım. "Metro serisi beni büyüledi ve ondan uzaklaşamadım."

Şampanyasından bir yudum alıyor ve yüzündeki ifadeyi son derece sıkılmış bir tonda tutuyor. "Gerçekten mi? Bu akşam galeride bir sürü inanılmaz sanatçı var."

"Elbette, ama bu beni büyüledi." Sanat eserine, yıpranmış koltukları ve sert floresan ışığıyla boş arabaya, çerçevenin hemen dışında duran birinin gölgesine doğru döndüm. "Bunları çizen kişi, kimsenin onları izlediğinden habersiz insanları yakalamış."

"Güzel bir değerlendirme."

Başımı salladım, gözlerimi önüme diktim. "Yine de çok fazla müdahaleci, sanki ruhlarının parçaları çalınıp tuvale aktarılmış gibi. Her bir bireyin içinde taşıdığı şeyi, görünmez sandıkları hayatlarının tüm ağırlığını hissedebiliyorum." Bir yudum aldım.

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

"Elbette. Eğer benden önce biri almasaydı, koleksiyonun tamamını satın alırdım."

"Çok yazık," diyor, neredeyse başsağlığı diler gibi.

"Bu bir trajedi. Bu konuda çok üzgünüm." Bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum, çünkü gerçekten öyleyim.

"Ben de bu koleksiyona bayılıyorum," diye itiraf ediyor ve yüz ifadesi bir anlığına değişiyor, sonra tekrar eski haline dönüyor.

Bardağımı onun bardağıyla tokuşturuyorum. "Sanırım bu, mükemmel bir zevkiniz olduğu anlamına geliyor."

"Ya da belki de öyledir." diye sırttı.

Bu kadın flört etmiyor. Gergin de değil, beni etkilemeye de çalışmıyor.

"Bu resimlere baktığınızda ne görüyorsunuz?" diye soruyorum, bu konuşmanın bitmesini istemeyerek.

Soruyu düşünüyor, hatta üzerinde uzun uzun kafa yoruyor. "Yaşanmış bir hayat. İnsanları savunmasız hallerinde görmüyorum. Duyguları renklerle görüyorum. Herkes bir yüzü boyayabilir, ama gerçek gözlerde saklıdır."

Başımı yana eğiyorum çünkü bu kadın bana dakikalar içinde aylardır kimseden alamadığım kadar derinlikli bir anlatım sundu.

"Bence en iyi sanat, duyguları uyandırır ve kelimeler olmadan bir hikaye anlatır." Duraksıyorum. "Bunun da bir güzelliği var, ama aynı zamanda bazı şeylerin evrensel olarak güzel olduğunu ve yoruma ihtiyaç duymadığını da savunurum. Gün batımları ve okyanus gibi." Kendime bakıyorum. "İyi dikilmiş bir takım elbise giymiş bir adam."

"Mütevazı." Gözlerini devirdi.

"Her zaman." Gülümsedim ve elimi uzattım. "Ben Louis."

Onu alıyor. Tutuşu sıkı, teni sıcak ve ben gerekenden daha uzun süre tutuyorum.

"Addison."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini bıraktım, bardağımı kaldırdım ve o da bardağıma hafifçe vurdu.

Bir an sessiz kalıp onu inceliyorum. Sessizliğin içinde rahat, sanki bana kanıtlayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi.

"Ne?" diye soruyor sonunda.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Bu gece yılın en ilginç sohbetini yapmayı beklemiyordum."

Zar zor da olsa rahatlıyor. "Hayat sürprizlerle dolu."

"Kesinlikle öyle." Gülümsüyorum ve bu, kameralar veya diplomatlar için kullandığım gülümseme değil. Bu kendiliğinden oluyor. "Sanırım içinizde bunlardan bolca var."

"Hiçbir fikriniz yok."

"Nerelisiniz?" diye soruyor.

"Tahmin et," diyorum.

"Birleşik Krallık mı?"

Gerçekten kırıldım. "Ben İngiliz değilim."

" *Biraz* İngiliz aksanıyla konuşuyorsun."

"Benim geldiğim ülke on üçüncü yüzyıldan beri Fransızca konuşuyor. Biz Akdenizliyiz." Sanki tüm soyumu aşağılamış gibi manşetikle oynadım. "İngilizler keşke bu kadar güzel konuşabilselerdi."

"Duyduğum tek şey süslü Avrupa tarzı."

"Ve duyduğum tek şey Amerikan cehaleti, ama bunu söylemek için fazla kibarım."

Şaşırmış bir şekilde gülüyor ve sesi gerçek, doğal; unvanımı zaten bilen kadınlardan aldığım yapmacık kıkırdamalara hiç benzemiyor. "Bana cahil mi dedin?"

"Bunu söylemeyecek kadar kibar olduğumu söyledim." Sırıttım. "Aralarında fark var."

"Beni rahatsız eden şey, yapılan çıkarım."

Bir an orada öylece duruyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz ve galerinin gürültüsü yavaş yavaş kayboluyor. Nerede olduğumu

tamamen unutmuşum. Kalabalık, kız kardeşim, evde beni bekleyen düzenleme... Hiçbiri aklımda kalmıyor.

"Senin gibisiyle daha önce hiç karşılaşmadım," diye itiraf ediyorum ve bakışlarım istemsizce dudaklarına kayıyor.

Dudakları hafifçe aralık ve acaba tadı nasıl diye merak ediyorum.

"Bu çok kötü bir laf," diyor şampanyasından bir yudum alırken.

"Bu bir gözlem." Gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdim. "Benden pek etkilenmiş görünmüyorsun."

Bana öyle alaycı bir bakış attı ki, üzerine uyarı etiketi yapıştırılması gerekirdi. "Öyle mi olmalıyım?"

"Çoğu insan öyledir."

"Kadınlar ayaklarınızı öpmek için can atıyorlar mı?"

"Bir bakıma evet," diyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Ama sen değil."

Gözlerimi zigzaglayarak dinliyorum ve eğer şimdi ona doğru eğilsem, belki de...

"Addison, işte buradasın."

Delphine'in sesi o anı paramparça ediyor ve kız kardeşimi boğmak istiyorum.

Addison'ın yanına geldi ve zar zor gizlediği bir keyifle ikimize de baktı. "Seni her yerde arıyordum." diye sırttı. "İşte buradasın! Harika. Kardeşimle tanışmış olmana sevindim."

Addison gözlerini kırpıştırdı. " *Kardeşin* mi?"

"Montclair Hanedanlığı'ndan Prens Louis Adrian." Delphine, sanki bir müze sergisi sunuyormuş gibi bana işaret ediyor. "Tahtın varisi. Tam bir kraliyet baş belası."

Addison bana bakıyor. "Sen bir prens misin?"

Omuz silktim. "Sürpriz."

"şey, eee... Size reverans yapmalı mıyım? Bu iş böyle mi yürüyor?"

"Kesinlikle hayır." Ciddi söylüyorum, çünkü bu kadından istediğim son şey resmiyet. "Buradaki ilgiden nefret ediyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

Telefonum cebimde titriyor ve ekranda babamın adı beliriyor.

"Bunu kabul etmek zorundayım."

Uzaklaşmadan önce Addison'ın gözlerine son bir kez bakıyorum ve aramızdaki mesafe yanlış geliyor.

Babamla konuşmam kısa ve özlüydü. Yaklaşan toplantıları ve sorumluluklarımı hatırlattı ve ben de her şeye evet dedim çünkü bu kabul edilebilir tek cevaptı. Telefonu kapattığımda elimdeki telefona baktım ve duvarların üzerime doğru yaklaştığını hissettim.

Ana galeriye döndüğümde Addison gitmişti.

Delphine girişte bekliyor, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. "Hazır mısın?"

"Nereye gitti?"

"Kim?" Delphine'in gülümsemesi masum, bu da aslında öyle olmadığı anlamına geliyor.

Odayı son bir kez daha gözden geçirdim ve arka tarafta Addison'ı, Patterson Cross ile konuşurken gördüm. Arkadaşım. New York'a gittiğimde içki arkadaşım. Aksanımla dalga geçen ve kraliyet ailesinden olmamı umursamayan adam.

Onunla sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyor. Bu, bana aylar önce bahsettiği kadın mı?

Addison şöyle bir baktı ve beni izlediğimi fark etti. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Sonra kadehini hafifçe, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde kaldırdı. Ben de kadehimi ona karşılık kaldırdım.

"Hadi gidelim," diyor Delphine kolumu çekiştirerek. "Bana akşam yemeği ısmarlayabilirsin ve unvanından dolayı ne kadar rahatsız olduğunu daha detaylı anlatabilirsin."

Onun beni çıkışa doğru çekmesine izin verdim, ama bir kez daha arkama baktım. Addison hâlâ beni izliyordu.

Arabada koltuğumda rahat edemiyorum.

"İçerideki kişi Patterson Cross'tu," dedim. "Neden onunla konuşuyordu?"

Delphine tırnaklarını inceliyor. "Bu onun abisinin tırnakları."

Kız kardeşi. Kız arkadaşı değil. Gerçek sorun aklıma gelmeden önce, o aptalca saniye için içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

"Ne?"

"Addison Cross. Patterson'ın küçük kız kardeşi." Bana sakın bir gülümsemeyle bakıyor. "Bunu söylememiş miydin?"

"Hayır, yapmadın."

"Hım." Pencereden dışarı bakmak için döndü. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Evde beni bekleyen görücü usulü evliliğim varken, yirmi dakika boyunca arkadaşımın küçük kız kardeşiyle flört ettim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Delphine.

"Harika." Ses tonumu olabildiğince tarafsız tutmaya çalışıyorum.

Cevap vermiyor ve bunun için minnettarım.

Düşüncelere dalmışken, ceketimde Addison'ın parfümünün kokusunu hala hissedebiliyor, elimdeki elinin sıcaklığını hala duyabiliyorum. Bana gerçek beni görmüş gibi baktı. Bir prens, bir manşet ya da takılacak bir taş değil.

Şu an Addison Cross'un varlığını unutmamalı ve gelecekteki eşimle tanışmaya hazırlanmalıyım. Mavi-yeşil gözlerini, metro resimlerini veya kalbimi nasıl hızlandırdığını bir daha asla düşünmem.

Benim bir derecelendirme sistemim var. On sekiz yaşındayken bunu yarattım ve annem ilk kez evlenmeye uygun kadınları bir müzayedede gösteri atları gibi önümde sergilemeye başladı. Delphine, bir düşesin kızını peçete üzerinde değerlendirirken beni yakaladı ve o kadar çok güldü ki burnundan şampanya fışkırdı. Şaka bir alışkanlığa, sonra bir yöntemle dönüştü ve şimdi, eğer biri bulursa Avrupa'nın yarısını şok edecek küçük bir kara defterim var.

Buna "Kazanmak İçin On" adını verdim. Her biri birden ona kadar puanlanan on kategori. Mükemmel bir yüz, hayatımı feda etmeye değer kadını, *o kişiyi* bulduğum anlamına geliyor. Ne yazık ki, hiç kimse altmışın üzerine çıkamadı.

Portre galerisinde ilk adayın gelmesini beklerken ceketimin cebinden kitabı çıkarıyorum. Yıllarca elden geçmenin etkisiyle derisi yumuşamış, sayfaları ise başarısızlıklarımın öyküsünü anlatan isimler ve puanlarla dolu.

Leydi Marguerita: 43. Berbat bir insan.

Contessa di Venetia: 47. Sürekli hapsiriyordu.

Prenses Alice: 51. İkinci akşam yemeğinde beni ölümüne sıktı.

LADY ASTRID BUGÜNE KADAR EN YÜKSEK PUANI ALDI , BU DA HERKES İÇİN üzücü çünkü bütün akşamı köpeğinin beslenme kısıtlamaları hakkında konuşarak geçirdi.

Değerlendirme kriterlerim basit:

İstihbarat
Mizah anlayışı
Görüşler
Kimya
Konuşma
Sanat
Meydan okumak
Orijinallik
Nezaket
Tutku

Ten to Win'i kurduğumda, *onu* bulacağıma gerçekten inanıyordum. O zamanlar, olasılıklar makul görünüyordu. Şimdi ise elimde sadece hayal kırıklığı yaratan sonuçlarla dolu, başarısızlıkla sonuçlanan randevuların listesini içeren bir kitap var.

Sabah ışığı kemerli pencerelerden içeri süzülüyor ve mermer zeminlere altın dikdörtgenler yansıtarak, altın çerçevelerinden aşağıya bakan yüzyıllardır yaşayan atalarımı aydınlatıyor. Pencerelerin ötesinde, deniz ezilmiş safirler gibi parılıyor. Eskiden bu manzarayı çok severdim, ama şimdi özgürlüğüyle bana alay ediyor. Kaybettiğim bir şey bu.

Kapı ardına kadar açılır ve bir uşak Ludermatisli Leydi Eloise'i anons eder.

O çok güzel ve doğduğundan beri bir prensi etkilemek için eğitilmiş. Sarı saçları zarif bir şekilde toplanmış, yüksek elmacık kemiklerini ve uzun kirpiklerini ortaya çıkarıyor. Giydiği mavi elbise

soluk gözleriyle uyumlu. Gülümsemesi aynanın önünde prova edilmiş. Doğallığını kaybetmiş ve prova edilmiş olanları zamanlamalı oldukları için ayırt edebiliyorum.

Ayağa kalkıyorum. "Leydi Eloise. Montclair'e hoş geldiniz."

"Majesteleri." Kadın reverans yapıyor ve sanki biri o anı fotoğraflayacakmış gibi bir anlığına fazla reverans yapıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Saray kesinlikle muhteşem."

"Böyle düşündüğünüz için teşekkür ederim. Bu kanatta bulunan sanat eserlerinin bir kısmının tadını çıkarmak için biraz zaman geçirebileceğimizi düşündüm."

Galeride dolaşıyoruz.

"Sanattan hoşlandığınızı duydum. Bu doğru mu?" Yıllar içinde, genellikle bilmem gerekenleri bana anlattığı için sorularla başlamayı öğrendim.

"Evet, kesinlikle."

"İnanılmaz. En sevdiğiniz teknik hangisi?"

Bir an tereddüt ediyor ama ben yakalıyorum. "Aslında her türlüünü. Güzelliği her biçimde takdir ediyorum. Resimler. Fotoğraflar. Heykeller."

Bu, cevapsız bir soru; kendi görüşüne göre her şeyi sıralıyor.

En sevdiğim eserlerden birinin önünde duruyorum: Büyükannemin kırk yaşındayken Henri Beaumont tarafından yapılmış portresi. Fırça darbeleri olağanüstü çünkü gözlerindeki yaramazlığı ve çenesindeki isyan ipucunu yakalamış. Masasının üzerindeki eşyalara yakından bakarsanız, bir kitap yığınının altında saklanmış bir aşk mektubu bulacaksınız. Yağlı boyayla ölümsüzleştirilmiş bir skandal bu; çoğu insan fark etmeden yanından geçip gidiyor.

Leydi Eloise, sanki hiç hazırlanmadığı bir sınava giriyormuş gibi bir ifadeyle eseri inceliyor. "Çok güzel. Çok asil."

"Görkemli," diye tekrarlıyorum, resmin anlatmaya çalıştığı her nüansı, her küçük detayı, her hikayeyi kaçırdığını izlerken. "Başka ne görüyorsun?"

Gülümsemesi soluyor. " *Vakur* görünüyor. Gerçek bir ilham kaynağı."

Daha fazlasını bekliyorum ama başka bir şey olmuyor, bu yüzden orada öylece duruyorum, o bileziğiyle oynarken aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

"Devam edelim mi?" Doğu kanadına doğru işaret ediyorum çünkü burada daha fazla durmak ikimiz için de acımasızlık olurdu.

İki gece önce Addison, boş bir metro vagonu tuvalinin önünde durup perspektiften bahsetti. Sanatı, bir listedeki işaretlenecek bir kutucuk olarak değil, üzerinde konuşulmaya değer bir sohbetmiş gibi ele aldı. Gözleri, sanki ona sırlarını anlatıyorlarmış gibi o resimlerin üzerinde gezindi ve sonra aynı şekilde bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda, sanki çoğu insanın tamamen kaçırdığı bir şeyi bende görmüş gibiydi.

Eloise ile geçirdiğim bir saatin geri kalanı, onun hakkındaki ilk izlenimimi doğruladı. Saray bahçelerinin abartılı olduğunu söylediğimde, biraz bakıma ihtiyaçları olduğunu kabul etti. Ben de fikrimi değiştirip bahçelerin aslında Montclair'in gururu olduğunu iddia ettiğimde, tekrar başını salladı ve kendini düzeltti.

Uşak onu dışarı çıkarmak için geri döndüğünde, ben çoktan onun puanını hesaplamış oluyordum.

Zeka: 4
Espri anlayışı: 3
Görüşler: 2
Kimya: 4
Konuşma: 4
Sanat: 2
Zorluk: 0
Orijinallik: 2
İyilikseverlik: 5
Tutku: 2
Toplam: 28

Kapı arkasından kapanırken sayıyı defterime yazıyorum. İkinci bir randevuyu düşünmem için puanını üç katına çıkarması gerekirdi.

ERTESİ GÜN MISTIALI LEYDİ FREDA'NIN DURUMU ÇOK DAHA KÖTÜYDÜ. BUNUN mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

İlk beş dakika içinde, doğu kanadının metrekaresinden büyüklüğünü ve kuzey yamaçtaki üzüm bağının Kraliyet mülklerine dahil olup olmadığını veya ayrı bir mali kuruluş olarak faaliyet gösterip göstermediğini soruyor.

"Benimle evlenmek için mi geldiniz yoksa gayrimenkul almak için mi?" diye soruyorum.

Sanki çok komik bir fıkra anlatmışım gibi kahkaha atıyor ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Bir kadın her zaman neye bulaştığının farkında olmalı, Majesteleri."

Ne tür bir işe bulaştığı önemli, kiminle değil.

Gül bahçesinde yürüyoruz, kokusu o kadar yoğun ki neredeyse tadına bile değebiliyor. Öğleden sonra güneşi çakıllı yollara vuruyor ve ben de şemsiyeyi onun üzerine tutuyorum. Bahçıvanın kıyafetlerini eleştiriyor, ailesinin koleksiyonundaki bir Picasso tablosunun neredeyse bahsetmeye bile değmez olduğunu söylüyor ve evliliğinin ilk yılında sarayın "modası geçmiş" estetiğini nasıl modernize edeceğini on dakika boyunca anlatıyor. Bahçıvanlardan birine burnunu buruşturduğunda, onu dinlemeyi tamamen bırakıyorum ve bunu ne kadar çabuk bitirebileceğimi hesaplıyorum.

Leydi Freda 28 puan alıyor. Leydi Eloise de aynı puanı alıyor.

Bu kadınların herhangi birinin farklı olacağına dair umudum giderek azalıyor.

O akşam, anne babam beni kraliçenin özel oturma odasında bekliyorlardı ki bu asla iyiye işaret değildir.

İçeri girdiğimde, oda koyu mor ipek kumaşlarla kaplı ve taze çiçeklerle dolu. Burada geçen konuşmalar için oldukça sakın bir ortam. Koltukların arasına masaya çay takımı serilmiş ve demlikten buhar yükseliyor. Kimsenin dokunmayacağı şekilde mükemmel sıralar halinde dizilmiş salatalıklı sandviçlerden oluşan bir tepsi var.

Annem her zamanki gibi pencerenin kenarındaki yerinde, elinde fincanı dengeli bir şekilde tutarken oturuyor; babam ise şöminenin yanında duruyor. Yüzünde, diplomatik olaylar ve hayal kırıklığına uğramış çocuklar için sakladığı o ifade var.

"Louis." Annem karşıdaki küçük kanepeyi işaret etti. "Otur."

Bunu yapıyorum çünkü reddetmek sadece bu süreci uzatır ve şu anda tek istediğim ortadan kaybolmak.

"Çay?"

"Hayır, teşekkür ederim anne."

Yine de bana bir fincan çay doldurdu ve sehpanın üzerinden bana doğru itti. Çay istemediğim için fincana dokunmadım ve o da bunu biliyordu.

"Duyduğuma göre toplantılar iyi geçmiş," diyor babam.

"Gittiler."

Annem, "Lady Eloise'in ailesi bu sabah aradı ve çok memnun kaldılar. Kızları ikiniz arasında bir potansiyel olduğuna inanıyor," dedi.

Bu beni güldürüyor, ta ki ciddi olduğunu anlayana kadar. "Öyle bir şey yok."

"Louis—"

"Söylediğim her şeye katıldı." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğildim, çünkü ikisinin de bunu anlaması gerekiyordu. "Kasten kendimle çeliştim ve o her iki seferde de gözünü bile kırpmadan başıyla onayladı. Bu kadının hiçbir fikri yok, söylediklerime karşı çıkacak yeteneği yok. Ben bir kraliçe arıyorum, kukla değil."

Babamın çenesi kasıldı. "Peki ya Leydi Freda?"

"Beni tanımaktan çok emlak değerleriyle ilgileniyordu ve sarayın kendi zevkine göre çok eski olduğu için içini tamamen yenilemek istediğini söyledi."

Annem, "O mükemmel bir aileden geliyor," diyor.

"O, sanata ya da insanlara saygı duymayan bir aileden geliyor." İkisine de baktım ve hayal kırıklığımı belli ettim. "Bana herkesi, statüsüne bakmaksızın, saygıyla davranmayı öğrettiniz, Leydi Freda ise bahçıvanlarımıza ayakkabısının altındaki toz gibi davrandı."

Annem çay fincanını hafifçe tıkırdatarak yere bıraktı. "Zorluk çıkarıyorsun."

" *Seçici* davranıyorum."

"Bir fark var mı?" Annemin sesi alçalıyor. Ses tonundaki sakinlik, bağırmaktan bile daha kötü. "Çünkü benim açımdan, on sekiz yıl boyunca doğru kişiyi bulma fırsatın oldu ama bulamadın. Şimdi bu bizim sorumluluğumuz."

Cevap vermiyorum çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey bu durumu düzeltemez.

"Oğlum, bunu kabul ettin. Eski yöntemlere başvurmak istemedim," diyor babam şömineden uzaklaşırken.

Yıllar gözlerinin etrafındaki çizgilere yerleşmiş. Bana her zaman yenilmez görünmüştü, ama şu an yorgun görünüyor.

"Annen ve ben, birini bulacağına inandığımız için sana konseyin istediğinden daha fazla zaman verdik. Prenses Alice ile iki randevudan sonra ilişkini bitirdiğinde de seçimlerini savunduk. Sana güvendik."

Yüzündeki hayal kırıklığını görmek dayanılmaz olduğu için yere bakıyorum. "Biliyorum, yaptın ve ikinize de bunun için minnettarım."

Annem, "Bu borçla ilgili değil," diyor.

"Tuhaf gelenekleri yerine getirmekle ilgili bu. Ama neyse ki öyle olsun." Saçlarımı elimle düzelterip doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Gerçekten daha fazla zamanım olduğuna inanıyordum."

Annem başını salladı ve ben ona baktım. "Aşk bir lüks, Louis. Bizim konumumuzdaki çoğu insanın asla sahip olamayacağı bir şey. Baban ve ben şanslıydık, ama aynı zamanda pratiktik de. Aşk her zaman sonradan da gelebilir."

"Sağ."

"Yanınızda durabilecek, sizi destekleyebilecek ve bu ülkeyi zarif bir şekilde temsil edebilecek birini seçmeniz gerekecek." Şimdi onun sesinde sadece babamın değil, kralın da sesini duyuyorum.

Annem, sanki ben odada yokmuşum gibi, "Lucian görevini ve neye razı olduğunu biliyor," diye onayladı.

Babam gözlerini benden ayırmadı. "Bu aileye ve bu ülkeye karşı bir sorumluluğun var. Karını sevip sevmemen umurumda değil, hatta ondan hoşlanıp hoşlanmaman bile umurumda değil. Ama evleneceksin ve gelecek yılın sonundan önce bir çocuğun olacak. Anlaşıldı mı?"

Onlara, konuşamadığım bir kadına kendimi zincirlemektense unvanımdan vazgeçmeyi tercih edeceğimi söylemek istiyorum. Sonra kendimi New York'taki galeride buluyorum ve karşımda, şimdiye kadar inşa ettiğim her duvarın içini görebilen bir kadın duruyor.

Babam tek kelime etmeden ayrıldı ve annem onun gidişini izledi.

Bana kızgın olmadığını biliyorum; sadece belediye meclisinin halefiyet konusunda ona baskı yapmasından ve benim hiçbir gelişme olmamasından endişeli. Annem için de durum aynı. İkisi de ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar.

"Bir liste hazırladık." Yan sehpadan bir dosya alıp bana uzattı. "Uygun ailelerden on iki aday. Önümüzdeki birkaç hafta içinde onlarla tanışacaksınız; ilk olarak Paris'te, ertesi gün Münih'te, daha sonra da geri kalanlarla tanışmak için eve döneceksiniz."

Klasörü alıyorum ama açmıyorum çünkü içinde ne olduğunu zaten biliyorum. İsimler, unvanlar ve aile bağları, yetkililer tarafından dikkatlice incelenmiş ve onaylanmış. Bu kadınlar kağıt üzerinde mükemmel görünüyorlar, ama muhtemelen mezeler gelmeden önce beni uyutacaklar.

"Teşekkürler anne. Hayal kırıklığıyla dolu büyük turumun tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"*Olasılıkların* büyük bir turu. Lütfen en azından dene." Uzandı ve elimi sıktı. "Senin mutlu olmanı istiyoruz Louis. Hep istediğimiz bu oldu. Birlikte bir şeyler inşa edebileceğin bir partner seç, ilk başta arkadaşlık bile olsa. Tamam mı?"

"Tamam aşkım."

İki gece önce, Addison'ın gözleri, ben bakmıyorken dudaklarıma kaydı. Söylediğim her şeye itiraz etti. Tam içine girmek istediğim bir fırtınaydı ve şimdi gözlerimi her kapattığımda bunun etkilerini hissetmiyormuş gibi davranmak zorundayım.

Annem, "Bu senin lehine olacak," diye cesaretlendiriyor. "Her zaman işe yarar."

"Bunun doğru olduğuna inanıyorum." Elini sıkıyorum çünkü onlara bunu borçluyum. "Deneyeceğim. Söz veriyorum."

"Tek istediğimiz bu." Elini bırakıp eteğini düzeltti. "Uçuşunuz yarın gün doğumuyla birlikte, o yüzden biraz uyumaya çalışın."

Ayağa kalkıp ona selam verdim, sonra adayların listesini kolumun altına sıkıştırarak kapıya doğru yürüdüm.

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, BAVULUM HAZIR VE ELİMDE KÜÇÜK SIYAH defter açık bir şekilde yatağımın kenarına oturdum. Dışarıya şöyle bir göz attım.

Ay ışığı altında deniz gümüş gibi parlıyor ve etrafımdaki saray sessiz. Uzaklardan gelen dalgaların kayalıklara çarpma sesi ve komodinin üzerindeki saatin tıkırtısından başka hiçbir şey yok. Kitabın sayfalarını karıştırıp tüm isimlere ve puanlara bakıyorum ve acaba sorun bende mi diye düşünüyorum.

Belki de var olmayan bir şeyi arıyordum. Belki de babam haklıydı ve aşk, asla sahip olamayacağım bir lükstü. Kitabı kapatıp komodinin üzerine koydum, sonra lambayı söndürdüm.

Serin çarşaflara yaslanmış, ay ışığı tavanı boyarken, aklımda mavi-yeşil gözler ve koyu kırmızı dudaklar canlanıyor. En sevdiği rengi, kahvesini nasıl içtiğini ve sabah ilk iş olarak saçları dağınık, savunmasız haliyle nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Ama bunları istemek anlamsız çünkü o Patterson'ın küçük kız kardeşi ve okyanus ötesinde yaşıyor.

Yarın Paris'e uçacağım, muhtemelen otuzlu sayılarda bir puan alacak üç kadınla daha görüşeceğim. Sonra Münih ve ailemin gitmemi istediği başka yerler. Ben onların sadık hizmetkarıyım ve asla sahip olamayacağım bir kadını düşünmeyi bırakmalıyım, yoksa bu bir sorun haline gelecek.

Saray benim için bir uçak gönderdi. Birinci sınıf yükseltmeli ticari bir uçuş değildi, kuyruğunda Montclair arması olan tam bir özel jetti. Kabin görevlisi bana Bayan Cross diye hitap etti ve daha kalkış yapmadan pahalı şampanya ikram etti. Yedi saatlik uçuş boyunca defterime çizimler yaptım ve kendimi sahtekar gibi hissetmemeye çalıştım, ki bu kraliyet ailesiyle uğraşırken zor bir şey. Zenginliğe, özel jetlere ve çoğu insanın alışık olmadığı lükslere alışkınım ve ismim beni hayatta çok ileriye taşıdı, sanat dünyası hariç. Eserlerim, ağabeylerimin ve babamın kim olduğuna değil, beceriye göre değerlendiriliyor.

Uçak alçalıyor ve Akdeniz'e bakan bir uçurumun üzerinde Montclair'i görüyorum. Kale beyaz taştan, pişmiş toprak çatılı ve pencereleri öğleden sonra güneşini sıvı altın gibi yansıtıyor. Ayaklarım yere değdiğinde, hava tuz ve yasemin kokuyor. Her yere baktığımda güzellik görüyorum. Mercan ve pembe tonlarındaki güller eski duvarlardan taşarken, uzun araba yolunun kenarında selvi ağaçları sıralanıyor. Avluda, devasa bir çeşme fışkırıyor.

Bunu tuval üzerine aktarmak istiyorum.

"Addison!"

Delphine, taş basamakların tepesinde beliriyor ve sanki şehirdeki çeşitli sanat sergilerinde birkaç kez karşılaşmış iki insan değil de eski

dostlarmışız gibi iki eliyle birden el sallıyor. Bugün limon renginde parlak bir yazlık elbise giymiş. Bronz teni güneş ışığında parlıyor ve bence gördüğüm en güzel prenses o.

Merdivenlerden adeta seke seke inerek yanıma geldi. Ona doğru düzgün reverans yapamadan beni kucakladı. "Prenseslik yapma. Sağ salim vardığına sevindim!"

"Teşekkür ederim," diyorum, zaten çok iyi arkadaş olacağımızı biliyorum.

"Uçuş nasıldı? Sana iyi baktılar mı? Sana en sevdiğim şampanyayı vermelerini söyledim."

"Uçuş inanılmazdı ve şampanya harikaydı. Buna ihtiyacım vardı." Yanaklarım ağrıyacak kadar çok gülümsüyorum. "Demek burada yaşıyorsunuz?"

"İşte burası! Cennet, değil mi? Umarım bu yaz benimle eğlenmeye hazırsındır. Sanırım bir yardımcıya ihtiyacım olacak." Kolunu benimkine doladı ve beni saraya doğru götürmeye başladı.

"Duyduğuma göre harika bir yardımcı oyuncuymuşum," diye gülerek söylüyorum ona.

"Hadi gel. Sıkıcı resmi işlere geçmeden önce sana kısa bir tur attırayım." Gözlerini devirdi.

Hızlı tur iki saat sürüyor. Anlaşılan, tam tur dört saat sürüyor.

Delphine bana fresklerle süslü tavanı olan büyük balo salonundan, yerden tavana kitap raflarıyla dolu kütüphaneye kadar her şeyi gösteriyor. Deri koltuklar yüzyıllarca kullanımdan dolayı yumuşamış. Bunu biliyorum çünkü elimi birinin üzerinde gezdiriyorum. Yürürken bana hikayeler anlatıyor, akrabalarının farklı portrelerini ve kendisinin ve erkek kardeşinin bazı portrelerini gösteriyor.

O, Louis'den bahsederken sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ve ben, adını duyunca kalbim hızlansa da, yüz ifademi nötr tutuyorum.

Delphine beni, rengarenk çiçeklerle dolu farklı manzaraların sergilendiği bir galeride gezdiriyor. Louis ile sanat üzerine yaptığımız konuşmayı düşünüyorum ve buradaki resimlerden hangisinin onun en sevdiği olduğunu merak ediyorum. Kardeşinin nerede olduğunu sormak istiyorum ama soruyu kendime saklıyorum.

Sanatçıların kaldığı yere vardığımızda, başım tarihle ve yüzyıllardır ressamların hayalini kurduğu bir pozisyon için burada yarışıyor olmanın ezici gerçeğiyle altüst olmuştu.

Lavantalarla çevrili ve arıların vızıldadığı bir yolda yürürken Delphine, "Diğer sanatçılar altı gün önce geldiler," diyor. "Biraz geride kaldınız ama endişelenmiyorum. Değerlendirilmek için ay sonuna kadar bir şeyler hazırlamanız gerekecek."

"Başka kaç sanatçı var?"

"Dokuz adam ve sen. Yani on kişi." Bana yan gözle baktı. "Sanat dünyasının hâlâ kat etmesi gereken çok yol var, korkarım."

"Buna alışkınım," diyorum ona. "Bu yüzden resimlerimi omuzlarımda bir yükke çizerek yapıyorum."

Mavi kapılı ve pencerelerinde kırmızı çiçeklerle dolu saksıları olan küçük bir kulübenin önünde dururken sırtıttı. "Üç hafta boyunca burası sizin eviniz olacak. Umarım daha uzun sürer. Umarım kazanırsınız. Bu, aileme bir şey kanıtlamama yardımcı olurdu."

Neredeyse ne demek istediğini soracaktım ama vazgeçtim. Kraliyet ailesiyle ne kadar az ilişki kurarsam o kadar iyi.

Taş duvarlarıyla bu kır evi adeta bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor. Çiçek çalılıkları kapı girişini çerçeveleyiyor ve gerçek olamayacak kadar mükemmel duruyor.

"Bu çok rahat ve sevimli. Çok heyecanlıyım!"

Delphine gülümsedi ve bana süslü demir saplı eski tip bir anahtar uzattı. "Şu patikanın hemen aşağısında, gün doğumu sırasında muhteşem görünen bir kelebek bahçesi var. Yerleşin ve kendinizi tazeleyin çünkü saat beşte sizi almaya bir araba gelecek, böylece resmen ailemle tanışabilirsiniz."

"Kral ve kraliçe," diyorum.

"Endişelenme. *Çok tatlılar* ." Kolumu sıktı. "Bu konuda iyi bir hissim var, Addison Cross."

Lavanta dolu patikadan aşağı doğru, bir şeyler planladığını belli eden bir gülümsemeyle gözden kayboldu.

Bu kır evi, pencerenin altındaki bir köşeye yerleştirilmiş bir yatak bulunan tek bir ana odaya sahip, açık planlı bir tasarıma sahiptir. Mutfak, ocağın üzerinde asılı bakır tencerelerle ideal büyüklüktedir. Oturma alanında, öğleden sonra ışığını yakalayacak şekilde

konumlandırılmış mor kadife bir koltuk bulunmaktadır. Duvarlar badanalı, zeminler ise bal rengi ahşaptır.

Bütün bunlar garip bir şekilde rüya gibi geliyor.

Valizlerimi açıp fırçalarımı, boyalarımı, eskiz defterlerimi ve kalemlerimi mutfak masasına yerleştiriyorum. Tuvalim ve valizlerimi de zaten duvara yaslamış durumdayım.

Sonunda oturup telefonumu cebimden çıkardığımda, Kendall'dan üç cevapsız arama olduğunu görüyorum. Eşyalarımı yerleştirirken onu geri arıyorum.

Telefonu ilk çalışta açıyor. "Sonunda! Çok endişelenmiştim. Neredeyse üç saat önce inmiş olmanız gerekiyordu. Yetkilileri aramaya hazırdım."

"Özür dilerim. Az önce yazlığıma geldim ve burası sanki bir Disney çizgi filminden fırlamış gibi. Saray inanılmaz, Keke. Buranın ne kadar güzel olduğunu nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum. Gerçek bir cennet."

"Harika. Onu gördünüz mü?"

"Henüz değil," diyorum ona. "Onu görmezden gelip işime odaklanacağım. Bu daha önemli."

"Tabii," diyor ve telefonda bana inanmıyormuş gibi sırtıttığını duyabiliyorum. "Patterson bu sabah beni aradı ve Louis'i rahat bırakmanı hatırlatacağıma dair söz vermemi istedi."

"Elbette yaptı."

"Onu korumaya çalışıyor. Bu, ağabeylerin tipik bir kişilik özelliği."

"Çok *sinir bozucu* ." Kraliyet ailesiyle görüşmek için özel olarak aldığım açık yeşil ipek elbiseyi çıkarıp kırıksıklıklarını düzeltiyorum. "Ve ters tepiyor çünkü şimdi Louis'i eskiden olduğundan daha çok görmek istiyorum."

"Karşıt tavrınız açıkça görülüyor."

"Bu benim *en iyi* özelliklerimden biri." Saate baktım ve arabanın gelmesine sadece bir buçuk saat kaldığını fark ettim. "Saat beşte kral ve kraliçeyle buluşacağım."

" Gerçek kral ve kraliçe mi?"

"Evet," diyorum, birden onların beni sevmesini istediğim için gerginleşerek.

"Addy, şu an hayatın nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. "Ama bir şekilde hoşuma gidiyor. Değişim geliyor gibi. Yüzeyin altında bir şeyler kaynıyor gibi."

Kahkaha atıyorum ve içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Bu hissi hayatımda çok uzun zamandır özlemiştim.

Odanın köşesindeki aynaya doğru gidip yansıma bakiyorum. Yolculuktan saçlarım karışmış, gözlerim yorgun.

"Yani, gerçekten işine odaklanıp sıkı çalışıyor musun? Orada hiç eğlenmiyor musun?" diye soruyor, sanki onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Bu yarışmayı gerçekten kazanmak istiyorum, sevgilim. Uçakta, özgeçmişime *kraliyet portre ressamı unvanını* eklemenin ne kadar harika olacağını düşünüyordum. Kazanırsam, eserlerim yüzyıllar boyunca yaşayacak. Louis'i resmetmek ise, fırsat doğarsa, ikinci planda kalacak bir hedef."

"Hı hı. Yan görevler her zaman prensesi zor *durumda* bırakır."

Galerideki sohbetimizi ve bana bir sanat eseriymişim gibi bakışını düşünüyorum.

"Bana karşı hiç şansı yok," diyorum.

Kendall gülüyor. "İşte benim kızım. Ama dikkatli ol, tamam mı? Kıramayacağın bir çapkınla hiç karşılaşmadın, ama bu tam bir profesyonel. Hatta bazıları ona 'kraliyet çapkını' bile diyebilir."

"Bu beni endişelendirmiyor veya caydırmıyor."

"Beni en çok endişelendiren de bu." Sesi yumuşuyor. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Akışa bırakmak ve olaylara açık olmak."

"Her şeye açığım."

"Hatta aşık olmak bile mi?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum. "Ama bunun geçmişte benim için nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Neyse, hazırlanmam gerek."

"Bol bol eğlenin!"

"Bunu planlıyorum."

Telefonu kapatıp aynaya bakıyorum, Louis'nin ailesiyle tanışmak için kendimi düzeltmek için bir buçuk saatim olduğunu biliyorum. Üç yaşından yetişkinliğe kadar görgü kuralları dersleri aldığımı düşünürsek, bu zor olmamalı. Annem ısrar etmişti. Ayrıca, yatılı okulda da faydalı olmuştu.

Duş alıyorum ve daha doğal bir görünüm için hafifçe makyaj yapıyorum. Gözlerimdeki turkuaz rengini ortaya çıkaran yeşil ipek elbiseyi giyiyorum. Sonra hayatımın her önemli etkinliğinde taktığım uğurlu inci küpelerimi takıyorum. Ten rengi topuklu ayakkabılar boyuma üç santim ekliyor. Profesyonel ve derli toplu görünüyorum.

Araba beş dakika erken gelirse, ben hazırım.

Bir uşak beni, Amerika'nın varlığından önce ölmüş insanların resimlerinin ve mermer büstlerinin bulunduğu bir koridordan aşağıya götürüyor.

Topuklarımın mermer zeminde çıkardığı tıkırtı ve kemerli tavanlardan yankısı duyuluyor, ama omuzlarımı geride ve çenemi dik tutuyorum çünkü kendimden emin olmasam bile kendinden emin görünmeyi mükemmel bir şekilde öğrendim.

Uşak çift kanatlı kapıları açar. "New York'tan Bayan Addison Cross."

Oda beklediğimden daha küçük. Görkemli olmaktan ziyade samimi bir havası var. Yüksek pencerelerden deniz manzarası görünüyor. Deri mobilyalar şöminenin etrafına rahatça yerleştirilmiş. İki kişi sandalyelerinden kalkıp sohbetlerini keserek beni selamlıyor.

On yıllardır ustalıkla uyguladığım bir reverans yapıyorum. Saygılı bir hareket ve tam da doğru süre boyunca devam ediyor. "Majesteleri. Bu daveti onurlandırdığınız için teşekkür ederim."

Kraliçe beni büyük bir ilgiyle inceliyor. Giysilerinden veya mücevherlerinden öte bir zarafeti var. Gözleri, oğlununkiyle aynı çarpıcı mavi renkte, ancak bu düşünce aklıma gelir gelmez onu uzaklaştırıyorum.

"Bayan Cross." Elini uzattı ve elini sıktım, tutuşunun sıcaklığına şaşırdım. "Montclair'e hoş geldiniz. Çalışmalarınız hakkında harika şeyler duyduk."

"Çok nazıksınız, Majesteleri."

"Metro seriniz olağanüstü. O yabancıları, insanlıklarını, görünmez hikayelerini yakalama biçiminiz muhteşem. Çoğu insanın gözden kaçırdığı şeylerde güzelliği bulmak nadir bir yetenek gerektirir."

"Teşekkür ederim. Bu, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok şey ifade ediyor."

Kral öne doğru adım atar ve el sıkışması sıkı ama kısadır. "Bayan Cross, buraya kadar gelme zahmetine katlandığınız için onur duyuyoruz."

"Memnuniyetle, Majesteleri."

"Oğlumuzun sizi karşılamak için burada olamadığı için özür dileriz." Kraliçe oturmam için işaret etti ve ben de onların karşısındaki kadife bir koltuğun kenarına oturdum. "Sanata büyük bir ilgisi var. Eminim sizinle tanışmaktan ve ince detaylar hakkında uzun uzun konuşmaktan keyif alırdı."

"Eminim yollarımız eninde sonunda kesişecektir," diyorum ses tonumu nötr tutarak.

Kraliçenin bakışları, sanki beni ileride kullanmak üzere ezberliyormuş gibi yüzümde oyalanıyor. Bakışlarını kaçırdığım için ona karşılık veriyorum.

"Evet," diyor. "Yarışma tüm hızıyla devam ediyor. İlham almak için tüm araziye erişiminiz olacak. Önceki kraliyet sanatçımız Henri Beaumont, buranın her köşesinde ilham barındıran büyülü bir yer olduğuna inanıyordu."

"Katılıyorum. İçeri girerken çalışmalarını fark ettim. Olağanüstü. Gerçek bir efsane ve yetenek."

Kral, "Çok yüksek bir standart belirledi," diyor. "Onun yerini alacak kişinin ona saygı duymasını bekliyoruz."

"Anlıyorum, Majesteleri."

Konuşma yirmi dakika daha devam ediyor. Eğitimim, ilham kaynaklarım ve çalışma sürecim hakkında sorular soruyorlar. Cevap veriyorum ve eğitimimden ne kadar etkilendiklerini fark ediyorum. Profesyonel davranıyorum ve kral ile kraliçe benden etkilenmiş görünüyorlar.

Toplantı bittiğinde tekrar reverans yapıp zaman ayırdıkları için teşekkür ederim.

Kraliçe beni kapıda ismim ile durdurdu. "Bayan Cross."

Ona doğru döndüm. "Majesteleri?"

Başını hafifçe yana eğerek uzun süre beni inceliyor ve gözlerindeki ifade beni daha dik durmaya zorluyor.

"Sende bir şey var," diyor. "Henüz tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum."

Gözlerime bakıyorum. "Bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz."

Sonraki bir saati sarayda dolaşarak ve kendime bunun bir araştırma olduğunu söyleyerek geçirdim. Eğer ona layık bir şey resmetmek istiyorsam, tarihi anlamam gerekiyor. Gerçekten de çok bunaldım ve yürümek bazen düşünmeme yardımcı oluyor.

Koridorlar, her biri bir öncekinden daha başarılı portrelerle dolu. Henri Beaumont'un eserleri her yerde ve neden onun yerini doldurmakta zorlandıklarını anlayabiliyorum. O, zanaatında bir ustaydı. Her fırça darbesi özgüvenle yapılmış, her ifade canlı, her kraliyet mensubu olduğu gibi ve hatırlanmak istediği gibi resmedilmişti.

Bir yerde yanlış yöne sapıyorum ve sarayın daha sakin bir bölümüne giriyorum. Daha az resmi bir yer, ki bu da çok şey ifade etmiyor. Ama odalar daha küçük ve koridorlar daha dar. Sanki olmamam gereken bir koridora yanlışlıkla girmişim gibi, özel bir yer.

Geri dönmek üzereyken, iki deri sandalye arasında küçük bir masanın üzerinde bir satranç tahtası görüyorum. Yaklaşıyorum, bir piyon alıyorum ve taşların fildişi ve abanozdan el oyması olduğunu fark ediyorum. Tahtanın üzerinde sedef kakmalar var ve solmakta olan öğleden sonra ışığını yansıtıyor. Antika ve muhtemelen paha biçilmez. Taşlar başlangıç pozisyonlarında olacak şekilde yeni bir oyun için hazırlanmış durumda.

Etrafıma bakıyorum ama koridor boş.

Babamın bana sekiz yaşındayken öğretmesinden beri satranç en sevdiğim oyun oldu. Yatılı okula gidene kadar her pazar oynardık ve üniversite boyunca da oynamaya devam ettik. Satranç göz korkutucu bir oyun; iki kişinin kelimeler olmadan sohbet edebildiği bir strateji oyunu. Her hamle, her adımın önemli olduğu bir dans gibidir.

Kendimi durduramadan elim uzanıyor ve klasik bir açılıшта fildişi bir piyonu hareket ettiriyorum.

Parça yeni yerinde, cevap bekleyen bir soru gibi duruyor. Arkama bakmadan ayrılıyorum. Kulübeme doğru yürürken nabzım hızlanıyor ve bunun heyecandan mı yoksa yapmamam gereken bir şey yapmış olmanın verdiği hissten mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

ERTESİ SABAH ERKENDEN UYANDIM, ÜZERİME BİR ELBİSE GEÇİRDİM VE SARAYIN koridorlarında tekrar dolaşmaya başladım.

Satranç tahtası, bıraktığım yerde, köşesine sıkışmış halde duruyor; yakındaki pencerelerden sabah ışığı süzülüyor. Ama piyonum artık yalnız değil, çünkü şimdi benim hamlemi yansıtan bir karşı hamle pozisyonunda başka bir piyon daha var.

Tahtanın yanında, masanın üzerinde yüzü aşağıya dönük küçük bir kağıt parçası var.

Elime alıp açıyorum. Yazı, neredeyse kibirli bir şekilde zarif ve kendinden emin.

CESUR BİR İLK HAMLE.

BAKALIM BANA AYAK UYDURABİLECEK MİSİN.

İki kere okudum, sonra gülümsedim.

Birileri oynamak istiyor.

Atımı hareket ettirmeden önce tahtayı uzun süre inceliyorum. Çizim kalemimi çıkarıp karşı tarafa bir şeyler karalıyorum. Benim yazım onlarınkinden daha dağınık ve sabırsız.

HER ZAMAN ÖYLE YAPARIM. İYİ ŞANSLAR.

BUNA İHTİYACINIZ OLACAK.

Notu tahtanın yanına yüzüstü bırakıp sırtarak uzaklaşıyorum—çünkü kaybedecekler.

Bir hafta süren hayal kırıklığı turu tam da tahmin ettiğim gibi sona erdi ve şimdi elimde kırkın üzerinde puan alamayan bir sürü skor ve ne kadar viski içerseim içeyim geçmeyen bir boşluk var.

Paris'te bir kontes, üç saat boyunca hayır işlerini anlattı ve bana tek bir soru bile sormadı. Orada oturup başımı sallarken, aklım metro resimlerine ve arkadaşımın küçük kız kardeşiyle yaptığım bir sohbe kaydı.

Ertesi gün, bir barones söylediğim her şeye, komik olup olmamasına bakmaksızın, kahkahalarla güldü. Kahkahaları o kadar tiz ve rahatsız ediciydi ki, tuvalete gitmek için izin istedim ve oradan ayrıldım. Onun bu gösterisine bir dakika daha katlanamazdım.

Münih tam bir felaketti. Akşam yemeğinden sonra bir düşes beni kenara çekti ve ikiz kızlarından biriyle evlenebileceğimi, ama *ikisiyle de* yatağında birlikte olabileceğimi söyledi. İki kızı bir fiyatına elde etmiş olacaktım. Bir an önce oradan kaçmak istedim.

Listede yedi aday kaldı, bu da beni kendi ölümümü taklit etmeye itmeyecek birini bulma şansımın daha da arttığı anlamına geliyor. Kraliyet konseyi, Ağustos sonuna kadar bir nişan duyurusu, kısa süre sonra bir düğün ve yeni yıldan önce bir bebek bekliyor. Katlanılabilir birini bulma umudumu kaybediyorum, bu da ebeveynlerimin bana bir

katalogdan alışveriş yapar gibi eş seçeceği anlamına geliyor. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Aynı taze çiçekler kalenin her düz yüzeyini kaplamış ve güneş ışığının içeri girmesi için perdeler açılmış. Tanıdık kokuları içime çekiyorum, güzel kafesime geri döndüğümü biliyorum. Parmaklıklar üzerime doğru kapanıyormuş gibi geliyor.

Koridordaki aynanın önünden geçerken yansımam beni hazırlıksız yakalıyor. Paris'te bu sabah giydiğim lacivert takım elbise kırıışmış, çenemde günlerdir tıraş etmediğim sakallar var ve yabancı otel odalarında geçirdiğim uykusuz gecelerden dolayı göz altlarımda halkalar oluşmuş. Geleceğinden kaçan, gidecek hiçbir yeri kalmamış bir adama benziyorum. Nedenini merak ediyorum.

Kolumun altındaki dosya, fotoğraflar, aile tarihleri ve net değer hesaplamalarıyla dolu; annem akşam yemeğinde flört hayatımla ilgili soru soracak olsa bile, tekrar açmaya cesaret edemiyorum. Gülümseyip başımı sallayacağım ve tüm bunların ağırlığı altında ezilmemeye çalışacağım.

Aslında mektuplara cevap vermek ya da yarınki diplomatik akşam yemeği için hazırlık yapmak gibi üretken bir şeyler yapmalıyım. Bunun yerine, sarayda dolaşıyorum çünkü hareketsiz durmak her şeyi daha da kötü gösteriyor. Doğu kanadına doğru köşeyi döndüğümde, hava anında değişiyor.

Satranç tahtası, salonun sonundaki girintide, on yıllardır oturmamış bedenlerin izlerini hala taşıyan iki yumuşak deri koltuğun arasında duruyor.

Büyükannem bu el oyması satranç tahtasını sarayın gürültüsünden uzakta, huzur içinde düşünebileceği bir yere saklamıştı. Sekiz yaşındayken yağmurlu Pazar öğleden sonraları bana satranç oynamayı öğretti. Parmakları her zaman, taşları hareket ettirdiğinde tıkırdayan yüzüklerle doluydu. Bazen pencereyi aralar ve benden sırrını saklamamı isterken o pahalı Fransız sigaralarından birkaçını içerdi. Büyürken kaybolduğum yerlerden biri de burasıydı.

En çok sevdiğim şey, beni asla kazanmama izin vermemesiydi çünkü çocukları şımartmak zayıf yetişkinler yaratırdı. On beş yaşındayken sonunda onu yendiğimde, yüzümü ellerinin arasına aldı ve hayatında hiçbir şeyden bu kadar gurur duymadığını söyledi. İki

ay sonra vefat etti. O zamandan beri kimse tahtaya dokunmadı ve bir anıt gibi muamele görüyor. Çalışanlar bile ona dokunmamaları gerektiğini biliyor.

Günlerce süren faydasız konuşmaların ardından dün gece geç saatlerde eve vardığımda, yeni bir pozisyonda duran beyaz bir piyonla karşılaştım. On dakika boyunca orada durdum, tek bir taş bakarken, bir düzine duygu baskınlık için mücadele etti. Bu cüretkarlığa öfkelenmeli, birinin böyle kutsal bir şeye dokunmaya cüret etmesine kızmalıyım. Bunun yerine, New York'tan beri yaşamadığım bir heyecan kıvılcımı hissettim.

Bu sabah, şövalye, merkezin kontrolü için mücadele eden ve saldırı niyetini gösteren agresif bir hamleyle hareket ettirildi.

Tahtanın yanındaki katlanmış kağıdı alıp açtığımda, benim yazdıklarımın altında yeni kelimeler karalanmış olduğunu görüyorum. Harfler dağınık ama bir şekilde düzenli.

HET ZAMAN ÖYLE YAPARIM. İYİ ŞANSLAR

BUNA İHTİYACINIZ OLACAK

Kendimi tutamadan kahkaham ağzımdan kaçtı ve sesi taş duvarlardan yankılandı. Bu kim olursa olsun, bunu yaptığı için ona teşekkür borçluyum çünkü kimse benimle böyle konuşmuyor. Etkileşimde bulunduğum herkes beni incitmemeye o kadar dikkat ediyor ki, gerçek bir insan gibi muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bu not, garip bir şekilde ferahlatıcı bulduğum, kibir sınırında bir özgüvenle dolu.

Büyükannemin koltuğuna çöküyorum ve yumuşak deri ağırlığının altında inliyor. Minderden hafif bir tütün kokusu yayılıyor. Agresif tarz, onun eskiden nasıl oynadığını yansıtıyor ve bir an için, hayaletinin öbür dünyadan bana meydan okumanın bir yolunu bulup bulmadığını merak ediyorum. Oynadığım kişi risk almaktan korkmuyor.

Büyükannem bana her zaman üç hamle ilerisini düşünmemi, rakibimin stratejisini tahmin etmemi ve ona göre plan yapmamı söylerdi. Bunu hiç unutmadım.

Şövalyemi ileri doğru kaydırıyorum ve seçeneklerimi açık tutuyorum. Ayrılmadan önce kalemimi çıkarıp önceki mesajın altına

bir şeyler yazıyorum.

SEN KİMSİN?

Kağıdı katlayıp tahtanın yanına bırakıyorum ve geri dönüp umarım bir cevap bulabileceğime dair saatleri saymaya başlıyorum.

Sabahın geri kalanı, zar zor odaklanabildiğim toplantılarla geçiyor ve babamın ticaret görüşmeleri ve törensel görevler hakkında uzun uzun konuşmasına başımı sallayarak onaylıyorum. Babamın sekreteriyle programımı planlamak zorunda kalıyorum, ardından imzamı gerektiren belgeleri inceliyor ve elim kramp girene kadar kağıda adımı karalıyorum. Öğle yemeğinden sonra, elimde tuttuğum dolma kalemle gözlerimi oymak isteyeceğim bir tarım politikası brifingine katlanıyorum. Tüm bunların arasında, satranç tahtası dikkatimi sürekli çeken bir iplik gibi beni kendine bağlıyor.

Sonunda, öğleden sonra ışıyla puslu olan güneşlenme odasına giriyorum. Kız kardeşimi bir şezlongda kıvrılmış, elinde bir kitap ve neredeyse kesin olarak viski olduğunu düşündüğüm buzlu çay bardağıyla buluyorum. Okurken bardağının dış yüzeyinde yoğuşma damlacıkları var. O kadar rahat görünüyor ki, içimde bir kıskançlık hissi uyanıyor. Delphine, varis olmak yerine yedek olmanın ne kadar şanslı olduğunun farkında değil.

İçeri girdiğimde yüz ifadesi anlaşılmas bir hal aldı. "Ah, çok çabuk döndün. Bir kontesle kaçtığın söylentisini duydum."

"Keşke öyle olsaydı, çünkü bu gerçekten konuşmaya değer birini bulduğum anlamına gelirdi."

"Hepsi berbat olamaz." Kitabını bırakıp yanındaki boşluğa eliyle işaret etti. "Gel, bana her şeyi anlat."

Onun karşısındaki sandalyeye çöküyorum çünkü Delphine'in yanında oturmak onun bana sarılmaya çalışması anlamına geliyor ve şu anda fiziksel yakınlığa tahammül edemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum.

"New York'tan döndüğümünden beri birkaç kadını reddettim. İşler iyi gitmiyor."

"Annem daha fazlasının olduğunu söyledi. Diğerleriyle ne zaman tanışacaksın?"

"Yakında. Ve dürüst olmak gerekirse, katlanılabilir birini bulmadan önce adaylarımın tükeneceğinden korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve bu bir itiraf gibi çıkıyor ağızımdan.

Delphine burnunu kırıstırdı. "Peki sonra?"

"Kaderimi annem ve babam belirleyecek."

"Öyle olmayacak," diyor, ancak sesi inandırıcı değil. "Birini bulacaksın."

Umarım haklısınızdır.

Bir an yüzümü inceledi. "Berbat görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum," diyorum.

Kitabının içine bir ayraç yerleştirip kapatıyor. "Birden ona kadar bir ölçekte, bir mutsuz, on mutlu olmak üzere, kendinizi nerede hissediyorsunuz?"

"Doğrusu?"

Başını salladı.

"Sıfır."

Cevabım aramızda kalıyor ve o da sessizliği olumlu saçmalıklarla doldurmaya çalışmıyor, ki bunu takdir ediyorum. Ama bunun onu üzdüğünü anlayabiliyorum.

"Son zamanlarda doğu kanadında dolaşan birini fark ettiniz mi?" diye sorarak, konuyu bu yönden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gözlerinin ardında bir şey parıldar. "Hayır. Neden?"

"Seyahatlerimden döndüğümde her şey farklı görünüyordu." Satranç oyununun şimdilik sır olarak kalmasını istediğim için bazı ayrıntıları kendime saklıyorum.

"Olağan dışı bir şey fark etmedim, ama isterseniz göz kulak olabilirim."

"Eminim bir şey yoktur." Ayağa kalkıp geriniyorum. "Harika bir sohbetti. Seni porno işine geri dönmeye bırakıyorum."

"Çeneni kapat," diyor gülerek. "Git kendine bir eş bul ya da başka bir şey yap."

"*Deniyorum* ." Kapıya doğru yöneliyorum ve bu konuşmanın bu kadar ağır gelmemesini diliyorum.

Öğleden sonrasının geri kalanını çalışma odamda, masamda biriken belgelere bakarken, titreyen bir ateşe bakarak geçirdim. Raporlar dokunulmadan duruyordu çünkü her ne zaman bir şey imzalamak için kalemimi elime alsam, kendimi galeride Addison Cross ile yaptığım konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandırırken buluyordum.

Saat yediye geldiğinde, üretken olmaya çalışmaktan vazgeçtim. Gizemli rakibimin yanıt verip vermediğini öğrenmem gerektiği için tekrar doğu kanadına doğru ilerledim.

Koridor sessiz, gün batımı akşama doğru yaklaşırken hava serinliyor ve panoya yaklaştığımda yeni bir parçanın hareket ettiğini görüyorum. Notu titremeyen ellerimle açıyorum.

SENİ YENECEK BİTİL

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Kibirli pislik," diyorum, bu kelimelerin verdiği zevki gereğinden fazla abartarak.

Fildişi fil, atımı tehdit eden ve vezirleri için çapraz yol açan bir konuma geçti. Beraberlik için oynamıyorlar. Beni yok etmek için oynuyorlar.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum ve savunma yapabileceğimi biliyorum, ancak kelimenin tam anlamıyla savaş ilan eden biriyle böyle bir oyun oynamak istemiyorum. Onlara baskı uygulamak için filimi hareket ettiriyorum ve ardından kalemimi çıkarıyorum.

ARADIĞINIZ KİŞİYİ BULDUNUZ.

Kağıdı tahtanın yanına yüzü aşağı bakacak şekilde bırakıyorum ve geriye çekilip pozisyona hayranlıkla bakıyorum; ikimiz de bir santim bile geri adım atmayı reddettiğimiz için taşlar ortada birbirine dolanıyor.

O gece, akşam yemeği, ebeveynlerimin etkilemek istedikleri misafirler olmadığında kullandıkları küçük yemek odasında servis edildi. Masa kurulmuştu ve aramızda mumlar titreyerek yanarken ben tabağımdaki yemeği ilgisizce karıştırıyordum.

"Yolculuk nasıl geçti?" diye soruyor annem.

Izgara balıktan bir ısırık alırken, "Eğitici," diyorum.

"Bu bir cevap değil."

"Hiçbiriyle bağ kuramadım."

Babamla bakışıp duruyor, ben de fark etmemiş gibi yapıyorum, sonra da baskı yapmamaya çalışırken kullandığı o dikkatli tonla konuşuyor: "Louis, konsey bekliyor—"

"Biliyorum." Çatalımı bıraktım. "Tamamlanacak."

"Öyle olacak." Babamın sesi kızgın değil, bu da nedense daha kötü hissettiriyor. "Gerekirse senin yerine biz seçeceğiz."

"Biliyorum," diyorum, tekrar hatırlatılmaya gerek duymadan.

Annem bir patatesi keserken, "Bu akşam dalgın görünüyorsun," dedi. "Aklında bariz olanın dışında başka bir şey mi var?"

"Bahsetmeye değer bir şey yok."

"Sen berbat bir yalancısın sevgilim, ve her zaman da öyle oldun."

New York'u, metro resimlerini, eğik el yazısını ve sessiz bir köşedeki satranç tahtasını düşünüyorum. "Seyahatten yoruldum. İyi bir gece uykusu iyi gelecek."

Sesimde kesin bir şey duymuş olmalı, çünkü konuyu geçiştiriyor.

Akşam yemeğinden sonra odama dönüp bol pijamalarımı giyiyorum. Aşağıdaki dalgaların sesini içeri almak için pencereleri açıyorum. Yatak, lavanta ve deniz tuzu kokan taze çarşafarla hazırlanmış ve ben de çarşafların arasına giriyorum; bu sırada manila dosyası masamda açılmamış halde duruyor.

Ay ışığı odanın içinde gezinirken tavana bakıyorum. Suyun kayalara çarpma ritmi genellikle beni uykuya daldırır, ama bu gece hiçbir etkisi yok. Zihnim durmadan dönüp durduğu için yanıma, sonra sırtıma, sonra da diğer yanıma dönüyorum.

Tanışacağım kadınların hepsi incelenmiş ve benimle sonsuza dek birlikte olmaya hazır. Minnettar olmalıyım. Onların geçmişlerini araştırmalı ve akşam yemeklerimiz için düşünceli sorular hazırlamalıyım. Bunun yerine, burada uzanmış, bir yabancıнын el yazısına ve beni satrançta yeneceklerine dair küstahça verdikleri söze takıntılı bir şekilde kafa yoruyorum.

Üzerimdeki örtüleri atıp taş pervaza tutunarak pencereye doğru yürüyorum. Deniz karanlığa doğru uzanıyor.

Büyükannem bana önemli olan şeylere odaklanmamı ve dikkat dağıtıcı şeylerle uğraşmayı bırakmamı söylerdi. Beni kral olmaya hazırlıyordu. Keşke ona şimdi ne yapmam gerektiğini sorabilseydim.

Bir cevap bekliyorum ama asla gelmiyor.

Yatağa geri dönmek yerine, satranç tahtasına geri dönüp önceki notumun altına bir not daha ekliyorum, sonra da taşımı eski yerine geri koyuyorum. Bu artık fiziksel olarak bir çıkmaz durum.

Yatağa geri dönüp gözlerim yanana kadar tavana bakıyorum. Sabah üç ya da dört gibi bir saatte uykuya dalıyorum ve nedense günün nasıl geçeceğinden şimdiden korkuyorum.

Satranç tahtası, dün gün doğmadan önce görünen son nottan beri değişmedi.

Bu özel kanadın sessiz köşesinde durup, hâlâ yerinde donmuş halde duran el oyması parçalara bakıyorum. Rakibimin karşılık vermeden ilerlemeye devam etmesini ummuştum, ama etmediler ve hâlâ sıra onlarda. Şu anki durumda, mat olmaya üç hamle kaldı. Belki de tuzağa düştüklerini çok geç fark ettiler.

Not hâlâ rakibimin bıraktığı yerde, tahtanın kenarının altında duruyor.

SEN KİMSİN?

SENİ YENECEK BİTİ.

ARADIĞINIZ KİŞİYİ BULDUNUZ.

BU OYUNU BITİRMEK İSTİYORSAN, CUMARTESİ AKŞAMI SAAT 9'DA ÇALIŞMA ODASINDA BENİMLE BULUŞ. YÜZÜME KARŞI OYNA.

Kelimeleri o kadar çok okudum ki, her harfin her kıvrımını ezberledim. Şimdi bir ültimatomla karşı karşıyayım: Ya bu kişiyle

görüŖeçeğim ya da oyun burada bitecek. Belki bu ikimiz için de gerçek hayatta bir çıkmazdır, ya da belki de ilk adımı ben atmak zorundayım.

En alta yazıyorum.

OTZADA OLACAĞIM. GERÇEK HAYATTA KAYBETMENİ İZLEMELİK İÇİN
SABİTSİZLANMOTUM. :)

Kağıdı tahtanın diğerk tarafına kaydırıp uzaklaşıyorum. Bu kişiyi yendiğimde, *yüzüne* öyle büyük bir zafer gösterisi yapacağım ki, krala beni Amerika'ya geri göndermesini söyleyecek.

Resim yapma durumu, satrançtaki çıkmaz kadar sinir bozucu. Bu ülke çok güzel, ama hiçbir şey bana resim yapma ilhamı vermedi. Belki de ben bozukum. Sonra hemen hatırlıyorum ki ben, eserlerimi beslemek için takıntıya ihtiyaç duyan bir duygu ressamıyım. Bu hem bir nimet hem de bir lanet.

Sabahlarımı stüdyomda fikirler yazarak geçiriyorum, sonra kameramı alıp saray bahçelerinde dolaşıp referans fotoğrafları çekiyorum. Kral ve kraliçenin, kalenin, ahırların hatta denizin portrelerini çekmeyi düşünüyorum ama hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Yaratmak için o kıvılcıma ihtiyacım var.

Pazartesi, kendime bir şeye söz vermek için verdiğim son tarih, bu yüzden o zamana kadar ilhamın beni bulması gerekiyor.

Kulübeye dönerken, Delphine yüzünde muzip bir ifadeyle beni durdurdu. Yanıma geldi ve beni saraya doğru yönlendirdi. "Tam zamanında geldin. Bu gece dışarı çıkıyoruz."

"Biz?"

"Kuzenim Marcelo villasında bir parti veriyor. Çok seçkin, çok ahlaksız, annemin katıldığım için beni reddedeceği türden bir şey." Beni daha önce hiç kullanmadığım bir merdivenden yukarı çekiyor. "Bana katıl."

"Daha fazla söze gerek yok."

"Geleceğini biliyordum." Omuzunun üzerinden bana sırtarak baktı. "Şunu da belirtiyim: Çok kötü bir etki yaratıyorum."

"Genellikle söylediğim şey bu." Ona ayak uyduruyorum. "Ayrıca, eğer ilgimi çekiyorsa, her zaman evet diyeceğim."

Şakacı bir şekilde alaycı bir tavırla beni kalenin diğer ucundaki bir koridora götürdü. "Sen en kötüsüsün. Ama aynı zamanda, ben de öyleyim. Sonuçlar bekleyebilir."

Çift kanatlı kapılardan içeri giriyor ve odası önümüzde açılıyor. Oda ipek kumaşlarla, antika mobilyalarla ve benim tüm loft dairemden daha büyük olabilecek bir gardıropla dolu. Doğrudan, açıldığında en kaliteli ürünlerle dolu bir barı ortaya çıkaran bir dolaba yöneliyor.

"Önce tekila, sonra da birkaç kalbi kırarız."

"Önceliklerini belirlemiş bir kadını takdir ediyorum."

Tekilayı ve iki kristal bardağı alıp yarıya kadar doldurdu, birini bana uzattıktan sonra kendi bardağını kaldırdı. "Sonradan inanılmaz hikayelere dönüşen korkunç kararlara!"

"Bunun şerefine içelim."

O gülüyor ve biz içiyoruz. İçki çok yumuşak ve karnımı ısıtırken Delphine tekrar şişeye uzanıyor.

"Peki, anlat bakalım," diyor bardaklarımızı yeniden doldururken, "resim yapma işi nasıl gidiyor?"

"Henüz başlamadım. Anne babanızın resmini yapmayı düşündüm."

Başını salladı. "Bu onları etkilemeyecek."

"Ya seni resmetsem?"

"Kesinlikle hayır. Bu yarışmayı kazanmanızı sağlayacak kişi ben değilim." Bana üçlü bir shot gibi görünen bir şey uzatıyor. "Daha derine inin. Cevap kendiliğinden gelecektir. Özgünlük her zaman takdir edilir."

İçkiyi bir çırpıda içiyorum, söylediklerini neredeyse anlıyorum. Şifreli konuştuğu aşık, ama neden?

"Peki, kim?"

Beni inceliyor. "Affedersiniz?"

"Bu sözleşmeyi bana kim kazandıracak?" diye tatlı bir gülümsemeyle soruyorum.

"Ah, ne kadar rekabetçi birisin. Profesyonel sporculardan oluşan bir aileden geldiğini unutmuşum."

O anda, sanki Delphine beni görüyor gibiydi. Satır aralarındaki görünmez mesajları okuyabildiğimi biliyordu. "Dürüst olmak

gerekirse, kimi resmetmen gerektiğini zaten biliyorsun." Dolabına doğru ilerledi. "Bunu nasıl başaracağını bilmiyorum ama bir şekilde başaracaksın."

Odaya şöyle bir göz attım ve başımı salladım ama gülümsüyordum. "Bana çok fazla güveniyorsunuz."

Burada büyümek nasıl bir şeydi diye hayal ediyorum.

"Belki de öyleyim," diyor. "Ama yine de ailemi ikna etmen gerekiyor. Bazen zor olabiliyorlar, ama pes etme. Kalbinin sesini ortaya koy, seçilmemen imkansız. Herkes sende gördüğümü görecek," diye söz veriyor.

Kumaş hışırtısı duyabiliyorum. Daha fazla askı hareket ediyor ve sonra dolaptan kırmızı ipek bir kumaşla çıkıyor. Işık vurduğunda siyaha dönüşüyor. "İşte bu. Bir bukalemun için mükemmel. Tatlı görünüyorsun ama ölümcül olduğunu biliyorum. Sende kendimden çok şey görüyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle olmalı."

Elbiseyi vücuduma doğru tutuyorum. İnce askıları ve neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen, sırtı oldukça açık bir kesime sahip, adeta bir silah gibi.

"Umarım herkesin dikkatini çekmeye hazırsınızdır. Giymeye başlayalım. Uygun olup olmadığına bakalım."

Sırıttım ve o da beni banyoya doğru yönlendirdi.

Kapıyı kapatınca elbisenin içindeki etiketi kontrol ediyorum. Farklı bir dilde yazılmış ama pahalı olduğunu anlayabiliyorum. Sütyenimi çıkarıp ipeği vücuduma geçiriyorum. Tenime karşı serin ve hafif. Yaka kısmı alttakini gösteriyor. Arkasını kontrol etmek için döndüğümde, ne kadar çok çıplak tenin görüldüğüne gülümsüyorum.

Bu görünüm cesur.

Delphine'in yanına döndüğümde, kısık bir sesle ıslık çaldı.

"Ulaşılmaz görünüyorsun."

Bu beni güldürüyor. "Öyleyim."

Gülümseyerek beni makyaj masasının koltuğuna oturttu. "Makyaj?"

"Elinden gelenin en iyisini yap," diyorum ve kontrolü ona bırakıyorum.

Kenarları kristallerle süslü altın renkli pudra kutularını çıkarıyor ve profesyonel bir makyaj sanatçısı gibi yüzüme uygulama yapıyor, elmacık kemiklerimi kontürleyip aydınlatıyor. Kırmızı ruj sürdükten sonra, yaptığı işi incelemek için geri çekiliyor.

"Bir başyapıt," diye fısıldadı, bana altın bir el aynası uzatırken.

"Kendini aştın."

"Hayır. Sadece biraz renk kattım."

Delphine dolabına girer ve sanki dünyaya erkekleri yok etmek için gönderilmiş gibi görünerek geri döner. Elbisesi diz hizasında ve gece mavisi rengindedir. Işık vurduğunda siyaha dönüşür. Sırtı açıktır ve koyu saçlarını dağınık bir topuz yapmıştır.

Dudaklarına biraz ruj sürüyor, sonra aynada dişlerini kontrol ediyor. "Bazı hayatları mahvetmeye hazır mısınız?"

"Öncülük et."

Tekila kan dolaşımında vızıldamaya başladı ve her şey hafifledi. Sahil yolundaki yolculuk yaklaşık yirmi dakika sürdü. Delphine sosyal medyada gezinirken, aşağıda denize doğru uzanan uçurumların etrafından dolandık. Camı indirdim ve ılık gece havasının saçlarımı okşamasına izin verdim. Köşeyi dönerken, villanın görüş alanıma girmesinden önce arabanın içinde bas sesinin titreşimini hissedebiliyordum.

Delphine, "Marcelo izlenim bırakmayı sever," diyor. "Çok etkilenmiş görünmemeye çalışın. Ayrıca son derece çekici biri, bu yüzden dikkatli olun."

"Uyarı için teşekkürler."

Onun yeri inanılmaz. Üç katlı, soluk renkli taştan yapılmış ve rengarenk ışıklarla aydınlatılmış bir bina. Balkonlara peri ışıkları asılmış ve pahalı arabalar gelişigüzel bir şekilde giriş yoluna park edilmiş. Şoförümüz girişe kadar gelip bizi indiriyor.

Delphine koluma girerken gülerken, "Montclair'e hoş geldiniz," dedi.

Kapılar açılıyor ve ilk dikkatimi çeken şey herkesin ne kadar güzel olduğu. Bu, nesiller boyu süregelen zenginlikten ve parayla satın alınabilecek en iyi eğitmenlere, dermatologlara ve stilistlere erişimden kaynaklanıyor. Özel dikim takım elbiseli adamlar barın yakınında toplanıyor. Dergilerden ve magazin gazetelerinden

tanıdığım birkaç yüz var. Bunlar, soyadları kapıları açan ve skandalları manşetlere çıkan türden insanlar. Bazen unutsam da, bu benim de dünyam.

İçeri girerken Delphine kolumu sıkıyor ve başlar dönüyor. Teker teker, konuşmalar kesiliyor. Beni tanımaya çalışırken yüzlerde bir anlık tanıma ifadesi beliriyor. Barın yanındaki bir kadın eğilip bir şeyler fısıldıyor, pencerelerin yanındaki bir adam ise duruşunu düzeltiyor. Tüm dikkatleri üzerimize çekiyoruz.

"Bana dik dik bakıyorlar," diye fısıldıyorum.

"Bırakın yapsınlar."

Delphine elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından geçirdi. Bir adam, hayatında hiç "hayır" cevabı almamış gibi bir özgüvenle bize doğru yaklaştı. Koyu, kıvrıkcık saçları ve düğmeleri açık beyaz keten gömleği, ona baş karakter havası katıyordu.

Delphine'i kucaklayıp etrafında döndürdü. "Kuzenim. Geç kaldın."

Adam onu yere bıraktığında kadın gülüyor. "Şık bir şekilde, değil mi?"

Başını salladı ve dikkati bana yöneldi. Kahverengi gözleri dudaklarımdan aşağı, vücuduma doğru kaydı. "Ve sen o ünlü sanatçı olmalısın."

"Addison."

Elimi uzattım ve o da elimi tutarak bileğime dudaklarını bastırdı.

"Marcelo." Bir an fazla duraksıyor. "Delphine durmadan senden bahsediyor. Nedense, ne *kadar güzel* olduğunu söylemeyi unuttu."

"Sizin son derece çekici biri olduğunuzu söyledi."

"Bekar olduğumu ve arayışta olduğumu söylemiş miydi?"

Delphine gözlerini o kadar devirdi ki, gözlerinin yerinden oynamamasına şaşırdım. "Sakin ol evlat. Addison'ın burada olmasının *seninle* ilgisi olmayan bir sebebi var."

Yaramaz bir sırıtışla elimi bıraktı. "Misafirperver davranıyorum."

Onun tipini hemen tanıdım çünkü yıllar içinde onun yüzlerce versiyonuyla karşılaştım. Her kadının kendini odadaki tek kadın gibi hissetmesini sağlayan, aynı zamanda tüm partiyi etkileyen bir çapkın. Evlilik malzemesi değil ama eğer istersem bir akşam için eğlenceli olabilir.

"Şampanya," diye duyurur ve saniyeler sonra üç kadeh belirir.

Bir tane alıp yudumluyorum, onu izliyorum, onu tanıyorum. Hayat büyük bir satranç oyunu.

"Sizi evimde ağırlamak bir onur," diyor. "Yetenekleriniz inanılmaz. Delphine bana çalışmalarınızı gösterdi ve çok etkilendim. Benim için de bir şeyler resmetmenizi çok isterim."

"İş görüşmek isterseniz benimle bir toplantı ayarlayın," diyorum. Delphine kıkırdadı.

"Çok hırçın. Bayılıyorum buna." Göz kırptıyor.

Şakayla karışık gözlerimi devirip şampanyadan bir yudum alıyorum. Soğuk ve tatlı, kanımda zaten dolaşan tekilayla tehlikeli bir şekilde karışıyor.

Delphine odanın karşısında birini fark etti ve kolumu sıktı. "Hemen geri döneceğim."

"Çok uzun sürmeyecek," diye fısıldıyorum o uzaklaşmadan önce.

Marcelo yaklaşıyor ve seyahatlerim ve Montclair'de nasıl vakit geçirdiğim hakkında sorular soruyor. Tarihten ve efsanevi bir hayat yaşamaktan bahsediyor. Ben de kaçış planları yapmak yerine onunla sohbe dalıyorum.

Elinde beliren şişeden bardağımlı doldururken, "Yarın size kıyı şeridini göstereyim," diyor. "Gün batımında kayalıklar nefes kesici."

Yarının Cumartesi olduğunu hatırlayınca neredeyse "evet" diyecektim. "Aslında, planlarım var."

"Kim olursa olsun, son derece şanslı."

O lanet olası satranç tahtasını düşünüyorum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Gölüşü, bana bu kadar ilgi gösterdiği için kıskanan birkaç kadının bakışlarını üzerime çekmeme neden oluyor. "Senden hoşlanıyorum. Çoğu kadın benimle flört ettiğimde kıkırdıyor. Sen farklısın."

"Ah, klasik '*Sen diğer kızlar gibi değilsin* ' cümlesi. Benim için harika bir şey bu." Başımı yana eğiyorum. "Başka ne gibi hareketlerin var?"

"İşte bundan bahsediyorum." Bana doğru yaklaşıyor. "Aklına gelen her şeyi, sanki hiçbir şeyden etkilenmemişsin gibi söylüyorsun."

"Çünkü ben öyleyim."

"Vay canına." diye sırttı. "Sanırım daha önce hiç böyle bir 'çapkın avcısı'yla karşılaşmamıştım."

Kahkahalarım patladı ve sesim duvarlarda yankılandı. Şampanya her şeyi rahat ve ısıltılı hale getirdi ve bu konuşmanın ötesinde gerçek bir ilgin olmasa bile, onun ilgisi gurur vericiydi.

"Bu benim için yeni bir şey."

Parmakları dirseğime değiyor ve ben de dinlemek için daha yakına eğiliyorum. Omuzunun üzerinden şöyle bir bakıyorum ve Louis'i görünce donup kalıyorum.

Kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yakası açık ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış lacivert bir takım elbise giymiş. Dağınık kahverengi saçları yüzünden geriye doğru itilmiş, birkaç tutamı öne doğru düşmüş. Tavan lambasının sıcaklığı çenesindeki kirli sakalı aydınlatıyor.

Adam 1.90 boyunda ve kaslı vücuduyla hafta sonları polo oynayan biri gibi yapıydı. Mavi gözleri, sadece kraliyet ailesinin yapabileceği türden bir kayıtsızlıkla odayı tararken, elli metre yarıçapındaki her kadının tam olarak nerede durduğunun farkında olmasını sağlıyordu.

Bana resmi bir görev için uzakta olduğu söylenmişti, ama anlaşılan geri dönmüş.

Bu düşünce beni heyecanlandırmamalıydı, ama heyecanlandırıyor.

Bir saniye sonra gözlerimiz buluştu ve etrafımızdaki oda kayboldu.

Louis, konuşmasının ortasında olan sarışın kadından özür dileyerek kalabalığın arasından bana doğru ilerledi, sanki ben onu çağırmışım gibi. Veliaht prens olduğu için insanlar ona yol vermeye gerek duymadan kenara çekiliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken bakışları bir an bile gözlerimden ayrılmadı.

O yaklaştığında, odadaki tüm hava buharlaşıyor.

"Addison," diyor ve sanki el yazısıyla konuşuyormuş gibi geliyor. "Ne büyük bir sürpriz!"

Addison Cross, Montclair'de bulunmaktadır. Parmaklarım uyuşuyor ve bardağımı neredeyse düşürüyorum çünkü o New York'ta, okyanusun öbür tarafında, burada değil olmalıydı. Haftalarca, can sıkıntısından gözlerimi oymak isteyeceğim kadınlarla akşam yemekleri yerken, onu hafızamdan silmeye çalıştım. Kendime yüzünün ve sesinin silineceğini söyledim. Silinmediler.

Sonra Marcelo'nun avucunun onun belinin alt kısmında olduğunu fark ettim ve çenem kasıldı. Kuzenimle, puan tutabilecek yaşa geldiğimizden beri rekabet halindeyiz. Bardağımı yere bıraktığımda titriyordum. Onu onunla birlikte izlemek, onu parça parça paramparça etmek istememe neden oluyordu. Bunu onurlu bir şekilde halledecekmişim gibi davranmayı yaklaşık otuz saniye önce bıraktım.

Arkasını dönüyor ve rahatsızlığı açıkça belli oluyor. "Louis. Geri döndüğünü fark etmemiştim."

"Bir dahaki sefere kamuoyuna duyuru yapacağım, böylece haberdar olursunuz."

Aramızda yılların rekabetiyle dolu bir sessizlik uzanıyor ve onun, karşılık vermenin sonuçlarına değip değmeyeceğini hesapladığını

görebiliyorum. Yüz ifademden ne anlıyorsa, Addison'dan uzaklaşmasına neden oluyor.

"Şimdilik senin, kuzen." Gülümsemesi yapmacık. "Onu sıkmamaya çalış."

Kalabalığın içinde kayboluyor, sonra ikimiz baş başa kalıyoruz, birbirimize çok yakın. Burnumu boğazına dayayıp, sarhoş olana kadar onun kokusunu içime çekmek istiyorum. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok, böyle hissetmeye de hakkım yok, ama kuzenimi onun yanında görmek beni şiddete itti.

"Biraz abartılı olmadı mı sence?" Sesi soğuk, sanki hiç umurunda değilmiş gibi.

"Bu, öz kontrol göstergesiydi."

Dudakları, gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi seğirdi. "Hep böyle misin?"

"Bölgeci olmak kanımda var. Marcelo ne yaptığını gayet iyi biliyordu." Dirseğinden tutup onu partiden uzaklaştırıyorum. "Sen de biliyordun."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum," diye karşılık verdi.

Onu baştan aşağı süzdüm. "Elbise aksini söylüyor."

Dışarıya çıkmamıza izin veriyor ve parmaklıklara yaslanmış sigara içen ve flört eden insan gruplarının arasından sıyrılıyor. En uçtaki taş merdivenlerden yukarı çıkıyoruz; bu merdivenler bahçelere bakan özel bir balkona açılıyor.

Balkona çıktığımızda, ay ışığı duvarlara tırmanan beyaz gülleri aydınlatıyor. Uzaktan boğuk müzik ve kahkaha sesleri geliyor, ama yalnızız. Nihayet.

Addison kolunu kurtarıp kusursuz bir reverans yaptı. Başını öne eğmiş ve duruşu kusursuz bir şekilde, bir veliaht prenze doğru şekilde hitap etmek için gereken derinliği tam olarak verdi. Tam doğru süre boyunca bu reveransı koruduktan sonra zarafetle ayağa kalktı. "Majesteleri."

"Lütfen, bunu yapmayın," diye mırıldanıyorum.

Bana bakarken gözleri parıldayarak sırttı. "Sana saygı göstermem gerekiyor."

"Protokol umurumda değil." Yaklaşıyorum. "Seninle değil."

"Seni baş belasına sokacağım, Louis," diye fısıldadı.

Onu incelerken tenimde bir karıncalanma hissediyorum. Hiçbir kadın bana böyle hissettirmemişti. "Neden buradasın?"

Bu onu güldürüyor. "Delphine bu akşam bana katılmam için davet etti."

"Montclair'de," diye belirtiyorum, bana başka hiçbir bilgi vermediğini fark ederek.

"Delphine beni yine davet etti." Elbisesinin askısı kıpırdıyor ve gözlerim çıplak omzunu, boynunu ve kırmızı dudaklarını takip ediyor. "Neden? Prens güçlerini kullanarak beni sürgün etmeyi mi planlıyorsun?"

"Aslında bunu düşünüyorum." Gülümsememi tutmam imkansız.

"*Lütfen.*" Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi, sonra balkona doğru ilerleyip yıldızlı gökyüzüne baktı.

Ilık esinti yanaklarıma değiyor ve bu rüya gibi geliyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyorum. "Seni düşündüm."

"Ah," diyor. "Sanırım iyi bir izlenim bırakmışım."

Ondan bir şey, herhangi bir şey vermesini istiyorum ama vermiyor. Adlarını hatırlayamadığım kadınlarla akşam yemekleri yedim ama onun adını aklımdan çıkaramıyorum.

"Patterson bana senden uzak durmamı söylemişti," diyor.

Patterson onun abisi ve yıllardır arkadaş olduğum biri. Amerika'yı her ziyaret ettiğimde Dyson Banks'in çatı katında kalıyorum. Patterson da aynı binada yaşıyor ve şehre geldiğimde her zaman bizimle takılıyor. Yıllar içinde yakınlaştık ve hatta onu özel tatillere bile davet ettim, ama asla aileden değil, sadece ilişkilerden bahsediyoruz. Küçük kız kardeşiyle karıştırılmaması gereken bir şey bu.

"Onu dinleyip New York'a geri dönmelisin," dedim ona ve bunu gerçekten kastettim, çünkü kız kardeşiyle ne yapmak istediğimi bilseydi çenemi kıracağını biliyordum.

"Belki haklısın." Uyarılarımı dikkate almadan bir adım öne çıktı. "Ama sanmıyorum."

Ne kadar yakın durduğumuzu fark edince dudakları aralandı. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yanaklarındaki şampanya kızarıklığını fark ettim. Kalp atışları boğazının dibinde

atıyordu ve içimden bir ses dudaklarımı ona bastırmak istiyordu. Hafif esinti teninin tatlı kokusunu taşıyordu ve New York'tan beri beni nasıl etkilediğini fark ettim.

İkimizden birinin geri adım atması gerekirdi, ama ikimiz de bunu yapmıyoruz.

Gözleri dudaklarıma indi ve aramızdaki mesafe daraldı. Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Belki o etmiştir. Çenesi yukarı kalktı ve dudakları o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Parmaklarım çenesine dokundu ve—

"Louis!" Delphine'in sesi o anı bozdu ve Addison benden uzaklaştı.

Elimi beline koyuyorum, sonra kız kardeşim balkonun çift kanatlı kapılarında belirince elimi çekiyorum.

Delphine, sanki hiçbir yanlış yapmadığının farkında değilmiş gibi bir zarafetle aramıza katılıyor. "Addison, seni her yerde aradım."

Addison elbisesini düzeltti ve ben de kollarında oluşan tüylerin diken diken olmasını fark etmemeye çalıştım. "Biraz hava alıyordum ve kardeşine tekrar merhaba diyordum."

Delphine'in gözleri benimkine kaydı ve gözlerinin ardında şeytani bir parıltı gördüm.

"Son zamanlarda birbirimizle hasret gideriyorduk," diye ekliyorum.

"Harika. İşin bitti." Kolunu Addison'ın koluna doladı ve onu uzaklaştırdı. "Bu geceki yardımcım bu."

Addison bana doğru baktı ve Delphine onu benden alırken fısıldayarak, "Özür dilerim," dedi.

Bahçeye doğru dönüp korkuluğu kavradım ve derin bir nefes verdim. Ona tekrar yakın olmanın heyecanı hala üzerimdeydi.

Potansiyel gelin adayları benim bir seçim yapmamı bekliyor ve benim tek önemsedğim şey, sahip olamayacağım bir kadın. Ailem asla onaylamaz. Onlar Avrupa soylularını, siyasi ittifakları, doğduğundan beri bu hayatta olan birini istiyorlar. Addison bunların hiçbiri değil.

Kendime geldikten sonra partiye geri döndüm. Delphine ve Addison odanın diğer tarafında, kız kardeşimin bazı arkadaşlarıyla

sohbet ediyorlardı. Kıkırdıyorlar ve dans ediyorlardı, ama kafamda çok fazla soru vardı ve bunların hemen cevaplanması gerekiyordu.

Kalabalığın arasından ilerleyip Delphine'in dirseğinden tuttum. "Bir kelime konuşalım."

Addison'ın koluna hafifçe vurdu. "Hemen geri döneceğim."

Addison bana gözleriyle yaltaklanırken gülümsüyor ve ben de kendimi zorlayarak Delphine'i kenara çekiyorum.

"O neden burada?" diye açıkça soruyorum.

Delphine çok sarhoş. "Onu ben davet ettim. O benim misafirim."

"Neden Montclair'de?"

"Ah." Başını yana eğdi. "Çünkü ben onu davet ettim."

"Hemen şimdi konuşmaya başla."

Delphine beni koridora götürüyor, böylece birbirimizi duyabiliyoruz. "Sahipleyci ve meraklı olmayı bırak. Senin mahvetmene izin vermeden güzel bir gece geçirmeye çalışıyorum."

Oyunculardan bıkmış bir şekilde inliyorum. "Bu hafta cehennemden geçtim ve şimdi de bunu başıma getirdiniz."

"Pekala." Hıçkırdı. "Portre ressamlığı pozisyonu için yarışıyor."

"Ne?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Delphine'in yüz ifadesi kendini beğenmiş ve bu beni sinir ediyor. "Ah. Ah? Ah! İşte bu ilginç bir gelişme."

"Lanet olsun, sabrımın son zerresini de kaybetmeden önce beni aydınlatın!" Sesimi alçak tutuyorum.

"Metro serisi." Delphine kollarını kavuşturdu. "Addison bu koleksiyonu resmetti."

O gecenin tüm parçalarını bir araya getirirken ağzım açık kaldı. Metroda ameliyat önlüğü ve iş kimliğiyle uyuyan kadını, yırtık bir kitapla dolaşan genci, elinde doğum günü balonu tutan yaşlı adamı ve gözlerinde yansıyan birini düşündüm. Sonra Addison'ın metrodaki o tabloya nasıl baktığını hatırladım. Onun için ne ifade ettiğini, neden bu kadar derin düşüncelere dalmış bir şekilde ona baktığını bilmek istedim. O gece, hayatımda çok uzun zamandır eksikliğini hissettiğim bir şeyi hissettim ve bunun sebebi tamamen oydu.

"Sana galeride söylemedi mi?" diye soruyor Delphine ve gerçekten de samimi. "Resimleri hakkında sohbet ettiğinizi sanıyordum."

"Öyleydik, ama o, yaratıcısının kendisi olduğunu bilerek bunu gizledi."

"Tıpkı kraliyet ailesinden olduğunuzu açıklamamanız gibi. Bunun nedenini merak ediyorum."

Bir cevabım yok. Tanıştığım sanatçıların çoğu kendilerinden bahsetmek için can atıyor. Tanınma umuduyla, başarılarını konuşmanın içine ekmek kırıntıları gibi serpiştiriyorlar. Addison ise, çalışmalarının hiçbirinin sorumluluğunu üstlenmeden, çalışmaları hakkında uzun uzun konuşmama izin verdi. O gece herkes gibi ortama karışmak istedi. Birbirimize ham halimizi, unvanlar ve beklentiler olmadan sunduk. Bu benim için nadiren olur.

Pencerelere doğru baktığımda, kadınlardan birinin söylediği bir şeye gülümsediğini görüyorum. Addison'ın başı geriye doğru atılmış, tamamen rahatlamış ve keyif alıyor. Onu burada görmek akıl almaz bir şey çünkü konuştuğumuz geceden beri aklımda bedava yaşıyor.

"Ne zamandır burada?" diye soruyorum.

"Dört gün. Diğer ressamlarla birlikte kır evlerinde kalıyor." Delphine umursamaz bir tavır takınıyor. "Sanırım o geldiğinde sen Paris'teydin ve anne babamız yokluğun için özür dilediler."

"Ne oluyor böyle, Delphi? Bana hemen söylemeliydin."

Addison buradaymış ve benim hiç haberim yoktu.

"Muhtemelen." Hiç de pişman görünmüyor. "Ama bu tepkiyi almak kesinlikle buna değer. Bazı şeyleri benim için doğruladınız."

"Sizin eğlenmeniz olmaktan mutluluk duyuyorum."

Yanağımlı okşadı. "Sonra bana teşekkür edeceksin."

"Onu evine gönderin," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bunu yapacak gücüm olmadığını biliyorsun. Senin de yok. Annem ve babam onun kalıp kalmayacağına karar verecekler." Sırıttı. "Ama içimden bir his her şeyi kazanacağını söylüyor."

Addison'ın yanına gitmek için uzaklaşıyor. İkisi sanki yıllardır arkadaşmış gibi hemen anlaşıyorlar. Addison göz göze geliyor ve bardağını kaldırmadan önce bir anlığına fazla uzun süre bakışlarımızı üzerimden ayırmıyor.

Bu düşünce zihnimde yankılanırken şampanyamı bir solukta bitirdim.

Marcelo bana, "Dikkatli olmalısın," dedi ve ben onun orada durduğunu bile fark etmedim. "O, çapkın erkek avcısı."

Bu düşünce beni güldürüyor. "Farkındayım."

Addison odanın karşısından beni izlemeye devam ediyor ve onun burada olduğuna inanamıyorum. Eğer bu yarışmayı kazanırsa, eşim olarak seçtiğim kadının portresini çizmek zorunda kalacak. Nişan törenine, düğüne ve sonunda bebeğe en ön sıradan şahit olacak.

Onun gitmesi gerekiyor.

elbise, Yeşil yazlık yatağımyı kaplayan yığının üzerine düşüyor. Çok gündelik. Beyaz düğmeli gömlek de bir saniye sonra onu takip ediyor çünkü satranç oynamak için biriyle buluşmak yerine iş görüşmesine gidiyormuşum gibi görünmeme neden oluyor. Sütyenim ve kot pantolonumla küçük dolabımın önünde duruyorum ve ne zaman bu kadar önemseyen bir insan oldum diye düşünüyorum.

Rakibim yetmiş yaşında bir bahçıvan olabilir. Aslında herkes olabilir. Ve ilk izlenimler önemlidir. Notlardaki el yazısı kendinden emin, neredeyse kibirli, ama bu bana kalemi kimin tuttuğı hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Yirmi dakika önce giymeyi reddettiğim siyah ipek bluzu alıp tekrar giyiyorum çünkü her şeyi fazla düşünüyorum. Küçük altın küpeler takıp saçlarımı açık bırakıyorum, sonra da kendimden tekrar şüphe duymadan aynadan uzaklaşıyorum.

Bu kişı kim olursa olsun, haftamı atlatmama yardımcı oldu ve ona teşekkür borçluyum. Satranç hamleleri hakkında düşündüğüm süre, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla.

Doğru kanadına yürüyüş, hatırladığımdan daha uzun sürüyor.

Portre galerisinin önünden geçerken, daha önce fark etmediğim Louis'nin büyük bir tablosuna bakıyorum. Loş ışıktaki tabloyu

hayranlıkla incelerken duraksıyorum. Yirmili yaşlarının başlarında, tasasız, umut dolu gözlerle olmalıydı. O ısıltı kaybolmuş.

Elim çeneme doğru kayıyor ve parmaklarım dün gece bana dokunduğu yere bastırıyor. Başparmağının elmacık kemiğim boyunca yaptığı izlerin sıcaklığını hala hissedebiliyorum. O kadar yakındık ki, Delphine'in sesi bizi o andan koparmadan hemen önce nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Elim düşüyor ve cebime sokuyorum.

Prens Charming'i hayal etmeyi bırakmalıyım yoksa o tam bir serseri gibi beni mahvedecek.

Başımı sallayarak çalışma odasına gittim ve rakibime ne söyleyeceğimi zihnimde canlandırımdı. Vardığımda, kalın meşe kapının altındaki aralıktan sıcak bir ışık sızıyordu. Ateşin çıtırtısını ve bir bardağın tahtaya çarpma sesini duyabiliyordum. İçeride biri vardı ve beni bekliyordu.

Telefonuma baktığımda saatin 20:58 olduğunu görüyorum, yani ben erken gelmişim ama onlar da erken gelmişler.

Kapıya hafifçe vurup, yüzümde beliren bir sırıtişla kapıyı iterek açtım. Şöminenin önünde uzun boylu, dağınık saçlı bir adam duruyordu. Şömineden döndü ve söylemek üzere olduğum her kelime uçup gitti. Louis elinde bir bardak burbon tutuyordu ve şömine ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, tamamen hareketsiz kaldı.

Arkasında ateş çıtırdayıp cızırdarken birbirimize bakakaldık. Odun dumanı ve yıllanmış viski kokusu aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Gözlerimin gördüklerini beynimin anlamasını isteyerek, elim hâlâ pirinç kapı kolunda kapı eşiğinde duruyordum. Kalbimin sakinleşmesini istiyordum.

O benim satranç rakibim. O notları o yazdı.

" *Sen* ," diye nihayet söyleyebiliyorum.

Bardağını şömine rafına bırakıyor, sanki bu gerçeği sindirmek için zaman kazanıyormuş gibi. "Ciddi misin?"

Aramızda uzun bir sessizlik var. Akıllıca bir şey söylemeliyim ama bunun yerine, aramızda geçen her gergin anı, o tahtadaki her hamleyi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Bana meydan okuyan, benimle başa baş mücadele eden, geceleri uykumu kaçırap stratejiler düşünmeme neden olan kişi, meğerse hep oymuş.

"Bizi birbirimize çeken çok fazla görünmez bağ var." Viskisinden bir yudum alıyor.

İçeri girip kapıyı kapatırken, "Sence bunun sebebi ne?" diye sordum.

"Sen benim karmamsın." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Birçok kalbi kırdığım için."

"Eyvah. Çok üzgünüm. Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim."

Satranç tahtası, iki deri koltuğun arasında küçük bir masanın üzerinde duruyor. Taşlar, köşede oldukları yerde duruyorlar. Son üç gündür pozisyonları ezberledim ve olası her senaryoyu gözden geçirdim. Tuzağa düştü ve bunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Elbette farkında; çünkü o çok zeki.

"Kaybetmeni izlemek için sabırsızlanıyorum," diyorum kaşlarımı çatarak ve alaycı bir şekilde.

Şöminenin üzerinden kalkıp bana doğru yaklaşıyor. Gözlerim vücudunu tarıyor. Bu gece ince bir kazak ve kot pantolon giymiş. Kraliyet ailesinden biri için bile rahat ve gündelik bir kıyafet.

"Senin de böyle saçma sapan konuşacağını tahmin etmeliydim, tıpkı o pislik kardeşin gibi."

"Aslında, Patterson'ı bile sakın gösteriyorum. Bu benim kanımda var," diye karşılık veriyorum. "Hazırlan, kışına tekme yiyeceğin, Prens."

"Her şeye sanki kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi mi oynuyorsun?" Birkaç adım ötede duruyor.

"Cevap evet, çünkü ben öyle düşünmüyorum."

"Herkesin kaybedeceği bir şey var, Addison."

"Hayatın bir kere yaşanır Louis. Onu en iyi şekilde değerlendir," diyorum.

Dudak kenarını hafifçe ısırıldığını görüyorum ve bu tenimde bir sıcaklık hissi yaratıyor. Birdenbire dün gece olanlar aklıma geliyor, o gece bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Peki ya eğer...

Bu soru zihnimde sürekli tekrarlanıyor.

"Lütfen oturun," diyerek beyaz mobilyaların arkasındaki sandalyeyi işaret etti.

"Patronluk taslıyor."

" *Lütfen* dedim. Bir Şey iĒmek ister misiniz?"

"Ne kadar kibarsınız. Evet. Lütfen düzgün bir Şekilde doldurun," diyorum.

Viski Şişesini alıp bana da bir bardak doldururken kendi bardaĒını da yeniden dolduruyor.

"Teşekkür ederim," diyerek her Şeyi bir Ēırpıda geri gönderdim, rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Gözleri faltaşı gibi aĒıldı. "Sen bambaşka birisin."

"Sen de ylesin."

Ben oturuyorum, o da karşımda oturan sandalyeye iyice yerleşiyor. Bana ynelttiĒi yoĒun göz teması beni adeta Şok ediyor.

"Sıra sende. Lütfen acele et," diyorum ona viski kanıma karışırken. "Günlerdir beni kıŐkırtıyorsun."

Tahtaya geri bakıyor. Şahının tek bir yasal hamlesi, kaĒabileceĒi tek bir karesi var ve ikimiz de bunun hiĒbir yere gtrmediĒini biliyoruz. Elini uzatıp Őahına dokunmasını bekliyorum ama dokunmuyor.

Bunun yerine, viski Şişesini dudaklarına götürüp yavaŐĒa bir yudum alıyor.

"Ēalın, Majesteleri," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayır, teşekkür ederim."

Ona dik dik baktım. "Kesinlikle hareket *etmelisin* ."

"İstemediĒim hiĒbir Şeyi yapmak *zorunda* deĒilim." Gözleri hâlâ gözlerimden ayrılmıyor.

"SatranĒ böyle oynanmaz."

"Montclair'de işler *aynen* böyle yürüyor."

"Yani, kaybedeceĒiniz iĒin mi reddediyorsunuz?"

"Hayır." ne eĒilerek aramızdaki mesafeyi biraz azalttı. Parfümünün hafif kokusunu alabiliyordum. "Reddediyorum Ēnk bunu yaptığım anda sen kazanacaksın ve oyun bitecek."

"İŞte asıl mesele bu."

"Hayır, yle deĒil." Sesi alĒalıyor. "Oyun bittiĒinde kulbene döneceksin, ben ise hala burada olacaĒım ve seninle daha fazla zaman geĒirmek isteyeceĒim. Seninle işim henüz bitmedi."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Yani, bütün gece burada oturup birbirimize bakacağız mı?"

"Yapabiliriz." diye sırttı.

"Sen tam bir pislisin."

Bu durum onu memnun etmiş gibi görünüyor.

Ayağa kalkıp bardağıma biraz daha burbon doldurdum, sonra yerime döndüm. Daha rahat bir pozisyona geçtim ve gözlerine bakarken kontrollü bir nefes verdim. Yapmamam gereken son şey buydu çünkü beni büyüsüne kaptırdı. Yüzüm gevşedi ve bakışlarımı kaçırmak istemedim, bu sefer değil, tüm vücudum yanıyor olsa bile.

"Oyun oynuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Sen de öylesin," diyor.

"Ah. O halde sanırım sen de dengini bulmuşsun."

"Evet, yaptım."  ne eğilip şahını alıyor, sonra da beni bir hamleyle kızdırıyor.

Oyun sadece oyundur. Ama bu oda, ateş ve gözleriyle beni soyup soğana çevirme şekli bambaşka bir şey. Bu adam beni olabilecek en kötü şekilde altüst ediyor.

Kralını asıl yerine geri koyuyor. "Galerideki metro koleksiyonunu boyadığını neden bana söylemedin?"

Ateş titriyor, duvara gölgeler düşürüyor. Her birkaç saniyede bir çıtırdıyor. şöminenin üzerindeki saat tıkır tıkır işliyor ve kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Sorusunu düşünüyorum ve ona gerçek cevabı veriyorum.

"  nk  tanınmaya ihtiya ım yok. Ve çoğu insan bir sanatçının yüzüne karşı tamamen dürüst olmuyor. Yalakalık yapıyorlar. Ben gerçek görüşleri tercih ederim."

"Kendimi rezil ettim," diyor.

Başımı sallıyorum. "Gerçekleri söyledin. Bu daha değerli değil mi? Ruhları  alıp resmettiğimi söylesen bile."

Mavi gözleri karardı ve ağzının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm. "Sen gerçekten de ruh  alıyorsun, Addison."

"Dikkat et. Seninkini  alabilirim," diye göz kırparak söylüyorum.

"Ah, içimden bir ses sanki bunu zaten yapmışsın gibi geliyor."

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor. "Senin o serseri numaraların bende işe yaramayacak, Louis. Daha çok  abala."

"Bundan emin misin?"

Şahını hareket ettirdi ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Lanet olsun. Bazen çok sinir bozucu oluyorsun," diyorum piskoposumu yerine yerleştirirken. "Şah."

"Ah, Amerikalı kurallara uyuyor ve kibarca şah çekiyor. Ne kadar nazıksınız."

Alaycı bir şekilde, "Benim hakkımda kötü mü konuşuyorsun, Prens? Sıra sende." dedim.

Kıkırdar ve tekrar eğilir. "Anlaşalım. Ben bir sonraki hamlemi yapacağım, sen de galibiyetini alacaksın." Daha da yaklaşır. "Ama hemen rövanş istiyorum."

"Ya reddedersem?"

"Sonra bütün gece burada otururum." Hafifçe sıkar. "Sonsuza dek kıpırdamayı reddederim."

Bir odun parçası kayıyor ve bacadan kıvılcımlar yükseliyor, birden nerede olduğumun farkına varıyorum. Ve yalnız olduğumuzun da.

"Bu kurallara aykırı mı? Seninle yalnız vakit geçirdiğim için başım derde girer mi?"

Kaşları çatıldı. "Otuz altı yaşındayım, Addison. Bu çok komik."

İkimiz de tek bir seçenek olduğunu bilsek de, tahtayı inceliyor. Parmakları bir an şahının üzerinde geziniyor, sonra onu köşeye hareket ettiriyor.

Pürüzsüz fildişi kraliçemi elime alıyorum ve parmaklarımla arasında serinliğini hissediyorum. Bir anlığına elimde tutuyorum, onu bekletiyorum, sonra şahından üç kare öteye koyuyorum.

"*Şah mat*, Majesteleri"

Burnundan nefes verip sırtıttı, ama bu sefer gerçek bir sırdı. "Aferin."

Elini uzattı, ben de onun elini tutarak tokalaştım.

"Teşekkür ederim. Sevinçten havalara uçmamak için ne kadar zorlandığımı tahmin bile edemezsiniz," diyorum ona.

"Buyurun," diyor bana.

Ayağa kalkıp zafer dansı yapıyorum. "Sizi yendim! Sizi fena halde yendim. Ha-ha-ha! İşte yüzünüze!"

Dudaklarından kahkaha dökülüyor ve ben bu sesi gerçekten çok seviyorum.

"Sen çok... *kibirlisin* ."

"Kesin."

Tahtayı yeniden düzenlemek için öne doğru uzanıyor ve ben de taşları yerleştirmesine yardım ediyorum. İkimiz de aynı piyonu almak için uzanırken parmaklarımız birbirine değiyor ve ikimiz de geri çekilmiyoruz. Teninin sıcaklığı tenime değiyor, ancak eli bir prens için beklediğimden daha pürüzlü.

"Daha ilgi çekici hale getirmek ister misin?" diye soruyorum, son parça da yerine oturduğunda.

"Her zaman," diyor.

Sandalyeme yaslanıp yavaşça bir yudum burbon içtim, onu beklettim. Sıvı boğazımdan aşağı inerken yakıcı bir his bıraktı ve göğsümde sıcak bir tat bıraktı.

"Kaybeden, kazanana bir iyilik yapmak zorunda," diyorum. "Her şey olabilir. Bu yasa dışı değil."

Parmaklarını çıtlatıyor. "Bir şey var mı?"

" *Herhangi bir şey* ."

Söz aramızda havada asılı kaldı. Teklifimi düşünürken gözlerinin kısıldığını izledim.

"Sınır yok mu?" diye soruyor.

"Hiçbiri."

"Soru sormaya gerek yok mu?"

"Sıfır."

Elindeki şövalye figürünü alıp parmaklarının arasında yavaşça çeviriyor, oyma at başının üzerinden beni inceliyor. Ateş ışığı yüzünün hatlarını vurguluyor ve onu taşan yapılmış gibi gösteriyor.

"Anlaştık," diyor elini uzatarak.

Anlaştık.

"İşin bitti," dedim ona.

"Belki de isteyeceğim iyilik bu olur."

Nefesim kesildi. "Pis köpek."

Bu sefer hamleleri daha agresif, neredeyse zaman kazanmaya çalışıyormuşuz gibi. Ben de kendi piyon hamlemleriyle karşılık veriyorum ve oyuna yerleşiyoruz. Taşların şıkırtısı ve sönmekte olan közlerin hafif çıtırtısı dışında oda sessizleşiyor. Yüzündeki o ifadeyle bana baktığında, konsantre olmakta zorlanıyorum.

Beşinci hamlede piyonlarımdan birini alıyor. Altıncı hamlede ise filini alıyorum. Her hamle değişimiyle tahta daha da karmaşıklaşıyor, taşlar merkezde kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor.

Kaleciye doğru uzanırken kolu yukarı sıyrılır ve ön kolundaki tendonlar görünür hale gelir. Eli güçlü ve damarlıdır.

Bu elleri nasıl boyardım?

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı çünkü buraya geldiğimden beri aradığım duygu tam olarak buydu. Çizim defterim ve fotoğraf makinemle bahçeleri dolaştım ama hiçbir şey elde edemedim. Bahçeler güzel ama sıkıcı. Sahil şeridi etkileyici ama kişisel değil. Ondan başka hiçbir şey beni fırça alıp resim yapmaya teşvik etmedi.

Kaleyi eline alırken bileğindeki gerginliği ve parmaklarının sanki kıymetli bir şey tutuyormuş gibi taşı nasıl kavradığını fark ediyorum. Bunu resmedebilirdim.

"Gözlerin dik dik bakıyor," diyor, sırası kendisine gelince.

"Özür dilerim. Dalmıştım."

"Bir sonraki hamleniz hakkında?"

"Senin hakkında."

Gözlerini tahtadan kaldırıp gözlerimle buluşturdu. Bu ışıpta gözleri neredeyse lacivert gibiydi ve içlerinde yansıyan ateşi görebiliyordum. İkiz alevler.

"Açıklayabilir misiniz?"

"Hayır." Tatlı bir gülümsemeye şövalyeme uzandım. Bu hareket kraliçesini kızdırdı.

Yeni tehdidi fark ettikçe kaşları çatıldı. Bunu beklemediği için çenesi kasıldı. Bunu hiç beklemediğim bir anda yaptım çünkü bunu kaybetmeyi göze alamam.

Oyun kırk beş dakika daha uzuyor. Ateş közlere dönüşüyor ve oda daha karanlık, daha samimi bir hale geliyor. İkimizin de elinde birkaç taş kaldı, tahtada birbirimizin etrafında dönüyor, bir fırsat arıyoruz.

O düşünürken onu inceliyorum. Sol kaşının üstünde küçük bir yara izi var ve nereden geldiğini merak ediyorum. Kaşları mükemmel bir kavis oluşturuyor ve alt dudağı ortada hafifçe kıvrılıyor. Her ne kadar bakımlı görünse de, yüzeyin altında başka bir şey var. Bunu dün gece balkonda gördüm ve şimdi de görüyorum. Louis, magazin

gazetelerinin onu tarif ettiği gibi bir apkın değil. Birçok kalbi kıldı çünkü kadınlar gerçekten ona aşık oldular.

Onun gerçekte kim olduğu, ondan olması beklenen kişi ve kamuoyunun onun hakkında inandığı kişi arasında bir fark var.

Kaleyi hareket ettirir. "Sıra sende."

Tahtaya bakıyorum ve beklediğim fırsatı görüyorum. şahını açıkta bırakmış. Eğer kalan atımı feda edersem, onu beş, belki altı hamlede köşeye sıkıştıracak bir hamle dizisi başlatabilirim.

Parmaklarım atı kavırıyor. Bu bir risk. Eğer hamle dizisinde yanılırsam, en iyi taşımı ve muhtemelen oyunu kaybederim. Ama yanılmıyorum.

şövalyeyi kalesinin yoluna yerleştirdim. Bu, göze alabileceğim bir fedakarlık.

Hiç tereddüt etmeden alıyor ama bana küstahça bir sırtışla bakıyor.

Tepki vermiyorum. Bunun yerine filimi hareket ettirip çapraz boyunca kaydırarak rakibin kalesini şahına bağlıyorum.

şövalyelerinden birini kaydırırken yüzündeki sırtış soldu.

Vezirimi hareket ettiriyorum. "şah."

şahını kaydırıyor, ki bu tek seçenek.

Kaleciyi pozisyona getiriyorum ve tuzağım onun etrafını sarıyor.

Gözleri tahtayı tarıyor, var olmayan bir kaçış yolu arıyor. Parmakları bir kez sandalyesinin koluna vuruyor.

"şövalyenizi feda ettiniz," diyor.

"Evet, yaptım." Kraliemi kuağıma alıp bir anlığına tutuyorum, onun da onunla oturmasına izin veriyorum. "İşte bu yüzden işe yaradı."

Onu şahının  kare önüne yerleştirdim. "şah mat."

Söz aramızda yerleşti. Uzun bir süre tahtaya baktı, ifadesi okunamazdı, sonra güldü. Partide duyduğum cilalı kahkaha değildi bu. Gerçek, şaşırtıcı, neredeyse sevinç dolu bir kahkahaydı.

"Beni bir gecede iki kez yendin."

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda daha iyi olmalısın. Gerçekten berbat oynuyorsun."

"Affedersiniz? Hayır, bilmiyorum."

"İki kez kaybettin!"

Olanlara hala inanamıyormuş gibi tahtaya bakarak başını salladı. Sonra bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Şimdi bana dileğini söyle."

"Bekle." Ona dik dik baktım. "Kazanmama izin mi verdin?"

Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Önemli mi?"

"Evet, öyle," diyorum ona.

"Kazanmanıza izin vermedim. Paslanmıştım. Yirmi yıldan fazla süredir oynamadım. Bu yüzden teşekkür ederim. Birçok inanılmaz anıyı ve unuttuğum şeyleri geri getirdi," diyor.

"Dürüst olmak gerekirse, teşekkür ederim. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ben..." Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Uzaktaydım."

"Anlaşılabilir. Şimdi, şişedeki cininiz gibi davranıp dileğinizi yerine getireyim."

"Bir şey var mı?" diye onaylıyorum.

"Her şey," diyor.

İşte beklediğim an buydu. Bahisleri ortaya koymayı önermemin asıl sebebi de buydu.

"Seni resmetmek istiyorum."

Başını yana eğdi. "Benim iznime ihtiyacınız yok."

"Evet, istiyorum. Bunu yapabilmem için haftada birkaç saat bana poz vermeniz gerekiyor. Ailenizi gururlandıracak bir şey sunmalıyım ve siz onların göz bebeğisiniz." Gözlerime bakıyorum ve bakışlarımı kaçırmama izin vermiyorum. "Veliaht prensi madalyalar, kuşaklar ve giydiğiniz diğer her şeyle birlikte resmi kıyafetler içinde resmetmek istemiyorum. Kimse izlemediğinde benimle paylaştığınız sizi resmetmek istiyorum."

O sessiz biridir.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," diyor sonunda.

"Sözünden dönmediğin sürece her şeyi söyledin."

Elini saçlarının arasından geçirip benden gözlerini kaçırdı. Bu konuda kendi içinde bir mücadele veriyor.

"Ne zaman?" diye soruyor.

"Ne zaman müsait oluyorsunuz? Biliyorum programınız çok yoğun olmalı," diye gülerek söylüyorum. "Öğleden sonra iyi bir güneş ışığına ihtiyacım var."

"Her gün saat 17:00 ile 19:00 arası müsaitim. Kış bahçesinde buluşalım. Orada özel bir ortamda olacağız."

"Pekala." Gülümsememe engel olamıyorum. "Çok teşekkür ederim. Ha, ayrıca kaç seansa ihtiyacım olacağını bilmiyorum. Bazen bir veya iki seans yeterli oluyor, ama daha önce otuz seansa kadar oturanlar da oldu."

İlham kaynağımı nihayet bulduğum için mutluyum, ayakta duruyorum. O da ayakta duruyor. Birdenbire, aramızda hiçbir şey olmadan karşı karşıya geliyoruz. Satranç tahtası yok. Masa yok. Sadece birkaç metre elektrik yüklü hava.

İkimiz de kıpırdamadık.

"Ne isterdin?" Soruyu engelleyemeden ağızımdan dökülüyor. "Eğer kazansaydın."

Yüz ifadesi değişti. "Önemli mi?"

"Merak ediyorum."

Aramızdaki hava durgun ve yemin ederim ki her nefes alışverişimizi duyabiliyorum.

Konuşurken sesi eskisine göre daha alçak ve pürüzlüydü. "Montclair'den ayrılmanı istemeyi düşündüm."

Bu sözler gerçekten canımı acıttı ve istemeden bir adım geri çekildim.

"Bekle, gerçekten gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Sorun da bu zaten."

"Anlamıyorum."

"Olan bitenler var." Sözlerini dikkatlice seçerek duraksıyor. "Engelleyemeyeceğim şeyler bunlar. Onlar olurken burada olmasaydın daha iyi olurdu."

Yüzünde bir ipucu arıyorum ama ifadesi kapalı, maç sırasındakinden çok daha korunaklı.

"Sanki beni bir şeyden koruyormuş gibi davranıyorsun," diyorum.

Gözleri gözlerimle buluştu. "Öyleyim."

Sözler havada asılı kaldı. Zorlamak, ne demek istediğini açıklamasını talep etmek istiyorum, ama biliyorum ki zaten istediğinden fazlasını söyledi.

"Dürüst olduğunuz için teşekkürler."

"Rica ederim. Beğendiğiniz için teşekkürler." Bana doğru yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor. O kadar yaklaşıyor ki nefesindeki burbon kokusunu ve gömleğine sinmiş odun dumanını hissedebiliyorum.

Eli yavaşça yukarı kalktı, bana geri çekilmek için zaman verdi. Başparmağı elmacık kemiğim boyunca, dün gece balkonda izlediği aynı yolu takip etti.

"Gitmelisin," diyor usulca.

"Biliyorum."

Başparmağı sürekli ağzımın köşesine doğru hareket ediyor. Dudaklarım benim iznim olmadan aralanıyor.

"Addison." Adım bir uyarı gibi geliyor kulağa.

"Louis."

Daha da yaklaşıyor. Aramızdaki mesafe birkaç santime iniyor. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve gözlerim kapanmaya başlıyor.

Nefesi dudaklarıma değdi, sonra geri çekilip uzaklaştı. Ve şu anda, tam bu anda, Louis'e karşı saldırgan bir oyun oynamadığımı fark ettim. Tam tersi.

"Saat beşte," diyor, sanki beni neredeyse tekrar öpmemiş gibi. "Geç kalma."

Zorlukla yutkunuyorum. "Ben *asla* geç kalmam."

"Mükemmel. İyi geceler, Addison."

"İyi geceler Louis. Beni korumaya çalışmaktan vazgeç. Ben büyük bir kıyım. Anladın mı?"

"Nasıl istersen öyle olsun. Ama lütfen seni uyarmadığımı söyleme. Rövanş istiyorum."

"Harika. Ben de istiyorum." Birkaç saniye daha gözlerine baktım, sonra koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sırtımı yaslandığım taş duvar serinliğini hissediyor, elimi göğsüme bastırıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve dudaklarım karıncalanıyor, oysa bana hiç dokunmadı.

Beni bir şeyden koruyor. Gitmemi istiyor, ama soru şu: Neden?

Etrafta bunca tehlike işareti varken, tam ters yöne doğru kaçmalıydım.

Duvara yaslanıp kulübeme doğru ilerlerken her şeyi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Adımı sanki ona bir şeye mal olmuş gibi, sanki beni öpmemek için kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söyledi. Ve işe yaradı.

Bahçede yürürken, gece havası tenimde serinlik hissettiriyor. Karanlığa saçılmış yıldızlara bakıyorum ve onları içime sindiriyorum. Şehirde hiç böyle parıldadıklarını görmemiştim. Bir tanesi gökyüzünde parıltıyor ve gözlerimi kapatıp bir dilek tutuyorum, tüm kalbim ve ruhumla gerçekleşmesini umuyorum.

Kış bahçesi çok aydınlık.

Yirmi dakikadır burada duruyorum, panjurları ayarlıyorum, öğleden sonra ışığını yumuşatmak için çıtaları eğip büküyorum, sonra hiçbir şey doğru görünmediği için tekrar hareket ettiriyorum. Bu oda tamamen cam ve yeşilliklerle dolu, annemin diplomatik gezilerde topladığı tropikal bitkilerle dolu. Toprak saksılardan yapraklar taşıyor ve kuzey ışığı, fotoğrafçıların binlerce dolar ödeyerek taklit etmeye çalıştığı, yayılmış bir parlıtyla mekanı dolduruyor.

Her şey mükemmel olmalıydı. Bunun yerine, kontrolünü kaybetmiş bir adam gibi mobilyaları rastgele yeniden düzenliyorum.

Deri koltuğu pencerelere doğru yaklaşıtıyorum, sonra geri itiyorum, ardından tekrar öne çekiyorum. Ayakları fayanslara sürtünüyor.

Bu sabah satranç tahtasını doğru kanadındaki köşeye geri taşıdım. Taşları başlangıç pozisyonlarına yerleştirdim ve beyaz kraliçenin altına bir not bıraktım.

EN İYİ PERFORMANSINIZI GÖSTERİN.

Eninde sonunda onu bulacak. Ve bulduğunda, yeniden başlayacağız, adım adım ilerleyerek, koridorlarda birbirimizin

yanından geçip, küçük sırrımız olan notlar bırakacağız.

Kapı saat 16:50'de açılıyor ve Addison, omzunda bez bir çanta ve kolunun altında tahta bir şövale taşıyarak içeri giriyor. Saçları topuz yapılmış ve fırçaya benzeyen bir şeyle tutturulmuş. Kolunda mavi bir leke var. Bol beyaz bir gömlek giymiş, yüksek belli pantolonunun içine sokmuş.

Odaya girdikten üç adım sonra durdu ve kaşlarını kaldırarak mobilya düzenimi inceledi.

"Benim için yeniden mi dekore ettiniz? Bu mkemmел." şvalyesini yere bırakıyor. "Erken geldiniz. Tam beşte başlayacağız. Hazırlık yapmam gerekiyor. abuk olacağım."

"Acele yok," diye oneriyorum.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Gergin görünüyorsun," diyor neşyle.

"Değilim," diyorum soğukkanlılıkla.

"Neyse." Yanımdan geçip elini sandalyenin arkasında gezdirdi. "Montclair veliaht prensi, iki saat boyunca yüzüne bakacak olmamdan dolayı huzursuz. Gerçekten gurur duydum."

Çantasını amaya başlıyor. "Başlamadan önce oturun ve rahatlayın."

Sandalyeye oturuyorum ve anlayabilecek yaşa geldiğimden beri portreler için taktığım tarafsız maskeyi yeniden takınmaya çalışıyorum.

Addison omzunun üzerinden bana baktı. "Merak etme. Seni çok çekici göstereceğim."

"Ah, teşekkürler," diyorum gözlerimi devirerek. "Tam da ihtiyacım olan şey. Daha çekici görünmek için."

Sırtarak bana doğru yürüdü. "Böyle oturmayı sana kim öğretti?"

"Henri Beaumont. Beni onlarca kez resmetti ve seanslarımız sessiz geçti."

"Ne kadar süre oturursunuz?"

"Saatler geçti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Sadist gibi konuşuyor." Başını yana eğerek beni inceliyor. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Belki ..."

"Henri'nin senden ne istediğini unut ve rahatla." Parmağıyla çenemin altına bastırıp, çenemi resmi açısından aşağı doğru eğdi. "Bana bak. Gerçekten beni gör."

Gözlerimi yüzüne odakladım ve göz bebeklerindeki yeşil benekleri gördüm. Yanaklarında ve burnunda daha önce hiç fark etmediğim minik çiller vardı.

"İşte buradasın." Geriye doğru bir adım atıyor, sırtarak. "Bu kadar zor muydu?"

"Dayanılmaz derecede acı verici."

"Geleceğin kralı mı? Pfft. Daha çok drama kralı." Çantasını açtığı masaya geri döndü ve kamerasını aldı. Saniyeler sonra, benim fotoğraflarımı çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Referans fotoğraflar." *Tık. Tık. Tık.* "Sabah saat üçte, ben çalışırken ve siz müsait olmadığınızda, düşünceli halinizi yakalamak için bunlara bakacağım."

"Kesinlikle karamsar değilim."

Alnımı işaret ediyor ve kaşlarımın çatık olduğunu fark ediyorum.

"Tam orada. Çok acı çeken prens."

"İşte bu konsantrasyon."

Daha alçak bir açıdan çekim yapmak için çömeliyor ve ben de saçımı düzeltme isteğine karşı koyuyorum.

"Fotoğraf çektirmekten hoşlanmıyor musunuz?"

"Genellikle fotoğrafım çekildiğinde, bu bana karşı kullanılıyor," diye açıklıyorum. "Eğer bundan hoşnut değilsem lütfen beni mazur görün."

"İşte bu, olduğun kişi olmanın bedeli." Ayağa kalkıp diğer tarafıma geçti. "Montclair'in gelecekteki kralı için ne kadar da trajik bir durum."

"Sarkazmınız anlaşılmaz değil," diyorum ona.

"Harika." Paletinde boyları karıştırmaya başlıyor ve ardından bıçağın tahtaya sürtünme sesi geliyor.

"Özgürce konuşun," diyor elini sallayarak.

"Bana emir vermekten zevk mi alıyorsun?" Sandalyeye yaslanıp onu izliyorum.

"Yönlendirmeye ihtiyaç duymaktan zevk alıyor musun?" Fırçasını boyayla dolduruyor, sonra bana bakıyor. "Bana magazinlerde bulamayacağım bir şey söyle." Resim yapmaya başlıyor.

Bu istek beni hazırlıksız yakaladı çünkü çoğu insan sormaya zahmet etmez ya da umursamaz. Benim hakkımda her şeyi bildiklerini varsayarlar ve bu onlara yeter.

"Kartpostal koleksiyonu yapıyorum," diyorum.

Fırçası hareketini yarıda kesiyor. "Gerçekten mi?"

"Seyahat ettiğim her yerden. Yatağımın altındaki kutuda yüzlerce fotoğrafım var."

"Bu beklenmedik derecede duygusal." Başını yana eğerek beni inceledi, sonra tuvale geri döndü. "Üzerlerine yazı yazıyor musunuz?"

"Sadece arkadaşlarıma gönderirken kullanıyorum, kendim için satın aldıklarımı ise boş bırakıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu görüntü, onu satın aldığım günü, nerede durduğumu ve ne düşündüğümü hatırlamam için yeterli." Sandalyede kıpırdanıyorum ve o bana yerimde durmamı söylemiyor.

Bir an sessiz kalıyor ve fırça kıllarının tuval üzerinde hafifçe sürtünme sesini duyuyorum. "Bu cevabı beğendim."

"Sıra sende. Bana sanat dünyasının Addison Cross hakkında bilmediği bir şey söyle."

Hemen cevap vermiyor ve ben de fırçasına daha fazla boya yüklemesini izliyorum. Sessizlik o kadar uzuyor ki, şakayla konuyu değiştireceğini veya başka bir şey yapacağını düşünüyorum.

Sonunda, "Eskiden çok utangaçtım," diyor. "Mesela, neredeyse hiç kimseyle konuşmazdım."

Bana sataştığına dair bir işaret olup olmadığını anlamak için yüzünü inceliyorum. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır, değilim." Gözlerini tuvalden ayırmadan şöyle devam ediyor: "Sessiz olan bendim. Patterson ve Jameson gürültülü ve rekabetçiydiler, girdikleri her odada dikkat çekiyorlardı ve ben... arka planda kayboluyordum. Ailem orada olduğumu unutuyordu. Yatılı okuldaki çocuklar hiç konuşmadığım için burnu havada olduğumu düşünüyorlardı, ama aslında söyleyecek bir şeyim yoktu."

Bunu, Marcelo'nun partisine girip hiç çaba göstermeden odadaki herkesin dikkatini çeken kadınla bağdaştırmaya çalışıyorum.

"Ne değişti?"

"Resim yapmaya başladım." Fırçalarını değiştirip gülümsüyor. "Annem sekiz yaşındayken beni resim kurslarına yazdırdı çünkü benimle başka ne yapacağını bilmiyordu. Spor ve dansa berbatım. Müzik de başarısız oldu. Herkes benden sporcu olmamı bekliyordu ama doğal yeteneğim yoktu ve grup aktivitelerinden nefret ediyordum. Ama ilk kez tuvale boya sürdüğümde ve kendimi nasıl ifade edeceğimi öğrendiğimde, kabuğumdan çıkmak için ihtiyacım olan özgüveni kazandım."

"Artık odaların komutasını siz üstleniyorsunuz."

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Hayır, bilmiyorum."

"Bir odaya girdiğinde herkes sana dönüyor. Konuştuğunda insanlar seni dinliyor. Buraya geldiğinden beri bana emirler yağdırıyorsun." Gözlerimin içine bakıyorum. "O utangaç kız gitti."

"Hayır. Halk önünde rol yapmada *çok* iyiyim." Addison tuvale bakıyor. "Bire birde o kadar kötü değil. Ama senin yaptığını asla yapabileceğimi sanmıyorum. Yıkılırdım. Takdire şayan."

İtiraf aramızda havada asılı kalıyor. Ona anladığımı ve o kadar uzun zamandır kendimin bir versiyonunu sergilediğimi, bazen hangi kısımların gerçek olduğunu unuttuğumu söylemek istiyorum. Ama bunu kendime saklıyorum.

"Her şey gibi bu da pratik gerektiriyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu da halledebilirsin," diye itiraf ediyorum. "Risk almaktan korkmuyorsun, seçeneklerini değerlendiriyorsun ve daha büyük bir iyilik için fedakarlık yapmaya hazırsın."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Resminin arkasına saklamadan önce dudaklarının kenarında beliren küçük gülümsemeyi yakalıyorum.

"Satranç becerileriniz. Gerçek hayattan farklı değil."

"Ah. Konu açılmışken, bu sabah satranç tahtasını koridora geri taşıdığını fark ettim. Hamlemi yaptım ve sana bir not bıraktım." Fırçası yarım saniye durakladıktan sonra devam etti. "Seni tekrar yendiğimde sinirlenme sakın."

"Kazanıyorum. Ve kazandığımda, senden bir iyilik istiyorum," diyorum, sohbetten keyif alarak.

Ağırlığını bir kalçasına veriyor. "Benden gitmemi isteyemezsin, Louis."

"Yapmayacağım. Ne olacaksa olsun, olmasına izin vermeye karar verdim. Akışa bırakıyorum kendimi," diyorum ona.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bunun seni neden gülümsettiğini söyle bana."

Fırçasını bana doğru uzattı. "Ben de öyleyim."

"Akıntıya kapılmak mı?"

"Hımm." Tuvaline geri döndü. "Ben planlı bir insanım. Kontrolü severim. Listeler ve programlar yaparım, yedek planlarımın bile yedek planlarını. Ama aynı zamanda bir duygu ressamıyım, bu yüzden sürekli ilham peşindeyim, resim yapabilmek için o kıvılcımı arıyorum. Bu yıl, her şeyi dışlerimi sıkarak yapmayı bırakıp neler olacağını görmeye karar verdim."

"Peki, bu sizin için nasıl sonuç veriyor?"

"Şu anda Montclair'deki bir saraydayım, iki haftadan biraz daha uzun bir süre önce tanıştığım bir prensin portresini çiziyorum. Bence işler iyi gidiyor." Fırçasını koyu maviyle dolduruyor. "Şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sizinle tanışmak karmaşık oldu." Başını kaldırmadan, "Bunu açıklayamam." dedi.

Bu kelime aramızda kalıyor. *Karmaşık*. Bu her neyse, ikimizin de bu konu hakkında söylediği en dürüst şey bu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum.

Tuvalden başını kaldırıyor.

"Ben de seni beklemiyordum."

Fırçası donup kalıyor. Öğleden sonraki ışık değişmiş, annemin bitkilerinin yaprakları arasından uzun gölgeler düşürüyor. Sera'nın ne kadar sessiz olduğunu birden fark ediyorum. Cam duvarlarla çevrili, sadece ikimiz varız.

"Gözlerin dik dik bakıyor," diye fısıldıyor.

"Sen de öylesin," diye karşılık veriyorum.

"Çalışıyorum." Fırçasına daha fazla boya yüklüyor, hareketleri eskisinden daha hızlı. "Bu bir zorunluluk."

Sessizlik uzayıp gidiyor.

"Rahatla Louis." Fırçayla beni işaret etti. "Rahat halinden bir anda bu hale geldin."

Gözlerime bakıyorum. Bana inandırmak istediği kadar duygusuz değil ve bu farkındalık benimde bir sıcaklık hissi yaratıyor.

"Resim yapmaya devam etmelisin," diyorum.

"Bana gözleriyle taciz etmeyi bırakmalısın."

Bu beni güldürüyor. "Lütfen."

Fırçayı bana doğrulttu. "Uslu dur."

"Ya yapmazsam?"

Gülümsemesini zor tutuyor ve bu ufak çatlak beni alt üst ediyor. "Sende en çok neyi takdir ettiğimi biliyor musun?"

"Söyle bana."

"Kontrollü kaosu somut örneğisiniz. İkisini de çok iyi dengeliyorsunuz."

Kaşlar kalkıyor. "Bu konuda oldukça deneyimliyim."

"Serseri, kalp kıran saçmalık," diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım. Sanki sen farklıymışsın gibi, Küçük Hanım'a On İki Kez Evlilik Teklifi Edildi."

Boya fırçasını yere düşürdü, hızla yerden aldı, sonra da etrafı temizlemek için bir bez kaptı. "Bunu sana kim söyledi?"

Sırıttım. "Senin hakkında çok şey öğrendim, Addison. Benim kim olduğumu unuttun mu?"

Kadın alaycı bir şekilde, "İnanılmaz derecede saçma. Ama ayrıca, hakkımda nasıl dosya açtırmayı başardığınızı da görmek isterdim." dedi.

"Kağıt üzerinde mükemmelsin." *Neredeyse* , diye düşünüyorum kendi kendime.

"Peki, şahsen mi?"

"Bu başka bir günün konusu." Bu işin gidişatını durdurmalıyım, çünkü tehlikeli bir bölgeye doğru yuvarlandığımızı ve kontrolü yeniden ele almam gerektiğini biliyorum.

Bir an beni izliyor, sonra zorlamadan tuvale geri dönüyor. Seans sessizlik içinde devam ediyor, ama artık rahat değil. Gerilim, yumuşak ve bakışlarla dolu, sabır dolu bir ortam.

"Asil," diye fısıldıyor yan gülümsemeyle, tuvaline odaklanarak.

Sanırım bütün gece burada oturup onu çalışırken izleyebilirim. Konsantre olduğunda dudağının kenarını ısıyor. Her fırça darbesi kişisel geliyor, sanki ruhumu çalışıyor gibi.

Işık altın rengine dönüştüğünde, geri çekilir ve parmak uçlarında yükselir.

"Tamam, bugünlük işimiz bitti."

Ayağa kalkıp şövaleye doğru ilerliyorum. Beni engellemek için yana çekiliyor ve aniden, şakaklarında hafif bir ter parıltısı görebilecek kadar yaklaşıyoruz.

"Göz atmak yok." Başını salladı. "Bitinceye kadar bakmam."

"Ya ben bunu talep edersem?"

"Çok yazık." Çenesini yukarı kaldırdı. "Prenslik kurallarınız tuvalimin sınırında sona eriyor, Majesteleri."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne zaman göstereceksin?"

"Bunu anne babanıza açıklayacağım sırada, umarım orada olup kazanmamı izlersiniz."

Kalbim hızla çarpıyor. "Addison, lütfen bana inan, bu pozisyonu istemiyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu söylemeyi bırak. Umarım biliyorsundur ki, biri bana bir şeyi istemediğimi söylediğinde, o şeye sahip olma isteğim çok güçlü oluyor. Bazen kurallara uymak benim için zor oluyor, otorite sahiplerini dinlemek de öyle. Bana her 'yapamazsın' veya 'yapmamalısın' dediğinde..."

"Bunu yapmak istiyorsunuz. Peki, tersi de geçerli mi? Örneğin, bir şey yapıyorsanız ve ben size yapmaya devam etmenizi söylersem, durmak isteyeceksiniz, değil mi?"

"Bazen evet," diyor.

"Bu tam bir akıl almazlık olmalı."

"*Sen* tam bir akıl karıştırıcısın."

"Sen de öylesin," diyorum.

"Neden gitmemi istediğini söyle."

Zorlukla yutkunuyorum. "Yapamam. Kraliyet ailesi kimseyle bu konuyu görüşmeme izin vermiyor. Maalesef görev çağırıyor."

Kaşlarını çattı. "Bazen seni anlamıyorum."

"Böyle olması gerekmiyordu. Hiç de değil. Yani, bunu bir zafer olarak kabul edeceğim. Neyse, gitmem gerek. Önceden planlanmış

işlerim var."

"Randevu mu?" diye soruyor.

"Aslında evet," diyorum ona, yalan söyleyemeyeceğimi bilerek.
"Ama aynı zamanda bir şart."

"Zorlanıyor musun?" diye soruyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve ben tek kelime etmesem de o cevabı biliyor.

"Louis, burası artık 1800'ler değil," diyor gözlerimin içine bakarak, sanki beni görüyor, sanki neler yaşadığımı anlıyor gibi.

"İyi geceler, Addison. İyi şanslar." Kesinlikle yapmamam gereken bir şey yapmadan önce ondan kaçmam gerektiğini bilerek kapıya doğru ilerliyorum.

"İyi geceler," diyor. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Koridorun yarısına kadar geldikten sonra ancak nefes alabiliyorum.

Evlilik düzenlemesinin ince detaylarını bilmeyebilir, ama bir şeylerin olup bittiğinin farkında. Addison bana sanki parçaları bir araya getirmiş gibi baktı. Ona bir diplomatla akşam yemeği olduğunu ya da daha önce kullandığım yüzlerce bahaneden birini söylemeliydim. Bunun yerine, ona gerçeği söyledim ve yüzündeki alaycı ifadenin daha da üzgün bir ifadeye dönüşmesini izledim.

Acıma duygusuydu, ya da belki de anlayıştı. Hangisinden daha çok nefret ettiğimden emin değilim.

Doğu kanadına vardığımda, şövalyesinin yer değiştirdiğini görüyorum. Bıraktığı notta şunlar yazıyor:

BAŞINIZ SAĞ OLSUN. DÜŞEKEKSİNİZ!

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. El yazısı bana bakarken, artık temkinli davranmaya devam etmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Bir piyonu hareket ettiriyorum, sonra onun sözlerinin altına yazıyorum.

BENİMLE AKŞAM YEMEĞİ YE.

not Louis'nin bu sabah satranç tahtasının altına sıkıştırdığı şu anda cebimde.

Yanıt vermeden önce düşünmem gerektiği için aldım. Bulduğumdan beri onun düzgün ve kendinden emin el yazısını dört kez okudum bile.

BENİMLE AKŞAM YEMEĞİ YE.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misiniz?" ya da "Lütfen bana katılın" gibi bir prensin kullanması gereken kibar ifadelerden hiçbirini kullanmıyor. Doğrudan, talepkar ve onun bu sahiplenici tavrından bu kadar keyif aldığım için kendimden nefret ediyorum.

Kağıdı açıp kahve demlerken sözlerine tekrar bakıyorum. Pencerenin dışındaki kuşların cıvıltısı ve kahve makinesinin tıslaması dışında kulübe sessiz. Bu doğrudan emriyle beni şaşırttığı için zaten bir saat geride kaldım.

Hayır demeli, ukalaca bir cevap vermeli, umarım konuyu değiştirir ve o zar zor görünen çizgide dengemizi kaybetmeye devam ederiz. Birlikteyken her şey çok yoğun oluyor ve bu dansı sevsem de nereye varacağını biliyorum.

Telefonum titredi ve beni dalgınlığımdan çıkardı.

KENDALL

Saray hayatı nasıl? Prensi baştan çıkarmayı başardın mı henüz?

ADDISON

Kasıtlı olarak değil. Çok karmaşık bir durum.

KENDALL

Detayları istiyorum.

Ekranın üzerinde parmaklarım gezinirken tereddüt ediyorum. Kendall hayatımla ilgili her şeyi biliyor; her kötü randevuyu, reddettiğim her evlilik teklifini, her zayıflık anımı. Ama Louis ile aramda olanlar farklı hissettiriyor. Ne olduğunu anlayana kadar kalbime yakın tutmam gereken bir şey gibi geliyor.

ADDISON

Satranç oynadık, hepsi bu.

KENDALL

Satranç mı? Demek ikiniz de bilgisayar meraklısısınız?

ADDISON

Sanırım beni yendi. Neyse, işe gitmem gerek. Seni seviyorum!

KENDALL

Seni seviyorum! Düğün planlama detayları hakkında yakında konuşmalıyız! Kardeşinle bir an önce evlenmek istiyorum.

ADDISON

İğrenç, seni ve Patterson'ı neredeyse unutmuştum. :)

KENDALL

Ha-ha, sus artık. Hadi işe koyul! Yarışmayı kazan!

ADDISON

Öyle yapmayı planlıyorum.

Telefonumu sessize alıp masanın üzerine yüzüstü koyuyorum.

Kalem bana meydan okuyor ve ben de onu kapıp not defterime geri dönüyorum.

BENİMLE AKŞAM YEMEĞİ YE.

İstiyorum. Son zamanlarda onunla yalnız vakit geçirdikten sonra, bencilce daha fazlasını istiyorum.

Kulaklarımda her türlü uyarı zili çalıyor, ama kalbim de bir o kadar hızlı çarpıyor. Duruma mantıklı yaklaşacak olsaydım, bunun iyi bir fikir olmadığını söylerdim. Kardeşim beni ondan defalarca uyardı, Louis de öyle. *Gerekli* tarihlerin arkasına bir şey saklıyor ve gitmemi istiyor. Ve içten içe, ikimizin de hayatımızda bu heyecana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.

Cevabımı onun sözlerinin altına yazıyorum.

ŞİMDİDEN DOYAMIMIZ MİSİNİZ?

"Akışa bırakıyorum kendimi," diye mırıldanarak onu bırakmak için doğu kanadına doğru yürüyorum.

Yürüyüş her zamankinden daha uzun sürdü. Cevabımı bırakıp, sabahın geri kalanını içimde akan sakin bir heyecanla onun portresi üzerinde çalışarak geçirdim.

Öğle yemeğinden sonra tekrar uğradım ve notun tekrar yanıma bırakıldığını gördüm.

BU AKŞAM. SAAT 20:00, DOĞU KANADI.

IŞIĞI TAKIP EDİN.

NOT: OTURUM YAĞMUR NEDENİYLE ERTELENDİ.

Hepsi bu. Açıklama yok, gerçek detay yok, sadece orada olacağıma dair güven var.

Kibirli herif.

Altına bir mesaj karalıyorum.

HİÇBİTİNİ KABUL ETMEDİM. CEVABIMI AKŞAM 8'DE ALACAKSINIZ

Gülümsüyorum, çünkü meydan okuyan tavrımın onu sürekli tetikte tutmak istediğini biliyorum.

Kulübeme dönerken başım dönüyor. Döndüğümde, oda altın rengine bürünene kadar onun daha fazla resmini çiziyorum. Bu akşamki yemek olmasaydı, muhtemelen ilham perisi beni ele geçirene kadar gözlerim kapanana kadar çalışırdım.

Beş saat sonra, kendimi zorlayarak fırçalarımı temizledim ve duş aldım. Hazırlanmak için bir saatten fazla zaman harcadım, yanıma aldığım neredeyse tüm kıyafetleri giyip çıkardım. Önünde inci düğmeleri olan krem rengi bir elbiseyi giydiğimde, bunun doğru elbise olduğunu anladım. Mütevazı ve zarif ama aynı zamanda *"çok fazla çaba sarf etmiyorum"* tarzında rahat bir elbise.

Akşam 7:45'te kulübemden yaz gecesine doğru sessizce çıkıyorum. Güneş battıktan sonra saray sessiz ve boş görünüyor. Personelin çoğu odalarına çekilmiş olsa da, koridorlar kehribar renkli apliklerle aydınlatılmış ve bu ışık her şeye eski bir hava katıyor. Bu gecenin heyecanı damarlarımda dolaşsa da, adımlarımı istikrarlı tutuyorum.

Nihayet doğu kanadına ulaştığımda, ışığı aradım ve koridorun sonunda titreyen bir fener gördüm. Ona doğru ilerledim ve köşeyi döndüğümde tüm koridorun fenerlerle dolu olduğunu gördüm. Koridor sonsuz bir optik yanılsama gibiydi, ama bana söylediği gibi, ışığı takip ederek ilerlemeye devam ettim.

Günlük yürüyüşlerim sırasında, kalenin bu bölgesini keşfetmeye asla cesaret edemedim. Satranç tahtasının bulunduğu köşe, her zaman ulaşabildiğim en uzak nokta oldu.

Attığım her adımda gölgem duvarda dans ediyor.

Yıllardır açılmamış gibi görünen kapılardan ve bu koridorla kesişen diğer uzun koridorlardan geçiyorum. Acaba bir tür ortaçağ zindanına mı götürülüyorum diye düşünmeye başlıyorum.

Kapının altından ışık sızıyor ve yaklaştıkça o hoş koku daha da yoğunlaşıyor. Caz müziği çalıyor, bazen resim yaparken dinlediğim türden.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra kapıyı yavaşça iterek açtım.

Yüzyıllar öncesine ait bir sarayın içinde gizlenmiş, modern New York tarzı bir çatı katı. Açık planlı ve hatta açıkta kalan kirışleri bile var. Büyük boy sobanın üzerinde bakır tencereler asılı. Odanın ortasında, üzerinde televizyon asılı olan devasa bir taş şömineye bakan koyu renk deri bir kanepede duruyor. Kitaplıklar yüksek tavanlara kadar uzanıyor ve defalarca okunmuş ve sevilmiş gibi görünen kitaplarla dolu. Sonra yemek masasının mumlarla iki kişilik olarak hazırlandığını fark ediyorum.

Louis, sırtı bana dönük bir şekilde ocağın başında duruyor ve tavada bir şeyler karıştırıyor. Koyu renk kot pantolon ve gri bir tişört giymiş. Kolları kaslı pazılarını ve ön kollarını ortaya çıkarıyor. Daha önce hiç görmediğim kadar rahat görünüyor, sanki dünyadaki herhangi biri olabilirmiş gibi.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?" diye soruyor, arkasına bile bakmadan.

"Bekle, içeri girdiğimi duydun mu? Bir fare kadar sessizdim," dedim.

"Öyleydin," diye itiraf ediyor arkasını dönmeden. "Seni hissedebiliyordum."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Fenerler çok hoş bir detaydı. Tam bir prens gibi davrandınız," diyorum.

"Bütün bu dramatik olaydan hoşlanacağınızı düşündüm." Yarım bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "İçeri gelin. Kapıyı kilitleyin."

Kilidin kapanmasıyla birlikte dış dünya tamamen kayboluyor.

Evi çok rahat ve uzun duvardaki açıkta kalan tuğlaları çok beğendim. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse Tribeca'daki loft daireme geri dönmüş gibiyim. Mobilyalar modern ama kullanılmış ve onu orada, ayakkabılarını çıkarıp rahatlarırken hayal edebiliyorum. Ahşap zeminde ilginç bir desene sahip büyük halılar serili. Mutfığa doğru ilerlediğimde lavaboda kirli bulaşıklar olduğunu fark ettim. Gerçekten şok oldum.

"Burası neresi?" diye sordum, yanına durup tezgaha yaslanarak onu izleyebilmek için.

"Gizli kaçış noktam." Gaz ocağının alevini ayarlıyor.

"Aa, buraya getirdiğiniz ilk kız ben miyim?" diye şaka yollu soruyorum.

"Aslında evet." Yanımda duran bir bezle ellerini silerken sırıttı.

Birdenbire birbirimize çok yaklaştık, o da uzanıp iki bardağa şarap doldurdu.

"Dur. Belki kendimi özel hissetmemi sağlarsın," diyorum, sırlarını benimle paylaşmasından hoşlanarak.

"Yapmalısın." Bana bir bardak uzatıyor.

O an gerginlik artınca, konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalışarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Mütevazı eviniz bana New York'ta görebileceğim bir yeri hatırlatıyor."

"Bunu söylemeniz çok ilginç. Şehirdeki çatı katı dairem de tıpkı bunun gibiydi. Gayrimenkulümü satmaya karar verdiğimde, mekanı yeniden tasarlaması için bir tasarımcı tuttum. Kalbim her zaman Montclair'de ama New York'u da çok seviyorum. Bazen burada olduğumda, tekrar orada olduğumu hayal edebiliyorum."

Ellerinin malzemelerin üzerinde kendinden emin bir şekilde hareket etmesini izliyorum, ama sesindeki hüznü fark etmeden edemiyorum. Sanki bunu bin kere yapmış gibi tahta bir kaşığa uzanıyor.

"Bu kadar *evcimen* olduğunuzu hiç bilmiyordum. Çok etkilendim."

Kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Bir bakıma evet. Yani..." Ona doğru işaret ediyorum. "Kim olduğunu unuttun mu?"

" Keşke yapabilseydim."

Bu, Louis'nin savunmasız hali. Tüm kalkanlarını indirmiş durumda.

"Özel hayatıma önem veriyorum. Ve hep düşünmüştüm ki..." Tavada pişen sosa odaklanıyor, konuşmaya devam edip etmeyeceğini düşünüyor gibi. Gözleri tekrar benimkine dönüyor. "Her zaman birlikte olmaktan keyif aldığım, yemek pişirebileceğim bir eşim olacağını düşünmüştüm. Kraliçeme, her şeyi bizim için hizmetçilere yaptırmak yerine, kendi ellerimle bir şeyler hazırlayabileceğim. Ama hayaller sadece hayaldir."

Sözleri havada süzölüyor. Gerekli tarihleri, yükümlölüklerini ve zorlanıp zorlanmadığını sorduğumda gözlerime zar zor bakabilmesini

düşünüyorum. Bu, bilmek isteyip istemediğimden emin olmadığım için kaçınmak istediğim bir konuşma.

"Kendi kendinize mi öğrendiniz? Yoksa Michelin yıldızlı bir şef mi size ders verdi?" diye soruyorum.

"Bunların hepsi benim eserim, sevgilim. Bir sürü YouTube videosu izledim. Mutfaktaki kasaptan öyle et kesimleri istedim ki, aklımı kaçırdığımı sandı."

"Beğendin mi?" Merakımı uyandırdı.

"Öküz kuyruğu. Dana yanakları. Başları üzerinde bütün balıklar." Omuz silkerek, "Denemeden öğrenmek imkansız. Başarısız oldum, ta ki başarıya kadar." dedi.

Temiz bir kaşığı tavaya batırıp üfledikten sonra dudaklarıma yaklaştırdı. "Dene bakalım."

Öne eğilip sosu tattığımda gözlerimiz buluştu.

"Sanırım aşık oldum," diye fısıldıyorum, lezzetler ağızda patlarken. Lezzetli ve tuzlu, daha fazlasını istiyorum.

"Buna demiglace deniyor. Mükemmelleştirmek için dört deneme yaptım. İlk denemem yenmezdi. İkincisi idare ederdi. Üçüncüsünü ise Delphine'in önemsiz bir şeyden şikayet ederek içeri dalması yüzünden yaktım. Bu dördüncü denemem. Her zaman olması gerektiği gibi."

Yemeği tabağa koyarken her hareket arasında bana bakıyor. Şarabımı yudumluyorum, bu gece onun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Güçlü kalmalıyım.

Louis, parlak bir sosla kaplanmış mühürlenmiş bifteği bir tabağa koyuyor. Yanında ise muhtemelen kraliyet bahçesinden gelmiş büyük bir porsiyon kızarmış sebze var. Tabaklarımızı masaya taşıyor.

"Lütfen oturun," diyor ve bir sandalye çekiyor.

"Daha önce hiç gerçek bir kraliyet mensubu tarafından hizmet edilmedim," dedim, tezgahı iterek ona doğru yavaşça yürürken.

Gözleri gözlerimden aşağı, vücudumda gezindi ve sonunda dudaklarıma odaklandı.

"Bana öyle bakmayı bırak," dedim başımı sallayarak.

"İmkansız."

Oturmadan önce bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. Oturduktan sonra sandalyemi öne doğru itiyor. Louis yanıma oturuyor ve

beklediğimden daha yakın. Mum ışığı bunu romantik bir hale getiriyor ve belki de amaç buydu.

"Ne düşünüyordun?" diye soruyor ve bunu fark etmesine neredeyse nefret ediyorum.

"Sen," diyorum. Gerçek ortaya dökülüyor.

Dudaklarını yaladı. "Ayrıntılandırmak ister misiniz?"

"Hayır." Yumuşak bifteği kesip, demi-glaze sosuna sürdüm.

Ağızma atıyorum; lezzet kombinasyonu doyurucu ve mükemmel.

Yutkunduktan sonra "Vay canına," diye nefesimi verdim.

"Anladığım kadarıyla Wagyu kazanan taraf?"

"Çok lezzetli. Dürüst olmak gerekirse, eğer bu kraliyet işi senin için yürümezse, belki de bir restoran açmayı düşünmelisin."

"Beni çok övüyorsun," diyor o seksi aksanıyla ve parmağı tenime değiyor.

Tüylerimin diken diken olmasını gidermek ve kollarımı yanlarıma indirmek isteğimi bastırıyorum ama sanırım o fark ediyor.

Kahretsin .

Gülüyor. "Bunu saklamakta çok kötüsün. Gözlerin seni ele veriyor."

Ona dik dik baktım. "Çok cüretkârsın."

"Sen de öylesin," diye takılıyor. "Yoksa burada olmazdın. Söyle bakalım Addison, sence bu iş nereye gidiyor?"

Şarabını eline alıp bir yudum alıyor.

"Felakete doğru gidiyor."

Yutkunarak içtikten sonra her yere tükürdü. "Ne söyleyeceğini asla tahmin edemiyorum. Bundan zevk alıyorum."

"Bunun için kardeşlerime teşekkür edebilirsiniz," dedim ona.

"İstemem," diyor. "Onları mahvetmek zorunda kalmaktan nefret ederdim."

Alaycı bir şekilde güldüm, sonra kollarındaki ve omuzlarındaki kas belirginliğini fark ettim. Tişört neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyordu.

Akşam yemeğini, olması gerekenden çok daha akıcı bir sohbetle bitiriyoruz. Bana kruvasan yapmaya çalıştığı ve sonunda "öfkeli bisküviler" dediği şeyi elde ettiği zamanı anlatıyor. Ben de ilk galerimin banyosunda çok gergin olduğum için nasıl kustuğumu

paylaşıyorum. Doğru yerlerde gülüyor ve her konuştuğunda kendimi ona daha da yaklaşıırken buluyorum.

Tabaklarımız boşaldığında, ben yardım teklif etmeden önce ayağa kalkıp tabakları topluyor.

Şarap kadehlerimizi yeniden dolduruyorum ve o beni kanepeye götürüyor. Bir düğmeye basılmasıyla gazlı şömine gürleyerek yanıyor. Bir ucuna doğru çöküyorum ve o da tam yanıma, bacaklarımız birbirine değecek kadar yakın bir yere yerleşiyor. Caz müziği daha yavaş bir şeye dönüşüyor; saksafon piyano akorlarının arasından süzülüyor.

"Bu oyunda ikimiz de kaybediyoruz, Addison. Hiçbirimiz kazanmıyoruz. Anladın mı?"

"Bir şey sakladığını biliyorum. Bana ne olduğunu söyleyemediğini de biliyorum. Bunun muhtemelen ikimizin de paramparça olmasıyla ve benim New York'a uçup keşke hiç tanışmasaydım diye düşünmemle sonuçlanacağını da biliyorum." Ona döndüm. "Nedense, bunun umurumda bile olmadığını düşünüyorum."

Çenesi kasıldı ve uzun süre bana baktı. Endişeli prens kayboldu. Geriye kalan, bana son yemeğiymişim gibi bakan aç bir adamdı.

Belki de bir bakıma öyleyim.

"Sınırı geçemeyiz," diyor ama eli uzanıyor ve parmakları çenemin üzerinde geziniyor.

"Öyleyse dur," diyorum.

"Yapamam." Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinden geçti ve ben de avucuna yaslandım. "Gitmelisin. Kalkıp o kapıdan çıkmalısın."

"Yapmalıyım," diyorum, gözlerim hafifçe kapanarak.

Çıkardığı ses neredeyse acı dolu. "Beni güçsüz bırakıyorsun."

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldıyorum ve bu bir itiraf gibi çıkıyor ağızımdan.

O kadar hızlı hareket ediyor ki tepki vermeye vaktim olmuyor. Bir saniye önce yan yana oturuyorduk; bir sonraki saniye dudaklarım dudaklarımda, eli saçlarımda ve sanki yıllardır beni arıyormuş gibi öpüşüyordum. Gömleğinin önünden tutup onu kendime doğru çekiyorum. Şarap ve arzu tadı geliyor burnuma. Ağızımı açıp daha derine girmesine izin veriyorum. Dili dilime değiyor ve tanımadığım bir ses çıkarıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı dudaklarımın arasına.

Louis öpüşmenin içine inleyerek elleriyle belimi bulup beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucağına kaldırdı. Bacaklarımı onun üzerine attım, elbisem uyluklarımdan yukarı doğru sıyrıldı ve ona yaslandığımda, onun da beni ne kadar çok istediğini hissettim.

Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve başı kanepeye yaslanıyor. Yüzündeki çaresiz, bitkin ifade bana güç veriyor.

"Beni mahvedeceksin," diyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, muhtemelen özür dileyeceğimi bilerek.

Beni sırt üstü yatırıyor, vücudu benimkini deri koltuğa bastırıyor. Bacaklarımın arasında onun ağırlığı, olması gerekenden çok daha iyi hissettiriyor. Dudakları çeneme, oradan da boynuma doğru iniyor. Dişleri nabzımı sıyrıyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum, parmaklarım omuzlarına saplanıyor.

"Louis." Adı kırık bir şekilde telaffuz ediliyor.

"Senin her zerrene tapmak istiyorum." Boğazımın çukurunu öpüyor.

"Yap şunu," diyorum ona.

Tenime karşı gülüyor ve bu titreşim tüm vücuduma yayılıyor.

Parmakları elbisemin en üst düğmesini buluyor ve sanki beni ezberliyormuş gibi gözlerime bakarak duraksıyor. İlk düğmeyi, sonra ikinciyi açıyor. Ağız da onu takip ediyor, ortaya çıkardığı her santimetre tenime ateşli öpücükler konduruyor. Beşinci düğmeye geldiğimde, ona duyduğum ihtiyaçtan titriyorum. Onuncu düğmeye geldiğimde ise, daha fazlasını isteyerek gömleğini çekiştiriyorum.

Başından kumaşı çekip çıkarmak için yeterince doğruldu ve ben de avuçlarımı göğsüne bastırdım. Sert kaslar o V şekline doğru uzanıyordu. Beni derin ve yavaş bir öpücükle öperken eli bacağımdan yukarı doğru kayarak elbisemi daha da yukarı itti.

"Durmaliyiz," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Parmakları iç çamaşırımın kenarını okşuyor ve kalçalarım ona doğru kalkıyor.

"Beni yalvartma..." Başparmağı kumaşın üzerinden bana bastırınca bu düşüncem kayboldu.

Yine aynısını yapıyor ve ben inliyorum.

"Kontrolü kaybediyoruz," diye fısıldadı, beni nazikçe öperken.

Dudaklarımdan inlemeler dökülüyor ve eğer böyle devam ederse, dokunuşunun altında ezileceğim. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ellerini çekiyor. Onun yokluğu vücudumu acıtıyor. Gözlerime bakarak, yalvarıyorum. Ama bu, ihtiyacım olanı vermesi için onu ikna etmeye yetmiyor.

"Yapamayız," diye fısıldadı kulağıma. "Kardeşin ve anne babam için kötü bir fikir."

"Kimin umurunda? Ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum, ona daha çok ihtiyacım var.

Bana öyle yoğun bir bakışla bakıyor ki, kendimi tamamen savunmasız hissediyorum; sadece bedenim değil, altındaki her şey. Montclair'in veliaht prensi, sanki dünyadaki tek önemli şey benmişim gibi beni izliyor.

"Bunu düşündün," diyor. "Nasıl bir şey olurdu..."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Siz de öyle."

Beni etkisi altına aldı. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim, dudakları boynumda gezinirken vücudunun sıcaklığını hissetmek.

"Neden beni sürekli baştan çıkarıyorsun?" Boynumu öperken eli bacaklarımdan arasına kayıyor ve iç çamaşırlarımın kumaşından yeterince baskı uygulayarak kıvrılmama neden oluyor.

"Bunu şöyle istiyorsun..." Sözler bir iniltiye dönüşüyor.

Ben ona yaslanırken başını kaldırıp yüzümü izliyor.

Gözlerim bulanıklaşıyor, hissettiğim duygu saf bir coşku. Eğer böyle devam ederse, beni doruk noktasına ulaştıracak.

Ona dokunmak için elimi uzattım, kot pantolonunun içinde nasıl gerildiğini görünce ne kadar sertleştiğini anladım. Bileğimi yakaladı ve hızla atan kalbimi öptü.

"Bu gece olmaz."

Bu sefer yer değiştiriyor ve aramızda mesafe yaratıyor.

Kanepenin bir ucunda nefes nefese kalmış haldeyim. O da diğer ucunda oturuyor. Yüzlerimiz suçluluk duygusuyla dolu, ama özür dilemeyi reddediyorum.

"Seni görmeye devam etmek istiyorum," diyor sesini alçak tutarak.

Onun mavi gözlerine bakıyorum ve yazın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal ediyorum.

"Rahatladım," diyorum, az önce olanların etkisinden kurtulmaya çalışarak.

"Eğer biri bunu öğrenirse..." Sesi kesildi. "Bu, ikimizin de asla atlatamayacağı cehennem azabı olur."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyorum. "Sırlarınız benimle güvende."

"Eğer bir anlaşmazlık çıkarsa ve bana karşı konuşursanız... halkla ilişkiler ekibim acımasızdır. Güvenilmez bir anlatıcı olarak görülene kadar durmayacaklar."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ilerlemek istiyorsanız, risk altında olan şeyleri bilmeniz gerekiyor."

Bu düşünceyle kalbim hızla atmaya başladı. "Ya yaparsam?"

"Bu bir şah mat," diye onaylıyor. "Ama ikimiz de hiçbir şey kazanmıyoruz. Oyunun sonunda ikimiz de çekip gidiyoruz. Ben evlenene kadar."

Kendime şimdiden bu düzenlemeyi başarabileceğimi söylüyorum. "Gizli bir ilişki mi?"

Nefesini dışarı verdi. "Belki de dostlukla başlamalıyız?"

"Peki sonra?" diye soruyorum, teyit etmesini istiyorum.

"Olan oldu." Bir an sessiz kalıyor. "Keşke işler farklı olsaydı."

"Bunu değiştiremez misin?"

"Maalesef *hayır*," diyor ve sesindeki yenilgiyi duyabiliyorum.

Bu sözler beni korkutmalı. Beni kulübeme, uçağa, prenslerin sadece ünlü olarak görüldüğü ve bununla sınırlı kaldığı bir hayata geri koşturmalı. Louis'e baktığımda, YouTube videolarından yemek yapmayı öğrenen, kartpostal koleksiyonu yapan ve normal hissetmek için gizli bir çatı katı inşa eden bir adam görüyorum. Tuzağa düşmüş bir kraliyet üyesi değil.

"Geçici bile olsa, seninle anın tadını çıkarmak istiyorum."

Başını yana eğdi. "Addison."

"Sonunun nasıl biteceğini biliyorum." Omuz silkiyorum. "Yine de bu macerayı seçiyorum. Nasıl sonuçlanacağını görmem gerekiyor."

"Çok şey feda ediyorsunuz."

Canım acısa da gülümsüyorum. "Sen de öylesin."

Acaba kalplerimizi mi riske atıyoruz?

Yanıma yaklaşıyor ve elbisemin düğmelerini yavaşça ilikliyor, her düğmeyi iliklerken parmakları tenime hafifçe değiyor. Bu, daha önce kontrolü kaybettiğimiz zamanlardan farklı bir samimiyet. Duyguların yorgunluğundan istemsizce esniyorum.

Giyinmemi bitirdiğinde alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni eve kadar götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Tişörtünü başından geçiriyor ve kumaşın kaslarının üzerine düşüşünü izliyorum. "Birlikte geçirdiğimiz zaman her zaman çok kısa geliyor."

"Eğlenirken zaman çok çabuk geçer."

"Bu o mu yani?" diye soruyor, kapıyı açıp beni dışarı çıkarırken.

Koridordaki mumlar sönmeye başlamıştı. Sessizce yürüyoruz ve her birkaç adımda bir parmakları benimkine değiyor. Parmak boğumlarıma, bileğime, avucumun içine dokunuyor ve bu onun orada olduğunu hatırlatıyor.

Yetişkin hayatım boyunca onun gibi erkekleri kahvaltıda yedim. On iki evlilik teklifinin hepsini düşünmeden reddettikten sonra, bağlanmıyorum. Dizlerim titremez. Güzel bir yüz ve büyüleyici sözler yüzünden aklımı kaybetmem. Ama onun için şimdiden bahaneler uyduruyorum. Kendime bunun farklı olduğunu, benim farklı olduğumu, durumumuzun bir şekilde istisna olacağını söylüyorum. Kendall'ın bu dansı yaptığını izledim. Patterson'ın da yaptığını izledim. Kendimi asla böyle bir duruma sokmayacağıma yemin etmiştim. Kolayca bağlanabileceğim ve kalbimin kırılabileceği bir duruma.

Karanlıkta serçe parmağı benimkine dolanıyor ve kaderimin belirlendiğini anlıyorum. Onu tekrar ne zaman görebileceğimi şimdiden düşünmeye başladım.

Ayak seslerimiz, yüzyıllarca kraliyet ailesine ev sahipliği yapmış taş duvarlarda yankılanıyor. Acaba kaç prens ve prenses, sevdikleriyle birlikte olamayacaklarını bilerek ama onlardan ayrı kalamayarak gölgelerin arasından geçmiştir?

Dışarı çıktığımızda, gece havası sıcak tenime serinlik veriyor. Ay, bahçelerin üzerinde parlak bir şekilde asılı duruyor ve her şeyi gümüş

rengine boyuyor. Louis, kulübeme giden patikanın kenarında duruyor.

"Bu kadar ilerlemeliyim," diyor etrafına bakarak.

Bu sefer parmakları benimkilerin arasından düzgünce geçiyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor.

Louis iki eliyle yüzümü kavrayıp ay ışığı altında beni öpüyor. Öncekinden daha yumuşak, daha yavaş, sanki dudaklarımın şeklini ezberliyormuş gibi. Geri çekildiğinde başparmağıyla alt dudağımı okşuyor.

"İyi geceler," diyor.

"İyi geceler."

Beni bırakıp uzaklaşıyor, ellerini ceplerine sokuyor, sanki bana tekrar uzanmamak için kendine güvenmiyormuş gibi. Kulübeme doğru giden yola koyuluyorum, yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Geriye bakmıyorum. Kendimi buna zorlayamıyorum.

Kulübenin kapısı arkamdan tık diye kapanıyor ve ben de kapıya yaslanıp avucumu göğsüme bastırıyorum.

Louis'e kısaca, beni bir süreliğine yanında tutabileceğini söyledim. Umarım kendimi kalp kırıklığına uğratacak bir duruma sokmuyorumdur.

Kapıyı yavaşça açıp yere oturuyorum, elbisem etrafımda toplanmış, pencereden ay ışığı süzülüyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp her anı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum: mumlar, akşam yemeği, bacaklarımın arasındaki dokunuşu.

Vücudum titriyor, meme uçlarım sertleşmiş ve külotum ıslak. Aklım onda, parmaklarımı iç çamaşırlarımın içine kaydırıp bacaklarımın arasındaki kayganlığı hissediyorum. Kendimi doruk noktasına doğru götürürken vücudum beklentiyle titriyor. Onu, her şeyini, vahşi bir şekilde istiyordum.

Dakikalar sonra, dudaklarımdan onun adı fısıldanırken paramparça oluyordum. Geçici bile olsa, ona sahip olana kadar tatmin olmayacaktım.

Fedakarlık işte böyle bir şey. Asil ya da her zaman trajik değil. Gözleriniz açık, bedelini bilerek yapılan bir seçim, ama yine de oynamaya karar veriyorsunuz.

Bu, ileride çok değer vereceğim bir şeyin başlangıcı olabilir. Belki de bu bittiğinde –ki bitecek– keşke farklı bir şey yapmış olsaydım diyeceğim. Ama şu an hiçbir şeyden pişman olamıyorum.

Yarın, bunun neden berbat bir fikir olduğunu hatırlayacağım.

Ama bu gece bununla uğraşmak istemiyorum.

ilk Yıllar sonra kez, varoluşsal bir kaygı hissetmeden alarmım çalmadan uyanıyorum. Perdelerin aralığından süzülen altın sarısı güneş ışınlarına odaklanıyorum ve onları kapatmak için kalkmak yerine, dün geceyi zihnimde tekrar canlandırıyorum.

Addison'ın krem rengi elbisesinin düğmelerini yavaşça açtım ve ona dokunduğum anda bana doğru kıvrıldı. Ağgözlü kızımın kendini kaybetmesi gerekiyordu ve ona her şeyimi vermek istesem de bunu yapamadım.

Ayaklarımı yere koyup gerindikten sonra duşa giriyorum. Sıcak su üzerime akıyor. Gözlerim kapalı ayakta duruyorum ve düşüncelerim onunla doluyor. Islak iç çamaşırıyla kanepeden bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Kalçalarının nasıl da kendini tutamıyormuş gibi bana doğru kalktığını.

Başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan, ereksiyon oluyorum. Penisimin ucu heyecanla zonkluyor.

Düşüncelerimi ticaret görüşmelerine, tarımsal verimlere ve bu öğleden sonraki arazi anlaşmazlığı toplantısına yönlendirmeye çalışıyorum ama zihnim beni sürekli onun teninin sıcaklığına geri sürüklüyor. Kahretsin, ona dokunduğumda çıkardığı o yumuşak sesleri neredeyse duyabiliyorum.

Elimle kendimi kavriyorum. Yavaşça okşuyorum, bir nebze de olsa kontrolü sağlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Gözlerinin, bulanık ve yüzüme dikilmiş olduğunu hayal ediyorum, sanki dünyada var olan tek erkek benmişim gibi.

Ellerim daha sıkı kavranıyor, adımlarım hızlanıyor ve artık kontrolün bende olmadığını fark ediyorum. Bu beni dehşete düşürmeliydi, ama aklımdan geçen tek şey onun içinde olmanın, kırık nefeslerinin ismime dönüşmesinin nasıl bir his olacağı.

Dizlerim artık beni taşıyamadığı için boşta kalan elimi duvara dayıyorum. Su sırtıma çarpıyor ve ciğerlerim buharla dolarken rahatlama arayışıyla daha hızlı kulaç atıyorum.

Bana her şeye rağmen bu macerayı seçtiğini söylediğindeki yüz ifadesini düşünüyorum, sanki riske değermişim gibi. Hiç kimse bana o şekilde bakıp da gerçek halimin yeterli olduğuna karar vermemiştir.

Orgazm beni aniden altüst etti ve adını inleyerek söylememek için dudağımı ısırdım. Dalga dalga gelen orgazm vücudumu titretti. Şiddetliydi, beklediğimden daha yoğundu. Orada, titreyerek, üzerime sular akarken ve elim hala kendimi sarmış halde, tamamen bitkin bir halde duruyordum.

"Kahretsin," diye fısıldadım başımı duvara yaslayarak.

Bana neler oluyor böyle?

En güzel yıllarımı kadınları kendimden uzak tutarak geçirdim. Onlarla bağ kurmadan onları etkileme sanatını mükemmelleştirdim; herkesi tatmin edecek kadar verdim ama onları asla içeri almadım. Bu daha güvenli ve kolay çünkü taç bir kraliçe istiyor, bir aşk hikayesi değil. Ama Addison'la geçirdiğim bir gece, beni kontrolden çıkardı.

Suyu kapatıp bir havlu alıyorum ve buğulanmış aynadaki yansımama bakarken kurulanıyorum. Aynada bana bakan adam daha da savunmasız, sanki bir şey kırılmış gibi. Endişelenmeli ve ikimizi de olacıklardan korumak için mesafe koymalıyım. Bunun yerine, onu tekrar görene kadar kaç saatim kaldığını hesaplıyorum.

Ofisime doğru ilerlerken saray sessizdi. Geçerken birkaç personel eğilerek selam verdi. Her zamankinden daha erken gelmişim ve düşün etkisi hala üzerimdeydi. Zihnimi temizleyeceğini ummuştum ama olmadı. Önümdeki güne odaklanmam gerekse de, düşüncelerim sürekli ona geri dönüyordu.

Satranç tahtasının yanından geçerken sıranın bana geldiğini fark ettim. Notunu okudum.

GERÇEK HALINI SEVİYÖRÜM.

Dün gece içimde bir şeyleri değıştirdi ve bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyorum. O, şiir ya da büyük açıklamalar isteyen bir kadın değıl.

Sonunda, basit bir şeyde karar kıldım.

AKLIMDAN ÇIKMIYORSUN.

Onu kraliçesinin altına sıkıştırıyorum ve tahtaya, başka hiçbir yerde bulamadığım cevapları içeriyormuş gibi bakıyorum. Sabah turlarında bu koridordan geçecek ve bir taşı hareket ettirdiğimi görecek. Yazdıklarımı okuyacak ve belki de, şanslıysam, gülümseyecek. Yıllardır ilk defa kendimi canlı hissediyorum. Kendime gelmem lazım.

Uzaklaşıyorum ama bedenim farklı, daha hafif ve daha uyanık hissediyor, sanki şimdiye kadar hayatımı uyurgezer gibi geçirmişim.

Sabah, üretim raporlarını ve ticaret görüşmelerini incelerken ve dört nesildir süregelen soylu aileler arasındaki toprak anlaşmazlığının ayrıntılarını okurken çok yavaş geçiyor. Masanın başında oturuyorum, doğru yerlerde başımı sallıyorum ve bana söylenen belgeleri imzalıyorum, ama bunların hiçbirini aklıma yatmıyor, sadece işlemleri yapıyorum. Sekreterim bana bir şey söylememi bekliyormuş gibi sürekli bakıyor ve ben de gülümsediğimi, onu hayal ettiğimi fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı, Majesteleri?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyorum ona ve garip bir şekilde bunu gerçekten kastediyorum.

Öğlene kadar iki öğleden sonraki toplantımı yeniden planladım, böylece saat beşte Addison'la görüşmeden önce hazırlanmak için zamanım olacak. Öğle yemeğimi masamda yiyorum, böylece huzur içinde yiyebiliyorum. Sandviç her zamankinden daha lezzetli; gazlı su

buz gibi ve berrak. Ofis pencerelerimden süzülen güneş ışığı bile daha parlak görünüyor.

Kapıma birisi vuruyor.

"İçeri girin," dedim, daha dik oturarak.

Babamın sekreteri, her zaman sorun işareti veren o sert duruşuyla belirdi. "Majesteleri, kral ve kraliçe sizi resmi oturma odasında ağırlamak istiyorlar."

İştahım kayboldu. "Ne zaman?"

"Hemen efendim."

Masamdan geriye doğru yaslanıp yarım yediğim sandviçi öylece bırakıyorum. "Bunun neyle ilgili olduğunu söylediler mi?"

"Hayır, efendim."

Salona doğru yürüyüş, idamıma doğru bir yürüyüş gibi geliyor. Her adım mermer zeminde yankılanıyor ve biliyorum ki anne babam beni ancak ciddi bir şey olduğunda gün ortasında çağırıyorlar. Kapıyı itip açtığımda onları yan yana oturmuş, aynı ifadelerle görünce, bunun bir anlaşma meselesi olduğunu anlıyorum.

Oda, annemin yasemin parfümü ve çok uzun süre demlenmiş çay kokuyor. Köşede bir büyükbaba saati tıkır tıkır işliyor, saniyeleri sayıyor ve ben birdenbire donup kalmak istiyorum.

Babam nezaket sözleriyle uğraşmaz. "Otur aşağı, Louis."

Karşılardaki sandalyeye oturuyorum ve ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum, vücudumdaki her kas gergin olmasına rağmen duruşumu rahat tutmaya çalışıyorum.

Annem, "Konsey bu sabah sensiz toplandı. Sana olan güvenlerini kaybettiler, açıkçası ben de kaybettim," diyor.

Kalp atışlarım hızlanmış olsa da yüz ifademi nötr tutuyorum.

"Farklı bir şey deniyoruz." Babamın sesi anneminkinden daha yumuşak ama aynı derecede ciddi. "Şu anda yedi kadın Montclair'e doğru yola çıktı. Kuzey kanadında kalacaklar."

"Onları buraya mı getiriyorsunuz? Neden? Ben seyahat edebilirim."

"Artık böyle şeyler olmayacak." Babam ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. "Yemekler, aktiviteler ve gerçek sohbetler olacak. Ana yemek gelmeden toplantıları bitirdiğiniz bir saatlik toplantılar artık yok."

"Ve daha sonra?"

Bana doğru döndü. "Birini seçip flört etmeye devam edeceksin, birine evlenme teklifi edeceksin ya da biz senin için seçeceğiz."

Adrenalinim yükseliyor ve bundan kaçamayacağımı biliyorum. Bu günün geleceğini biliyordum ama yaşamak beklediğimden daha büyük bir kabus.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," diyorum ve bu kadar çaresizce ses çıkarmamdan nefret ediyorum.

"Hepsini kullandınız." Annem ayağa kalkıp babamın yanına geldi. "Bu sabah aldığımız test sonuçları kanserin ilerlediğini gösterdi."

İkisine de göz ucuyla bakıyorum. "Daha fazla tedavi alın."

"Hayır," diyor babam. "Yoruldu Louis. Daha fazla tedavi, daha fazla ilaç, daha fazla kan tahlili istemiyorum."

"Lütfen," diye fısıldadım.

Başını salladı ve benden gözlerini kaçırdı. "Yarından itibaren resmi görevlerin askıya alınacak. Kendine bir eş bulmaya odaklanman gerekiyor. Çekici ve ilgili olacaksın. Ve sonunda bir seçim yapacaksın."

"Ya da sen benim için yaparsın."

"Yapacağız," diyor ses tonunda pişmanlık seziliyor.

Addison'ı kulübesinde düşünüyorum, hayatımın ayaklarımın altından nasıl altüst olduğunun tamamen farkında değilim.

Eşimi seçmek için iki haftam var ve iki hafta sonra da sanatçı yarışması sona erecek. Eğer kazanırsa, kraliyet portre ressamı olacak, yani gelecekteki eşimi, düğünümü ve çocuklarımı resmedecek. Ben başka biriyle hayat kurarken o kenardan izlemek zorunda kalacak.

Her iki durumda da onu kaybedeceğim.

Annem, "Karşılama yemeği yarın akşam," diyor. "Lütfen zamanında gelin ve lütfen nazik olun. Bu kadınlar çok uzun bir yolculuktan geldiler ve birçoğu sizinle tanışmak için çok heyecanlı."

Boğazım düğümlendiği ve kelimeler çıkamadığı için başımı sallıyorum.

Bana doğru yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Biliyorum, aşık olabileceğine inanmıyorsun. Ama denediğinde neler olacağına şaşırabilirsin."

Ona beni hayata bağlayan birini bulduğumu söylemek istiyorum. Ama istediğim her şey imkansız.

"Orada olacağım," diyorum bunun yerine.

Yüzüm beni ele vermeden önce oradan ayrılıyorum.

Önümde uzanan koridorda amaçsızca yürüyorum, tenimin altında biriken huzursuz enerjiyi atıyorum. Bir saat önce Addison'ı etkilemek için hangi tişörtü giyeceğimi planlıyordum, şimdi ise aramızdaki her şeyin daha karmaşık bir hal aldığını bilerek onunla nasıl yüzleşeceğimi çözmeye çalışıyorum.

Ancak bunu ona söyleyemem çünkü bu anlaşma gizli. Aile dışındaki hiç kimseyle bu konuyu görüşmem yasal olarak yasak ve bu kuralı çiğnemek, anne babama, konseye ve ülkeme verdiğim sözleri tutmamak anlamına gelir.

Satranç tahtasının başına geçiyorum ve notum hala orada, vezirinin altında, bu sabah bıraktığım yerde duruyor. Demek ki çalışmakla meşgul. İkimizi de asla mümkün olmayan bir şeye sahip olabileceğimiz yanılsamasından kurtarmalıyım. Akıllıca olan, mesafeyi korumak ve ikimiz de erimeden önce aramızdaki bu şeyin soğumasını beklemek olurdu.

Saat beşe kadar saatler çok yavaş geçiyor. Çalışmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, aynı belgeyi dört kez karıştırıyorum ama tek bir kelime bile anlayamıyorum, sonra tişörtümü değiştiriyorum. Saat dört kırk beşte, uzak durmak mümkün olmadığı için konservatuvara gidiyorum.

Resim sehpası pencerelerin yanına, ışığın en iyi olduğu yere yerleştirilmiş halde çoktan orada. Saçları başının tepesinde toplanmış, arasına bir fırça saplanmış ve çenesinde hafif bir açık mavi lekesi var. O odaklanmış ifadeyle renkleri karıştırıyor, ki ben de artık buna çok ihtiyaç duymaya başladım.

"Erken geldiniz," dedim kapıdan.

Başını kaldırıp dudakları kıvrıldı. "Sakın kendini beğenmişlik yapma. Ben de sabırsızlanıyordum."

"Aynı."

Fırçasıyla sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun. Varlığınızla beni onurlandırın."

"Bu nasıl?"

"Gergin görünüyorsun." Beni inceliyor. "Ne oldu?"

Omuzlarımı düşürüp pozisyonumu almaya çalışıyorum ama vücudum bir türlü işbirliği yapmıyor.

"Uzun bir gündü," diye ekliyorum.

Fırçasını boyaya dolduruyor ve tuvale dönmeden önce bir an bana bakıyor. "Endişelendiğimiz şeylerin yüzde seksen beşinin gerçekleşmediğini biliyor muydunuz?"

"Beni endişelendiren o kalan yüzde on beşlik kısım," diye açıklıyorum.

"Sanki birisi doğum gününü iptal etmiş gibi görünüyorsun." Resme çalışmaya başlıyor.

Rahatlamaya çalışıyorum ama aklımdan bir türlü çıkmıyor, sabah gelecek yedi kadın. Yarın akşam, hepsine ilgi duyuyormuş gibi yaparak karşılama yemeğinde oturacağım. İki hafta boyunca hayatım böyle geçecek. Şimdiden cehennem gibi geliyor.

"Yine yapıyorsun," diye mırıldanıyor.

Ne yapıyorsunuz?

"Kayboluyorsun." Fırçasını yere bırakıp kollarını kavuşturdu. "İçeri girdiğinden beri başka bir yerdesin ve bu da seni resmetmeyi imkansız hale getiriyor."

"Tam buradayım."

"Vücudun burada. Geri kalanın ise üç krallık ötede. Maskeni çıkar, Louis." Başını yana eğdi.

Ona her şeyi anlatabilirdim. Her kuralı çiğneyebilirdim.

"Saray siyaseti," diyorum ona. "Bürokratik saçmalık."

"Sen berbat bir yalancısın."

"Aslında mükemmel bir yalancıyım. Ülkenin en iyi üç yalancısından biriyim."

"Çok rahatsız olduğunu anlıyorum." Fırçasını tekrar eline aldı. "Ama tamam, sırlarını kendine sakla. Böyleyken berbat bir arkadaşsın."

"Affedersin?"

"Sürekli somurtuyorsun, sanki bu senin varsayılan ayarınmış gibi." Tuvalin üzerine boya sürüyor. "Sen prens değil, canavar gibisin."

"Peki bu seni ne yapıyor?"

"Elbette ve her zaman güzellik." Bir an sessizce çalıştıktan sonra bana baktı. "Sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hangisi? Lütfen tahmin edin. şu anda birçok tane var gibi görünüyor."

"Sürekli altı adım ötesini düşünüyor ve riskleri hesaplıyorsun." Omuz silkerek, "Bazen sezgilerinin seni yönlendirmesine izin vermeli ve fazla düşünmeden doğru gelen ilk hamleyi yapmalısın." dedi.

Bunun ne kadar doğru olduğu konusunda hiçbir fikri yok.

Ne  nerirsiniz?

"Büyük bir stratejinin parçası olmayan bir şey. Tahtaya odaklanın ve unutmayın, kontrol sizde." Dikkatini tekrar tuvale çeviriyor. "Sandığınızdan daha fazla güce sahipsiniz."

Ayağa kalkıp onu kollarıma çekmek istiyorum.

"Kendiliğindenliği  neriyorsunuz." Acaba haklı mı?

"Tam olarak değil. Daha çok kalbinizin sizi yönlendirmesine izin vermek gibi. Bazen, etrafınızdaki her şey yanlış dese bile, doğru olabilir."

"Bu tavsiye bana mı yoksa size mi, Bayan Cross?"

Dudaklarını yaladı ve gülümsedi. "Hım. Bunun cevabını bildiğimden emin değilim, Majesteleri."

Seans daha hafif bir şakalaşmayla devam ediyor, ancak altta yatan gerilim hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmıyor. Onun konsantre oluşunu izliyorum, odaklandığında dudağını ısırma şeklini ve bir şey yolunda gitmediğinde kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığı ezberliyorum.

Ortam giderek kasvetli bir hal alıyor ve acaba o da bu değişimi hissediyor mu diye merak ediyorum. Geri çekilip geriniyor.

"Sanırım bugünlük işimiz bitti. Güneşi kaybettik."

"Yarın aynı saatte mi?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Sanmıyorum. Referans fotoğraflardan yararlanacağım."

"Benden bilerek mi kaınıyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır." Eşyalarını toplarken acele etmiyor. "Aklınızda halletmeniz gereken çok şey olduğu belli. Saray siyaseti. Bürokratik sağmalıklar," diyor, sözlerimi bana karşı kullanarak. "Yük olmak istemiyorum."

"Sen bir yük m s n? Sanmıyorum."

"Diğer şeylere hiç yorum yapmadığını fark ettim. Biraz zaman ayır. Şu anda hayatında çok şey oluyor." Bana gülümsedi ve çantasını omzuna kaldırdı. "İyi geceler dilerim."

"Nazlanıyorsun," diye mırıldandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Bu oyunların nasıl işlediğini biliyorum."

Gülerek başını salladı. "Evet, senin gibi adamları da mahvederim Louis. Uyarıldın ama yine de oyun oynuyorsun."

"Risk altında yaşamayı seviyorum," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Sorun şu ki, ben de öyle düşünüyorum."

"Sonuçlarından korkmuyorum," diyorum ona.

"Öyle olmalısın."

O gittikten sonra, boş kış bahçesinde oturup ışığın altından kehribara, oradan da mora dönüşmesini izliyorum. Sözleri kafamda yankılanıyor.

"Yönetim kuruluna odaklanın."

"Sahip olduğunuz gücün farkında değilsiniz."

Bu konuda yanılıyor.

Babam ölüyor ve belediye meclisi bana olan güvenini kaybetti. Burada hiçbir gücüm yok. Hiçbir zaman da olmadı. Seçim yapma yanılısaması sadece bir yanılısamaydı ve şimdi duvarlar hızla üzerime kapanıyor.

Bütün hayatımı savunma yaparak, şahımı koruyarak, risk almak yerine riskleri hesaplayarak geçirdim. Hiçbir hamleyi sonucunun nasıl olacağını tam olarak bilmeden yapmadım, ama bu beni nereye götürdü? Belki de fazla düşünmeyi bırakıp bir hamle yapmalıyım.

Ama bu mantıksız, tehlikeli ve riskli.

Bu durumun işe yaradığı bir çözüm yok. Yetiştirildiğim gibi bir veliaht prens olmalıyım ve bana ait olmayan bir şeye sahip olabileceğim yanılısamasını bırakmalıyım.

Birbirimize gönderdiğimiz notları ve dün gece bana "her şeye rağmen macerayı seçiyorum" derkenki bakışını düşünüyorum.

O benim kraliçem. Tahtadaki en güçlü taş, her yöne hareket edebilen, her şeyi değiştirebilen taş. Ve onu kaybetmek istemiyorum.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum, güneşin son ışınları ufukta kaybolurken avucumu soğuk cama bastırıyorum. Yarın akşam,

Addison'ı perde arkasında takip ederken ilgili talip rolünü oynayacağım.

Daha başlamadan bitirmeliyim bunu, ama bencilce davranıp onu teslim etmeye hazır değilim. Henüz değil.

Bir dahaki sefere satranç tahtasının yanından geçtiğimde, beni bekleyen yeni bir not olacak.

Tahtanın altına sıkıştırılmış katlanmış kağıdı fark ediyorum. Adımlarım hızlanıyor çünkü dünkü resim seansında tuhaf ve mesafeliydi. Umarım açıklama yapar. Kağıdı açıp parmağımla el yazısının üzerinden geçiyorum.

AKLIMDAN ÇIKMIYORSUN.

Bu dört kelime midemi alt üst etmemeliydi, ama işte buradayız. Çantamdan bir kalem çıkarıyorum, cevabımı şimdiden düşünüyorum. Flörtöz bir şey olmalı, ama fazla da değil. Onun enerjisine uyum sağlamalıyım, ama onun benim üzerimde dövme gibi olduğunu belli etmemeliyim.

Koridorda tiz bir ses yankılandı: "Akşam yemeğinden önce bir avuç prenses geliyor."

Kalem kağıdın üzerinde donakalmış bir halde kalıyorum.

Üniformalı iki kadın, kollarında yeni çarşaflarla kesişen koridordan geçiyor. Köşede durduğumu fark etmiyorlar. Kimsenin beni burada görmesini istemediğim için derin bir nefes alıyorum. Bu gibi yerlerde dedikodunun nasıl yayıldığının farkındayım.

İkinci kişi, "Kuzey kanadı tam bir kaos," diyor. "Her odada taze çiçekler var ve her birine kişiselleştirilmiş bir not yazmak zorunda kaldı. Kraliçe bu akşam yemekte en güzel porselenleri kullanmamızı emretti."

"Vay canına. Sanırım prens evlenmeyi ciddi ciddi düşünüyor. Otuz altı yaşında, bunu yapmalı da zaten."

"İki hafta içinde belli olacak. Bütün o kadınların onun ilgisini çekmek için nasıl mücadele ettiğini hayal edebiliyor musunuz? En şımarık olan hayatta kalır."

Köşeyi dönerken sesleri kısılıyor, ama ben yere mıhllanmış haldeyim.

Muhtemelen hepsi birbirinden güzel olan prensesler, bugün onunla evlenmek için yarışmaya gelecekler.

Bu durum karşısında kendimi çok kötü hissediyorum, hazırlıksız yakalandım. Kararını vermek için sadece iki haftası var.

Elimdeki kağıda baktım ve o dört kelimeyi tekrar okudum.

AKLIMDAN ÇIKMIYORSUN.

Dün, kış bahçesinde, mesafeli ve dalgındı. Onu resmederken beni dikkatle izledi ve olanlardan bir kez bile bahsetmedi. Pazar akşamını düşünüyorum; bana akşam yemeği pişirdi, elbisemin düğmelerini açtı ve aramızdaki ilişkinin bir anlam ifade ettiğini hissettirdi. Belki de etmiyordu. Belki de yerleşmeden önceki son küçük eğlencesiydi benim için.

"Elbette," diye fısıldadım. " *Neredeyse* bir serseriye aşık olacaktım."

Elimdeki kalem ağır geliyor. Flört etmeye iki saniye kalmıştı, ama bunun yerine bambaşka bir şey yazdım. Bu bir oyun değil.

Bu ARTIK SONA ERİYOTU.

Tahtayı parça parça sıfırladım, her birini başlangıç pozisyonuna yerleştirdim, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünene kadar. Notumu şahının altına sıkıştırırken, içten içe titriyor olsam da ellerim titremez oldu. Bu hayal kırıklığını işime yönlendirmeli ve buraya sanat için

geldiğimi, hüznünlü gözlü ve gizli çatı katı olan veliaht prens için gelmediğimi kanıtlamalıyım.

O öğleden sonra, kendimi sarayın kuzey kanadına doğru kıvrılan patikaya doğru yürürken buldum.

Dairesel yol ve avlu tam bir kaos içinde. Küçük diplomatik bayraklar taşıyan siyah arabalar bir konvoy halinde sıralanmış, tertemiz üniformalı görevliler ise aralarında koşuşturarak trafiği yönlendiriyor ve bagajları topluyor. Ben ağaçların arkasına saklanıp Prens Louis'nin onları tek tek selamlamasını izliyorum. Gülümsüyor ama bu gözlerine bakmayan sahte bir gülümseme.

Birbiri ardına lüks otomobil kapıları açılıyor. İçeri giren kadınlar uzun boylu ve güzel. Hayat boyu aldıkları kraliyet derslerinden kaynaklanan bir zarafetle hareket ediyorlar. Giysileri pahalı, gülüşleri ise kusursuz. Onlardan herhangi birinin yanında dursa inanılmaz görünürdü.

Krem rengi pantolonlu sarışın bir kadın dışarı çıkıp Louis'i kucaklıyor ve elini sırtının alt kısmına doğru kaydırıyor. Arkasında, kusursuz duruşlu muhteşem bir esmer kadın eteğini düzeltmek için duraklıyor ve sonra ona doğru süzülüyor. Onun Louis'in kulağını hafifçe ısırdığını görüyorum ve bu Louis'i utandırıyor. Kızıl saçlı bir kadın asistanının söylediği bir şeye gülüyor ve kahkaha sesi avluda rüzgar çanları gibi yankılanıyor.

İlk bakışta heyecanlı görünüyor. Kadınlar uzaklaşınca, artık bu işin bittiğini anlayabiliyorum.

Yedi kadın sarayın içinde kayboluyor. Kıskançlığın, öfkenin veya kalp kırıklığının beni vurmasını bekliyorum. Bunun yerine, tükenmiş hissediyorum, sanki beni her zaman dibe çekecek bir akıntıya karşı yüzüyormuşum gibi.

En azından denedim. Bu kadınlar kraliçe olmak için yetiştirildiler. Ben ise zorluk çıkarmak için yetiştirildim.

Eve gitmeliyim.

Buraya geldiğimden beri ilk defa böyle hissediyorum. Dönüş yolunda, Louis'nin yarım kalmış portresine bakmaktansa bahçelere giriyorum. Güney duvar boyunca güller açmış ve zihnimi boşaltmak için rastgele çakıllı yollarda yürüyorum.

"Addison?"

Arkamı döndüğümde, Delphine'in neon turuncu bir yazlık elbiseyle bana doğru yürüdüğünü gördüm; elbise onu şişelenmiş güneş ışığı gibi gösteriyordu. Yanıma geldi ve sanki yıllardır arkadaşmışız gibi kolunu benimkine doladı.

"Seni sandım. Burada ne işin var?"

Ona doğru başımı eğdim. "Burada ne yapıyorsun? Yüzünde suçluluk okunuyor."

Elini arkasından çıkarıp bana bir şişe tekila gösterdi. "İster misin?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Sen yaramaz bir küçük prensessin."

Omuz silkip şişeyi dudaklarına götürdü. "Sanırım sirki görmüşsünüzdür," dedi, bir dikişte içtikten sonra şişeyi bana uzattı.

"Gözden kaçırmak zor." Bir yudum alıyorum ve hemen öksürmeye başlıyorum.

"Kahretsin. Çok sarhoş olacaksın," diye fısıldadı, kıkırdayarak.

Gözlerimi devirip ona geri verdim. "Güzel. Sakinleşmem gerek."

Diğer elimi tutuyor ve biz içki içerken beni patikanın daha ilerisine götürüyor. Sonunda, bir uçuruma bakan bir banka oturuyoruz. Gözlerimi kapatıp deniz tuzu kokulu havayı içime çekiyorum ve gülümsüyorum.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de," diyor. "Bazen hayattan kaçmak için buraya geliyorum."

Gözlerine bakıyorum. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Başını salladı. "Hayır. Burası yeryüzündeki cennet. Yedek olmak kolay değil."

İçime bir sakinlik çöker. "Kardeşlerimin gölgesinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İki kardeşim varken nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum. Louis fazlasıyla yeterli. Sanırım daha kötü de olabilirdi."

İkimiz de hafifçe sarhoş olana kadar içmeye devam ediyoruz. Ilık esinti yanaklarıma değiyor ve bu bana özgürleştirici geliyor.

"Yani, bu gerçekten oluyor mu? Louis evleniyor mu?"

Başını salladı. "Hâlâ umudumu koruyorum."

"Anlamıyorum."

"İkiniz için."

Başımı sallayıp gülüyorum. "Bu kesinlikle olmayacak."

"Gerçekten mi?" Kaşını kaldırıyor. "Seni gizlice dolaşırken izliyordum. Oldukça eğlenceliydi. Gerçeklik televizyonundan daha iyi."

Ağzım açık kaldı. "Yapmadın."

"Birlikteyken ikiniz de hiçbir şeyden habersizsiniz. Ama bundan sonra, prensesler artık burada olduğuna göre, çok daha dikkatli olmanız gerekecek."

"Bunu ben bitirdim," diye fısıldadım.

"Hayır, bırakmadın," diyor başını sallayarak. "Louis seni bırakmaz."

"Bunu yapmak zorunda."

Omuz silkerek, "Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir. Kardeşim sandığından daha kurnaz. Kuralları hiçe sayarak her zaman istediğini elde etme konusunda çok özel bir yeteneği var. Bir yolunu bulacaktır, Addy." dedi.

Bu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir cesaretlendirme oldu. "Ben buraya resim yapmak için geldim. Hepsi bu."

"Elbette öylesin." Derin bir nefes verdi. "Sana yardım edebilirim, ama yarışmayı meşru bir şekilde kazanmalısın. Ne çizeceğini biliyor musun?" Beni inceledi.

"Kardeşin," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Bu işi sizin için kazanacak olan kraliyet mensubu o. Elinizden gelenin en iyisini yapın. Kazanın. Ondan sonra her şey yoluna girecek."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, onu incelerken, ikisinin ne kadar benzer olduğunu fark ettim. İkisinin de aynı mavi gözleri ve gülümsemesi vardı. "Bana yardım etmemelisin."

"Seni çok seviyorum. Ama bu benim kişisel çıkarım için de önemli. Montclair'in gelecekteki kraliçesinin gözünde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyor," diyor elimi sıkarak.

"Bu saçmalık. Ben asla—"

"Hayır, öyle değil. Sen Louis için doğru kişisin. Onun gerçek eşisin. Sizi galeride birlikte gördüğüm an anladım. Daha önce hiç kimseye o şekilde bakmamıştı."

"Bu kadar emin olmanıza anlam veremiyorum. Neredeyse hiç konuşmadık."

"Nasıl emin olamazsın? Ona aynı şekilde bakıyorsun. Birbirinize yakın olduğunuzda ikinizin de gözlerinde yıldızlar parlıyor. Aranızda

güçlü bir bağ var." Ayağa kalkıp bana reverans yaptı. "Neyse, gitmem gerek. Yarışmayı kazan, Addison. Her şey buna bağlı. Kazanmazsan, bu iş iki hafta içinde biter. Kardeşimi bu sürtüklerden kurtarmaya çalışıyormuş gibi resim yap."

Güldüğümde göğsümde bir kıvılcım çakıyor. Bu umut.

Gitmeden önce bana sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bu konularda altıncı hissim var."

O patikadan aşağı doğru yavaşça yürüyor ve ben de gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Tekrar denize dönüyorum, güneş ışınlarının su üzerinde parıldamasını izliyorum, zihnimin serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. Tamamen rahatladığımda, dünyadaki hiçbir derdim olmadan jelatin gibi hissettiğimde, kulübeye geri yürüyorum. Sarhoş olduğum için bu yolculuk iki kat daha uzun sürüyor.

Evimden uzaktaki evime döndüğümde, tuvalden bana bakan Louis'nin yarım kalmış yüzünü görüyorum. Şu an ona bakamadığım için şövalenin üzerine bir çarşaf atıyorum. Hayal kırıklığına uğramış durumdayım, ama aynı zamanda anlıyorum da.

Bir saat sonra, bugün verimli olacağım hayalinden vazgeçtim.

Sıcak bir duş alıyorum ve çıktıktan sonra, yıllardır gecelik olarak giydiğim, dizimin ortasına kadar uzanan yumuşak, bol bir tişörtü üzerime geçiriyorum. Saçlarım dağınık ve açık çünkü yıkamak istemedim. Bu gece berbat bir Steven Seagal filmi izleyeceğim ve hayat seçimlerimi sorgulayacağım. Bu bir rahatlama alışkanlığı.

Dizüstü bilgisayarımın kanepeye kıvrılıp, ardı ardına patlamaların ve hiçbir sebep yokken araba kovalamacalarının olduğu bir film seçiyorum. Alkol beni sakinleştirmiş, bir paket cips, bir kutu fıstık ve birkaç tuzlu krakerle kendimi yastıklara bırakıyorum.

Pencerenin dışında, güneş ufuk çizgisine doğru turuncu ve pembe tonlarında batıyor. Sarayın bir yerinde, Louis, ağzında altın kaşıkla doğmuş kadınlarla çevrili bir karşılama yemeğinde oturuyor.

Ağzıma bir cips daha atıyorum ve umursamadığımı kendime söylüyorum.

Hava karardıktan sonra kapıma birisi vurdu. Öfke patlamamı yarıda kestim ve Louis'nin akşam yemeği misafirlerini etkilemesi

gerekirken kulübeme gelme gibi bir aptallık yapmamasını gerçekten umdum.

Tişıörtümdeki cips kırıntılarını silkeleyip yalınayak kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda üzerimde ne kadar az kıyafet olduğunu birden fark ediyorum.

Louis, kusursuzca dikilmiş bir takım elbise içinde karşımda duruyor. Saçları şekillendirilmiş ama dağınık, sakalını da düzeltmiş. Mavi gözleri dudaklarıma, göğüslerime, çıplak uyluklarıma doğru kayıyor. Kaşları kalkıyor ve yemin ederim ki göz bebekleri büyüyor.

"Tahtayı sıfırla," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Oyunu *bitirdim* ." Kapı çerçevesine yaslandım.

"Henüz işimiz bitmedi," diyor gayet sakin bir şekilde, sanki benim saçmalıklarımla uğraşacak havasında değilmiş gibi.

"Evet, öyleyiz," diye yanıtlıyorum ona hiç tereddüt etmeden.

"İçeri girmeme izin verin," diyor.

"Bu bir emir mi, Majesteleri?" diye sordum, onun duruşuna uymak için kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Bana emir veremezsiniz."

"Lütfen içeri girebilir miyim, böylece özel olarak konuşabiliriz?" Sesi daha nazik. "Lütfen?"

"Sadece terbiyeli davrandığınız için." Geri çekilip içeri girmesi için işaret ettim.

Yanımdan geçip giderken, yüzündeki odunsu parfüm kokusunu hafifçe hissediyorum.

Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde onu oturma odamın ortasında, tamamen yersiz bir şekilde dururken buldum. Atıştırmalıklar sehpanın üzerinde açıktı ve dizüstü bilgisayarım bir patlamanın görüntüsünde donmuştu.

"Bu Steven Seagal mı?" diye soruyor.

"Belki. Ne istiyorsun?"

Başını salladı. "Aksiyon filmlerini sever misin?"

İçimden bir ah çektim. "Bu bir rahatlama yöntemi. Resim yapamadığımda ve kafam karışık olduğunda, kötü filmler izliyorum. Hayata dair kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Dudakları neredeyse bir gülümseme şeklini aldı ve başını yana eğdi. " *Sarhoş* musun?"

Alaycı bir şekilde, "Elli soru mu bu? Ciddi misin, seni ilgilendirmez." dedim.

"Öylesin." Kravatını gevşetti. "Delphine mi?"

"Ben ispiyoncu değilim."

"O her zaman baş belası olmuştur." Kravatı çözüp sandalyemin arkasına fırlattı. "İkiniz birlikte baş belası olacaksınız."

"Son kez soruyorum, ne istiyorsun?" Yanından geçip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Yakasını açıyor ve ben de ortaya çıkan tenine bakmamaya çalışıyorum. "Seni düşünmeden duramıyorum."

"Etrafın senin ilgisini çekmek için can atan güzel kadınlarla çevriliyken mi?" Elimle cips paketine uzanıp birkaç tane yiyorum. "Çok kaba davranıyorsun."

"Bu anlaşmayı bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için gerçekten çok üzgünüm," diyor sesi yumuşayarak.

"Ben de öyleyim," dedim ve kapıyı işaret ettim. "Hoşça kal Louis. Git karını bul."

"Gitmiyorum." Bir adım daha yaklaşıyor, sonra bir adım daha. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"İstiyorum. Yapmam gerekiyor. Ama yapmıyorum." Cips paketini yere bırakıp tuzlu parmaklarımı tişörtüme siliyorum, bu da tişörtün yukarı doğru kalkmasına neden oluyor.

"Lütfen beni affedin. Size anlatmak istediğim çok şey var ama—"

"Bana güvenebilirsin, Louis. Sırlarını mezara kadar saklayacağım. Söz veriyorum. Ve..." Başımı sallıyorum. "Seni affediyorum."

Halk önünde taktığı maskenin yavaş yavaş düştüğünü izliyorum. Maskenin altında, tükenmişlik yatıyor.

"Bunu dün öğrendim," diye açıklıyor. "Prenseslerin burada kalmaya geleceğini. Annem ve babam öğle yemeğinden sonra beni çağırdılar ve her şeyin hızlandığını söylediler. Hazırlanmak ve olayları değerlendirmek için bir günden az vaktim vardı."

"İki hafta içinde gelin adayı seçmek zorunda mısınız? Bu saçmalık."

"Farkındayım. Bu düzenleme her zaman vardı, Addison. On sekiz yaşımdan beri biliyordum ki, eğer otuz beş yaşına kadar bir eş bulamazsam, süreç böyle olacaktı. Şimdi otuz altı yaşındayım ve hiç

kimse bana doğru gelmedi..." Sözüleri yarım kalıyor ve cümlesini tamamlamıyor. Kendini toparlamaya çalışırken, mükemmel saçlarını eliyle karıştırıyor ve daha da dağıtıyor. "Sana anlatmak istediğim çok şey var ama kelimeleri bulamıyorum. Her şey gerçek dışı geliyor."

İçimde taşıdığım öfke daha karmaşık bir şeye dönüşüyor.

"İşte bu yüzden dün tuhaf davrandın," diyorum.

"Evet." Gözlerime bakıyor.

Gözlerinin etrafındaki çizgilerde stresi görüyorum. Şaka yapmıyor. Olabildiğince dürüst olmaya çalışıyor.

Louis aramızdaki mesafeyi kapatarak tam önüme geldi. "Tüm hayatının senin için planlanmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Nelerden vazgeçtiğini anlayacak yaşa gelmeden önce her kararın çoktan verilmiş olması?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Bunun işe yarayan bir versiyonu olmadığını biliyorum. Her senaryoyu zaten denedim." Başparmağı alt dudağımı okşadı ve nefesim kesildi. "Ama yapmam gerekeni yapmaktan çok sıkıldım."

Orada, birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz.

"Saraya geri dönmelisin," diyorum.

Parmakları tişörtümün etek ucunun altına girip belime dolandı. Bu temas, içimde bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Bana gitmemi söyle," diye mırıldanıyor.

"Git," diye fısıldadım ama uzaklaşmak yerine dokunuşuna daha da yaklaştım.

"İkna edici bir şekilde konuşmanız gerekiyor."

"Yapamam."

O kadar yakınımda ki, mavi gözlerindeki lacivert benekleri görebiliyorum. Nefesi dudaklarıma değiyor ve onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse canım acıyor.

"Bunun bir sonu olmalı," diyorum. "Bunu biliyorsun."

Gerçeğin omuzlarına yerleştiğini izledim. Bir adım geri çekildi ve onu kaybetmenin acısını anında hissettim.

"Haklısın." Başını salladı. "Elbette haklısın. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Kapıya doğru ilerliyor ve ben onun gidişini izliyorum, ama bunun ne kadar acı vereceğini fark etmemiştim. Yarın, sanırım bunun hiç

yaşanmamış gibi davranacağız.

Kapıya doğru uzanıyor ve kendi içinde bir mücadele verdiğini anlayabiliyorum.

"Louis," dedim sesim titreyerek. "Ben..."

O arkasını dönüp odanın diğer ucuna üç adımda geçince sözlerim uçup gitti. Cümlemi bitiremeden elleri yüzümü kavradı ve dudaklarıma yapıştı. Ne söyleyeceğimi bile hatırlamıyorum.

Öpüşme nazik değil. İçimizde tuttuğumuz her şey, konservatuvar derslerinden, satranç oyunlarından ve çatı katındaki akşam yemeğinden kaynaklanan tüm gerilim. Ceketinin yakalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Beni mutfak tezgahına yaslıyor, bedeni benimkine bastırıyor.

Dillerimiz birbirine değdi ve ben onun ağzına inleyerek karşılık verdim çünkü onu en son birlikte olduğumdan beri bunu çok istiyordum.

Elleri yüzümden kalçalarıma doğru kaydı ve beni tezgâhın üzerine kaldırıp bacaklarımın arasına girdi. Bacaklarımı onun etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim; ağzıma değdiğinde çıkardığı ses neredeyse acı vericiydi. Parmakları çıplak uyluklarımın derisine saplandı ve ona doğru kıvrıldım çünkü onun her şeyine ihtiyacım vardı.

"Kahretsin," diye fısıldadı elleri yukarı doğru kayıp tenime değdiğinde. "İç çamaşırı giymemişsin."

"Duş aldım ve misafir beklemiyordum," diye itiraf ediyorum.

İnleyerek beni daha derinden öpüyor, bir eliyle uyluğumu kavrarken diğer eliyle saçlarımı karıştırıyor. Bana ne kadar sert bir şekilde bastırdığını hissedebiliyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bu iş henüz bitmedi. Hayatının geri kalanında bu duyguyu arayacaksın," diyor dudaklarıma doğru.

"Sen de öyle yapacaksın."

Louis alnını benimkine dayadı. "Senden henüz vazgeçemem."

"Öyleyse yapma."

Telefonu titredi ve "Kahretsin. Gitmem gerek." diyerek telefonu cebinden çıkardı.

O benden uzaklaşıp arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp giderken, ona cevap bile veremiyorum.

Gömleğimi yukarı doğru sıyırmış bir şekilde tezgâhın üzerine oturuyorum. Dudaklarım şişmiş ve tüm vücudum daha fazlasını istiyor. Kapı tık diye kapanıyor ve boş odaya bakakalıyorum.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde yavaşça doğrulup parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum.

"Bu da ne?" diye fısıldıyorum, onun beni güçsüz düşürdüğünü biliyorum.

Koltuklara iyice gömüldüm ve aksiyon filmimi tekrar açtım.

Bir saat geçtikten sonra kapıma bir başkası vurdu.

"Ciddi misin?" diye yüksek sesle sordum.

Louis'i tekrar bulmayı umarak kapıya doğru ilerledim. Ama o değildi.

Delphine, sanki bir peri masalından fırlamış gibi kapüşonlu bir pelerin giymiş. Gözleri yaramazlıkla parlıyor ve olan biteni tam olarak biliyormuş gibi sırtıyor.

"Özel teslimat," diyor elinde katlanmış bir kağıt parçası tutarak.

Titreyen parmaklarımla alıp açıyorum.

Louis'nin kusursuz el yazısı bana bakıyor.

GECE YARISINDA SAAT KULESİNDE BULUŞALIM.

Delphine'e baktım ama o çoktan geri çekiliyordu, pelerini ayak bileklerinin etrafında savruluyordu.

Gitmeden önce "Geç kalmayın," diye mırıldanıyor.

Kapı eşiğinde duruyorum, elimde notu, dudaklarım hâlâ öpücüğünün verdiği karıncalanmayla, şimdi ondan nasıl uzak duracağımı merak ediyorum.

Saat kulesi, on dört yaşındayken onu bulduğumdan beri benim sırrım oldu. Bu, yirmi iki yıl önceydi.

Gözlerimi oymak isteyeceğim kadar korkunç bir devlet yemeği sırasında kaçıp buraya saklanmıştım. Toz, rmcek ağları ve unutulmuş bir depoyla karşılaşmayı bekleyerek dar merdivenlerden yukarı ıktım.

Bunun yerine onu buldum.

Dairesel oda küçük, belki de 4,5 metre çapında, yüzyıllarca deniz havasını ve sessizliği içine çekmiş taş duvarlara sahip. Üç kemerli pencere ay ışığıyla aydınlanmış Akdeniz'i ereveliyor ve eski saat mekanizması hala ortada duruyor. Pirinç dişlileri zaman içinde donmuş, çıkarılamayacak kadar güzel ama tamir edilemeyecek kadar da kırık. Ahşap kirişler kubbeli tavanı aprazlıyor ve her adımda tahta döşemeler gıcırđıyor. Eski ahşap, tuz ve hafif tatlı bir koku var, tıpkı büyükannemin parfümünün hayaleti gibi.

Portresi, dolunay ışığının parıldamasını sağlayan kavisli duvarda asılı. Resimde genç, belki yirmi beş yaşında ve ta ya da resmi bir elbise giymiyor. Çocukluğumdan hatırladığım yapmacık glmsemi ortada yok. Sade beyaz bir elbise giymiş, koyu saçları omuzlarına dökülmüş, daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla ileriye bakıyor.

Bu, Kraliyetin elli yıl boyunca gizli tuttuğu skandaldan önceydi. Büyükbabam aşk mektuplarını bulmadan önceydi. Montclair kraliçesi, eğer serbest bırakılırsa onu bir daha asla görmeyeceğine söz vermeden önceydi.

Bu resim, o gece karanlıkta parıldarken bulana kadar saat kulesinde gizli kalmıştı. İlk başta neye baktığımı anlamadım.

Haftalar sonra, haftalık çay saatinde, özel olarak büyükanneme bu konuyu sordum. Olmamam gereken bir yerde bulunduğum için çok kızacağını bekliyordum. Bunun yerine, beni kuleye götürdü ve portrenin altında hâlâ duran eski tahta banka yanına oturttu. O gün bana her şeyi anlattı.

"Hayatımda iki erkeğı sevdim," diye açıkladı. "Biriyle evlenmem gerektiğı için evlendim. Diğerini ise elimde olmadığı için sevdim."

"Neden aşkı seçmedin?" diye sordum.

Sessiz kaldı. "Kraliçe olarak görevimin evlenmek ve Montclair'i yönetmek olduğunu biliyordum. Ama gerçek şu ki, korkuyordum. Görev, arzudan daha güvenli geliyordu ve babam asla onaylamazdı. Bir şeyi istemenin, onu hak ettiğim anlamına gelmediğine kendimi inandırdım."

"Pişman mısın?"

Kendi genç yüzünün, umut, sevgi ve olasılıklarla dolu resmine baktı. "Her gün."

Öğrendiklerimi ya da sarayın her yerinde göz önünde saklı olan sırları ortaya çıkardığım şeyleri hiç kimseye anlatmadım.

Saat 23:58'de, Addison'ın gelmeyebileceğini bilerek saatime baktım. Şansın bu kadar düşük olduğunu düşünürsek, neden gelsin ki?

Daha önce, onun evinden ayrıldıktan sonra partiye geri döndüm. Gülmem gereken yerlerde güldüm, her kadınla sanki bu gezegene gelmiş en ilginç yaratılmış gibi konuştum ve rolümü oynadım.

Şimdilik. Ta ki bu durumu çözene kadar. Bunlar olurken, Delphine'den Addison'a bir mektup iletmesini rica ettim.

Merdivenler gıcırıyor ve bu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Dar, sarmal merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor. Dik ve düzensiz olan bu merdivenler, yüzyıllar önce bu kulede sarayın zamanını doğru tutan çalışan bir saat varken inşa edilmişti.

Birkaç saniye sonra Addison, kot pantolon ve tişört giymiş, saçları dağınık bir şekilde beliriyor. Dudakları daha önce olduğu gibi pembeleşmiş ve onu görünce kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Geldin," diyorum.

"Bunu yapacağımı düşünmedin mi?"

Dairesel odayı, donmuş saat mekanizmasını, kemerli pencereleri ve pencere pervazlarına yerleştirdiğim mumları inceliyor. Dikkatini portre takıyor ve sanki portre onu öne doğru çekiyormuş gibi ona doğru yaklaşıyor. Elleri ceplerine kayarken, büyükannemin genç yüzünü bir sanatçının gözüyle inceliyor.

"Henri Beaumont." diye fısıldadı. "Fırça tekniğini her yerde tanırım."

"Onun tarzını biliyorsunuz."

"Buraya geldiğimden beri inceliyorum. Işığı yakalama biçimi, yarattığı doku..." Daha yakına geliyor, detayları inceliyor. "Ama bu farklı. Bunda ham bir şey var. Korunmasız. Sanki onu gerçekten görmüş, belki de tanımış gibi."

"Bu tablo, kraliyet ressamı olmadan önce yapılmıştı."

"Kim bu?" Bana doğru baktı.

"O zamanlar veliaht prensesti, ama bu benim büyükannem, Kraliçe II. Isabella." Yanına geçiyorum ve ikimiz de tabloya dönüyoruz. "Henri, talibini bulduktan sonra ilk portresini yaptırmak için saraya gitti."

"Ve ikisi birbirine aşık oldu." Bu bir soru değil.

"On yıl süren bir ilişkileri vardı. Gizli buluşmalar, kitapların arasına saklanmış mektuplar ve güvenilir personel aracılığıyla iletilen bilgiler." Büyükannemin yüzüne bakıyorum, yağlı boya ve tuvalde yakalanmış saf mutluluk. "Büyükbabam onları yakaladı. Henri'nin halk önünde idam edilmesini istiyordu."

"Ama bu açıkça olmadı. Bu yıl vefat edene kadar resim yapmaya devam etti."

"Büyükbabam onun hayatı için yalvardı ve onu bir daha asla görmemeye razı oldu. O zamanlar dünya karmakarışık bir haldeydi, bu yüzden itibarını korumak zorundaydı. Sır, ben ortaya çıkarana kadar onlarca yıl gizli kaldı." Yutkunuyorum.

Addison içini çekti. "Henri'nin kraliyet portre ressamı olarak görevine devam etmesine izin verildi. Bu çok acımasızca."

"Hesaplanmıştı. Büyükbabam en kötü cezanın ölüm olmadığını biliyordu. En kötü ceza, Henri'yi hayatının geri kalanını sevdiği ama sahip olamadığı kadını resmetmeye zorlamaktı. Bu ona ikisi üzerinde de güç verdi. Henri, hayatının aşkının başka bir adamdan çocuk sahibi olmasını, yaşlanmasını ve sonunda ölmesini, her anı tuval üzerine yansıtarak izledi. Bir daha asla birbirleriyle konuşmalarına veya yalnız odalarda bulunmalarına izin verilmedi."

"Ömür boyu sürececek bir işkence gibi geliyor."

Addison'ın dikkati resme kilitlenmiş durumda. Onu nasıl işlediğini, çoğu insanın izin verdiğinden daha derinden nasıl hissettiğini görebiliyorum. Sonunda bana döndüğünde, parçaların bir araya geldiğini izliyorum.

"İşte bu yüzden gitmemi istedin. Bu yarışmayı kazanırsam, kaderim Henri olmak. Düğününü, karını ve çocuklarını resmedeceğim. Yıllarca kimsenin fark etmeyeceği fırça darbelerinin arasında saklanırken, senin başkasıyla bir hayat kurmanı izlemek zorunda kalacağım."

Onun bunu sesli olarak söylemesi canımı acıtıyor.

"Beni bundan korumaya mı çalışıyordun?" diye soruyor.

"Evet." Resme bakmaktan kendimi alamıyorum, neredeyse özel konuşmalarını, bu kadar yakın olup bir o kadar da imkansız uzak olmanın acımasızlığını hayal ediyorum. "Her portre, büyükbabamın asla cevap veremediği bir aşk mektubuydu. Bunu sana yapamam."

Yüzünde hüznün belirdi. Belki de onu buraya getirmemeliydim. Belki de çok fazla şeyi, çok erken paylaştım.

"Bundan korkmuyorum," diyor Addison ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız. Mum ışığı saçlarındaki altın sarısı rengi ve gözlerindeki ışıltıyı aydınlatıyor. Kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. Bu, hayal kırıklığı ve arzuyla dolu değil. Niyet dolu, sanki bir seçim yapıyor, sanki bir sözü mühürlüyor.

"İkisinden biri olmak zorunda değilsiniz," diyor. "Göremediğiniz hamleler yapılıyor."

"Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek."

Parmak ucunu dudaklarıma bastırdı. "Henüz mat olmadık. Oyun bitmedi." Dikkatini önce tabloya, sonra tekrar bana çevirdi, sanki her şeyi değiştirecek bir karar vermiş gibi. "Vezirini koru."

Boynumu öptüğünde, içindeki kararlılığı hissediyorum. Eli göğsümden aşağı, karnımın üzerinden kayıyor ve kemerimin üzerinde duruyor. Onu durdurmalıyım. Ona, bu kadar çok kalp kırıklığı barındıran bu odada bunu yapmamamız gerektiğini söylemeliyim. Ama bana bakış şekli—açlıkla karışık daha derin bir şey—konuşmamı imkansız kılıyor.

O beni tahta banka geri yönlendirirken nefesimi veriyorum. Sırtım soğuk taş duvara yaslanıyor ve bu durumun ironisi gözümden kaçmıyor.

Tarih her zaman kendini tekrar etmez, ama yankıları olur.

Addison karşımda duruyor, ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyor, arkasındaki pencereden denizin parıltısı görünüyor. O, saf güzellik, insan formunda bir sanat eseri.

"Gözlerin dik dik bakıyor," diye fısıldıyor.

"Elimden bir şey gelmiyor," diye itiraf ediyorum, onu ve bizi böyle hatırlamak istediğim için.

Bacaklarıma arasına giriyor ve parmaklarını saçlarıma arasından geçirerek başımı geriye doğru eğiyor, böylece ona yukarıdan bakıyorum. Bu pozisyon beni savunmasız hissettiriyor ve buna alışık değilim. Kimse üzerimde durmuyor. Kimse böyle kontrolü ele almıyor. Ama onunla, bunu istiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

"Bütün hayatını bu yükü geçirdin," diye mırıldanıyor. "Bunun ne kadar yorucu olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Addi—"

Dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Seni görüyorum, Louis."

O otururken ellerim bankın kenarını kavradı, vücudu benimkine sürtünerek bacaklarımın arasına diz çöktü. Orada, o mavi-yeşil gözleriyle bana bakarken onu görmek, aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri yok etti.

"Sakladığın gerçek benliğini görüyorum ve o yanının yok olmasını istemiyorum," diyor, parmakları kemerimi bulup açarken.

Pantolonumun düğmesini, ardından fermuarını açarken, sözler içimden geçip gidiyor. Sessiz kulede her ses çok yüksekmış gibi geliyor.

Beni kurtarıp nefes nefese kaldı.

Elini etrafıma sardığında kıkırdıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onun bana dokunmasının verdiği his dayanılmaz.

"Bana bakın," diye fısıldadı.

Onun istediği her şeyi aynen yapıyorum.

"İşte buradasın."

Başını aşağı indiriyor ve dilinin ilk dokunuşu kalçalarımın öne doğru fırlamasına neden oluyor. Parmak uçlarını uyluğuma bastırıp beni yerimde tutarken bir inilti ağzımdan kaçıyor.

Acele yok. Önce ucunu alıyor, dili etrafımda dönüyor, beni tahrik ediyor, neyin inlememe neden olduğunu öğreniyor. Başım taş duvara yaslanıyor, temposunu ona bırakıyorum. Teslimiyet aynı anda hem yabancı hem de gerekli geliyor, sanki yıllardır nefesimi tutmuşum ve o bana nefesimi vermem için izin veriyor gibi.

Ağzının nemli sıcaklığı o kadar inanılmaz derecede zevkli ki, daha fazlasını istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki bilerek dünyayı yakıyoruz.

"Sonuçları umursamıyorum," diye düşünüyorum.

O da karşılık olarak mırıldanıyor ve titreşim beni neredeyse alt üst ediyor. Eli, ağzıyla ritmik bir şekilde bas gitarı çalıştırıyor ve kendimi çözüldükten hissediyorum. Kurduğum her duvar, taktığım her maske, dünyaya sergilediğim her benliğim; hepsi onun dokunuşu altında eriyip gidiyor.

Geri çekilip doğruldu ve gizlice bir öpücük çaldı. Dudakları şişmiş ve ıslaktı, tadı bana benziyordu ve hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememişim.

"Durma," diyorum.

Beni tekrar derinden içine alıyor, boğazının ta derinliklerine kadar. Elim saçlarını kavıyor ve o da etrafımda inliyor; ses tüm vücudumda dalgalanıyor. Ona dokunmaya, beni mahvederken onunla bağlantı kurmaya ihtiyacım var.

Addison, beni paramparça etmek için tasarlanmış bir ritim kuruyor. Yavaş ve derin, sonra hızlı ve sık, beni düşmeme izin vermeden uçurumun kenarında tutuyor. Her yaklaştığımda geri çekiliyor, sanki vücudumu ezberliyormuş gibi okuyor.

"Lütfen," dediğimi duydum.

Ben yalvarmam. Hayatımda hiçbir şey için yalvarmadım. Ama o beni paramparça etti.

Bana bakarak, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." dedi.

"Sen." Kelime kırık dökük ve çaresiz bir şekilde ağızımdan çıkıyor. "Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin."

Bakışlarımız kilitleniyor ve odadaki hava kayboluyor. Bu fiziksel bir temastan çok daha fazlası. Bana, ne kadar çok istediğimi bilmediğim bir şeyi sunuyor.

"Ben de senin olmak istiyorum," diyorum.

"Öylesin."

Dudakları beni tekrar ele geçiriyor ve bu sefer hiç oyalama yok. Dudaklar, dil ve el birlikte çalışıyor, omurgamın dibinde baskı artıyor. Bir inilti etrafımı sarıyor ve beni doruk noktasına ulaştırıyor.

Bir uyarı oluşturmaya çalışıyorum ama o zaten orada, beni daha derine çekiyor, boğazım etrafımı sararken ben de sertçe boşalıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor ve adı ağızımdan bir itiraf gibi dökülüyor. Bu boşalma, içimde tuttuğum her şey, hissetmekten korktuğum her şey, benden dışarı akıyor.

Gözlerimdeki bakışlarıyla beni adeta yutuyor. Onunla bir ömür geçirmeyi hayal ederken, bu yakınlık beni adeta ezip geçiriyor. Gözümün önünden bir gelecek belirliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonunda beni bıraktığında titriyordum. Bütün vücudum titriyordu ve kendi adımları bile zar zor hatırlıyordum. Hiç kimsenin üzerimde bu kadar güce sahip olmasına izin vermemiştim. Hiç istememişim de.

Addison nazik elleriyle beni tekrar kıyafetlerime sokuyor. Ayağa kalktıktan sonra, ona sarılıp yukarıdan bakıyorum.

"Şimdi eşitlendik," diyor ve memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Onu kucağıma çekmek, iyiliğinin karşılığını vermek, bana verdiği şeyin en az yarısını ona vermek istiyorum. "İzin ver bana—"

"Bu gece olmaz." Başını salladı. "Bu seninle ilgiliydi."

"Bu adil değil."

"Hayat adil değil, Majesteleri." Eğilip alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bunu bana siz öğrettiniz."

Ben cevap veremedim arkasını dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım bana itaat etmedi, bu yüzden onun gidişini izledim.

"Bu yarışmayı kazanıyorum. Bunu asla engelleyemeyeceksin. Ama diğer her şeyin kontrolü sende. Artık 1900'ler değiliz." Büyükannemin resmine son bir kez baktı, sonra bana. "Gücünün farkına var."

Sonra gitti. Ayak sesleri sarmal merdivenden aşağı doğru kayboldu, beni sözlerinin yankısıyla baş başa bıraktı.

Uzun süre orada oturuyorum, kalp atışlarımın yavaşlamasına izin veriyorum. Pencerelerden gelen deniz meltemiyle mum alevleri dans ediyor. Eğer bu duvarlar konuşabilseydi...

Sonunda ayağa kalktığımda portreye bakıyorum. Büyükannem bana bakıyor, genç, umut dolu ve kendi korkusunun esiri olmuş.

"Senin yaptığın hatayı ben yapmayacağım," diyorum sessizce.

Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ayrılıyorum.

Uyku bir türlü gelmedi, bu yüzden Addison gittikten sonraki saatleri tavana bakarak ve saat kulesindeki her anı tekrar tekrar zihnimde canlandırarak geçirdim. Büyükanneemin portresine baktığı andaki yüzünü hâlâ görüyorum. Dizlerinin üzerinde, sanki tüm hayatı boyunca beni alt etmek için beklemiş gibi kontrolü ele geçirdiği görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Sözleri kulaklarımda yankılanırken beni perişan halde bıraktı.

"Gücünüzü keşfedin."

Sanki çok basitmiş gibi, farklı olmayı seçebileceğimi ve dünyanın seçimime göre yeniden şekilleneceğini söyledi. Saldırı *hiçbir zaman* bir seçenek olmadığı için hayatım boyunca savunmada kaldığımı anlamıyor. Yoksa öyle mi?

Sabah dört civarında pes edip pencereye doğru gidiyorum ve gökyüzünün siyahtan griye, sonra da soluk pembeye dönüşmesini izliyorum. Akdeniz kayalıkların altında uzanıyor ve ben de bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Hayatımın geri kalanını yaptığım seçimlerden pişmanlık duyarak geçirebilir miyim?

Şafak vakti perdelerimden iyice süzölmeye başladığında, kendimi banyoya sürükleyip tenim kızarana kadar düşün altında duruyorum. Sıcak su omuzlarıma çarpıyor ve kafamdaki buğuyu dağıtacağını umuyorum. Kurulanıp yavaşça giyiniyorum, lacivert bir ceket ve gri

bir pantolon seiyorurum. Yakamı iki kez düzelttikten sonra ancak istediğim görünümü elde ediyorum.

Karşımda bana bakan adam Montclair'in veliaht prensine benziyor, ama artık kendimi ona benzetmiyorum. Özel dikim kıyafetlerin ve tıraşlı yüzün ardında çok şey gizli. Gözlerim hiçbir şey ele vermiyor. şu anda, sekiz saat uyuyup uyandıktan sonra benimle evlenmek için yarışan bir oda dolusu kadını etkilemeye hazır bir adama benziyorum. Gösteri daha odadan çıkmadan başlıyor ve ben şimdiden bitkinim.

Vardığımda kahvaltı salonu cıvı cıvıldı. Gümüşün porselene çarpma sesleri ve kibar kahkahalarla doluydu. Uzun masanın etrafında, geleceğin kraliçesine yakışır kıyafetler giymiş yedi güzel kadın oturuyordu. Ortada beyaz ve açık pembe tonlarında taze çiçekler dzenlenmiştı. Sabah ışığı kristal bardaklara vurarak her şeyi ışı ışı parlatıyordu. Taze ekmek ve kahve kokusu havayı dolduruyordu ama midem o kadar dğmlenmiştı ki açlık hissetmiyordum.

Annem masanın bir ucunda açık mavi bir elbiseyle oturuyor ve içeri girdiğim anda göz göze geliyoruz. Yüz ifadesi, " *Büyüleyici ol , bizi utandırma, bu senin geleceğin*" der gibi.

Babam, elinde gazetesıyla masanın en ucunda oturuyor, ama başını kaldırmadan hareketlerimi takip ettiğini hissedebiliyorum. Bütün hayatım boyunca bunu yaptı; bir şeyin arkasından beni izledi, başarısız olursam diye oradaydı. İyi niyetli biri.

"Majesteleri."

Prenses Cornelia önce ayağa kalktı ve göğüs dekoltesini görebileceğim kadar alçakgönüllülükle reverans yaptı, ama ben bakışlarımı kaçırdım. Ben tam bir centilmenim. Sarışın ve uzun boylu, elbisesi de her kıvrımını vurgulayacak şekilde kesilmiş. Gülümsemesi parlak olsa da, gözleri boş. Kraliyet bakışına sahip... neredeyse ölüm hırıltısı kadar kötü.

"Hanımlar." Masanın ortasına oturuyorum ve daha sormadan bir garson kahveyle geliyor. Fincan elimde sıcak, tekrar konuşmam gerekmeden önce kendime zaman kazandırmak için bir yudum alıyorum. "Umarım hepiniz iyi uyudunuz?"

Çevremde bir yanıt korusu yükseliyor. Her kadın kendi yanıtını akılda kalıcı kılmaya çalışıyor.

Prenses Monique çarşaflarının iplik sayısından, ardından penceresinden görünen manzaradan bahsediyor ve konular arasında neredeyse hiç nefes almadan geçiştiriyor. Saray bahçelerini rüyasında görmüş ve uyandığında güller hakkında bir sonnet yazmaya ilham almış.

Aşağıda kırk beş dakikalık bir performans yer almaktadır.

Sorular soruyorum, onlar cevaplıyor. Komik olmayan şakalara gülüyorum çünkü bu kibarlık. Her kadına iltifat ediyorum ve tam doğru süre boyunca göz teması kuruyorum. Dikkatimi, her çiçeği eşit şekilde sulamak için tasarlanmış bir sulama sistemi gibi yönlendiriyorum. Kahvem içmeyi unuttuğum için soğuyor ve yumurtalarım lastik gibi olunca işim bitmiş demektir.

Prenses Arabella, şiir koleksiyonunu uzun uzun anlatıyor; doğadan, kalp kırıklığından ve günün belirli saatlerinde pencerelerden süzülen ışığın nasıl ilham aldığını açıklıyor. Başımı sallıyorum ve ilgileniyormuş gibi görünmek için ek sorular soruyorum, aklım sürekli saat kulesine kayıyor olsa da. Sonra Addison'ın bana baktığı anı düşünüyorum. Beni bu masadaki hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor. Bu kadınlar tacı görüyor. Addison ise altındaki adamı görüyor. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

"Peki ya siz, Prenses Valentina?" Ona döndüm, kendimi odaklanmaya zorlayarak. "Kraliyet etkinliklerine katılmadığınız zamanlarda vaktinizi nasıl geçiriyorsunuz?"

Kıkırdadı. "Ah, moda, seyahate ve parti vermeye bayılıyorum. Geçen bahar muhteşem bir maskeli balo düzenledim ve herkes bunun sezonun en iyi etkinliği olduğunu söyledi."

"Ne kadar hoş." Yüz ifademi hoş tutmaya çalışırken, zihnimde onu listemden siliyorum. "Peki, Prenses Henriette? İlgi alanlarınız neler?"

Çilek sarısı saçlı kadın sandalyesinde doğrulup boğazını temizledi. "Atlara karşı büyük bir tutkum var, Majesteleri. Ailem at yetiştiriyor ve ben de birçok at terbiyesi şampiyonluğu kazandım. Ayrıca geçen yaz Viyana'da Olimpiyat takımıyla antrenman yaptım ve sekiz dili akıcı bir şekilde konuşuyorum, konuşma düzeyindeki Mandarin'imi de sayarsak dokuz."

"Etkileyici." Başımı salladım ve soğuk kahvemden bir yudum daha aldım, o ise sanki bir iş görüşmesindeymiş gibi sormadığım başarılarını sıralamaya devam etti.

Prenses Cornelia masanın karşısından göz göze geldik ve " *Bu çok yorucu, değil mi?*" der gibi bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kruvasanına verdi. Sabah boyunca neredeyse hiç konuşmadı, sadece orada oturdu, sıkılmış ve tüm bu manzaradan belli belirsiz bir şekilde eğlenmiş görünüyordu.

Onun kayıtsızlığını garip bir şekilde ferahlatıcı buluyorum.

Prenses Katarina da pek bir şey söylemedi, ama gözlerimiz buluştuğunda ifadesinde bir farklılık fark ettim. Rekabet, hesapçılık ya da çaresizlik değil. Sanki tam olarak nasıl hissettiğimi biliyor ve beni bunun için yargılamıyormuş gibi, sessiz bir anlayış vardı yüzünde. Bana hafifçe başını salladı ve çayına geri döndü.

"Majesteleri?"

Gözlerimi kırıyorum ve Prenses Tatiana'nın keskin gri gözlerle beni izlediğini görüyorum. Kırmızı dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Kahvaltının büyük bölümünde sessiz kalmış, dikkat çekmek için yarışmak yerine gözlem yapmıştı ve bu bile onu diğerlerinden ayırıyordu.

"Affedersiniz," diyorum. "Düşüncelere dalmıştım."

"Akdeniz ticaret ittifakı hakkındaki düşüncelerinizi soruyordum." Başını hafifçe yana eğdi. "Ama belki de bu kahvaltı için fazla sıkıcı bir konu."

"Kesinlikle hayır." Sandalyemde doğruldum ve bu sabah ilk defa gerçekten dikkat kesildim. "İttifakın potansiyeli var, ancak gerçek bir ilerleme kaydedilebilmesi için balıkçılık hakları anlaşmazlığının çözülmesi gerekiyor. Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum."

Gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyor, ki bu bugün aldığım mesajların çoğu için söyleyebileceğimden daha fazlası. "Tam olarak ben de bunu düşünüyordum. Mevcut çerçeve, ekonomik uygulanabilirliğin yerine tarihi iddialara öncelik veriyor ve bu çok kısa görüşlü. Küçük ülkeler dışlanırken, Fransa ve İtalya ganimetleri paylaşıyor. Bu karmaşaya bir çözüm bulunmalı."

Bir an onu inceliyorum çünkü diğerlerinden farklı. Yüksek elmacık kemikleri ve kusursuz duruşuyla zarif bir güzelliğe sahip. Krem rengi

ipek bir elbise giymiş ve takıları sade ama belli ki pahalı. Ama dikkatimi çeken gözleri; çünkü orada zekâ ve bir başka şey daha var: hesapçılık. Beni etkilemek için gerçekleri sıralamıyor, bu konuşmayı iyice düşünmüş.

"Araştırmanızı yapmışsınız," diye kibarca belirtiyorum.

"Ben her zaman öyle yaparım." Çayından bir yudum alıp bardağının kenarından gözlerime bakıyor. "Bence *gerçek* bir sohbetin tek yolu bu. Çoğu insan kendi sesini duymak ister."

Kadınlardan birkaçı gerildi.

"Neredeyse böyle olmasını tercih ediyorum," diyorum ona. "Dinlersen duyulacak çok şey var."

Annem masanın karşısından adeta ısıltılı parlıyor ve zihninde nişan duyurusunu nasıl yazdığını neredeyse duyabiliyorum. Tatiana kağıt üzerinde mantıklı bir seçim olurdu çünkü iyi bağlantıları var ve saray siyasetinde yolunu bulabilecek yeteneğe sahip olduğu açıkça belli. Ailelerimiz yıllardır bir ittifak kurmayı düşünüyor. Beş dil konuşuyor, görev bilincine sahip ve devlet yemeklerinde beni utandırmazdı. Belki, yeterince çabalarsam, bunu başarabilirim. Ama istemiyorum.

Ardından bir garson uzanıp su bardağını doldururken kolu kadının koluna değdi.

Ondaki değişim anlık ve neredeyse görünmez. Zarif gülümsemesi yerinde kalıyor, ama ben ifadesindeki hafif kaymayı fark ediyorum. Hayatım boyunca insanları okudum ve onun gözleri bir anlığına buz gibi soğuyor. Yüzünde bir anlık tiksinti belirliyor, sonra hemen siliyor. Peçetesiyle, dokunduğu yeri siliyor. Hareket o kadar ince ki çoğu insan bunu tamamen kaçırır.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

"Sakar," diye mırıldandı kadın hâlâ gülümserken, garsonun yüzü kızardı ve kekeleyerek özür dileyerek geri çekildi.

Bir yanımda bu saygısızlığı hemen gidermek istiyor, ama bunun yerine o anı aklımdan siliyorum. Ona güvenmediğim bir şey var. Elbette, zekice sohbet edebiliyor olabilir, ama benimki kadar ustaca bir maske takıyor.

"Louis." Babamın sesi masanın üzerinden yankılandı ve dönüp baktığımda gazetesini katladığını gördüm. Doğrudan bana bakmadı

ama dikkatini omuzumda bir el gibi hissettim. "Kahvaltıdan sonra bir kelime konuşalım."

"Elbette, baba."

Kadınlar birbirlerine bakıyor, şahit oldukları dinamikleri anlamaya çalışıyorlar. Annemin gülümsemesi daha da daralıyor. Hoş sohbetler bir saat daha dayanılmaz bir şekilde devam ediyor ve aklımdan geçen tek şey babamın ne diyeceği. Eminim ki yine görev, miras ve bir kraliçe bulmanın önemi hakkında bir nutuk çekecek. Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum.

Yemek nihayet bittiğinde, kadınlar ayağa kalkar, reverans yapar ve parfüm kokusu ve ipek hışırtıları eşliğinde odadan ayrılırlar. Annem, sabah için planlanan etkinlikleri denetlemek üzere onları takip eder. Aynı zamanda onları yargılar, yerini alacak birini arar.

Ailem, Kraliyet'e olan bağlılıkları nedeniyle ülke için mükemmel kraliçeyi seçeceklerdir. Benim için mükemmel kraliçe konusu tartışmaya açık değil.

Kahvaltı salonunda sonunda sadece babam ve ben kaldık. Hemen konuşmadı. Gazetesini kenara koydu ve her zaman çok şey görmüş gözlerle bana baktı.

"Tatiana umut vadeden biri gibi görünüyor," diyor.

"Zeki biri. İşini iyi biliyor."

"Ve mükemmel bir aileden geliyorlar." Bir an duraksıyor. "Annen onunla konuşmaktan keyif alıyor."

"Ve?"

"Şu ana kadar en önde giden aday o. Onu daha yakından tanıyalım."

Uzun bir süre beni inceliyor, sanki itiraz etmemi bekliyor. İtiraz etmek istiyorum ama bunun yerine yüz ifademi nötr tutuyorum. Şu anda uzun vadeli bir strateji geliştiriyorum. Ayrıca babamın dinlenmesi ve aşırı stres altında olmaması gerekiyor, bu yüzden bu sabah ona yük olmamaya çalışıyorum.

Sonunda, "Bugün dalgın görünüyorsunuz," diyor. "Uzaklaşmışsınız."

"İyi uyuyamadım."

Ona fazladan bir şey vermenin hata olduğunu öğrendim. Bunu bana karşı kullanacak; acımasızlığından değil, neyin en iyi olduğunu

bildiği için.

"Bu gece iyice dinlen." Sandalyesinden kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Tedaviler hakkındaki fikrinizi değiştirdiniz mi?" diye soruyorum, bu konuşmadan kaçmasına izin vermeden.

"Bunu size zaten açıkladım."

"Fikrini değiştirebilirsin. Dünyanın en iyi doktorlarına erişimimiz var. Çok inatçısın." Babama yalvarmak bana yakışmayan bir şey değil. Onu kaybetmek istemiyorum.

"Ses tonuna dikkat et." Sesini biraz yükseltti. "Git dinlen ve bunu ciddiye almaya başla." Benden çok sinirlenmiş durumda.

"Ben de bu konuyu sizin sağlığınıza verdiğiniz önem kadar ciddiye alıyorum."

Gözlerimi bir an fazla uzun süre dikizliyor ve ne gördüğünü merak ediyorum.

"Eylül ayından önce bir teklif bekleniyor," diye hatırlatıyor bana, sanki bu sabahki bu maskaralıktan sonra unutmuşum gibi.

"Belediye meclisinin istediği tek şey bu mu?" diye soruyorum.

"Beklentilerin ne olduğunu biliyorsunuz," diyor usulca.

"Kraliçe olmaya layık ve soyu devam ettirebilecek uygun bir kadın bulmak gerekiyor. Doğru mu?" Sabrım tükeniyor.

"Bu şart," diye hatırlattıktan sonra dışarı çıktı.

Kahvaltı salonu bomboşken, düşüncelerimle baş başa kaldım.

Derin bir nefes verirken, düşünce zihnimde tekrarlandı: *Kraliçe olmaya layık ve soyu devam ettirebilecek uygun bir kadın bulmak.*

Addison'ı nasıl koruyacağımı ve ailemin kurduğu her şeyi nasıl mahvetmeyeceğimi bulmak için iki haftadan az zamanım var. Büyükanнем farklı bir zamanda, farklı kurallarla ve sevgilisini hiç düşünmeden öldürtebilecek bir babayla yaşadı. Ama burası 1952 değil.

Konsej uygun bir kadın istiyor, bu da siyasi ittifak anlamına geliyor; ailem torun ve istikrar istiyor; ve ülke de hayranlık duyabilecekleri, kendileriyle özdeşleşebilecekleri bir kraliçeye ihtiyaç duyuyor.

Addison Amerikalı ve hiçbir unvanı, siyasi değeri veya stratejik ittifakı yok. Ama aynı zamanda bir Cross. Ailesinin serveti *milyarlarca*

dolar. Kardeşi dünyanın en ünlü sporcularından biri. Uluslararası sanat çevrelerinde saygı görüyor ve çocukluğundan beri görgü kuralları konusunda eğitilmiş, hayatı boyunca medyayla ilgilenmiş ve muhtemelen ona sirk olmadan bir hayat sunabilecek on iki erkeğin evlilik teklifini reddetmiş.

O sıradan biri değil; sadece Avrupa kraliyet ailesinden değil.

Soru şu değil: Onunla evlenebilir miyim? Soru şu: On üç gün dolmadan önce ailemin onu uygun bir seçenek olarak görmesini sağlayabilir miyim?

Bir stratejiye ihtiyacım var. Müttefiklere ihtiyacım var. Ve, kahretsin, daha fazla zamana ihtiyacım var.

Güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri süzölüyor ve havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyor; bir an için oda, kristal ve ipekten yapılmış parmaklıklarla çevrili yaldızlı bir kafes gibi hissettiriyor. Ve aklımı kaybetmeden önce buradan defolup gitmem lazım.

Doğu kanadına giderken yolda başka birine rastlamıyorum. Atalarımın portrelerinin yanından geçerken adımlarım mermer zemine vuruyor. Boyalı gözleri koridorda beni takip ediyor ve acaba içlerinden herhangi biri gerçekten mutlu muydu, yoksa mutluluk hiçbir zaman bu anlaşmanın bir parçası değil miydi diye merak ediyorum.

Köşeyi döndüğümde satranç tahtasını görüyorum ve ona dokunulmamış olduğunu fark ediyorum. Her taş başlangıç pozisyonunda ve mükemmel bir şekilde hizalanmış, sanki yeniden başlamayı bekliyorlarmış gibi. Dün bıraktığı not da hala yerinde duruyor.

BU ARTIK SONA ERİYOR

Addison kendini korumaya çalışıyordu, bunu anlıyorum. En akıllıca hareket, bu durum bizi mahvetmeden önce geri çekilmek olurdu. Ama dün gece, saat kulesinde her şey değişti. Birbirimizden savaşmadan uzaklaşamayacağımız açık. İkimiz birlikte tehlikeliyiz.

İkimiz de çok kurnaz, takıntılıyız ve kimseye mantıklı gelmeyecek riskler almaya hazırız.

Yıllarca oynamadıktan sonra bu tahtada beni bekleyen bir hamle bulduğum ilk an çok heyecan vericiydi. O zaman onun olduğunu bilmiyordum. Ama birinin bana meydan okumaya ve beni bir rakip gibi görmeye istekli olduğunu biliyordum.

Önce piyonlarımı, sonra atlarımı, fillerimi ve kalelerimi yerleştirerek başlıyorum. Her hamleyi hatırladığım için, bitiremediğimiz oyunu adım adım yeniden kuruyorum. Tahtayı tam olarak bıraktığımız yere geri getirmem on dakika sürüyor. İşimi bitirdiğimde, geriye çekilip tahtaya bakıyorum. Taşlar merkezde savaş halinde. Her iki taraf da kararlı, ancak hiçbirisi geri çekilmeye istekli değil. Tam bir karmaşa, karmaşık bir durum ve ikimiz için de zafere giden net bir yol yok.

Hangimizin kazanacağını bilmiyorum ama mükemmel.

Kalemimi çıkarıp son notunun altına yazıyorum, umarım yakında buna denk gelir. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

OYUN DEVAM EDİYOR..

Kağıdı kraliçesinin altına sıkıştırdım ve parmaklarımı bir anlığına taşın üzerinde dinlendirdim. Bana gücümü ortaya koymamı söylemişti ve belki de bu, gücün neye benzediğini gösteriyor. Büyük jestler ya da birbirimize alenen yapılan dramatik açıklamalar değil, küçük, inatçı seçimler, tek tek hamleler. Addison'la birlikte olmak tek seçenek. Hayatım karmakarışık olsa ve yedi kadın benden birini seçmemi beklese de, aklımdan geçen tek şey, bitmesine izin vermeyi reddettiğim oyun.

Addison tahtayı istediği kadar yeniden ayarlayabilir, ama ben taşları eski yerlerine koyacağım.

Başladığımız işi bitirmeliyiz. Birlikte sonuna kadar götürmeliyiz. Belki ikimiz de kaybederiz, belki de ikimiz de kazanırız. Zaman gösterecek.

koyuldum Güneş doğmadan önce saraya doğru yola . Oyunu yeniden başlatmak için satranç tahtasının başına vardığımda donakaldım. Her taş tam olarak olduğu yerdeydi. Oyunumuz tamamen eski haline getirilmişti. Her hamle ve pozisyon bozulmamıştı. Louis her şeyi hatırlamıştı.

Onun el yazısı kraliçemin altında bekliyor.

OYUN DEVAM EDİYOR..

G harfinin kancasını ve S harfinin ne kadar süslü göründüğünü incelerken dudaklarımdan hafif bir gülümseme dökülüyor. Kalemimi çıkarıp kelimelerinin altına yazıyorum.

İKİMİZ DE KAZANALIM.

Hamlemi yaptıktan sonra notu tahtanın altına sıkıştırdım. Bu tahtayı ilk bulduğumda, birilerinin fark edip etmeyeceğini görmek için şaka olsun diye bir taşı hareket ettirmiştim. Onun gizli rakibim olması hala gerçek gibi gelmiyor.

Sabah güneşi kollarımı ısıtırken, kulübeme dönmek yerine portre galerisine doğru yürüyorum. Büyükannesinin portresini ay ışığında

görmüştüm, ama şimdi Henri'nin Kraliçe II. Isabella'nın tüm tablolarını bulma isteği duyuyorum.

Galeri, bu saatlerde her zamanki gibi boş. İçerideki paha biçilmez, yeri doldurulamaz tabloları korumak için hava nemden arındırılıyor. Henri, on yıllar boyunca kraliçeyi yaklaşık üç yüz kez resmetmiş ve onu genç bir gelinden yaşlı bir hükümdara kadar belgelemiştir.

Yirmili yaşlarındayken yapılmış olan ilk tablonun önünde duruyorum ve ona yeni bir gözle bakıyorum. Saçları açık, resmi bir elbise giymiş. Başında mütevazı bir taç var, ama dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Vakur, standart bir kraliyet portresi, ama bakışlarındaki ışıltıyı görüyorum. Gözleri yumuşak ve hayat dolu.

Odanın içinde dolaşıyorum, her portreyi yeterince hızlı tarayamıyorum. Birinde masada oturuyor ve arka planda, bir şiir kitabının yanında bir mektup yığını var. Nefesim koruyucu camı buğulandırana kadar yaklaşıyorum. Kitap, bu hafta ana avluda gördüğüm diğer iki resimde de yer alıyor. Yüzündeki ifade yaramaz, sanki aşkını saklamayı öğrenmiş gibi.

Sonrakini görmek kalbimi acıtıyor.

Sağında, soluk kompozisyona karşı açık pembe bir çiçek var ve çok mutlu görünüyor. Louis'nin Henri'nin referans fotoğrafları çekmeyi reddettiğini söylemesi üzerine, resim yapmak için buluştuklarını neredeyse hayal edebiliyorum. Belki de bu, Isabella ile olabildiğince çok zaman geçirme yöntemiymiş. Özellikle bir kraliyet ailesi için teknoloji mevcuttu.

Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, daha fazlasını arıyorum, her şeyi çözmeye çalışıyorum. Arka planda, Louis ile oynadığımız satranç tahtasına benzeyen bir tahta var. Belki de aynı tahta. Ama pozisyonlar çıkmazda; ikisi de kazanamıyor. Yüz ifadesi asil ve dokunulmaz. Memnuniyetini o kadar iyi oynamayı öğrenmişti ki, bunu izleyenlerin çoğu gerçeği asla bilemezdi.

Galerinin sonunda asılı olan son portre beni en çok etkileyen oldu. Yetmiş yaşlarında, saçları beyazlamış ve kırışıklıkları var ama gözleri ışıltıyor. Kucağında, elbisesinin kıvrımları arasında neredeyse kaybolmuş, açılmamış ve okunmamış bir mektup tutuyor. Mutluluk geri dönmüş. Her şeye rağmen, o alev yanmaya devam etmiş.

Resmin altındaki tarihi not alıp aklımda tutuyorum, böylece daha sonra internette araştırma yapabilirim. Sahneyi inceliyorum ve resmin kraliçenin odasında yapıldığını fark ediyorum. Arkasında güzel bir makyaj masası var; üzerinde de daha fazla mektup.

"Aşkımız yeniden alevlendi," diye fısıldıyorum tabloya bakarak.

Tam çıkmak üzereyken, servis girişinin yakınındaki küçük bir manzara resmi dikkatimi çekti. Odak noktası merkezde olmadığı için kompozisyon bozuktur. Yaklaştım ve fırça darbelerini kıyı şeridine kadar takip ettim. Orada, kayalıkların arasında, zar zor görünen, beyaz bir elbise giymiş bir figür duruyordu.

Bu Isabella, aslında kendisinin olmadığı bir resmin içinde gizlenmiş durumda.

Bir saat daha arama yaptım. Orman manzaralarına gizlenmiş, pırıl pırıl sulara yansıyan ve donmuş gölleri geçen altı tane daha buldum. Henri onu onlarca yıllık manzara portrelerinin arasına serpiştirmişti ve kimse fark etmemişti.

Zihnimde konumları haritalandırıyorum ve her bir gizli Isabella'nın belirli bir yöne baktığını, bir sonrakine işaret ettiğini fark ediyorum. Takip ettiğim bir iz bu. Sonuncusu kraliçenin özel oturma odasındaki bir duvara bakıyor ve orada soluk bir dikdörtgen, bir şeyin çıkarıldığını gösteriyor.

Resim kayboldu. İzler soğudu.

Galeriden geri dönerken, bu sefer daha yavaş adımlarla, ona değil, resmediliş biçimine bakarak hayal kırıklığıyla iç çektim. İlk portreler kendinden emin, her fırça darbesi hassas ve canlı. Ellili yaşlarına geldiğinde fırça darbeleri daha sıkı, daha kontrollü, sanki kendini frenliyormuş gibi. Altmışlı yaşlarına geldiğinde ise ustalaşmış ve akışını bulmuştu.

Onu tekrar buldum.

Tavana bakıyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum çünkü bu yüzden sarayın ortasında ağlamak istemiyorum. Ama şimdi Louis'nin neden gitmemi istediğini anlıyorum. Sanırım buna dayanamazdım.

"Ressam, değil mi?"

Prenceslerden biri, ithal tasarımcı ürünü olduğunu haykıran bir elbiseyle birkaç adım ötede duruyor. Uzun boylu, sarışın ve güzel, gözlerine ulaşmayan hoş bir gülümsemesi var.

Derin bir nefes alıp ona kibarca gülümsedim.

"Portre siparişi için yarışan sanatçılardan biriyim," diyorum, hâlâ tabloyu incelerken. "Ben Addison."

Ona elimi uzatmaya çalışıyorum, o ise aşağıya, elime bakıyor.

"Prenses Cornelia," diye belirtiyor.

O bunu beklediği için ve kibarlık gereği reverans yapıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Daha yakına geliyor ve incelediğim çerçeveyi dikkatlice inceliyor. "Sarayı bu kadar uzun süre gezebilmek ve her şeyin hizmetlilerin odalarından olup bitmesini izleyebilmek inanılmaz bir fırsat olmalı."

"Aslında yazlık evdeyim." O elinden geldiğince iğneleyici sözler sarf etse de, olabildiğince arkadaş canlısı olmaya çalışıyorum.

"Bir fark var mı?" Kendi şakasına gülüyor. "Çalışmalarınızı daha önce de gördüm. Çok... *Amerikan* tarzı."

Kaşlarım çatılıyor ve beni aşağılamaya çalıştığını anlıyorum.

"Estetiğin belli kitlelere hitap ettiğinden eminim, ancak kraliyet portreleri incelik anlayışı gerektirir." Bakışları siyah pantolonumda gezindi.

Fuayenin en ucunda bir hareket dikkatimi çekti ve beynim nedenini algılamadan önce nabzım hızlandı. Louis kemerli geçitten içeri girdi. Beni henüz görmemişti ama göreceği kadar yakındı. Şu anda ona bakmadığım için yüz ifademi değiştirmeden Cornelia ile sıradan sohbetime devam ettim.

Boğazını temizledi. "Bazılarımız bu hayat için yetiştirildi, diğerleri ise bu hayatta amaçsızca dolanıyor."

"Katılıyorum. Ya da en azından, Le Rosey'de okurken bize böyle öğretilmişti." Ses tonumu hoş ve sohbet havasında tutmaya çalıştım. "Ve ondan önce de Miss Porter's'ta. Annem incelik konusunda çok titizdi."

Cornelia'nın gülümsemesi bir anlığına soluyor çünkü o isimleri biliyor. Onun dünyasındaki herkes biliyor. Le Rosey, kraliyet ailesinin çocuklarını diğer kraliyet mensuplarıyla birlikte eğitim görmeleri için gönderdiği yer. Miss Porter's, 1843'ten beri zarif kadınlar yetiştiriyor. Benim niteliklerim kusursuz ve bunu beklemiyordu. Bu sarayda Louis dışında kimse bilmiyor, çünkü o benim hakkımda bir araştırma yaptı.

"Ne güzel sizin için," diye karşılık verdi.

“Öyleydi.” Gülümsememi biraz daha daralttım. “Bazılarımız bu hayat için *yetiştirildi* . Bazılarımıza ise farklı bir yol seçme şansı verildi.”

Gözleri kısılıyor ve ben de onun yeniden hesaplamalar yapmasını, pantolonun, ipek bluzun ve dağınık at kuyruğunun altında aslında kim olduğumu anlamaya çalışmasını izliyorum. Ona, sadece miras fonumun bile Montclair'in gayri safi yurt içi hasılasını cep harçlığı gibi gösterdiğini ya da tam adından daha uzun unvanlara sahip on iki erkekten gelen evlilik teklifini reddettiğimi söyleyebilirdim, ama bu küçük düşürücü olurdu. Yatılı okullar, bunu açıkça belirtmeme gerek kalmadan zaten yeterince açıklayıcıydı.

"Küçük resimlerinizin size çok keyif verdiğinden eminim," diyor kendine gelirken. "Dürüst olmak gerekirse, karşılamam gereken hiçbir beklenti olmasaydı, hiçbir görevim olmasaydı, korumam gereken bir mirasım olmasaydı, sadece... kendimi *ifade etmek* olsaydı ne yapardım bilmiyorum." Bunu bir hastalık gibi anlatıyor. "Sıkıcı geliyor."

Louis şimdi daha yakın, belki bir buçuk metre kadar uzakta ve varlığını tenimin altında hafif bir uğultu gibi hissedebiliyorum. Ona bakmıyorum.

"Bu sadece dar görüşlüler içindir," diyorum tatlı bir sesle.

Cornelia'nın kaşları çatıldı ve bana bir cevap, beni yerime oturtacak bir şey arıyordu, ama daha bunu yapamadan Louis'nin sesi sessizliği bozdu.

"Prenses Cornelia. Bayan Cross." Her birimize başıyla selam verdi ve ikimiz de reverans yaptık, protokol gereği benimki daha derindi. "Umarım ilgi çekici görünen bir sohbeta müdahale etmiyorumdur."

"Hiç de değil, Majesteleri." Cornelia anında değişir, sesi sıcaklıkla dolarken bedenini ona doğru çevirir. "Bayan Cross portreleri hayranlıkla inceliyordu ve ben de kraliyet gelenekleri hakkında bazı tavsiyelerde bulunuyordum."

Louis beni inceliyor ve burun deliklerinin hafifçe genişlediğini görüyorum. "Sana saygısızlık mı etti?"

Cornelia'nın gülümsemesi donup kalıyor.

"Hayır, Majesteleri. Kesinlikle hayır." Gözlerine bakıyorum ve bana bir an bile inanmadığını anlıyorum. "Prenses Cornelia *son derece*

nazikti. Tam da beklediğim gibiydi."

Yalan söylediğimi biliyor ama umursamıyor. Cornelia'ya verdiği bakış soğuk.

"Annem seni soruyordu," diyor ona. "Bahçe partisi düzenlemeleriyle ilgili bir şey. Lütfen onunla tanış."

"Elbette." Ona gülümseyerek baktı. "Onu hemen bulacağım."

"Teşekkür ederim," diyor Louis.

Tekrar reverans yaptı, bana " *siktir git*" der gibi bir bakış attı, sonra galeriden aceleyle çıktı. Louis onun gidişini izledi ve topuklarının sesi kaybolup yalnız kaldığımızda omuzları gevşedi.

"Çok kaba davranıyordu," diyor. "Anlayabiliyordum."

"Prenses gibi davranıyordu."

"Hiçbir fark yok."

Bana doğru döndü ve ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim.

"Çok yorgunsun," diyorum ona.

"Kahretsin, öyleyim," diye fısıldadı sırtarak. Karşımda duran, kalabalıklar için performans sergileyen değil, hayran olduğum haliydi. "Resimleri inceliyormuşsun."

"Nasıl bakacağınızı bildiğinizde her yerdeler." Son portreye doğru işaret ediyorum. "Sanırım aralarındaki bağ yeniden canlandı."

Louis başını salladı. "Sanmıyorum."

Omuz silktim. "O zaman belki de umutsuz bir romantikimdir. Ama kocasının ölümünden sonra tekrar birlikte olduklarına işaret eden belirtiler var."

Louis, ben sözüm kesilmeden önce incelediğim bir tabloya bakıyor. "Eğer bu doğruysa, vefat etmeden önce sadece yedi yıl birlikte yaşamışlar." Bana yaklaşıyor, neredeyse dokunuyor.

"Bir de başka bir şey var," diyorum sesimi alçaltarak. "Onu başka resimlerin içine de saklamış. Çoğunlukla manzara resimlerinin. Kimsenin özellikle bakmadıkça fark edemeyeceği minik figürler. Yedi tanesini buldum."

Louis bana doğru döndü. "Yedi mi?"

"Bu bir Paskalya yumurtası. İz, kraliçenin oturma odasındaki bir duvarda sona eriyor." Gözlerine bakıyorum. "Eksik bir tablo var, Louis. Henri'nin o izin sonunda bıraktığı her neyse, biri onu yerinden oynatmış."

"Ya bu yolun sonu değil de, kasıtlı olarak çıkmaz bir yol ise?" diye soruyor.

"Kesinlikle. Bu türden kaç tane tablo daha olduğunu kim bilebilir ki?"

Bir an sessiz kalıyor, durumu değerlendiriyor. "Sanırım doğru bir noktaya değindiniz. Bunu araştıracağım."

Aniden, aldığı her nefesi ve gözlerinin bir anlığına dudaklarına kaymasını, sonra tekrar yukarı kalkmasını fark ediyorum. Parmakları eklemlerimin üzerinde geziniyor ve içimde kelebekler uçuşuyor. Galeri bir anda yok oluyor ve odadaki tüm hava buharlaşıyor.

Geri ekilmeliyim ama parmağı parmaklarımla arasına kayıp onları birbirine kenetliyor. Çok küçük bir temas ama tüm vücudum tepki veriyor. Kolumda bir sıcaklık yayılıyor ve karnımın alt kısmına yerleşiyor.

"Louis," diye fısıldadım.

Ama elimi bırakmıyor ve başparmağıyla bileğimi okşayarak nabzımı buluyor. Acaba nabzımın ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor mu?

"Bütün sabah seni düşündüm. Kahvaltıda kimsenin söylediği hiçbir şeye odaklanamadım."

Elini daha da sıkı tutuyor ve bunu her yerimde hissediyorum.

"Sana ihtiyaım var."

"Beni kışkırtma," diye uyarıyorum.

şimdi neredeyse gülümsüyor, beni çıldırtan o sinsi sırıtış. Bileğime dokunuşu neredeyse dayanılmaz. "Seni aklımdan çıkaramıyorum."

"İster misin?" Parmaklarım onun parmaklarına değiyor.

"Kesinlikle hayır." Birleşmiş parmaklarımızı kaldırıp ezberlenmeye değermiş gibi inceliyor. "Günlerdir sana bu kadar çok dokunmamıştım ve bu bile yeterli değil."

"Acaba hiç olacak mı?" Soruyu engelleyemeden ağzımdan kaçırdım ve elimi daha sıkı tutarken gözleri, yavaş yavaş tanımaya başladığım o lacivert tonuna büründü.

"Asla." Sesi alçalıyor. "Bana yle bakmaya devam edersen..."

Dudaklarımı yaladım. "O zaman ne yapacaksın?"

Çenesi kasıldı. "Centilmen olmayı çok zorlaştırıyorsun."

Kıkırdıyorum ve o da aramızda neredeyse hiç mesafe kalmayana kadar yaklaşıyor. Vücudundan yayılan sıcaklıkla birlikte, gözlerimle çenesindeki hafif sakal izlerini takip ediyorum.

"Geçen geceyi düşünüp duruyorum. Ağzın ve—"

Koridordan ayak sesleri yankılanıyor.

Elimi bırakıp o kadar hızlı uzaklaştı ki, temasın kesilmesi anında hissedildi. Omurgası dikleşirken prens maskesi yerine oturdu ve yüz ifadesi nötr ve hoş bir hal aldı.

"Resminizde başarılar dilerim, Bayan Cross," diyor, dinleyen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Arkasına bakmadan uzaklaştı. Elim karıncalanırken ve kalbim hızla çarparken, dokunuşunun hayaleti hala tenimi yakıyordu. O konuşma ve basit dokunuş, bedenimi titreştirmişti.

Anın büyüüne kapılmamalıyız. Delphine bana daha dikkatli olmamı söyledi.

Uzaktan bir grup kadının kahkahalarını duyuyorum ve bunun onun onları eğlendirmek için geri döndüğü için olduğunu tahmin ediyorum. Şu anda saraydan çıkıp buradan kaçmam gerekiyor.

Kulübeme dönüş yolum, güllerle dolu bahçelerden, yapay şelalelerin ve şırıl şırıl akan derenin yanından geçiyor. Taş patikada yürürken, zihnim çoktan stüdyoda, renkleri karıştırıyor. O gece kulede onun görüntüsü zihnimde canlanıyor.

Başladığım ilk portre neredeyse bitti. İnsanların kendisiyle özdeşleştirebileceği bir şeyi yakalayan, tacın altında yatan daha yumuşak bir yönünü gösteren harika bir çalışma. Jüri üyeleri buna bakıp beceri ve tekniği görecekler, ama bence bu yeterli değil.

Malzeme yığınının koruyucu örtüyü çekip ikinci şövalemin altındaki yıpranmış ahşap zemine seriyorum. Üzerine sakladığım daha büyük bir tuvali koyuyorum. Bu, dikkat çekici olacak. Ahşap çerçeveye gerilmiş ve beyaz astar sürülmüş keten kumaşın üzerinden elimi gezdiriyorum. Pencereden gelen öğleden sonra ışığını yakalayacak şekilde yerleştiriyorum, sonra yan sehpa mı yaklaştırıp paletimi düzenliyorum.

Kalemi elime alıp Louis'nin satranç tahtasının önünde oturduğu bir taslağı hızlıca çizirken görüntü zihnimde netleşiyor. Kompozisyonu belirlemek ve satranç tahtasının merkezde olduğu her şeyin yerini belirlemek için yeterince kalem kullanıyorum. Onu o gece gördüğüm gibi resmedeceğim; önümde oturmuş, şahı parmaklarının arasında tutarak bana takılıyor. Yanına şömineyi birkaç hızlı fırça darbesiyle ekliyorum.

Çalışmak için yeterli malzemeye sahip olduğumda, kalemi fırçayla değiştiriyorum.

Arka plan, sıcaklık hissi yaratmak için ıslak katmanlar halinde uygulanan ince yanmış toprak rengi tonlarıyla geliyor. Hızlı çalışıyorum, fazla düşünmeden içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Ardından alevler şekilleniyor; kenarlarda daha koyu, ısının en yoğun olduğu yerlerde ise parlak, dansın ortasında yakalanmış gibi.

Sıradaki kısım yüzü ve resmin burada başarılı olup olmayacağını belirleneceğini bildiğim için acele etmiyorum. Kusursuz elmacık kemiklerinin yapısı üzerinde çalışıyorum ve bazı insanların ona neden Prens Charming dediğini anlıyorum. Ardından çene hattını ve akşamları görünüşüne önem vermeyi bıraktığında oluşan hafif sakal gölgesini işliyorum. Düşünmeden dizüstü bilgisayarımı alıp, saçlarını düzeltmeyi bıraktığında alına nasıl düştüğünü yakalamak için birkaç referans fotoğrafımı inceliyorum. Saç dipleri daha koyu, güneşin değdiği yerler daha açık.

Dudaklarının kenarındaki hafif kıvrım, tam bir gülümseme değil ama ona çok yakın, sanki bir sır saklıyormuş gibi, beni en çok etkileyen şey. Alt dudağının dolgunluğu da biraz fazla oylanmama neden oluyor.

En zor yanı gözleri. Işığa ve ruh haline göre değişen, kendine özgü bir mavi tonu. Dünyada önem verdiğim tek şey benmişim gibi bana nasıl odaklandığını yakalamaya çalışıyorum. Kontrolün altında açıklık yatıyor.

Geri çekilip inşa ettiğim şeye bakıyorum. Alt katman boyası kaba, ama çoğu temel böyledir. Hayatımda her şeyin değiştiği bir anı yansıttığı için, belki de şimdiye kadar boyadığım en ham eserlerden biri olabilir. O gecedan beri aynı kişi değilim.

Satranç tahtasının altına, gölgelerin arasında zar zor görünen katlanmış bir kağıt parçası ekliyorum. Notlarımız, bizi tekrar bir araya getiren şey.

Çoğu kişi bunu fark etmeyecek, ama Louis fark etmeyecek. Jüri üyeleri ve önümüzdeki yüz yıl boyunca bu tabloya bakacak herkes, yakışıklı ve sakın bir veliaht prensin oyun oynarkenki halini görecek.

Diğer şövaledeki tabloya şöyle bir göz attım, onu kış bahçesinde altın ışıklar içinde gördüm. Bu tabloda ise karanlıkta. Her iki tablo da yarışmaya katılacak ve onlara *Gündüz* ve *Gece* adını vereceğim; ancak her ikisinde de tacın altındaki gerçek adamı yakalamış oldum.

Yaptığım şey tehlikeli. Bunu inceleyen herkes, bunun uzaktan bir yabancı tarafından yapılmış bir resim olmadığını anlayacaktır. Sırlarımızı resmetmek beni heyecanlandırıyor ve dürüst olmak gerekirse, Henri'yi belki de herkesten daha iyi anlıyorum.

Gerçek aşkını ömür boyu bekledi.

Resim yapmaya devam ederken, Louis için de aynısını yapar mıydım, o kadarı seçer miydim diye düşünüyorum. Cevap evet ve bence o da bunu biliyor.

atlıyorum Akşam yemeğini . Evlenmek istemediğim kadınlarla bir öğün daha yemek yemek ve ebeveynlerimin beni şahin gibi izlemesi, beni pencereden bir şey fırlatmak istememe neden oluyor. Bunun yerine, duvarlar üzerime kapanmaya başlayana kadar odamda volta atıyorum, sonra Addison için yazdığım notu alıp ona ulaştırabilecek tek kişiye gidiyorum.

Delphine'in odası batı koridorunun sonunda ve kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Çift kanatlı kapılar açılıyor ve ben de durup içerideki karmaşayı inceliyorum.

Ablam ipek pijamalarıyla yatakta, bir yığın pembe yastığa yaslanmış, karnının üzerinde bir kase patlamış mısırla, berbat bir reality dating şovuna benzeyen bir şey izliyor. Odası tam bir felaket; her yere kıyafetler serilmiş, ayakkabılar yerlere saçılmış, komodinin üzerinde boş şarap kadehleri ve yatağın yanında üç günlük atıştırmalık ambalajları var.

"Bu da neyin nesi?" İçeri girdim ve şok içinde etrafa baktım.

"Kapıyı çalmayı bilmiyor musun? Lanet olsun. Ayrıca, sus artık," diyor televizyonunu işaret ederek.

Ekrandaki aptal ağlıyor. "Ama seni seviyorum. Otelde ne olursa olsun."

Onun yolundan gidiyorum.

"Abi! Bu sezon finali! Çıldıracağım. Bütün gün bunu izleyip kiminle birlikte olacağını öğrenmek için uğraştım! Yeni kızla mı yoksa nişanlısıyla mı!"

Yatakta doğrulmuş, çok öfkeli. Patlamış mısırını yere bıraktığında, işin ciddiyetini anladım.

"Çekil yolumdan. Baban cam ustası değildi," diyor kumandayı kapıp durdururken. "Ne? Ne istiyorsun? Şu anda akşam yemeğinde olman gerekiyordu."

"Onu atladım," dedim ona.

"Ha, demek bu yüzden sinir bozucu davranıyorsun. Açlıktan sinirlisin."

"Bunu bana ulaştırmanız gerekiyor." Notu uzatıyorum.

Sonunda bana, sonra da elimdeki kağıda baktı. "Hayır."

"Delphine."

"Ben senin haberci güvercinin değilim, Louis." Yatağından kalkıp beni televizyonun önünden fiziksel olarak uzaklaştırdı. "Kendi aşk hayatını kendin çöz."

"Bu şaka değil," diyorum ona.

"Akşamım da öyle değil."

Kadın televizyonu tekrar açar ve ekranda jakuzide hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadın görür. "Krystal, sadece bir geceydi."

Elinden kumandayı alıp televizyonu kapatıyorum.

"Hey!"

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Kelimeler yorgunluk ve hayal kırıklığıyla boğuk bir şekilde ağzından dökülüyor. "Gerçekten ihtiyacım var. Sadece notları iletmek değil, her konuda."

Uzun bir süre yüzümü inceliyor ve ifadesinin sinirlilikten daha ciddi bir hale dönüşmesini izliyorum. Pijamasındaki kırıntıları silkeliyor.

"Her şeyi tanımlayın."

"Örtbas hikayeleri. Dikkat dağıtma. İstihbarat. Manipülasyon. İşe yarayabilecek tüm kötü yetenekleriniz. Güvenebileceğim tek kişi sizsiniz." Saçlarımı elimle düzeltip tekrar volta atmaya başladım çünkü hareketsiz kalmak imkansız gibi geliyor. "O veletlerden biriyle evlenmek zorunda kalmayacağım bir stratejiye ihtiyacım var."

Addison'la birlikte olmak istiyorum ve bunu tek başıma yapamam. Yöntemlerim işe yaramıyor ve zamanım tükeniyor."

"İki haftanız var."

"Şimdi bundan daha az." Penceresinin önünde durup denize bakıyorum. "Bana yardım et, yoksa unvanımdan vazgeçeceğim."

Ona doğru döndüm.

Sözler aramızda havada asılı kaldı. Delphine'in burun delikleri genişledi ve yüzündeki rengin solduğunu gördüm.

"Bunu yapmazdın."

"Yaparım. Yani, bana yardım edersin, yoksa çekip giderim ve tacı sen alırsın. Bunu sana hemen iletiyorum, sevgili kız kardeşim."

Gözlerinde nadir görülen bir korku var.

"Onun için her şeyden vazgeçer miydin gerçekten?" diye soruyor. "Bu kadar ciddi mi?"

"Evet. Ama bunun olmasını istemiyorum. Annemle babamın onu sevmesini, neden liderlik etmeye, neden eşim olmaya layık olduğunu görmelerini istiyorum. Eğer onlara bunun mümkün olduğunu kanıtlayabilirsem, ikisine de sahip olabileceğime inanıyorum."

"On iki gün," diyor gözlerini kırıştırarak bana bakarken. "Bu yeterli zaman değil."

"Bunun farkındayım, bu yüzden sana ihtiyacım var," diyorum ona. "Tanıdığım en zeki insanlardan birisin."

"Evet, öyleyim. İltifatlar işe yarıyor." Delphine bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı, yerdeki kıyafet yığını arasından sıyrılıp önümde durdu. Benden neredeyse otuz santimetre daha kısaydı ama bana verdiği bakış hiç de küçük değildi. "Şimdi, o lanet olası notunu teslim edeceğim. Sonra da sana daha fazla zaman bulmanın bir yolunu bulacağım." Bir kot pantolon giydi, sonra da tişörtünü giymek için banyosuna gitti. Yanımdan geçerken göğsüme dürttü. "Sezon finalimi senin için ertelediğimi bilmelisin. Bana çok şey borçlusun. Çok büyük!"

"Evet, öyle düşünüyorum ve bunu takdir ediyorum."

"Ve bundan sonra daha akıllı olun." Kağıdı parmaklarına vuruyor. "Artık sarayda dolaşıp, insanların sizi görebileceği yerlerde Addison'a göz kırpmak yok. Artık akşam yemeklerini atlamak yok. Kuralları değiştirene kadar onlara uyun. Oyunu herkesin önünde oynayın ve

ne isterlerse yapın. Tamam mı? Eğer onu görmek zorundaysanız, bunu özel ve dikkatli bir şekilde yapın. Anladınız mı?"

"Anlaşıldı," diyorum.

"Güzel." Notu arka cebine sokup kollarını kavuşturdu. "Şimdi, bana bu prenseslerden bahsedin. Aralarında katlanılabilir olan var mı? Müttefik olarak kullanabileceğimiz biri var mı?"

"Belki Katarina'dır. Burada olmaktan mutsuz gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım memleketinde birileri var. Yemekler sırasında bana neredeyse hiç bakmıyor."

Delphine başını sallayarak bu bilgiyi aklında tuttu. "Başka kimse var mı?"

"Cornelia tam bir kâbus. Tatiana hesapçı. Geri kalanlar birbirine benziyor."

"Tatiana, annemin gözünde önde gelen aday." Delphine makyaj masasına doğru ilerler ve saçlarını atkuyruğu yapar. "Onların bankacılık bağlantılarından bahsettiğini duydum."

"Eğer buna engel olmazsam, beni onunla evlendirecekler ve ondan çocuk sahibi olacağım."

"Ona dikkat et. Çok kurnaz," diye uyarıyor Delphine beni. "Cornelia kötü niyetli bir kız, ama Tatiana da çok kurnaz."

"Anlaşıldı."

Ama öte yandan, bana zaten izleyerek öğrendiğim şeylerden farklı bir şey söylemiyor.

Ablam telefonunu alıp cebine koydu, sonra tanıdığım bir ifadeyle bana döndü. "Belki sen ve kız arkadaşın numaralarınızı değiş tokuş etmelisiniz?"

Başımı salladım. "Hayır. Çok tehlikeli."

"On iki gün," diyor. "Bu, ebeveynlerimizin yüzyıllardır süregelen gelenekler hakkındaki düşüncelerini değiştirmek için çok fazla zaman değil."

"Biliyorum."

"Ama imkansız değil." Başını yana eğdi. "Peki onu mükemmel kraliçe yapan nedir?"

"Addison zeki, dürüst ve benim saçmalıklarına tahammül etmiyor. Eğitilmiş, varlıklı, insanlarla bağ kurabilen ve inanılmaz yetenekli biri."

Sıradan bir sanatçı değil. O—"

"Tam size göre."

Başımı salladım, gözlerine baktım. "Evet."

"Öyleyse başka seçeneğimiz yok." Kapıya doğru yürüyor.

"Bir şey daha var," diyorum. "Addison, Henri'nin resimlerinde bir şey bulmuş. Büyükannemizi kimsenin bakmayı aklına bile getirmeyeceği manzaraların içine saklamış. Bu resimler, annemin oturma odasındaki bir duvarda son bulan bir iz oluşturuyor; o duvardan bir resim çıkarılmıştı."

Delphine'in gözleri kısıldı. "Affedersiniz?"

"Henri'nin kayıtlarda yer alan tüm resimleri hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Tüm manzara resimleri, bulundukları yerlerle birlikte. Lütfen depo envanterlerini kontrol edin ve son yirmi yılda taşınan herhangi bir sanat eseri hakkında bilgi alın. Orada ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Birinin bir şey sakladığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerine bakıyorum. "Ama öğrenmek istiyorum."

Başını salladı. "Bunu araştıracağım. Şimdi notunuzu teslim etmem gerekiyor. Eve gidip duş alın çünkü stres ve çaresizlik kokuyorsunuz. Ayrıca, lütfen yakalanmayın. Bu her şeyi mahveder."

Sonra o gitti ve ben onun darmadağınık odasında, etrafım kıyafetlerle çevrili ve televizyon ekranında jakuzide ağlayan bir kadının donmuş görüntüsüyle tek başıma kaldım.

Daha fazla vakit kaybetmeden, servis koridorlarından geçerek loft daireme geri döndüm. Bu sarayda yıllardır gizlice dolaşarak ezberlediğim bir rotaydı bu. Personelin çoğu görevlerini saatler önce bitirmişti, bu yüzden kimseye rastlamadan doğu kanadına çıkan kapıya ulaştım.

Çatı katındaki daireme girdiğimde hızlıca hareket ediyorum; pizza fırınıını önceden ısıtıyorum, ardından hamuru buzdolabından çıkarıp dinlenmeye bırakıyorum. Hızlıca duş alıyorum, sonra kot pantolon ve kostüm giymiş gibi hissetmediğim yumuşak gri bir tişört giyiyorum.

Mutfağa döndüğümde, hamuru YouTube'da kameraya sürekli bağırarak yaşı bir İtalyan ninenin videosundan öğrendiğim gibi açıyorum. Üzerine taze mozzarella, koparılmış fesleğen, domates ve

saray bahçesinden mantarlar ekliyorum. Fırına koymadan önce üzerine iri pepperoni dilimleri koyuyorum.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor.

DELPHINE

Teslim edildi. Bana ÇOK pahalı bir doğum günü hediyesi borçlusun.

LOUIS

Teşekkür ederim. İstedığımı alırsam, sana istediğin her şeyi vereceğime söz veriyorum.

DELPHINE

Herhangi bir şey?

LOUIS

Makul sınırlar içinde.

DELPHINE

Telefonumu cebime koyup gülümsüyorum, yakında burada olacağını biliyorum.

Yirmi dakika sonra hafif bir kapı çalma sesi geldi.

Kapıyı açtığımda Addison, kot pantolon ve beyaz bir tişörtle, saçları açık ve makyajsız bir şekilde karşımda duruyordu. Doğal güzelliği beni hazırlıksız yakaladı.

"Beni sen çağırdın," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Sizi *davet ettim* ." İçeri giriyorum ve onun da girmesine izin veriyorum.

Notta şöyle yazıyordu: *Saat dokuzda çatı katıma gel. Geç kalma .*

"Özür dilerim. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim, bu yüzden biraz sinirliyim. Burada olduğunuz için sevindim," diyorum.

Derin bir nefes alıyor ve yüz ifadesi tamamen değişiyor. "Pizza kokusu mu alıyorum?"

"Hayatınızda yiyeceğiniz en muhteşem pizza."

"Çok heyecanlıyım. Dürüst olmak gerekirse, akşam yemeğini yemeyi unuttum. Ramenle idare edecektim." Mutfağa doğru yürüyüp

tezgahın üzerindeki hazırlıkları inceliyor, parmaklarını tezgah boyunca gezdiriyor. "Yapamayacağınız bir şey var mı?"

"Görünüşe göre kaderimi olgunlukla kabullenmeliyim."

"Bu çok iyi bir espri." diye gülüyor ve gün boyu taşıdığı gerginlik yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Pizzayı fırından çıkarıp dilimliyorum, sonra da ikimize birer kadeh şarap dolduruyorum. Tezgahın başında ayakta yiyoruz. Dirseklerimizi birbirine çarpmak ve en çok peynirli son dilim için kavga etmek doğal geliyor.

Ağzı doluyken, "Bu gerçekten çok güzel," diyor. "Hatta sinir bozucu derecede güzel."

"Sana söylemiştim."

"Bunu haftada bir kez bekliyorum," diyor.

"Beni kışkırtma."

Yemeğimizi bitirdik ve şarap kadehlerimizi yeniden doldurdum. Mutfaktan çıkmadan önce cebime uzanıp bir anahtar çıkardım. Küçük, bronz, sıradan görünümlü bir anahtar.

Addison, ona uzattığım şeye bakakalmış. "Bu ne?"

"Çatı katımın anahtarı."

Hemen kabul etmiyor. "Bu, kraliyet ailesinin bana birlikte yaşamamı teklif etmesine eşdeğer bir şey mi?"

"Sana istediğin zaman gelebileceğini söylüyorum. Burası bizim kaçış noktamız olabilir."

Onu alıp avucunda tutuyor ve bir yapboz parçasıymış gibi inceliyor.

Bana baktığında gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Seni burada istiyorum, Addison."

Anahtarı cebine koydu ve şarabımızla birlikte kanepeye geçtik. Ayaklarını altına çekti ve sehpanın üzerindeki küçük siyah kitaba göz atmadan önce vücudunu bana doğru çevirdi.

"Bu ne?" diye soruyor, eline alarak.

"Bunu bana hemen şimdi vermelisin," diyorum ona, çünkü o sayfalar arasında bugüne kadar çıktığım her kadının adının ve puanlarının yazılı olduğunu biliyorum.

"Bu senin günlüğün mü?" diye soruyor, onu elimden uzak bir yere, tutamayacağım bir yere kaldırarak.

"Öyle bir şey." Ona doğru hamle yapıyorum, o da gülerek geri çekiliyor. "Geri ver."

"Şimdi bunun içinde ne olduğunu öğrenmem gerek." Kadın sırtarak, elindeki şeyi arkasında saklıyordu. "Ne saklıyorsunuz, Majesteleri?"

"Hiç iyi bir şey değil," diyorum ona.

"Bu da onu daha da iyi hale getiriyor."

İçimi çekip kanepeye yaslandım, pes ettim. "Pekala. Hadi bakalım. Ama bulduklarını bana karşı kullanamazsın."

Gözlerini kısarak, "Bekle, ciddi misin? İçindekileri okumama izin mi vereceksin? Gizli mi?" diye sordu.

"Çok özel bir yer."

"Harika. Şartlarınızı kesinlikle kabul edeceğim."

Bacaklarını kanepeye çekip kitabın kapağını açıyor. Sayfaları karıştırmaya başlarken yüz ifadesini izliyorum. Kaşları çatılıyor, sonra gözleri irileşiyor ve ardından homurdanıyor.

"Bu, kadınlar için kişisel değerlendirme sisteminizdir."

Gülüyorum.

"*On Kazanmak İçin mi?*" Bana baktı. "Seni mi?"

Ona muzip bir şekilde gülümsedim.

"*Leydi Marguerita. Kırk üç yaşında. Berbat bir insan .*" Sayfaları çevirmeye devam ediyor. "*Prenses Charlotte. Elli yaşında. Köpeklerinden çok bahsediyor .*"

O gülüyor.

"*Venedik Kontesi. Elli bir yaşında. Sürekli hapsiriyor .* Bu delilik." Ama sayfaları çevirmeye devam ederken gülümsüyor. "Kadınları restoran gibi değerlendiriyorsunuz."

"Bunu daha çok titiz bir değerlendirme süreci olarak düşünmeyi tercih ederim."

"On kategori," diye mırıldanıyor, bir sayfayı incelerken. "Zeka, mizah anlayışı, görüşler, kimya, sohbet, sanat, meydan okuma, özgünlük, nezaket, tutku." Hafifçe ısıklık çalıyor. "Bunu gerçekten çok iyi düşünmüşsün."

"Sistemi mükemmelleştirmek için on yıldan fazla zamanım oldu."

Sayfaları bir bir çevirerek sayıları tarıyor. "Ve hiç kimse altmışın üzerinde puan almamış. Hiç mi?"

"Yakın zamana kadar öyle değildi."

"Beklemek."

Sayfayı çevirmeyi bırakıyor. Parmağı arka sayfalardan birinin üzerinde duruyor ve ne bulduğunu hemen anlıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bana bakarak, "Beni değerlendirdin mi?" dedi.

"Herkesi değerlendiririm."

"Doksan sekiz." Bunu fısıltıyla söylüyor. "Yüz üzerinden." Gözleri tekrar sayfaya kayıyor, puanlamaları inceliyor. "Bana nezaket konusunda sekiz verdin. Bu da ne demek?! Ben *nazik biriyim*, Louis."

Bu beni daha da gülümsetiyor. "Lütfen. Bazen çok acımasız olabiliyorsun."

Bunu düşünüyor, başını yana eğiyor. Sonra omuz silkiyor. "Tamam, aslında bu adil."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, ikimiz de artık gülmüyorduk.

"Sistemi altüst ettiniz," diye itiraf ediyorum. "On altı yıl ve yüzlerce kadın gerekti ve siz her şeyi geçersiz kıldınız."

Kitabı kapatıp sehpanın üzerine koyuyor. "Bu çok büyük bir baskı."

"Kendin ol," diyorum ona.

Bir saniye sonra öne eğildi ve dudaklarını benimkine değdirdi.

Ağzı daha da açılıyor, bana daha fazla erişim sağlıyor. Eli tişörtümü kavıyor ve onu kucağıma çekip, bacaklarını üzerime atırıyorum. Öpüşme derinleşiyor ve o bana sürtünürken ellerim belini buluyor.

"Çok seksi birisin," diyorum dudaklarına doğru.

Kalçalarını bana doğru hareket ettiriyor ve ben inliyorum, parmaklarım uyluklarına saplanıyor. Ellerim tişörtünün altına kayıyor ve sırtına doğru yükseliyor, pürüzsüz tenini, omurgasının narin kıvrımlarını hissediyorum. Dudaklarından çıkan ses doğrudan penisime gidiyor. Sertleşmiş durumdayım ve akşam yemeğinden beri böyleyim. Tekrar bana doğru hareket ettiğinde, yıldızlar görüyorum.

Geri çekilip tişörtünü başının üzerinden hızla çıkarıyor. Üzerinde sade beyaz bir sütyen var ve ben elimi uzatıp kenarını okşarken, teninde tüylerin diken diken olduğunu görüyorum. Hassas bir

hareketle arkasına uzanıp kancasını açıyor ve kumaşın üzerinden düşmesine izin veriyor.

"Kendimi çok iyi hissediyorum," diyor, bana yaslanarak.

Gömleğimi çıkarıyorum ve ten tene temas ediyoruz, ama bu yetmiyor. Ellerimle göğüslerini kavriyorum, başparmaklarımla meme uçlarını okşuyorum ve birini ağzıma alıyorum. Dilimi meme ucunun etrafında döndürürken başı omuzlarına düşüyor. Bana sürtünüyor ve ben de onu en çok ihtiyaç duyduğum yere, penisime doğru yönlendirip bastırıyorum. Giysilerimizin üzerinden oluşan sürtünme tam bir işkence.

Parmakları kemerimle uğraşırken, pantolonumu aşağı doğru itmesine ve beni serbest bırakmasına yardımcı olmak için kalçalarımı kaldırıyorum. Elini penisimin etrafına sarıyor ve inliyorum. Telefonum tezgahın üzerinde birkaç kez titriyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı—"

"Hayır, asla." diye karşılık verdim ve kollarının arasına daldım.

"Güzel." Gözleri gözlerime kilitlenmiş halde, beni yavaşça ve sıkıca okşadı.

Elimle kot pantolonunun düğmesine uzanıyorum, o da bana yardım etmek için kıpırdanıyor, sonra ikimiz de çaresizce pantolonu kenara itiyoruz, ta ki ince iç çamaşırının kumaşından ıslak sıcaklığını hissedene kadar. Parmaklarımı ona bastırıyorum ve o inleyerek kalçalarını elime doğru yuvarlıyor.

İç çamaşırını yana çekip üzerime doğru pozisyon aldı. "Sana ihtiyacım var."

Kalçalarını kavradım, penisimin ucu girişine bastırıldı ve ikimiz de titriyorduk, tam sınırdaydık—

Kapı çalınıyor.

İkimiz de donakaldık. Addison'ın gözleri kocaman açıldı ve içinde bulunduğumuz bulanıklık dağıldı.

Parmaklarımı dudaklarına götürüp başımı salladım, durdurulamaz hale gelmemize saniyeler kaldığını biliyordum. Çok sinirli olduğumu söylemek yetersiz kalır. Kucağımdan kalktı, kıyafetlerini kaptı ve ben de çamaşır dolabını işaret ettim. Addison kot pantolonunu göğsüne bastırarak içeri girdi ve ben de pantolonumu yukarı çektim, penisimi

içeri sokmak zorunda kaldım, sonra da tişörtümü tuttum. Çok sertleşmişim; acı veriyordu.

Kapı çalma sesi tekrar geldi, bu sefer daha yüksek, daha telaşlı bir şekilde.

"Geliyorum!" diye bağırarak kapıyı açmak için ona doğru ilerledim.

Babamın yardımcısı Steward, koridorda kaskatı ve resmi bir şekilde duruyor. Gözleri ifadesiz bir şekilde gözlerime kilitlenmiş.

"Majesteleri. Kral derhal hazır bulunmanızı istiyor."

"Saat ondan sonra. Yarına kadar bekleyebilir," diyorum.

"Maalesef mümkün değil efendim. Bu doğrudan bir emir. Lütfen talimatlara uyun."

Nefesimi veriyorum. "Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Majesteleri."

Ona bakıyorum, seçeneklerimi hesaplıyorum ama hiçbir seçeneğim yok. Kral çağırdığında gidersin.

"Giyinmek için bana on dakika verin."

"Elbette, Majesteleri." Başını eğerek koridordan geriye doğru çekildi.

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, vücudumun sakinleşmesi gerekiyor. Şu anda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Addison dolaptan çıkıp orada durdu, tişörtünü göğsüne bastırdı. Saçları berbat haldeydi ve dudakları şişmişti. Hem sevimli hem de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Gitmem gerekiyor," diyorum. Sesimdeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor.

"Duydum." Pantolonumdaki bariz duruma bakıp dudak büzdü.

"Saray işleri en büyük engel."

Gülerek onu kollarıma aldım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim."

"Üzülme." Yüzünü bana doğru çevirip öptü. "Bunu başka bir zamana ertelemek istiyorum."

"Kesinlikle evet, lütfen ve teşekkür ederim." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum ve neredeyse yine kendimizi kaybediyoruz.

"Gitmelisin," diyor beni iterek. "Birlikteyken hiçbir şey kontrolümüzde değil."

"Biliyorum, ama gitmek istemiyorum. Bütün gün seninle yalnız vakit geçirmeyi bekledim," diye itiraf ediyorum. "Kahretsin, kaçmak istiyorum, sadece ikimiz."

"Her birlikte olduğumuzda bunu yapıyorsun," diyor, tişörtünü başından geçirirken.

Ayakkabılarımı giyerken telefonumu almak için mutfağa gittim. Delphine'den birkaç mesaj bildirimi vardı.

DELPHINE

Bunu gördünüz mü???

DELPHINE

Bu konu gündemde. #LouisİçinÖzgürlük

Ekran görüntüsüne bakıyorum. Bir dedikodu sitesinden alınmış, ismi belli olmayan bir haber.

Çapkın veliaht prens, bir gösteri atı gibi ortalıkta gezdiriliyor. Yedi uygun prensesin flörtünün aşkla hiçbir ilgisi yok, tamamen ticari ittifaklarla ilgili. Geleceğin kralının kiminle evleneceğine dair hiçbir söz hakkı yok gibi görünüyor; kral ve kraliçe, veliahtlarının mutluluğundan çok diplomatik ilişkilerle ilgileniyor. Sarayda, yakışıklı prens mutsuz ve herkes bunu biliyor. Kimse umursamıyor. Bu, bir vesayet yönetimi gibi.

Telefon neredeyse elimden kayıp düşüyordu.

"Kahretsin."

Addison anında yanımda belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Telefonumu ona gösteriyorum.

Metni birkaç kez okuyor ve yüzünün bembeyaz kesildiğini görüyorum.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldıyor.

"Trend oldu. Bir hashtag'i var. Ama daha kötüsü de olabilirdi," diyorum ona, bu olayda onun adının geçmemesine sevinerek. Bu tür gizli bir haberi, ebeveynlerimin muhtemelen panik içinde olduğunu bilsem de, kendi avantajıma kullanabilirim.

"Sence baban bunu mu g r   mek istiyor?" diye soruyor.

"Büyük ihtimalle," diyorum ona.

 atı katımda öylece duruyoruz,  aşkın, tahrik olmuş bir halde ekrana bakakalmışız.

"Git  ğren," diyor bana. "Sen gittikten sonra ben çıkarım."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Yakında g r   r z."

Kalbim hızla çarparken, dünyanın gerçeği öğreneceğini bilerek çatı katımdan ayrılıyorum. Umarım bu oyunun sonu olur. Ama benim  ansımla? Bu sadece başlangıç olacak.

kapi Louis arkasından tık diye kapanıyor ve ben tüm vücudum uyuşmuş bir halde orada öylece kalıyorum. Arzu, ihtiyaç ve *hayal kırıklığıyla* doluyum. Eğer araya girilmeseydi...

Birlikte olduğumuzda, dünyadaki hiçbir şeyin, özellikle de sonuçların önemi kalmaz.

Gitmem gerekiyordu ama beş dakika geçtikten sonra ayaklarım bana itaat etmek istemedi. Bunun yerine, cebimde bu yerin anahtarıyla, sanki beni burada istiyormuş gibi, en çok değer verdiği şeylerle birlikte oturma odasının ortasında durdum. Çatı katı, sarayın geri kalanına hiç benzemiyordu.

Ocağın yanında, yıpranmış, sırtları çatlamış yemek kitapları ve kullanılmış oldukları belli olan tahta kaşıklar var. Köşede bir pikap ve yanında üst üste yığılmış plaklar duruyor. Plakları karıştırırken, eski Fransız şarkıcıları, klasik şarkılar, şaşırtıcı miktarda 90'lar alternatif rock ve beni gülümseten hip-hop buluyorum. Boyz II Men, Tupac, Jay-Z, Biggie, Dre, 50 Cent ve Bone Thugs-n-Harmony. Devam ediyorum ve Spice Girls, Beastie Boys, The Verve, Pearl Jam, Radiohead, OutKast ve Alanis Morissette'i buluyorum.

"Etkileyici," diyorum, çünkü geniş bir klasik eser koleksiyonuna sahip.

Bazen, benden sekiz yaş büyük olduğunu unutuyorum, ama bu şaşırtıcı değil, çünkü hep benden büyük erkeklerle çıktım. Yirmi sekiz yaşındaki erkekler çok olgunlaşmamış. Benim yaşımdaki çoğu erkek hayatta ne istediğini bilmiyor.

Yukarı baktığımda, mutfağın yakınında neredeyse gözden kaçırdığım bir Basquiat eskizi fark ettim. Bunların ne kadar nadir olduğunu bildiğim için hayrete düştüm. Kısa koridorun duvarında, karalamalarla dolu kıvrımları ve renkli enerjisiyle Cy Twombly'nin bir eseri vardı. Bir pencerenin yanında, daha önce hiç görmediğimi düşündüğüm bir Paul Cézanne manzara resmi duruyordu. Köşedeki lambanın ışığını yakalayan, yumuşak pembe ve turuncu tonlarında bir Helen Frankenthaler baskısı vardı. Zevki ve tarzı *kusursuzdu*. Hem ustaların hem de modern sanatçıların eserlerinden oluşan bir koleksiyon oluşturmuştu. Bu da bana, sanatı gerçekten anladığını ve birçokları gibi statü için satın almadığını gösteriyor. Bu parçaların hiçbirisi bir dekoratör tarafından seçilmemişti. Hayır, Louis bunları kendisi seçmişti.

Aradığım kişiyi buldum.

Şömineye doğru yürüyorum ve ilk kez şömine rafındaki gümüş çerçeveli fotoğrafları fark ediyorum.

Bunlar, önem verdiği insanlarla çekilmiş samimi fotoğraflar. Hiçbiri resmi veya kurgulanmış değil. Birinde Louis ve Delphine gençken, Louis ise onlu yaşlarının ortalarındayken çekilmiş bir fotoğraf var. İkisi de baştan aşağı çamur içinde ve sırtıyorlar, aralarında kirli bir golden retriever oturuyor ve mutlu görünüyor. İkinci fotoğrafta Louis, bir grup arkadaşıyla yelkenli bir teknede, güneş yüzüne vururken başını geriye atmış, kahkaha atıyor. Burada daha genç ve uzun zamandır gördüğümünden daha açık tenli. Fotoğrafta tanıdık yüzler ararken Patterson'ı görüyorum. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. İkisi de *gerçek* arkadaş.

Üçüncü fotoğraf beni donduruyor. Louis ve yaşlı bir kadın satranç tahtasının karşısında oturuyorlar. Kadın, sıradan kıyafetler içinde büyükannesi Kraliçe II. Isabella. Gümüş rengi saçları ve tıpkı onunki gibi bebek mavisi gözleriyle zarif bir kadın. Ona doğru eğilmiş, belli ki gurur dolu bir ifadeyle bakıyor. Sanki ona koçluk yapıyor, meydan okuyor, kazanmasına izin vermiyor gibi.

Çerçeveyi dikkatlice yere koydum ve odayı tekrar gözden geçirdim.

Louis'in gerçekte kim olduğu *bu* , magazin basınının onu gösterdiği gibi bir felaket değil.

Ve ben ona aşık oluyorum.

Montclair'in veliaht prensine aşık olduğumu ve onun da bana aşık olduğunu fark etmek ruhumun derinliklerine işliyor. İstesem bile, bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Şu anda, birlikte, kontrolden çıkmış bir tren gibiyiz.

Louis'ye kısa bir not yazıp tezgâhın üzerine bırakıyorum.

HİÇBİR ZAMAN YETERİNCE ALAMAM...

Kapıya gelen hafif bir tıkırtı beni dondurdu. Louis kendi evinde kapıyı çalmazdı ve burada olduğumu başka kimsenin bilmemesi gerekirdi.

Sessizce girişe doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyor. Gözetleme deliğinden, Delphine'i çok sevdiği o gülünç kapüşonlu pelerinle görüyorum.

Kapıyı aralıyorum. "Hâlâ burada olduğumu nereden bildin?"

"Çünkü kardeşimi tanıyorum ve karanlıkta tek başına geri dönmene asla izin vermezdi." İçeri girip kapüşonu geri çekti. "Konuşmamız gerekiyor."

"Bu, kötüye işaret ediyor gibi görünüyor."

"Öyle." Dairenin etrafına göz gezdirdi, kendimi rahat hissettiğime dair kanıtları inceledi. "Konsey bugün toplandı. Kapalı kapılar ardında, aileden kimse yoktu."

"Ve?"

"Personel arasında tanıdığım biri var. Bana 'Amerikan durumu'ndan bahsettiklerini ve birinin 'yarışmadan sonra ilgilenileceğini' söylediğini aktardı."

Ağzım açık kaldı. "Nasıl halledildi?"

"Bilmiyorum. Ama seni izliyorlar, Addison. Birileri fark etti ve daha büyük bir sorun haline gelmeden önce seni ortadan kaldırmayı planlıyorlar." Gözlerime bakıyor. "Dikkatli ol."

"Louis bunu biliyor mu?"

"Henüz değil. Şu anda babamızla birlikte, o gizli haber karmaşasıyla ilgileniyor." Kapıya doğru yöneldi. "Bu insanlar adil oynamıyor ve annem acımasız olabiliyor."

"Bana söylediğiniz için teşekkür ederim."

Kapıda duraksadı. "Onu mutlu ediyorsun. Onu yıllardır böyle görmemiştim. Bunu ondan savaşmadan almalarına izin vermeyeceğim."

Sonra o gitti ve ben Louis'nin çatı katında, omuzlarımda yeni bir yükü yapayalnız kaldım.

Derin bir nefes aldıktan ve etrafa bir kez daha göz attıktan sonra çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp uzun koridorda hızla ilerliyorum. Delphine'in uyarısından sonra içten içe panikliyorum. Bu yüzden, böyle bir durum olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum... Kendall'ı arıyorum.

Dördüncü çalışta cevap veriyor ama gürültüden dolayı onu zar zor duyabiliyorum.

"Addy? Bekle. Metro bekliyorum. İzin ver de—" Frenlerin gıcirtısı cümlesinin geri kalanını duymazdan geldi. "Tamam, özür dilerim. Ne oldu? Tam seni arayacaktım. Seninle ilgili garip bir hissim vardı."

"Ah, bakın şimdi kim en iyi dostu Örümcek Adam duyularını kullanıyor." Onunla sohbet ederken anında rahatlayarak gülüyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Yaşanan her şeyi düşünüyorum. "Hayatta kalmak."

"Şey... bunu gündeme getirmek istemem ama o gizli haberi gördünüz mü? Orada neler oluyor Allah aşkına? #LouisİçinÖzgürlük etiketi trend oluyor ve Patterson endişeli. Buradaki herkes endişeli. Söylentiler doğru mu? O kadınlardan biriyle evlenmeye mi zorlanıyor?"

Metro sarsılıyor ve arka plandan biri sırt çantasıyla ilgili bağılıyor.

Ay ışığının kulübeye giden kısa yolu aydınlattığı sırada, serin ve temiz havayı içime çekerek daha hızlı yürüyorum. "Doğru."

"Hayır," diye fısıldadı. "Ne saçmalık? *Bridgerton* dizisinin bir bölümünde mi yaşıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, öyle hissettiriyor."

"Hangi sezon?" diye soruyor. "Dürüst olmak gerekirse, yan dizi olan *Kraliçe Charlotte* benim favorimdi—"

"Mesele bu değil. Gerçekten seninle konuşmam gerekiyor. Akli başında olan tek kişi sensin." Tereddüt ediyorum, daha hızlı yürüyorum.

Arka plandaki gürültü değişiyor ve onun telefonu kulağına daha sıkı bastırıldığını, gürültüyü engellemek için hoparlörü eliyle kavradığını hayal ediyorum.

"Senin için buradayım. Anlat bakalım."

"Pekala." Duraksıyorum. "Aslında nereden başlayacağımı bilmiyorum. Her şey birbirine karışmış durumda."

"Bu gece beni uçağına binmeye zorlama. Eğer herhangi bir şekilde başın derde girerse, ben..."

"Bekle bir dakika," dedim ona, kulübenin kapısını açıp içeri girerken, çünkü daha özel bir yer olduğunu biliyordum. "Özür dilerim, az önce içeri girdim."

"Orada saat kaç?"

Mikrodalga fırının üzerindeki saate bakıyorum. "Öğleden sonra 10:45. Aman Tanrım, yoğun trafik saatinde seyahat ediyorsunuz. Özür dilerim."

"Sorun yok. Hiçbir yere gitmek için acelem yok."

Ne diyeceğini hayal ederken sesimi fısıltıya indiriyorum. "Louis ile bu süreç devam ederken görüşüyoruz."

Aramızda trenin boğuk gürültüsünden başka hiçbir şeyin duyulmadığı bir sessizlik hüküm sürüyor.

"Bekle, ne?" diye sordu, sanki beni duymamış gibi. "Bu ne demek? Yani... kraliyet ailesine yakışır ateşli bir seks mi yaşıyorsunuz?"

"Birbirimizle flört ettik," diye itiraf ediyorum. "Ama aslında..."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Senin adına çok mutluyum! Aman Tanrım," diyor, bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi.

Metrodan yine gürültü geliyor, bir sonraki durağına dair anlaşılmaz bir anons duyuluyor.

"Sanırım ona aşık oluyorum Keke," diye fısıldıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun bir trajediyle sonuçlanmasından çok korkuyorum ve..."

"Olması gerekiyorsa, olmayacak," diye beni cesaretlendiriyor. "Patterson'la ne kadar zorluk çektiğimizi hatırlıyor musun? Kabul

ediyorum, küresel siyasi güçlerle uğraşıyorsun, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Mutlu musun?"

Soru birkaç anlığına havada asılı kalıyor.

"Evet. Hem de çok."

"Bunu takip edin," diye öneriyor. "Bu sizi asla yanlış yola götürmez."

"İnançlı olmaya çalışıyorum ama her şey bize karşıymış gibi hissettiğimde çok zor oluyor," diye açıklıyorum. "Kız kardeşi inançlı olmamı söylüyor."

"Ona güveniyor musun?" diye soruyor Kendall.

"Kesinlikle," diye itiraf ediyorum. "Anlıyorum. Sanki o da beni anlıyor."

Kendall o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, aramanın kesilmediğinden emin olmak için ekranıma baktım. Sonunda derin bir nefes verdi. "Seni destekliyorum canım arkadaşım. Sana nasıl yardımcı olabilirim? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Beni uçurumun kenarından aşağıya indir," diyorum ona.

"Konuş," diyor Kendall.

"En büyük korkum, bunun zaten olduğundan daha büyük bir skandala dönüşmesi. Zaten yeterince baskı altında," diyorum.

"Tahmin edebiliyorum. Şu anda burada oldukça büyük bir hayran kitlesi var."

"Ah." Koltuğa çöktüm ve gözlerimi kapattım. "Neden hep dünyanın istediği erkekleri istiyorum ki?"

Gülerek, "Sen prenses olacaktın, hepsi bu. Ama dürüst olmak gerekirse, asıl amaç ne? İkiniz gizlice görüşmeye devam edersiniz, ta ki o bir prenses seçmek zorunda kalana kadar. Sonra seçer ve sen o kadar kıskanırsın ki dayanamazsın, kalbin paramparça olmuş bir şekilde eve dönersin. Kalbinin kırılmasını istemiyorum. Beni endişelendiren tek şey bu." dedi.

"Lütfen bana aptal olduğumu ya da bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyin." Gülüyorum ama sesim boş geliyor. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Bu aptalca değil," diyor ve keşke yüz ifademi görebilseydi. "Gerçek aşk buna değer. Bunu senin de yaşamayı istiyorum, canım arkadaşım."

"Ben de bunu istiyorum," diyorum neredeyse ağlayarak. "Büyülü bir şey. Basit bir bakış, ve ben yerde bir su birikintisi oluyorum. Görünmez bir ön sevişme."

"Ona karşı bağışıklığın olduğunu iddia eden sen miydin? Bahse girmeliydim," diyor. "Şu an bin dolar daha zengin olurdum."

Tren tekrar gıcırdadı ve ben de karşılık vermeden önce gürültünün geçmesini bekledim.

Gülümsüyorum. "Doğrusu, onu gördün mü? Louis çok yakışıklı. Seksi. Kibirli. Tam benim tipim. Ve bana saplantılı bir şekilde ilgi duyuyor, zeki ve güzel olduğumu düşünüyor ve her zaman doğru şeyleri söylüyor."

"Profesyonel bir çapkın gibi. Bunlar o numaralar, Addy. Emin misin kandırılmıyorsun?"

"Olumlu. Ayrıca, benimle aynı fikirde olmadığınız için teşekkür ederim. Benim de şüpheciliğe ihtiyacım var, çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Her anlamda kafa karıştırıcı."

"Pekala, en iyi şekilde yardımcı olabilmek için özetleyelim," diyor Kendall ve problem çözme moduna geçtiğini duyabiliyorum. "Temelde ona aşıksın ve o başka biriyle evlenmeye zorlanıyor."

"Ayrıca, burada kalabilmek için resim yarışmasını kazanmam gerekiyor, yoksa evlilik gerçekleşmeyecek. Ha, bir de eğer birisi aramızdaki ilişkiyi öğrenirse, uluslararası bir skandal olur," diyorum.

"Ah, ne kadar eğlenceli," diye itiraf ediyor.

"Çok teşekkürler!" diye karşılık verdim gülerek.

"Patterson bunu bir dedikodu haberiyle öğrenirse aklını kaybedecek. Tam bir psikopat olacak. Louis'e dokunursa onu nasıl mahvedeceğinden bahsedip duruyor. Neredeyse Louis'e acıyorum."

"Bunun ortaya çıkmayacağını biliyorum," diye teyit ediyorum, daha iyi gizlememiz gerektiğinin farkındayım. "Ama lütfen ona hiçbir şey söylemeyeceğinize söz verin."

Telefonun diğer ucundan bile hissedebileceğim kadar derin bir iç çekiyor. "Tamam. Söz veriyorum. Ama bana her ayrıntıyı anlatmak zorundasın çünkü bu işe çok yatırım yaptım ve bu, reality şovlardan daha iyi."

"Anlaştık. Ama sana her şeyi anlatamam." Köşedeki Louis'in kapaklı tuvallerine göz attım.

"Elimden geleni alacağım," diyor ve ben esniyorum. "Uyumaya çalışsan iyi olur. Orada geç oldu. Bana ihtiyacın olursa ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil."

"Yapacağım."

"Ve dikkatli olun. Hayatınızın aşkını kaybettiğinizi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bence bir insan bunu asla atlatamaz. Eğer kalbinizi kırarsa, Patterson'ı hiç tereddüt etmeden onun üzerine salacağım."

"Biliyorum. Bu yüzden seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum. Her şey yoluna girecek."

Telefon görüşmemiz sona eriyor ve ben uzun süre karanlıkta oturup, pizzayı, küçük siyah defterini ve bacaklarımın arasında nasıl hissettiğini tekrar tekrar düşünüyorum. O kişi birkaç dakika sonra gelseydi, sınırı aşmış olacaktık. Bir yanımda, görüşmenin kesilmesinden dolayı rahatlamış durumda çünkü bu zaten yeterince karmaşık. Ama geldiğimden beri daha da açgözlüleşen pervasız tarafım onu o kadar çok istiyordu ki, canım acıyordu. Bu, işin içine çok fazla girdiğimin kanıtı.

içinde Sonraki birkaç gün , bu isimsiz haber her platformda hızla yayıldı, ardından birileri tarafından içeriden çekilmiş fotoğraflar gönderildi. İşlerin düzeleceğini düşünmüştüm, ama nedense daha da kötüleşti. Fotoğraflar çok ağır suçlayıcı.

Modern çağda görücü usulü kraliyet evliliklerinin etiğini tartışan dedikodu yazıları her yerde ortaya çıkıyor. Montclair'de, kral ve kraliçenin oğullarının kendi gelinini seçmesine izin vermesini talep eden bir dilekçe dolaşüyor ve yüz binlerce imza topladı. Bu durum aynı zamanda Louis'i evlenmeye uygun bir prens olarak gündeme getirdi, bu yüzden artık dünyadaki her kadın onu istiyor. Yarışmada yer almayan kraliyet mensupları bile kraliçeyle iletişime geçerek yarışmaya dahil olmak istiyorlar. Binlerce kişi onu istiyor ve bunda hiçbir abartı yok. Durum gerçek bir sınava dönüştü çünkü bir milyon farklı yöne çekiliyor.

Kendall, Amerika'da olup bitenler hakkında beni sürekli bilgilendirdi ve görünüşe göre TMZ, "vasiyet" söylentisini analiz ediyor. Birdenbire, Hollywood ünlülerinden dünya liderlerine kadar herkes, Montclair veliaht prensinin aşk hayatı hakkında bir fikre sahip oldu.

Saray tam bir kaos içinde ve günlerdir Louis'nin iki portresini de bitirmek için odaklanmaya ve başımı öne eğmeye çalışıyorum. Olan

biteni görmezden gelmeye çalışıyorum ama Louis hakkındaki fısıltılar nereye gidersem gideyim beni takip ediyor. Personel köşelerde toplanıp, hikayeyi ve fotoğrafları kimin sızdırdığı ve bunun kraliyet ailesi için ne anlama geldiği konusunda teoriler üretiyor. Prensesler her geçen gün daha da paranoyaklaşıyor ve hatta birbirleriyle didişiyorlar. Hatta Cornelia'nın Tatiana'yı hikayeyi kendisinin yaymakla suçladığını bile duyuyorum. Bir sürü parmak işaret ediyor ve bunların yarısı mantıklı değil.

Louis ile, kanepesinde birlikte olduğumuz ve birinin bizi böldüğü gecedен beri yalnız kalmamıştık. Ama bu sabah koridorda karşılaştığımızda bakışlarımız kesişti ve düşüncelerim dağıldı. Basitçe baş sallayıp birbirimize anlamlı gülümsemeler verdik, ama bana gösterdiği tek şey bu oldu.

Şu anda üzerindeki ilgi çok fazla. Halkla ilişkiler eğitimim sayesinde ne zaman kendi halimde kalmanın en iyisi olduğunu biliyorum. Satranç tahtasında yaptığım son hamleden sonra şöyle bir not bıraktım:

DEVAMI GELECEK...

Bu sezonki "The Royal Bachelor" berbat.

Louis'nin satranç resmine daha fazla detay eklerken bu düşünce beni güldürüyor. Bugün tuvalimi, büyük pencerelerden dışarı bakıp sarayın giriş holünü izleyebileceğim bir yere taşıdım. Şimdi neredeyse gece on bir, ama çalışmayı bırakamıyorum. Henri'nin kraliçeyi neden bu kadar çok resmettiğini anlıyorum. Yüzüne sakal eklerken hafif bir tıkırtı geliyor. Fırçamı bırakıp ellerimi bir bezle silerken ve tuvali çevirirken kalp atışım hızlanıyor.

Kapıyı araladığımda onu görüyorum ve hemen içeri alıyorum. Dudaklarımız birbirine çarparken, o da kapıyı neredeyse tekmeleyerek arkasından kapatıyor. Açlık dolu, çılgınca ve günlerdir umduğum, dilediğim her şey. Daha fazlasını isteyerek inliyorum. Adeta ona hasret kalmış durumdayım.

"Kahretsin, sana bağımlıyım Addy," diyor, sanki oksijensiz kalmış gibi rahatlamış bir şekilde.

Elleri belimi bulurken burunlarımız birbirine değdi.

"Hım. Bunun bir çaresi yok," diyorum ona, burnunu benimkine sürterken.

"Bunun farkındayım."

Boğazından çıkan hırıltı beni ürpertti. Boynumu, çenemi, sonra da dudaklarımı öptü.

"Artık dayanamıyordum," diye itiraf ediyor. "Seninle konuşmadığım için aklımı kaybediyordum. Bu bir daha olamaz."

Geri çekiliyorum. "Tedbirli davranıyoruz."

Tuvali işaret ederek, "Bir mazeretimiz var," diyor.

"Tamam, Prens. Medya içgüdülerim bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. İnsanların burada olduğumu anlamasını istemezsin, bana güven. Bana, senin için bir ajan olduğumu, kişisel karmını, seni ve birçok kalbi kırdığın için çapkınlıklarını yok etmek için gönderilmiş kişi olduğumu söyleyecekler."

"Bu bir itiraf mı?" Burun delikleri genişliyor. "Çünkü sanki bir aşk büyüsünün etkisi altına girmiş gibiyim. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor."

Sırıttım. "Güzel bir laf."

Başını sallıyor ve sanki kaybettiği zamanı telafi ediyormuş gibi beni öpüyor. "Bunun bir yalan olmadığını biliyorsun. Sana takıntılı olduğumu biliyorsun."

İçimde kelebekler uçuşuyor. Parmakları kolumda geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonra bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı, "Ama sen de bana takıntılısın."

"İşte bu da durumu bu kadar tehlikeli kılıyor." Onun burada olduğu için çok mutlu olduğumdan kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var," diye zar zor geçiriyor.

"Önce iyi haber," derim. "Her zaman."

"Kime evlenme teklifi edeceğime karar vermek için bana daha fazla süre verildi. Balodan iki hafta sonra, kimi seçtiğimi konseye bildirmem gerekiyor. Resmi nişan duyurusunun 1 Eylül'de yapılması bekleniyor."

Öpüşüm daha da telaşlı bir hal alıyor. "Daha çok erken."

"Evet, ama bu bize sağlam bir plan oluşturmak için zaman tanıyor. Kötü haber şu ki, annem Ağustos ayının ikinci Cumartesi günü bir balo düzenlemeye karar verdi. Öğrendiğime göre, hepsi beni etkilemeyi umarak iki yüz bekar kadın katılacakmış."

Yutkundum ve ona baktım. "Cam ayakkabı getiriyor musun?"

Boğazıma doğru kıkırdadı. "Acaba dn alabileceğim yedek bir tane var mı?"

"Yeni ıktı. O nceki prens, kalbini kırdığımda geri vermeyi reddetti," diyorum. "ok zgnm."

Geri çekilip gözlerime baktı ve ifadesi ciddileşti. "Orada olacaksın."

Kaşlarımı atıyorum. "Katılmaya uygun değilim."

"Siz benim şahidimsiniz," diyor. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Bu konuda dikkatsiz davranmayın," diye uyarıyorum.

"Orada olmanı istiyorum ve sana ihtiyacım var," diyor. "Sormuyorum, Addison."

Başımı salladım ve ondan bir adım geri çekildim. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Evet, adını davetli listesine çoktan yazdım. Bana güven. Lütfen," diyor, çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını öperken. "Satranç oynuyoruz tatlım. Dama değil. Saat gece yarısını gösterdiğinde şah çekilecek."

"Sonuçta biz mi kazanıyoruz?"

Beni kendine doğru çekerken, sevimli yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor. Kulübede müziksiz dans ediyoruz.

"Evet, yapacağız. Çünkü sizi asla bırakmayacağım. Bütün dünyada bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. Bizim için. lnceye kadar savaşacağım."

Saçlarını parmaklarımla düzeltiyorum. "Bana yle baktığında, ciddi olduğunu anlıyorum, drama kralı."

Beni etrafında döndürüyor. "nk bu gerçek olan, bebeğim."

"Gerçekten numara yapmıyor musun?"

Biz sallanırken nefesini veriyor. "Siktir git, sus. Asla yapamayacağımı biliyorsun."

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum, her geçen saniyenin tadını çıkartıyorum. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim," diye itiraf ediyor. "Seni şöyle bir görmek bile beni ıldırtmaya yeter. Büyükannem bunu nasıl başardı bilmiyorum."

"Henri'nin nasıl yaptığını bilmiyorum. Benim olan şeylere karşı çok sahipleniciyim. Seni o kadar kadınla görmek... Umarım her zaman sana yeterliyimdir." enemi yukarı kaldırıp dudaklarımızı birbirine yaklaştırdım.

Gözleri karardı. "Sana doyamıyorum."

"Sen benimsin, Louis." Vücudumu onun vücuduna bastırıyorum. "Ve paylaşmayı sevmem."

İnledi ve dudakları tekrar benimkileri buldu, bu sefer daha sert, daha istekli. Elleri kalalarımaya doğru kaydı ve beni kaldırdı. Beni yatağa doğru taşırken bacaklarımı beline doladım.

"Senin yüzünden aklımı kaybediyorum," diyor dudaklarımın arasından, cinsel organı bana bastırırken. "Sana ihtiyacım var."

"Kanıtla."

Beni yatağa bıraktı ve o gömleğini çıkartırken ben de dirseklerimin üzerinde doğrudum. Kemerine uzanırken göğüs ve karın kaslarının kasılmasını izledim. Onun her santimine hayran kalmamak imkansızdı.

"zerimi giy," diyor, gözlerinde parıltılarla bana bakarak.

"Evet, Majesteleri," diyorum biraz ukala bir tavırla, ki bu hoşuna gidiyor, ve gömleğimi başımdan çıkartıyorum. Yavaşça şortumu ve i amaşırımı indiriyorum, küçük odadaki lambanın ışığında beni görmesini sağlıyorum.

"Vay canına," diye fısıldadı, gözleri vücudumda gezinirken. "ok güzelsin."

Giysilerini çıkartıyor ve tamamen çıplak bir şekilde karşımda duruyor.

Louis'i çıplak görmek, Michelangelo'nun *Davut* heykelini görmek gibi.

"Söyleyecek sözüm yok," diye fısıldadım bana doğru yaklaşırken.

Dudaklarımız yavaşça dans ederken o da üzerime doğru eğiliyor. Penisinin başı girişime bastırıyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum.

"Mmm," diyor kulağıma, vajinamın üzerinde yukarı aşağı hareket ederek. "Bunu yapmak istiyorum ama yapamam. Prezervatifim yok."

"Lütfen? Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Addison." Çenesi kasılıyor ve ardından yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor.

"Lütfen, rica ederim?" Ona o kadar istekle sürtünüyorum ki, vücudum neredeyse titriyor. Onu öpüyorum, bunu nefes almaktan daha çok istiyorum.

İhtiyaç bizi ele geçiriyor. Özen ve mantık tamamen ortadan kayboluyor.

"Boş ver."

Beni iyice gerdiğinde çılgılık atıyorum. Ellerim omuzlarına gidiyor ve tırnaklarım tenine saplanıyor. Birlikte olduğum herkesten daha iri ve vücudumun onun dolgunluğuna alışması için bir an gerekiyor. Ama bu bundan çok daha fazlası.

Şu anda, aramızda hiçbir şey yokken o benim içimde. Teninin tenime değmesinin sıcaklığı ve nefeslerimizin birbirine karışması... Bu inanılmaz bir duygu. Geri alınamayacak bir şekilde birbirimize bağlıyız.

"İyi misin?" Hemen durdu, çeneme hafif öpücükler kondurdu, sesi yumuşaktı, oysa penisi içimde zonluyordu. "Yavaş yavaş yapacağım."

"İyiyim, hatta çok iyiyim, nefes almakta bile zorlanıyorum. Evet."

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, bedenimin onun etrafında gevşemesine izin veriyorum.

Sabırla bekliyor, şakaklarıma, yanağıma, dudaklarımın köşesine yumuşak öpücükler konduruyor. Beni dikkatle izliyor, sanki benim rahatım onun zevkinden daha önemliymiş gibi. Bana sanki kıymetliymişim ve özenle bakılmaya değermişim gibi bakışları beni neredeyse mahvediyor.

"Pekala," diyorum, dünyam zaten dönmeye başlamışken.

Geri çekiliyor ve bu sefer daha nazıkçe tekrar içeri giriyor, yüzümde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını gözlemliyor. Gerilme zevke, doluluk hissi ise bir ihtiyaca dönüşüyor.

"Beni böyle çıplak bırakan tek kadın sensin," diyor kulağıma, sesi boğuk. "Başka hiç kimse. Hiç istememiştim..." Geri çekilip tekrar içine giriyor. "Ta ki sen gelene kadar."

Bu sözler kemiklerime kadar işliyor çünkü bunun bir anlamı var. Louis, bana kadar kimseye yeterince güvenmemiş veya kimseyi yeterince istememişti. Ben onun için sadece bir kadın değilim. Bir fetih, bir dikkat dağıtıcı ya da prensesiyle evlenmeden önce zaman geçirme aracı değilim.

Kendini bana teslim etmeyi seçti.

"Louis, ben—" Sözlerim kırık dökük çıkıyor ve hareketlerimiz daha farklı bir şeye dönüşüyor.

Bu adama delicesine, aptalca ve tamamen aşığım.

"Biliyorum," diyor, sanki bu sözleri sesli olarak söylemişim gibi. "Ben de."

Yavaş ve derin bir ritim buluyor. Uçlarımız her buluştuğunda, tüm vücudumda kıvılcımlar çıkıyor.

"Addy, sen benim her zaman istediğim her şeysin."

Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime daha çok çektim, ondan daha fazlasını istedim, her şeyine ihtiyaç duydum. İnledi ve hızını artırdı, kalçaları daha sertçe hareket etti.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "İnanılmazsın. Çok sıkıydın. Çok mükemmelsin."

Duyguların içinde kaybolduğum için cevap veremiyorum. Her sinir ucum canlanıyor. Ona dokunduğum her yer aşırı hassas. Başka bir insanla bu kadar yoğun ve ezici bir şey hiç yaşamadım. Şu anda her yerimde o var. Göğsümde, boğazımda, kalbimde, gözlerimin arkasında. Onunla birlikte, boş olduğunu bilmediğim yerleri dolduruyor.

Açısını değiştiriyor ve sırtımın yataktan kalkmasına neden olan bir noktaya vuruyor. Ağzım açık kalıyor, her itişte beni daha da yaklaştıracak içime giriyor.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı. "Beni bırakın."

"Evet." Kelime bir inilti gibi ağzından dökülüyor. "Evet, evet."

Eli aramızda kayarak klitorisimi buldu ve beni becerirken sıkı dairesel hareketlerle ovmaya başladı.

"Devam et." Sesim kısılmış, kaslarım geriliyor.

Yüzümü izliyor, her tepkimi ezberliyor. Nefesimi kesen veya inlememe neden olan şeylere göre ritmini değiştiriyor. Her an kendimi kaybedeceğim. Bacaklarım kalçalarının etrafında titriyor ve

tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Ama şu anda Louis beni kontrol ediyor.

"Benim için boşalmak mı istiyorsun?" Klitorisime uyguladığı hareketi yavaşlatıyor. "Çok yaklaştın. Penisimi çok sıkı sıkıyorsun."

Karnımın alt kısmında bir baskı hissediyorum ve her okşayışıyla, başparmağının her minik hareketiyle, şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha büyük bir şeye doğru tırmanıyorum.

Zaman durmuş gibiyim, içimde bu kadar çabuk biriktirdiğı duyguları açığa vurmayı nefesimi tutarak bekliyorum.

"Louis, gitmem gerek—" diye inledim ve o da elimi ağzıma kapatıp kulağıma kısık bir kahkaha attı.

"Şşş. Bütün sarayın senin beynini siktiğini öğrenmesini istemiyorum. Sabırlı ol."

"Lütfen..." diye inliyorum avucuna doğru ve kalçalarımı sallayarak, bana vermeyi reddettiğı rahatlama için neredeyse yalvarıyorum.

Bu durum onu çileden çıkarıyor. Hızı kasıtlı hale geliyor.

"Evet," diyorum. "Daha fazla. Daha fazla."

O, kalça hareketleriyle ritmik bir şekilde klitorisimi uyarıyor, ben de onun altında titreyene kadar devam ediyor.

Louis eğildi, dudakları kulağıma değdi. Sesi alçaldı, pürüzlü bir hal aldı, ağzından dökülen kelimeler güzel ve melodikti. " *Tu es à moi, ma reine* ."

Sözleri göğsümde ve bacaklarımın arasında hissediyorum. Anadilinin sesi bir itiraf gibi geliyor.

"Fransızca sınavından kaldım." diye nefes nefese sordum. "Anlat bakalım."

Geri çekilip bana bakıyor, gözleri karanlık ve yoğun, ritmini hiç bozmadan. "Sen benimsin"—derinlemesine itiyor ve ben inliyorum—"kraliçemsin."

Kraliçem. Bir prenses değil. Bir düşes değil. Baloda onun ilgisini çekmek için yarışan iki yüz kadından biri de değil.

Kraliçesi.

Sözler beni paramparça ediyor. Sanki parmaklarını şıklatmış gibi, orgazm beni tamamen etkisi altına alıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, sanki boğuluyorum. Kalbimin derinliklerinden başlıyor

ve dalgalar halinde dışarıya yayılıyor, titreyip adını haykırana kadar içimde yuvarlanıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor ve onu sıkıca kavıyorum, kasılmalarım hızlanıyor.

O, orgazmımı sonuna kadar uzatarak beni beceriyor, ta ki işe yaramaz hale gelene kadar. Son artçı şok da geçince gözlerimi açıyorum ve ona hayran kalıyorum.

Çok yakışıklı. Kasları geriliyor ve şakaklarında ter damlaları birikiyor.

Kalçamı kavradı, bu da sürtünmeyi daha da artırdı. "Çok seksi."

Montclair'in veliaht prensi gözlerimin önünde dağılıyor ve bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum. Ritmi düzensiz ve umutsuz bir hal alıyor ve onu daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybetmiş halde görmediğimi fark ediyorum. Her zaman çok dikkatli, çok ölçülü, dünyaya kendini nasıl sunduğunun çok farkında. Ama şu anda, benimle birlikte, en ham haliyle karşımızda.

Louis geri çekilmeye başlıyor ve ben de ayak bileklerimi onun sırtının arkasına kilitliyorum.

Vücudu kaskatı kesiliyor. "Addison—"

"Yapma." Topuklarımı kalçalarına bastırıp ona bakıyorum. "Senin tamamını istiyorum."

"Eğer ben—" Başını sallıyor. "Sana bir bebek verebilirim." Louis titriyor, tam uçurumun kenarında. "İçine bir bebek koymamı ister misin?"

Sesindeki sahiplenme duygusu, ona karşı daha da sıkı sarılmama neden oluyor.

Ellerimle yüzünü kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. Gözleri arzuyla dolu, ama altında korku görüyorum. Çünkü gerçekten bunu, beni, birlikte bir geleceği istiyor.

"Evet."

İnleyerek kendini sonuna kadar içine gömüyor. İçimde nabzını hissediyorum, sıcak ve ıslak, beni dolduruyor. Vücudu teslim olurken adımını inliyor ve boğazımı öpüyor. Kollarımla onu sararak, parmaklarım sırtına saplanarak onu tutuyorum. Her damlası içime akıyor.

"Benimsin Addison," diye onaylıyor beni tekrar öperken. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Evet," diye fısıldıyorum ve hayatımda hiç bu kadar ona ait olduğumu hissetmemiştim. Daha çok *O'na ait olduğumu* .

Nefesi boynuma doğru hırıltılı bir şekilde geliyor ve onun hareket etmesini istemiyorum. Sonsuza dek böyle kalmak istiyorum, bağlı, onunla dolu, yaptıklarımızın kanıtı içimde sıcak bir şekilde.

Bu düşünce beni korkutmalıydı. Ama korkutmuyor. Gözlerimi kapattığımda gülümsüyor ve onunla birlikte geçireceğim koca bir ömrü hayal ediyorum. Anlık görüntüler halinde geliyor ve bu inanılmaz derecede güzel bir manzara.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerimden yaşların aktığının farkında değildim.

"Evet, biraz duygulandım," diye fısıldadım. "Mutluluktan."

"Bütün hayatım boyunca bunu bekledim," diyor, saçındaki izleri öperek. "Pişmanlık mı?"

"Kesinlikle hayır," diyorum, birbirimizden asla uzaklaşamayacağımızı bilerek. Özellikle de seks böyle hissettiriyorsa. "Sanki ruhlarımız birbirine kenetlenmiş gibi hissediyorum."

İçimde derinlere gömülmüş halde, hâlâ üzerimde durarak kıkırdıyor. "Evet, ben de öyle hissettim. Belki de gerçek aşk öpücüğü lanetini bozmuşuzdur. Eminim ki bebekken bazı yaşlı cadılar bana böyle bir lanet okumuştur."

"Bu saçmalığınla gülümsemeni zor tuttun," dedim, bir öpücük çalarken ve uzun kirpiklerini yakından incelerken. "Ama masalsi mizahın için teşekkür ederim. Beni güldürüyor."

Dudaklarında sevimli bir sırıtiş belirdi. "Bunu yapmamın tek sebebi bu."

Sonunda ayrılıp toparlanıyoruz. Louis yanıma yatağa geri dönüyor ve beni kollarına çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve kalp atışlarının yavaşlamasını dinliyorum. Bu anın her küçük ayrıntısını içine çekmeye çalışırken sıcak nefesi omzuma geliyor. Ter, seks ve taze sabun kokuyor.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp pozisyon değiştiriyorum ki onu daha iyi görebileyim. "Daha önce asla yapmayacağını söylemiştin..."

"Hayır," diyor sonunda. "Ömür boyu birlikte olabileceğimi hayal edebileceğim biriyle hiç birlikte olmamıştım. Tacı korumak önemliydi..." Sözleri yarım kalıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor.

Yüzümden bir tutam saçı çekerken ona gizlice bir öpücük veriyorum. Benim için yıktığı duvarları görebiliyorum. Şu anda ikimiz de kendimizi birine tamamen teslim etmenin o korkutucu, heyecan verici özgür düşüşünü yaşıyoruz.

"Benim için her şeysin Addison. Bundan daha çok istediğim hiçbir şey olmadı. İlk konuştuğumuz gece, ruhum aradığı şeyi buldu."

Daha önce birçok erkek bana seni seviyorum demişti. Evlilik teklifleri, vaatler ve beni yatağa ya da nikah masasına götürmek için söylenmiş güzel sözler duymuştum. Ama hiçbirisi bana böyle hissettirmemişti. Louis ve ben, ne aradığımızı bilmeden önce bile birbirimizi tanıdık.

"Ben de aynı şeyi hissettim," dedim ona ve sesim titredi. "Ne olacağını ya da bunu nasıl başaracağımızı bilmiyorum."

Beni öpüyor ve ayrıldığımızda ağzımda tuz tadı hissediyorum. Bunun ondan mı yoksa benden mi kaynaklandığından emin değilim.

Bu yılın başlarında New York'taydım, hayatımdan sıkılmışımdı ve hayatın akışına bırakmaya dair kararlar alıyordum. Şimdi ise bana kraliçesi olduğumu söyleyen bir prensle yatakta yatıyorum. Hayat tuhaf ama bir o kadar da güzel.

"Sence birlikte olabilecek miyiz?" diye soruyorum.

"Hiç şüphelen yok," diyor, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirirken. "Belki de veliaht prens olduğum için ya da şımarık olduğum için—ne derseniz deyin—ama her zaman istediğimi elde ederim, Addison."

"Emin misin?" Gözlerine bakıyorum.

"Olumlu. Yoksa dünyayı yakıp yıkarım. Ailem, bende çok fazla risk alan bir yanım olduğunu biliyor. Bu yanım onları korkutuyor. Gerekirse onu kullanacağım. Sonuçta, bu biziz, birlikteyiz," diyor gayet sakin bir şekilde ve bunda hiçbir kibir yok. Bu, kesinlik ve inanç.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor ve ona inanmak istiyorum. Aşkın, yüzyıllardır süregelen gelenekleri, kraliyet yükümlülüklerini ve hayatını kiminle geçireceğine karar verme hakkına sahip olduklarını düşünen bir grup yaşlı adamın kararlarını aşmaya yeteceğine inanmak istiyorum. Kalbim bana farklı, özel olduğumuzu ve birbirimizi *bu kadar* çok istememizin bir anlam ifade

ettiğini söylüyor. Tüm mantığa, dünyanın nasıl işlediğine dair bildiğim her şeye rağmen, bu adamın beni elinde tutmanın bir yolunu bulacağına inanmayı seçiyorum.

Bir saat sonra uyandık ve birbirimizin kollarında uyuyakaldığımızı fark ettik. Hemen tekrar öpüşmeye başladık. İkimiz de bundan doyamıyorduk. Sertleştiğinde üzerine çıktım ve her kalın santimini içime aldım. Bu sefer daha yoğundu. Ellerimi göğsüne koyarak, yüzüne bakarak, onun bana nasıl baktığını izleyerek onu sürdürdüm. Kalçalarımı kavramasının ve benim ona sürtünerek hareket etmemin sürtünmesi çok fazlaydı. Tekrar boşaldım ve o da hemen ardından, hiç tereddüt etmeden içime boşaldı.

Onun üzerine devrildim ve o beni kollarına aldı.

Nefes almaya çalışırken ağzım onun kulağına çok yakın.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldıyorum, bunun bitmesini istemiyorum.

"Addy, gitmeyi planlamıyordum." Beni kendine doğru çekiyor. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Bundan sonra ne olursa olsun, aşmamız gereken aşılmaz engeller ne olursa olsun, tek bir şeyden eminim: Ben onunum ve o da benim.

Onu savaşmadan bırakmayacağım.

Sabahları Addison'ın saçları yüzümde, bedeni benimkine yapışık halde . Bundan sonra her güne sadece bu şekilde başlamak istiyorum.

uyaniyorum Hâlâ uyuyor, nefesi düzenli, bir eli göğsüme yaslanmış. Sabahın erken saatlerindeki ışık omzunun kıvrımını aydınlatıyor ve ben parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor, bu yüzden dış dünya çok gürültülü hale gelmeden önce onu izlemenin, onunla birlikte var olmanın tadını çıkarıyorum.

Bütün gece kaldım, bu da benim için bir ilk. Normalde, sarayın dışına çıktığım her yerde korumalarım beni takip ettiği için bir saat içinde kapıdan çıkarım, tabii gizlice kaçmadığım sürece. Ama nedense beni her zaman buluyorlar.

Komodinin üzerindeki telefonum titriyor ve onu alıyorum.

DELPHINE

Annen seni arıyor. Sabah çayıyla ilgili bir şey mi var acaba? Çok fazla soru soruyor.

Bir elimle mesaj yazarken Addison anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor ve bana daha da yaklaşıyor.

LOUIS

Koşuya çıktım.

DELPHINE

Ha, yani tekrar koşmaya başladın. Bundan sonraki antrenman programına bunu eklemek istediğinden emin misin?

LOUIS

Sonra ona şu anda kilisede olduğumu ve Tanrı'dan kiminle evlenmem gerektiği konusunda dua ettiğimi söyle.

DELPHINE

HA-HA-HA! Buna asla inanmayacak. Ayrıca, bunun yüzünden cehenneme gideceksin.

LOUIS

Sen zekisin. Bir şeyler uydur. Bir saat içinde orada olacağım.

Telefonu kenara koydum ve gitmeden önce onu son bir kez süzdüm. Dudakları hafifçe aralıktı ve kıvrık kirpikleri yanaklarına yapışmıştı. Bu ışıkta huzurlu görünüyordu. Alnına hafif bir öpücük kondurdum ve gözleri aralandı.

"Hâlâ buradasın." Sabahki sesi o kadar tatlı ki.

"Evet, ama gitmem gerekiyor. En kısa zamanda seni görmeye geleceğim," diye söz veriyorum. "Tekrar uyumaya devam et."

O zaten daha uyanıktı, dirseğinin üzerine yaslanarak bir öpücük daha çalmaya çalıştı.

"Gitmem gerek. Annem sorular soruyor. Çayı kaçırdım." Dudaklarını yakalıyorum, boğazının arkasından beni çıldırtan o küçük sesi duyana kadar tadına bakıyorum. "Ama bu akşam görüşürüz. Yeter ki başka bir planın olmasın."

"Programıma bakacağım." Beni tekrar kendine çekip öptü. "Geç kalma. Yakalanma."

"Ah, sevgilim. Veliaht prens olarak asla geç kalmam. Herkes erken gelir."

Addison başını salladı. "Aşağılık herif."

"Belki biraz."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve ortam daha da ısınıyor, ama duruyorum.

"Ah, bu sizin resminiz mi?" diye soruyorum.

Daha bir şey söylemeden, çarşafı üzerine sarmış bir şekilde ayağa kalktı. "Sonuç ortaya çıkana kadar beklemeniz gerekecek."

Şakayla karışık dudaklarımı büzüyorum. "Ya bunu talep edersem?"

"Bu bir gelenek. Konuyu tamamlanana kadar asla göstermem. Senin şımarık, prensvari küçük taleplerin bende işe yaramaz."

Kollarımı onun etrafına sarıyorum. "Belki bir gün."

Ben giyinirken o banyoya gidiyor. "Beni düşün."

"Her zaman," diyorum, sonra kendimi zorlayarak oradan ayrılıyorum.

Saraya doğru yürürken kıyafetlerimin kırıkmış olduğunu fark ettim. Kimsenin bana çarpmamasını diledim çünkü geceyi kalmaması gereken bir yerde geçirmiş bir adama benziyordum. Neyse ki, kimseye görünmeden odama ulaştım.

Duşumu alıp temiz kıyafetler giydikten sonra annemi özel oturma odasında buluyorum. Bugün, yetişkin hayatımda bulamadığım dinlenmeyi ve uykuyu aldığımı hissediyorum. İlk on dakika boyunca, söylediklerine önem veriyormuş gibi yapıyorum.

"...ve büyükelçi ticaret görüşmeleri hakkında özel bir görüşme talep etti, bunu önümüzdeki Salı için planladım, ancak zamanlama size uymuyorsa—" Duraksıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Louis, beni duyuyor musun?"

"Büyükelçi. Ticaret görüşmeleri. Salı." Çayımı yudumluyorum. "Büyük bir *ilgiyle* dinliyorum."

"*Dalgınsın* ." Hiçbir şeyi kaçırmayan o gözleriyle beni inceliyor. "Bugün farklı görünüyorsun."

Yüz ifademi nötr tutuyorum. "İyi uyudum ve güne başlamaya hazırım."

"Belki de sebebi budur. Anlayabiliyorum. Bunu her gece yap." Çay fincanını yere bırakır.

Sırıttım. "Çok isterim."

"Sizinle bir şey konuşmak istiyordum. Bayan Cross'u gözlemliyorum."

Vücudumdaki her kas geriliyor ama bunu belli etmiyorum. "Ressam mı?"

"Evet. Oldukça yetenekli. Eserleri olağanüstü. Henri de etkilenirdi."

"Sizin ve zevklerinizin böyle bir övgüyü hak etmesi çok büyük bir şey."

Annem kıkırdıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Tabii ki, portre ressamının kim olacağına bir hafta içinde karar vereceğiz, ama ben ona benim resmimi çizmesini sipariş etmeyi düşündüm."

Kaşımı kaldırıyorum. "Portre için poz vermekten nefret ediyorsun."

Çayını tekrar eline aldı. "Delphine bana Addison'ın yaptığı farklı sanat eserlerini gösterdi. Çok etkilendim. Bayan Cross farklı biri ve onu tanımak isterim."

Söyleme şekli beni rahatsız ediyor, sanki bildiğinden daha fazlasını saklıyor gibi. Annem her zaman anlayışlıydı, ama bu kasıtlı gibi.

"Eminim çok onur duyacaktır," diyorum. "Montclair kraliçesinin resmini çizmek için davet edilmek en büyük ayrıcalıklardan biridir."

"Umarım." Annem gülümsedi. "Uğramanı çok isterim. Sanata ne kadar değer verdiğini biliyorum."

Bu bir test. Bunu iliklerime kadar hissediyorum ama neyi test ettiğini bilmiyorum. Belki de birbirimizle nasıl etkileşim kurduğumuzu?

"Belki de," diyorum onun rahat tavrına uyarak. "Eğer programım izin verirse."

"Aslında bu bir emir. Öğle yemeğinden sonra burada olun."

Ona dik dik bakıyorum. "Evet, anne."

Sabahın geri kalanı toplantılar, evrak işleri ve diplomatik yazışmalarla geçti. Aklım sürekli kollarımda uyuyan Addison'a kayıyordu. Sonra dün gece ellerini göğsüme koyarak üzerime nasıl bindiğini hatırladım. Başını geriye atmış, benden tam olarak istediğini almıştı.

Kahretsin. Odaklanmam lazım.

Saat bire doğru, çalışıyormuş gibi yapmaktan vazgeçtim. Annemin özel odasına doğru yöneldim, kendime normal davranmamı ve birbirimizi tanımadığımızı varsaymamı söyledim. Dün gecedен sonra, bu imkansız olabilir.

Annemin kapısının önündeki güvenlik görevlileri, ben yaklaşırken başlarıyla selam verdiler.

"Majesteleri. Sizi bekliyor."

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Karşıma çıkan manzara beni olduğum yerde dondurdu. Annem pencerenin kenarındaki en sevdiği koltuğunda oturuyordu, öğleden sonra güneşi yüzüne vuruyordu; Addison ise birkaç metre ötede bir şövalenin başında duruyordu. İkisi de gülüyordu. Annemin diplomatik etkinliklerde kullandığı kibar, ezberlenmiş bir gülüş değildi bu. Gerçek bir gülüş.

Addison kapının sesini duyduğunda omzunun üzerinden baktı ve gözlerimiz buluştu. Üzerinde sade mavi bir elbise vardı, saçları dağınık bir topuz yapılmıştı ve içine bir boya fırçası sıkıştırılmıştı. Gülümsemesini bastırmaya çalışırken çok güzel görünüyordu.

Hemen bana doğru eğildi.

"Louis." Annem beni kapıda fark edip içeriye davet etti. "Gel, bize katıl. Bayan Cross ile konuşmaktan çok keyif alacağını düşünüyorum."

"Bunu neden söylüyorsunuz?" diye soruyorum, zaten onlara doğru yürüyordum.

Annem, "O da sanatı senin gibi görüyor. Bu çok ferahlatıcı," diyor.

"Öyle mi?" Annemin yanındaki sandalyeye oturup bacaklarımı uzatarak rahat bir pozisyona geçtim. "Peki Bayan Cross'un bu kadar etkileyici bulduğu şey tam olarak ne?"

Addison'ın gözleri eğlenceyle parlıyor, ama ifadesini profesyonel tutuyor. "Majestelerine sadece çalışma yöntemimi açıklıyordum. Fotoğraflardan çalışmaya kıyasla canlı çekimleri tercih ettiğimi anlatıyordum."

Annem, öğrendiklerini paylaşmaktan açıkça memnun bir şekilde, "Fotoğraflar insanları düzleştiriyor," diye ekliyor. "Bayan Cross, birinin nasıl hareket ettiğini, kimsenin izlemediğini düşündüğünde kendini nasıl tuttuğunu görmeli."

"İlginç bir teori." Addison'a başımı eğdim. "Ama fotoğrafların canlı performansların kaçırdığı bir gerçeği yakaladığını iddia edemez misiniz? Konunun kendini toparlama fırsatı bulamadan, donmuş, korumasız bir anı?"

Addison fırçasını bırakıp kollarını kavuşturdu. "Fotoğraflar saniyenin çok küçük bir bölümünü yakalar. Bu doğru değil. Bu bir kaza."

"Bazıları buna kendiliğindenlik derdi."

"Bazıları yanılıyor olabilir." Geri adım atmadan doğrudan gözlerime bakıyor. "Bir fotoğraf birini göz kırpması veya bir kelime söylemesi anında yakalıyor ve birdenbire, o kişi sonsuza dek öyle kalıyor. Bu, özneye karşı adil değil. Resim, bağlamı mümkün kılıyor. Tam resmi görmeyi sağlıyor."

"Yani, fotoğrafçılığın resimden daha aşağıda olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Farklı amaçlara hizmet ettiklerini söylüyorum." Fırçasını tekrar eline alıp tuvale döndü. "Fotoğraf belgelendirir. Resim yorumlar. Biri size birinin nasıl görüldüğünü gösterir. Diğeri size kim olduğunu gösterir."

Annem, aramızdaki konuşmayı zar zor gizlediği bir keyifle izliyor. Her kelimeyi, her bakışı adeta not aldığını görebiliyorum.

"Peki annem kim, Bayan Cross?" diye soruyorum tuvali işaret ederek. "Şimdiye kadar neleri yorumladınız?"

"Bu benimle resmini çizdiğim kişi arasında bir mesele." Bana bile bakmıyor. "Bitmiş halini hazır olduğunda göreceksiniz."

Annem gülerek, "O numarayı bana da denemişti," diyor. "Ön taslakları görmek istedim ama reddetti."

"Bu kişisel bir şey değil, Majesteleri. Bitmemiş işleri asla göstermem." Addison paletindeki renkleri özenle karıştırıyor. "Yarım kalmış fikirler yarım kalmış görüşlere yol açar. İnsanların tamamlanmış vizyonu görmesini tercih ederim."

Annem, "Değerini bilen bir kadın," diyor. "Buna hayranım."

"Ya da inatçı bir kadın," diye karşılık veriyorum.

Addison'ın dudakları seğirdi. "İkisi birbirini dışlamaz, Majesteleri."

Kendimi tutamadan gülüyorum ve annemin kaşları hafifçe kalkıyor. Onun önünde nadiren böyle gülüyorum.

"Söyleyin bakalım, Bayan Cross," diye öne eğilerek soruyorum, "sanatın rahatlatması mı yoksa meydan okuması mı gerektiğine inanıyorsunuz?"

"İkisi de. Hiçbiri." Tuvaline bir renk fırçası darbesi eklerken soruyu düşünüyor. "Sanat size bir şeyler hissettirmeli. Bu hissin rahatlatıcı mı yoksa zorlayıcı mı olduğu, sanatçıya değil, izleyiciye bağlıdır."

"Diplomatik bir yanıt."

"Gerçek bir cevap." Omuzunun üzerinden bana baktı. "Gerçi sanırım sizin dünyanızda diplomasi ve gerçek birbirini dışlayan kavramlar."

Annem gerçekten de burun çekiyor. Ondandır duyduğum en yakışsız ses bu.

"Haklısın," diyor çayından bir yudum alarak. "Çoğu insan bizim yanımızda kelimelerini çok dikkatli seçiyor. Bayan Cross ise unvanlardan hiç etkilenmiyor gibi görünüyor."

"Saygısızlık etmek istemedim, Majesteleri."

"Biliyorum, yapmadın. İşte bu yüzden bu durum ferahlatıcı." Annem fincanını bırakıp Addison'ı yeni bir ilgiyle incelemeye başladı. "Nerede eğitim aldınız, Bayan Cross?"

"Resmi olarak mı? Rhode Island Tasarım Okulu. Sonra Floransa'da bir yıl Rönesans teknikleri üzerine çalıştım." Addison, bu niteliklerin hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkiyor. "Ama bildiklerimin çoğunu kendi kendime öğrendim. Deneme yanılma yoluyla. Çok fazla hata yaptım."

"Bir sanatçıdan gelen bu tevazu," diyorum. "Bu nadir bir şey."

"Alçakgönüllülük değil. Dürüstlük." Fırçasını koyu mavi bir boyayla dolduruyor. "Size baştan beri ne yaptığını bildiğini söyleyen herkes yalan söylüyor. Sanat, bir şey işe yarayana kadar tekrar tekrar başarısız olmaktır."

"Bu çok yorucu geliyor."

"Öyle." Gözlerime bakıyor ve bir an fazla uzun süre bakışlarını üzerinde tutuyor. "Ama bir şey sonunda işe yaradığında, öncesindeki her başarısızlığa değer."

Aramızdaki hava gergin. Annem izliyor. İzlediğini biliyorum. Ama Addison'dan gözlerimi alamıyorum.

Annem sessizliği bozarak, "Pekâlâ," dedi, "sanırım bu öğleden sonra için yeterince felsefe yaptık. Bayan Cross, devam edelim mi?"

"Elbette, Majesteleri." Addison tuvaline geri döndü, o an oluştuğu kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Gitmeliyim. Ortaya çıktım, sohbete katıldım ve annemin yaptığı testi geçtim. Ama gitmek istemiyorum. Burada oturup Addison'ın çalışmasını izlemek, konsantre olurken başını nasıl yana eğdiğini izlemek, bir şeyler yolunda gitmediğinde alt dudağını nasıl ısırıldığını izlemek istiyorum.

"Çalışmanıza izin vermeliyim," diye duyurdum ayağa kalkarak. "Ama bu... öğretici oldu."

"Uğradığınıza sevindim." Annemin gülümsemesi anlamlıydı. "Belki Bayan Cross'un bir sonraki dersinde tekrar gelirsiniz."

"Belki."

Anneme selam verip eğildim, sonra Addison'a döndüm. O da kusursuz bir şekilde reverans yaptı, gözleri yere bakıyordu, tam bir profesyonel sanatçıydı.

"Majesteleri," diye mırıldandı.

"Bayan Cross."

Aptalca bir şey yapmadan önce, mesela ona dokunmadan, istediğim gibi gülümsemeden veya aklımdan geçen binlerce şeyden birini söylemeden önce oradan uzaklaşıyorum.

Kapı arkamdan kapanıyor ve derin bir nefes alıyorum. İyi gitti. İyiden de öte. Annem onu seviyor. Gerçekten seviyor, sadece tahammül etmiyor. Bunun bir anlamı olmalı.

Ofisime doğru geri dönerken zihnimde olasılıklar uçuşuyordu. Belki de bu düşündüğüm kadar imkansız değildi. Belki de görevimle kalbim arasında seçim yapmamı gerektirmeyen bir yol vardı.

Sonraki bir saat boyunca, tüm hafta boyunca biriken belge yığınınına odaklanmaya çalışıyorum. Ticaret anlaşmaları, diplomatik yazışmalar, konseyden gelen talepler. İmzalamam gereken yerleri imzalıyorum, paraf atmam gereken yerleri işaretliyorum, ama aklım sürekli Addison'a kayıyor. Annemle nasıl da dimdik durduğuna.

Kapı çalınca düşüncelerim bölündü.

"Gir," diye sesleniyorum, önümdeki belgeden başımı kaldırmadan.

Kapı hafif bir tık sesiyle açılıp kapanıyor. Başımı kaldırdığımda Tatiana'nın ofisimin içinde durduğunu görüyorum.

Vücudunun her kıvrımını saran, neredeyse göbeğine kadar inen dekoltesi kırmızı bir elbise giymiş. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, dudakları ise elbisenin rengine uygun boyanmış. Sanki bir öğleden sonra ziyareti için değil de, baştan çıkarıcı bir davet için giyinmiş gibi görünüyor.

"Prenses Tatiana." Kalemimi bıraktım ama ayağa kalkmadım. Ona oturması için yer teklif etmedim. "Bir toplantı planladığımı hatırlamıyorum."

"Yapmadın." Bana doğru yaklaştı, parmaklarını masamın kenarı boyunca gezdirdi. "Seninle konuşmak istedim. Özel olarak."

"Eğer konu etkinlik takvimiyle ilgiliyse—"

"Mesele program değil." Tam önümde duruyor, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın. Ağır. Bayıcı. "Röportajınızı izledim. Gizli haberi yalanladığınız röportajı."

"Ve?"

"Kimse sana inanmadı." Başını alışılmış bir sempatiyle yana eğdi. "Çok mutsuz görünüyordun Louis. Tuzağa düşmüştün. Herkes için apaçık ortada."

"Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

"Önemli olan şu ki, anlıyorum." Daha da yaklaşıyor. "Gençlik yıllarımızdan beri birbirimizi tanıyoruz. Aramızda her zaman bir bağ hissettim."

Az kalsın gülecektim. Bağlantı. Doğru.

"Tatiana—"

"Bitirmeme izin ver." Bakımlı elini kaldırıyor. "Biliyorum, bu düzenleme ikimizin de planladığı gibi değil. Ama işleri kolaylaştırabilirim. Senin için iyi olabilirim. Bana bir şans verirsen, beni sevmeyi bile öğrenebilirsin."

Onu sevmeyi öğren. Sanki aşk, pratikle kazanılabilen bir beceriymiş gibi. Sanki yıllarca, istediğim herhangi birine karşı sevgi hissedemediğimi kanıtlamakla uğraşmamışım gibi.

"Teklifiniz için teşekkür ederim," diyorum soğukkanlılıkla. "Ama ilgilenmiyorum."

Gözlerinde bir şey parıltıyor. Reddedilmeye alışkın değil. Tatiana gibi kadınlara hayatları boyunca hep "evet" denmiştir.

"Bunu henüz aklınızdan bile geçirmediniz."

"Buna ihtiyacım yok. Ne istediğimi biliyorum."

"O nedir?" Parfümünün yoğun kokusuyla daha da yaklaşıyor. "Çünkü bulunduğum yerden bakınca, hiç bilmiyormuş gibi görünüyorsunuz."

Ben cevap veremediğimden hareket etti. Hem de çok hızlı. Sandalyede kucığıma otururken bacağını benimkinin üzerinden geçirdi, elbisesi uyluklarına kadar sıyrıldı. Altında hiçbir şey giymediğini tiksintiyle fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" Sesim buz gibi.

"Nasıl görünüyor?" Dudaklarını benimkine bastırıyor.

Ona karşılık öpmüyorum. Koltuğun kolçaklarında, ellerim kolçaklarda, bu işin ne kadar kötü gittiğini anlamasını bekleyerek hareketsiz oturuyorum. Dudakları benimkine değiyor, herhangi bir tepki arıyor. Tepki alamayınca başka bir şey deniyor, ağzı çeneme doğru boynuma iniyor, kalçaları bana sürtünüyor.

Bir an sonra geri çekildi, yüzünde şaşkınlık vardı. Eli aramızdan kayarak kasıklarına bastırdı.

"Zor biri değilsin." Bana dik dik bakıyor. "Bir sorunun mu var?"

Gülüyorum. Bu kadının ne cüretkarlığı!

"Penisim ilgimi çektiğinde gayet iyi çalışıyor." Gözlerimi ondan ayırmadan, "Sen ilgi çekici değilsin," diyorum.

Yanakları kızardı. "Anlamıyorum. Sana her şeyimi sunuyorum. Ben ___"

"İstediğim bir şey değil." Ses tonumu hoş, neredeyse sıkılmış bir şekilde tutuyorum. "Çok güzelsin Tatiana. Eminim birçok erkek senin kendilerine böyle davranmandan çok mutlu olurdu. Ben onlardan biri değilim."

"Başka biri mi var?" Gözlerini kısarak sordu: "Diğer prenseslerden biriyle zaten birlikte oldun mu?"

"Özel hayatım sizi ilgilendirmez."

"Eğer senin karın olacaksam, evet."

"Sen benim karım olmayacaksın."

Sözler sert bir şekilde yere çarpıyor. Maskesi çatlıyor, altındaki incinmiş gurur ortaya çıkıyor. Öfke.

"Buna sen karar veremezsin." Sesi zehir gibi bir tona büründü. "Konsey bu ittifakı istiyor. Ailen de bu ittifakı istiyor. Sen de yapabileceğini mi sanıyorsun—"

Ofis kapım açılıyor.

Addison elinde katlanmış bir kağıt parçasıyla kapı aralığında duruyor.

Bir an için kimse kıpırdamıyor. Önce gözleri benimkilerle buluşuyor, etrafı inceliyor. Tatiana kucağımda oturuyor, elbisesi yukarı kalkmış, ruj izi boynumda. Sonra bakışları Tatiana'ya kayıyor, tamamen ilgisiz bir şekilde yavaşça aşağı ve yukarı doğru geziniyor.

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. En ufak bir kıpırtı bile yok.

Yavaş ve ölçülü adımlarla masama doğru yürüdü, gözleri tüm yol boyunca gözlerimden ayrılmadı. Sonra Tatiana'ya bir kez baktıktan sonra kağıdı dirseğimin yanına bıraktı.

"Annen benden bunu teslim etmemi istedi."

Sesi sakin, profesyonel. Sanki hayatında evrak işlerinden daha ilginç bir şey görmemiş gibi.

Arkasını dönüp tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Tatiana'yı kucağımdan o kadar sertçe ittim ki sendeledi ve masaya tutunarak dengesini sağladı. O dengesini yeniden kazanmadan ben çoktan ayağa kalkmıştım.

"Çıkmak."

Elbisesini düzeltti ve yüzü utançtan buruştu. "Yanlış yapıyorsunuz. Sizin için en iyi seçenek benim—"

"Bana saldırdın." Ona doğru bir adım attım, o da geri çekildi. "Davetsizce içeri girdin. Davetsizce üzerime tırmandın. Davetsizce beni öptün. Bu baştan çıkarma değil. Bu acınası bir durum."

Yüzü bembeyaz oldu.

"Bunu bir daha denersen, akşam yemeğinden önce Belcova'ya geri uçurulacaksın. Babana olanları aynen anlatacağım. Ve Avrupa'daki her kraliyet ailesinin Prenses Tatiana'nın kendisini istemeyen erkeklere kendini attığını bilmesini sağlayacağım." Daha yakına eğiliyorum. "Anladın mı?"

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde başını salladı.

“Çık buradan. Bir daha geri gelme.”

Kapıya doğru aceleyle koştu, topuklarının telaşlı tıkırtısı duyuldu. Kapı arkasından gürültüyle kapandı ve ben sessizce yalnız kaldım.

Addison'ı kovalayıp her şeyi açıklamak istiyorum ama yapamıyorum. Tatiana'nın ruj izi hâlâ boynumda ve personel her koridorda devriye geziyor.

Addison bana, Patterson'ın onu uyardığı şeyin ta kendisiymişim gibi, magazin gazetelerinin yarattığı karakterin gerçekmiş gibi baktı.

Sandalyeme iyice çöktüm ve avuçlarımı gözlerime bastırdım, ama yüzü aklımdan çıkmıyor. O korkunç boşluk beynime kazınmış durumda.

Addison'ı öfkeli, tutkulu, kıskanç ve neşeli gördüm ama onu hiç ifadesiz görmedim. Hiçbir tepki vermemesi beni her şeyden daha çok korkutuyor çünkü bu, benim ona layık olmadığımı çoktan düşündüğü anlamına geliyor.

Not, annemin antetli kağıdına yazılmış, bir kez katlanmış halde masamda duruyor. Yarınki programla veya akşam yemeği düzenlemelerindeki bir değişiklik ile ilgili, resmi ve önemsiz bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Kitabı alıp açtım ama annemin el yazısı değildi. Addison'ın el yazısıydı.

Dağınık el yazısıyla yazdığı ve çok sevdiğim altı kelime var.

SANA AŞIK OLDUM.

Kağıt elimde titriyor.

Portre çekiminden sonra bunu yapmış olmalı, annemden kırtasiye malzemelerini istemiş, bir bahane uydurmuş ve daha sonra teslim etmek üzere cebine atmış olmalı. Yazıya dökmüş ve duymayı çok istediğim kelimeleri bana vermiş. Ve muazzam bir cesaret gösterdikten sonra içeri girmiş ve kucağımda başka bir kadınla karşılaşmış.

Tekrar tekrar okudum.

O bana aşık, bu da hayalini kurduğum her şey demek.

Ama bir sorun var. Addison, her şeyi yok edebilecek güce sahip olduğumu düşünüyor, sanki o kullanılıp atılacak bir şeymiş gibi.

İki gün önce Louis'nin ofisine girdiğimde Tatiana'yı kırmızı elbisesi dizlerine kadar sıyrılmış halde onun üzerinde otururken buldum. Rujunun izleri boynuna ve yüzüne bulaşmıştı. Çıkıp gitmem gerekse de, ona yazdığım aşk mektubunu tek kelime etmeden teslim etmeye kararlıyım. O zamandan beri ondan uzak durdum. Doğu kanadından uzak durdum ve gece yarısı kulübeme gelen hafif tıkırtıları duymamış gibi davrandım.

Uyuyamıyorum. İştahım yok ve yakında teslim etmem gereken resimlerimi bitirmek çok zor. Yeterince iyi olmadığım bu korkunç hissin yok olması gerekiyor ama gidecek bir yeri yok. Nereye baksam onu ve yaşaması gereken hayatı düşünüyorum. Belki de en başta önerdiği gibi eve dönmeliyim.

Diğer ressamlarla birlikte lezzetli bir deniz ürünleri yemeğinden sonra, onunla karşılaşma ihtimaline karşı ana yoldan kaçınarak, bahçenin en uç köşesindeki en sevdiğim banka doğru uzun yoldan gidiyorum. Bu dolambaçlı yol on dakika daha sürüyor, ama on dakikalık huzur buna değer.

Konservatuvarın önünden geçerken, çardakın arkasından gelen, boğuk ama şüphesiz endişeli bir ses duydum.

Yürümeye devam etmeliyim çünkü içeride yaşanan her ne dram olursa olsun benimle hiçbir ilgisi yok. Zaten yeterince derdim var.

Ama sonra Tatiana'nın sesini duyuyorum ve ayaklarım hareket etmeyi bırakıyor.

“Denemeye çalıştım, Baba.” Sesi kalın ve titrek, sarayda süzülürken gördüğüm o zarif prensese hiç benzemiyor. “İstediğin her şeyi yaptım. Elbiseyi giydim, doğru şeyleri söyledim, ofisine gittim ve —” Sözü yarıda kesiliyor ve ardından gelen ses şüphesiz bir hıçkırık. “Beni istemiyor. Beni asla istemeyecek. Lütfen, eve dönmeme izin ver.”

Nefesim kesilerek kendimi duvara yasladım.

“Neyin tehlikede olduğunu biliyorum.” Şimdi ağlıyor. “Bu iş olmazsa ailemize ne olacağını biliyorum. Bana bin kere söyledin. Ama onu zorlayamam—” Bir an duraksadı. “Evet. Anlıyorum. Daha çok çabalayacağım.”

Telefon hattı kesiliyor, ya da belki telefonu kapatıyor ve titrek bir nefes aldığını duyuyorum. Sonra bir nefes daha. Sonra da, sanki zırhını yeniden birleştiriyormuş gibi, parça parça kendini toparlamasının sesini duyuyorum.

O beni kulak misafiri olurken yakalamadan önce, patikadan sessizce uzaklaşıyorum.

Dün gözlerini oymak istedim. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ istiyorum. Sevdığım adamın üzerine oturmuş, elbisesini yukarı çekmiş ve rujunun boynuna bulaşmış haldeydi. Ama o telefon görüşmesi, hiç istemediği bir role itilmiş, onu kullanılıp atılacak bir şeymiş gibi gören bir baba için performans sergileyen bir kadının konuşması gibiydi. Tatiana eve gönderilmemek için her şeyi yapacak, hatta Louis'i baştan çıkaracak. Ama yine de, onun hayatını gereğinden fazla zorlaştırdığım hissini silemiyorum.

İçinde bulunduğumuz bu durum onun yaptıklarını mazur göstermez, ama ondan nefret etmeyi daha da zorlaştırır. Bir yanımda bu yüzden ona kırgın.

Yolun sonunda güller lavantalarla karışıyor ve uçurum aşağıda denize doğru uzanıyor. Güneş batarken her yeri turuncu ve pembe tonlarına boyuyor. Normalde bu renkler bana neşe verir, ama şu anda hiçbir şeyde güzellik bulamıyorum.

En kötü yanı, öfkeyle dolu değilim. Kaybolmuş durumdayım. Ve böyle hissettiğimde, kafamdaki karmaşayı çözene kadar yalnız

başına çalışmam en iyisi. Pişman olacağım bir şey söylemek veya duygulara dayalı kararlar almak istemiyorum. Acı içinde söylenen sözlerin geri alınamayacağını öğrendim ve kanıyor diye öfkeyle saldıran biri olmayı reddediyorum.

Yani, Louis için yeterince iyi olmadığım hissiyle baş başa kaldım ve bunun canımı yakmasına izin verdim. Yaşanan her şeyi hissetmek ve işlemek için kendime alan tanıdım. Yeterli zaman geçmemiş gibi geliyor ama aynı zamanda sonsuzluk geçmiş gibi de hissediyorum. Ofisinden çıktığım zamanki halimden daha net bir aydınlanmaya ulaşamadım.

O öğleden sonra yaşananları tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Kraliçenin özel odasında durup, sanat ve hayat hakkında konuşurken onun resmini çizdim. Şakalarım güldü ve ailem hakkında sorular sordu. Çalışmalarım hakkında övgüler aldım ve benimle sohbet etmekten ne kadar keyif aldığını söyledi. O seansın ardından, Louis ile aramdaki bu imkansız gibi görünen şeyin aslında işe yarayabileceğini hissederek adeta uçarak çıktım. Annesini etkilemişim.

O kadar aptalca umutlanmışım ki, ondan bir kırtasiye kağıdı istedim. Sonra kalbimdeki en doğru altı kelimeyi yazdım.

ŞANA AŞIK OLDUM.

Kapısının altından bırakacaktım ama ofisinde olduğunu duyunca kendim teslim edeyim dedim. Sonra kucağında dans eden bir prensesle karşılaştım.

Dizlerimi göğsüme çekip, aşağıdaki kayalara çarpan dalgaları izliyorum. Nefesimi ritme uydurmaya çalışıyorum ama bu beni sakinleştirmiyor. Hiçbir şey sakinleştirmiyor. Meditasyon denedim, şarap içtim, yastığa bağırp çağırdım ve cildimi buruş buruş bırakan üç saatlik bir banyo yaptım.

Arkamdaki çakıllı yolda ayak sesleri yankılanıyor ve ben arkamı dönmüyorum. Kim olduğunu zaten biliyorum.

"Seni her yerde aradım." Sesi yorgun.

Umarım o da benim kadar mutsuzdur.

"Tebrikler." Gözlerimi sudan ayırmadan devam ediyorum.

Yaklaşıyor ve ben de adımlarını takip edip, her birini sayıyorum, ta ki benden birkaç adım ötede durana kadar. Ona bakmıyorum.

"Addison, lütfen benimle konuş."

Birkaç saniye sonra nihayet ona baktım ve hemen keşke bakmasaydım diye düşündüm. Şimdi bile, her şeyden sonra bile, içimdeki aptal bir parça ona doğru koşmak istiyor. Dağınık saçlarıyla perişan görünüyordu. Montclair'in veliaht prensi perişan haldeydi.

Elimi uzatıp saçlarını okşamak, yüzünü avuçlarımın içine almak ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum.

"Ne diyorsun?" Ses tonumu nötr tutuyorum, sanki neyden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi, oysa bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ne hissediyorsanız onu," diyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladım: "Ofisinize girdiğimde, belki de sizin için daha uygun birinin dışarıda olduğunu fark ettim."

Bir şey söylemek ister gibi derin bir nefes alıyor ama sözümü kesmek yerine devam etmeme izin veriyor.

"Sizi ikinizi yalnız görmek her şeyi sorgulamama neden oldu. Açıklamadan önce şunu söyleyeyim, biliyorum ki o bunu sizi tuzağa düşürmek veya şantaj yapmak için yaptı. Babasıyla konuştuğunu duydum."

Sözlerim üzerine çenesi kasıldı.

"Umarım bunu atlatabiliriz," diyorum hissizce. "Bir kez olsun mümkün olduğunu düşünmüştük, ama şimdi..."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Her şeyi sorguluyorum."

Dinlerken yüzünde yumuşak bir ifadeyle beni izliyor. Bir an bile kendini savunmaya ya da sözümü kesmeye çalışmıyor. Ağzımdan çıkan her kelimayı dikkatle dinliyor.

"Herkes senin Tatiana ile birlikte olmanı istiyor, Louis. Ben *asla* senin olarak kabul edilmeyeceğim."

Dalgaların aşağıda çarpışması eşliğinde aramızda sessizlik hüküm sürüyor. En az beş dakika geçiyor.

"Düşüncelerinizi dile getirdiniz mi?" Sesi küçümseyici değil, nazik ve sabırlı. Gerçekten de fikirlerimi tamamlayıp tamamlamadığımı

soruyor. Çoğu erkek bunu önemsemez.

Titrek bir nefes alıyorum. "Evet."

Bana doğru yaklaşıyor, istersem geri çekilmem için bana zaman veriyor. Geri çekilmiyorum. Yanıma oturuyor, vücudunu tamamen bana çeviriyor. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok zgnm."

"Bu senin suçun değil."

"Tatiana ofisime girdi ve gizli haberi gündeme getirdi, tuzağa düştüğümü bildiğini söyledi ve işleri kolaylaştırmayı teklif etti. Eğer tacı ona veririm, ne istersem yapmaya hazır."

Parmak ucu koluma değdi ve tüylerim diken diken oldu. Durakladı ve ifadesinde bir değişiklik oldu. "Ofisimde güvenlik amacıyla kameralar var. Görüntüleri yetkililere teslim ettim ve tacizden dolayı şikayette bulundum. Tatiana benim eşim olacağını, evleneceğimizi, belediyenin zaten karar verdiğini söyledi. Bunu test etmek istiyorum."

Ona bakıyorum.

"Yaptığı şey tahammül edilemez bir suç. Prenses olsun ya da olmasın, hiç kimsenin bana karşı böyle davranmasına ve bunun sonuçsuz kalmasına izin vermeyeceğim."

"Peki, ona ne olacak?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Konsey için ne kadar zorlaştırırsam o kadar iyi."

Derin bir nefes verdim, onu görmezden geldiğim için duyduğum suçluluk duygusu içimi kapladı. "Kimsenin bunu yaşamak zorunda kalmaması gerekir."

"Artık yeter," diyor.

Cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardığında, bunun annesinin kırtasiye kağıdına yazdığım not olduğunu fark ediyorum. Kağıdı dikkatlice açıyor ve gözlerim el yazımı inceliyor.

SANA AşIK OLDUM.

"Bunu konuşmamız gerek," diyor, parmaklarıyla vurarak. "Son iki günde bunu yüz kere okudum. Umudumu kaybetmeye başladığım her seferinde okudum. Çünkü"—sesi titriyor—"ben de sana aşık oldum, Addison."

Bu konuşmayı tam da bu anda beklemiyordum.

"Sana o kadar aşığım ki, seninle birlikte olma şansı için her şeyi riske atmaya hazırım," diye itiraf ediyor.

Montclair'in veliaht prensi karşımda oturuyor ve aynı şeyi hissettiğini doğruluyor, ama beynim bu sözleri algılayamıyor.

"Kendimi paramparça olmuş sanıyordum," diye devam ediyor. "Başka birine karşı böyle hissetme yeteneğine sahip olmadığımı düşünüyordum. Sonra seninle tanıştım ve her şey değişti."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve o uzanıp onları sildi.

"Sensiz bir hayatı hayal edemiyorum," diyor, sanki buna inanmamı istiyormuş gibi. "Seni görmemek korkunçtu."

Kollarımı onun etrafına sarıyorum ve o da beni sıkıca kucaklıyor.

"Ben çok üzgünüm."

"Lütfen özür dilemeyin," diyor.

Kurduğum tüm şüpheler ve duvarlar yerle bir oluyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor. Öpüşme dağınık ve gözyaşlarımdan gelen tuz gibi bir tadı var. O, tüm enerjisini o ana veriyor. Elleri saçlarımin arasına dolanıyor ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekiyor. Gömleğine tutunuyorum, bırakırsam uçup gidecekmiş gibi hissediyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de gülümsüyoruz.

"Sonsuza dek seninle olmak istiyorum," diye fısıldadı, alnını alnıma yaslayarak.

Gülmem kaçtı. "Bunu çok isterdim."

"Öyle mi?" Sesi hem ham hem de umut dolu.

"Evet." Gömleğini daha sıkı kavradım. "Sensiz doğru düzgün düşünemiyorum. Kendimi korumaya çalışıyorum ama imkansız."

"Farkındayım," diyor yüzümü avuçlarının içine alarak. "En çok acı veren şey, beni kendinden uzaklaştırabilecek güce sahip olduğunu bilmek."

Bu bir soru değil. Ses tonundan yıllarca yanlış değerlendirilmenin acısını duyabiliyorum.

"Bunu iyi idare edemiyordum. Düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı," diye fısıldadım. "Onu kucağında gördüğümde, aramızdaki her türlü korku ve güvensizlik içime doldu. Patterson'ın bana verdiği her uyarı, her magazin haberi ve kafamdaki her ses, aramızda gerçek bir şey olabileceğine inanmanın ne kadar

aptalca olduğunu söylüyordu. Senin için bir prenses olmak daha kolay olurdu."

Kaşları çatıldı. "Kafanızdaki o sesler sussun artık. Ben sadece seni istiyorum. Addison, senin karım olmanı istiyorum. Seninle birlikte bir aile kurmak, bir köpek edinmek ve Montclair'i yönetmek istiyorum. Benim için en iyisinin ne olduğunu benden başka kimse bilemez. Seni seçiyorum."

"Ben de seni seçiyorum," diyorum, tüm bunları ben de istiyorum.

Gözlerime baktı. "Eğer bunu yapacaksak—gerçekten yapacaksak—sorunlarımızdan kaçamazsın. Bana açıklama yapma şansı vermelisin, ama bil ki sahip olduklarımızı hiçbir şey için asla feda etmem. Ne Tatiana için, ne ailem için, ne de taç için."

Zorlukla yutkunuyorum. "Korkuyorum, Louis. Daha önce kimseyi bu kadar yakına sokmadım ve kaybedecek çok şey var."

"Biliyorum." Alnını benimkine dayadı. "Ama başkasıyla güvende olmaktansa seninle birlikteyken korkmayı tercih ederim."

"Bu ya birinin bana söylediği en romantik şey ya da en aptalca şey."

Gülerek, "Muhtemelen ikisi de." dedi.

Kollarımı boynuna doladım. "Tekrar paniklemeyeceğime söz veremem. Bu çok fazla. Kendimi kaybetmeden ve kafamı kurcalamadan önce açıklamayı dinlemeye çalışacağım."

"Tek istediğim bu." Beni öpüyor. "Ve bir daha asla hislerimden şüphe duymana sebep olmayacak şekilde davranmaya çalışacağım."

Sözlerindeki incelik beni ağlatmak istiyor.

Sesi birdenbire değişiyor, dikkatimi çeken bir kararlılıkla, "Eğer konsey beni başka biriyle birlikte olmaya zorlamaya çalışırsa, bundan vazgeçmeye hazırım," diyor.

Gözlerimi kırpıyorum. "Louis—"

"Ciddi söylüyorum." Gözlerimi dikti ve gözlerinde hiçbir tereddüt, hiçbir şüphe, sadece mutlak bir kesinlik vardı. "Tacı, sarayı ve gücü bırakacağım. New York'a taşınacağım ve metro kullanmayı öğreneceğim. Sensiz bunların hiçbir önemi yok."

Başımı sallıyorum. "Yapamazsın."

"Yapabilirim." diye sırtıyor. "Bütün hayatımı yapmam gerekeni yaparak ve olmam gereken kişi olarak geçirdim. Ve berbat bir

haldeydim, Addison. İim boştu. Sadece rutin işleri yapıyordum."

"Ama ta—"

"Bu sadece bir unvan." Sanki bir krallıktan değil de bir saatten bahsediyormuş gibi omuz silkti. "Saray sadece bir bina. Paylaşacak biri olmadan hiçbir anlamı yok." Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. " *Seninle* paylaşmadan. Tek seçenek sensin."

Bunun büyüklüğü neredeyse dayanılmaz.

"Louis..." Söyleyecek sözüm yok çünkü hiç kimse beni her şeyini feda edecek kadar sevmeydi. "Hayatından vazgeçmeni istemiyorum. İstediyim bu değil."

"Konseyin de istediği bu değil. Blöflerini ortaya çıkaracağım, hazır ol." Avucunu yanağıma bastırdı. "Ama bil ki, son an geldiğinde ve benden seçim yapmam istendiğinde, sen olacaksın. Her zaman. Tereddütsüz. Bu yüzden lütfen o lanet yarışmayı kazan ve kal."

Dokunuşuna yaslandım ve gözlerimi kapattım, bunun içime işlemesine izin verdim. Bu adam benim için yüzyıllardır süregelen mirastan, aile beklentilerinden, bildiği her şeyden vazgeçecekti.

"Yani, oyuna devam mı edeceğiz?" diye soruyorum.

"Evet." Alnımdan öpüyor. "Ve kazanmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Geri çekilip yüzümü inceliyor ve ifadesinde bir değişiklik oluyor. Yoğunluk yerini daha sıcak bir şeye bırakıyor. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor.

Bu akşam ne yapıyorsun?

Çevremdeki enerji değişiyor ve her şey buraya geldiğim zamanki kadar ağır gelmiyor.

"Bilmiyorum. Bir yandan prenesten intikam almayı planlarken bir yandan da bir kase dondurma yemeyi düşünüyordum."

"Kötü adamın doğuş öyküsüne benziyor," diyor gülerek. "Planlarını iptal et. Seni bir yere götürüyorum." Parmak boğumlarıma bir öpücük konduruyor.

"Böylece?"

Gözleri sıcacık, yaramaz ve sevgi dolu. "Seni özledim."

Bana krallığını benim için feda edeceğini söyleyen bu adama bakıyorum. Acılarıma ortak olan ve sabırla yaklaşan bu adama. Aşk

mektubumu, beni bulmasını sağlayan bir pusula gibi cebinde taşıyan bu adama.

"Ben de seni çok özledim," dedim ona. "Hem de çok."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Öyleyse gel benimle."

Gölgelerin arasından saraya doğru geri dönüyoruz. Dışarıda hiçbir şey değişmedi. İlişkimiz hâlâ gizli ve yasak, ama aramızdaki her şey değişti.

Louis beni daha önce hiç keşfetmediğim bir bölümden geçiriyor. Saraydan uzaklaştıkça yol daralıyor. Bakımlı bahçeler, yüzyıllarca süren rüzgarın büktüğü yabani otlar ve sarmaşıklarla açılıyor. Ay ışığı dalların arasından süzülerek ayaklarımızın altındaki toprağa gümüş rengi bir parıltı saçıyor.

"Beni gece vakti ormana götürmenizden endişelenmeli miyim?" diye soruyorum.

"Çok korktum," diyor, elini uzatıp beni kendine doğru çekiyor. Yürürken parmaklarımız birbirine kenetleniyor ve elinin benimkinden ne kadar büyük olduğunu çok seviyorum. "Prens meselesi bir kılıf."

"Bu da cazibesini açıklıyor. Tam bir Ted Bundy tarzı."

Gülüyor ve başparmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

En az yirmi dakikadır yürüyoruz. Yokuş aşağı inişten dolayı baldırlarım yanmaya başlamıştı ki, suyun hafif şırıltısını duydum. Attığımız her adımla sesler daha da yükseliyordu, ta ki sarkık sarmaşıkların oluşturduğu bir perdenin arasından geçene kadar.

Ay ışığı altında neredeyse parıldayan bir havuza, bir kaya yüzeyinden aşağıya doğru akan şelaleyi görünce nefesim kesiliyor. Su o kadar berrak ki, dibindeki pürüzsüz taşları görebiliyorum. Hava ıslak toprak ve çiçek kokuyor. Ateşböcekleri tembelce kenarlarda

dolaşıyor, yanıp sönüyorlar, sanki evren bizim için yıldızları saçmış gibi.

"Vay canına," diye fısıldadım etrafa bakarak. "Burası adeta bir peri masalı gibi."

"Evet, öyle. Burayı on iki yaşındayken buldum." Yanımda duruyor, suya değil de yüzüme bakıyor. "Ailemden saklanıyordum ve ormanda kayboldum. Sonunda buraya geldim ve üç saat boyunca o kayanın üzerinde oturup şelaleyi izledim."

"Bunu başka bilen var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Sadece ben." Duraksıyor. "Bir de sen."

Burası onun sığınaklarından bir diğeri. Bana doğru dönüyor ve çenesinin açısını incelemekten kendimi alamıyorum.

"Bunların hepsini sizinle paylaşmak istiyorum."

Bunun bende yarattığı etkiyi kelimelerle ifade edemiyorum, bu yüzden onun yerine onu öpüyorum. Elleri yüzümü kavıyor ve sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi beni öpüyor. Belki bu gece gerçekten de öyle olur.

Ayrıldığımızda gülümsüyor. "Yüzebiliyor musun?"

"Evet."

"Bana katılmak ister misin?" diye soruyor, tişörtünü başından çıkarıp yakındaki bir kayaya fırlatırken.

Gözlerim vücudunda gezinirken yutkundum, ağzım tamamen kurudu. "Ben, şey... evet."

Ay ışığı, karnındaki kasların, omuzlarındaki belirginliğin ve o mükemmel V şekline doğru uzanan koyu saç tutamının üzerinden geçiyor.

"Beğendiğin bir şey gördün mü?" diye soruyor, bana dik dik baktığımı fark ederek.

"Yeterli." diye sııttım.

Ayakkabılarını çıkarıyor. "Bunu söylediğini unutmayacağım."

Sıradaki adımda pantolonunu çıkarıyor. Yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum çünkü ereksiyon halinde ve bana sanki tek çare benmişim gibi bakıyor.

"Sıra sende, Addison."

Gözlerimi ondan ayırmadan elbisemin etek ucuna uzanıp tek bir hareketle başımdan geçirdim. Sütyen takmamıştım ve yüz ifadesinin

bir anda kendini beğenmişlikten açlığa dönüştüğünü izledim. Başparmaklarımı külotuma takıp aşağı doğru kaydurdım ve göz temasını kesmeden dışarı çıktım.

"Şah mat," diyorum.

"Siktir." Kelime boğuk bir şekilde çıktı ağzından. "Sen—"

"Yeterli?"

İki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp, nefesimi kesecek kadar sert bir öpücük kondurdu. "Muhteşemsin," dedi.

Elleri her yerimde—belimde, kalçalarımnda, göğüslerimi avuçluyor, sanki önce hangi bölgeye dokunmak istediğine karar veremiyor. Ona doğru bastırıyorum ve vücudunun uzunluğunu karnımda hissediyorum.

"Atla içeri," diye fısıldadı ağzıma doğru. "Su sıcak."

"Aynı anda mı?"

Geri çekilip elimi tuttu. "Üçüncüye kadar sayalım."

"Bir, iki, üç," diyorum.

Koşarak, atlayarak, el ele tutuşarak yola koyuluyoruz.

Havuzda suya düştük ve Louis, yüzeye çıkıp kahkahalar atarak ve nefes nefese kalana kadar beni bırakmadı. Su sıcaktı ve suda yüzerken vücudum gevşedi.

Louis'nin ellerinden biri beni kavradı ve dudaklarımız birleşti. Kollarım onun boynuna dolandı ve böyle olduğumuzda, dünya ve onunla birlikte gelen her şey milyonlarca mil uzakta gibi geldi.

"İşte bu. Biz. Çok güzel hissettiriyor." Gözlerine bakıyorum. "Bütün hayatımı bağımsız olmak üzerine kurdum. Sanatım, kariyerim, kimliğim. Hiçbiri başka birine ihtiyaç duymadı. Ve şimdi seni tanımadan önceki halime geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Bu beni dehşete düşürüyor."

Suyun altında başparmaklarıyla kalça kemiklerimin üzerinde daireler çiziyor.

"Beni neyin korkuttuğunu bilmek ister misin?" diye soruyor.

İhtiyaç sahibi.

"Seni hayal kırıklığına uğratacağım. Benim için her şeyden vazgeçeceksin ve ben seni bundan sonra gelecek felaketlerden koruyamayacağım. Ailem, belediye meclisi, basın—seni yok etmeye

çalışabilirler. Yanlış bir şey yaptığın için değil, onların benim için planladıkları kişi olmadığın için."

"Neye onay verdiğimi biliyorum," diyorum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp yukarı doğru kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Her yerde peşimden gelen bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamalısın. Koşulsuz ve sorunsuz bir şekilde sana her şeyi verebilecek birini hak ediyorsun. Benimle birlikte olmak seni hedef haline getiriyor, Addison. Çoğu insan bunu kaldıramaz."

Bileklerini kavradım. "Ben çoğu insan gibi değilim."

"Her şeyinizi kaybetmeniz bile mi?"

"Yine de." Yavaşça nefesimi veriyorum. "Muhteşem bir hikaye olacak."

"Hikaye için her şey, değil mi?" diyor göz kırparak.

"Macera için her şey," diyorum ona. "Seninle birlikte olmak için her şey."

Beni öpüyor ve bu sefer çok daha yavaş, sanki ağzımın şeklini ve dilimin tadını ezberlemeye çalışıyor gibi. Ona karşı eriyorum. Sıcak su etrafımızda dönüyor ve içten dışa doğru bir sıcaklık hissediyorum.

Ağzı çenemden boynuma doğru kayıyor ve ben de başımı geriye doğru eğerek ona erişim izni veriyorum. Louis öpüyor, emiyor ve tenimi hafifçe ısıtıyor, ta ki neredeyse ona karşı kıvranana kadar.

"Louis."

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum." Aşağıya doğru iniyor, köprücük kemiğimi ve ardından göğsümün dolgunluğunu öpüyor. "Sanki benimmişim gibi."

"Böyle olmanı istiyorum."

"Benim."

Ağzı meme ucumu kavradı ve nefesim kesildi, parmaklarım omuzlarına saplandı. Yalnız kaldığımızda her şey daha yoğun geliyor. Louis daha sertçe emdi ve ben parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken inledim.

"O sesi," diye inledi tenime doğru. "Tekrar duymak istiyorum."

Diğer göğsüme geçiyor ve sürtünme arzusuyla ona sürtünene kadar beni tahrik ediyor. Louis beni havuzun kenarına, kayaların su yüzeyinin üzerinde doğal bir raf oluşturduğu yere doğru

yönlendiriyor. Beni üzerine kaldırıyor, böylece dizlerim suya değecek şekilde oturuyorum. Bacaklarımın arasında duruyor ve gözlerinde şehvetle bana bakıyor.

"Senin gibisini daha önce hiç tanımadım." Islak saçlarımı yüzümden çekti.

"Ben de görmedim."

Onu kendime doğru çekip öpüyorum ve o da isteyerek geliyor, bir eli kalçamın yanındaki kayaya dayanmış, diğer eli bacaklarımın arasına kayıyor. Parmakları bana ulaştığında, ıslak ve istekliyim.

"Her zaman bana hazırsın," diyor öpüşmeler arasında dudaklarıma doğru.

"Bunu çok seviyorsun."

"Kahretsin, evet," diye itiraf ediyor.

Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, baskıyı artırıyor ve yüzüme büyük bir dikkatle bakıyor. Gözlerimi açık tutmaya ve onunla birlikte olmaya çalışıyorum ama hisler çok yoğun. Şelalenin sesi, çaresiz nefeslerimden başka her şeyi bastırıyor.

"Seni tatmak istiyorum," diyor, kalçamı kenara doğru çekerek. "Lütfen."

"Evet."

O bacaklarımı aralarken ellerimin üzerine yaslanıyorum. Dilinin ilk dokunuşu kalçalarımı kayadan kaldırıyor ve o da sanki en sevdiği şeymişim gibi inliyor. Parmaklarım ıslak saçlarının arasında dolanıyor çünkü o beni parçalara ayırırken tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Bilinçli davranıyor, beni neyin nefes nefese bıraktığını ve uyluklarımın titremesine neden olduğunu biliyor. Dilini klitorisime yaslayıp etrafında daireler çizmeye başladığında, yankılanacak kadar yüksek sesle inliyorum. Bir eli iç uyluğumu kavrayıp beni daha da açarken, diğer eli iki parmağını içeri sokup öne doğru kıvrıyor.

"Louis." Adı adeta bir dua gibi ağızımdan çıkıyor.

O da karşılık olarak klitorisimi ağzına alıp emmeye başlıyor. Parmaklarının ve dilinin birleşimi beni mahvediyor ve çok hızlı bir şekilde orgazm oluyorum, karnımın alt kısmında baskı artıyor.

"Tadın inanılmaz lezzetli," diye mırıldanıyor bana doğru, sonra da dudakları acımasızca tekrar dudaklarıma yapışıyor.

Ona aşağıdan bakıyorum çünkü bunu sonsuza dek hatırlamak istiyorum. Montclair'in veliaht prensi suda diz çökmüş, tamamen benim zevkime odaklanmış. Ay ışığı ıslak saç tellerini aydınlatıyor. Başını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor ve anın samimiyeti beni doruk noktasına ulaştırıyor.

Orgazm tüm vücudumu sarsıyor ve vücudum titrerken onun adını haykırıyorum. O da yavaş yavaş sakinleşirken dokunuşlarını yumuşatarak, iç bacaklarıma hafif öpücükler kondurarak beni rahatlatıyor.

"Buraya gel," diye zar zor söyleyebildim, hâlâ nefes nefese.

Vücuduma tırmanıp beni derinden öpüyor, dilinde kendi tadımı hissediyorum. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime daha da yaklaştırıyorum, her yerimde onu hissetmek istiyorum.

Elimi aramızdan geçirip onu sert ve hazır halde buldum. "İçimde sana ihtiyacım var."

Giriş kapımın önüne yerleşiyor ve alnını alnıma dayayarak bir an duruyor. "Sen benimsin."

"Ben seninim."

"Evet, kesinlikle öylesin." İçeri giriyor ve ikimiz de bu bağlantının verdiği rahatlıkla nefesimizi tutuyoruz.

O beni dolduruyor ve bir anlığına birlikte nefes alıyoruz. Hareket etmeye başladığında ise her şey kayboluyor.

Onun hamleleri derin ve ben her anın tadını çıkarıyorum—sırtımın altındaki sıcak, pürüzsüz kaya; tenimde gece havası; üzerimdeki ağırlığı. Bacaklarımı beline doluyorum ve onu daha derine çekiyorum.

"Kendimi çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi boynuma doğru. "Çok, çok iyi. Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Hızını artırdıkça tırnaklarımı omuzlarına saplıyorum. Açık mükemmel ve her itiş beni yıldızları görmeye iten noktaya isabet ediyor. Ağzından gelen aşırı hassasiyetle tekrar yükselmeye başlıyorum.

"Tam orada," diye nefes nefese kaldım o beni becerirken. "Devam et."

Hissettiğim şey çok yoğun ve onun altında titriyorum, tam sınırdayım.

"Bırak beni." Nefesini veriyor.

Orgazm ilkinden daha şiddetli bir şekilde beni sarsıyor. Penisinin etrafını sıkıca kavıyorum ve o inliyor, ritmi yavaşlıyor. Birkaç derin vuruştan sonra Louis penisini sonuna kadar içime gömüyor, beni tamamen doldururken içimde nabız gibi atıyor.

O içimde kalırken nefes nefese kalıyoruz. Hareket etmesini istemiyorum. Sadece ikimizin olduğu bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Sonunda geri çekiliyor ve aramızdaki yere bakıyor. Kalın ve beyaz sıvısının tenime damlayarak benden çıkışını izliyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Sana bak."

Dirseklerimin üzerine yaslanıp, yaptığımız şeyin kanıtını hayranlıkla izlememi sağlıyorum. Beni sahiplenmesinin kanıtını. Kendimi savunmasız hissetmek yerine, güçlü hissediyorum.

"Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor," diyor sesi boğuk bir şekilde. "İçimde olmanı."

Kayalığın üzerinde yanıma uzanıp beni göğsüne çekerken tek yapabildiğim gülümsemek. Ateş böcekleri karanlığın içinde süzülüyor ve birkaç dakika boyunca birlikte var oluyoruz, kalp atışlarımız yavaşlıyor.

"Ya beni hamile bırakırsan?" diye sessizce soruyorum, başımı onun göğsüne yaslayarak.

Parmakları omzumda desenler çiziyor. "Bunu ister misin?"

"Evet, ama bu beni aynı zamanda tedirgin de ediyor." Ona daha da yaklaşıyorum. "İçimde bir türlü atamadığım bir his var, sanki zamanımız tükeniyor gibi."

Bir an sessiz kalıyor. "Yanılmıyorsunuz. Konsey yeniden toparlanıyor. Tatiana olayından sonra başka bir plan üzerinde çalışıyorlar."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Koridorlarda daha fazla personel olduğunu fark ettim. Programım her zamankinden daha sıkı bir şekilde yönetiliyor. Gözleniyorum." Başparmağıyla yanağıma dokundu. "Bu satranç, Addison, biz de taşlarız. Şu anda onların bir sonraki hamlesini göremiyorum."

"Bu beni rahatsız ediyor," diye itiraf ediyorum.

"Ben de." Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Ne planlıyorlarsa planlasınlar, ne

olursa olsun, seni seiyorurur. Seni her zaman seçeceğim."

"Ya işler karışırsa?"

"Bununla ilgili endişeyi zamanı geldiğinde ele alacağız. O zamana kadar sessiz kalıp onların planını çözmeye çalışacağız."

Tartışmak istiyorum ama duygusal olarak çok yorgunurur, bu yüzden başımı onun göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum.

Bir an sessiz kalıyor ve bir karar vermeye çalıştığını hissedebiliyorum.

"Size söylemek istediğim başka bir şey daha var," diyor. "Bunu yakın ailem ve belediye meclisi dışında kimse bilmiyor."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne oldu?"

"Babam hasta." Kelimeler ağır bir şekilde ağzından dklyor. "Kanser. Üç ay önce teşhis konuldu."

Nefesim kesildi. "Louis..."

"Tedavi olmayı reddediyor." enesi kasılıyor. "Barıştığını söylüyor. Bir kralın, kaybedeceği bir savaşı ne zaman bırakması gerektiğini bilmesi gerektiğini söylüyor."

"Ne kadar süresi kaldı?"

"Emin değiller. Onu kemoterapi yapmaya ikna etmeye çalışıyorum. Emrimizde en iyi doktorlar var." Gökyüzüne bakıyor. "İşte bu yüzden konsey bu kadar çok baskı yapıyor. İşte bu yüzden annem, onun yerini doldurabilecek bir kadınla evlenmemi görmek için can atıyor. Bu ittifaklar veya gelenekle ilgili değil. Babam, lmeden önce mirasımızın devam edeceğini bilerek, benim yerleşmemi istiyor. Mecbururur ama bu yükü sana vermek istemiyorum."

Ona daha da yaklaştım ve onu biraz daha sıkıca kucakladım.

Louis sözlerine şöyle devam ediyor: "Hâlâ bunu atlatabilir ve ülkemize yirmi yıl daha hizmet edebilir. Rol yapmada çok iyi. Ama olaylardan sonra ne kadar yorgun olduğunu görüyorum ve onu mutlu etmek istiyorum."

"ok zgnm," diye fısıldadım. "Ne kadar yalnız hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Teşekkür ederim. Bunu sadece durumun ne kadar vahim olduğunu anlamanız için paylaşıyorum. Babamın dileğini yerine getirmek istiyorsam, süre çok kısıtlı." Başını çevirip bana baktı.

"Sadece konsey ile savaşmıyorum, Addison. Görünmez bir zamanla da savaşıyorum."

Başparmağıyla yanağımlı okşadı.

"Louis..."

"Onunla tanışmanı istiyorum. Gerçek seni, pozisyon için yarışan sanatçı kimliğini değil." Bir an duraksıyor. "Babam iyi bir adam ve sen insanları en ham halleriyle görüyorsun. Bu da seni böylesine parlak bir sanatçı yapıyor. Ve saçmalıkları aşan bir kelime ustalığının var. Belki de ona başka hiç kimsenin ulaşamayacağı bir şekilde ulaşabilirsin."

Ne söylememi istersiniz?

"Ona, senin bildiğini belli etmeden savaşmak istemesini sağlayan bir şey var." Nefesini veriyor. "Ölümü kabullenmenin asil bir şey olduğuna, bir kralın ne zaman zarıfçe teslim olması gerektiğini bilmesi gerektiğine kendini inandırmış. Ama o sadece kral değil; o benim babam. Ve onu henüz kaybetmeye hazır değilim."

"Kral olmaya hazır hissediyor musun?" diye soruyorum.

"Gerekirse hizmet etmeye hazırım. Ama yakında olması gerekmiyor. Onun işi henüz bitmedi."

"Pekala. Onunla görüşmem için bana biraz zaman ayarlayabilir misin?"

Başını salladı ve ben de göğsüne bir öpücük kondurdum.

"Söz veremem ama elimden geleni yapacağım."

Yıldız takımları değişene kadar orada uzanıyoruz. Yorgun olmam gerekirdi ama yıllardır olduğumdan daha uyanık hissediyorum.

"Geri dönmeliyiz," diyor alnıma bir öpücük kondurarak. "Birileri gittiğini fark etmeden önce."

"Prens şafak vakti kendi sarayına gizlice giriyor." Sırıttım. "Skandal!"

"Hiçbir fikriniz yok."

Beni yukarı çekiyor ve kayaların üzerinden kıyafetlerimizi topluyoruz. El ele tutuşarak, acele etmeden ormanın içinden geri yürüyoruz. Sessizlik rahatlatıcı, bu gece paylaştığımız her şeyle ve henüz paylaşacağımız her şeyle dolu.

Bahçenin kenarına vardığımızda, beni bir çitin arkasına çekip tekrar öptü. Öpüşü çok çaresiz ve muhtaççaydı ve birdenbire gecenin bitmesini istemedim.

"En kısa zamanda seni görmeye çalışacağım," diyor dudaklarımın arasından.

"Ben bekliyor olacağım."

Geri çekilip sırttı. "Ah, bir de Addison?"

"Evet?"

"Satranç tahtasında sıra sende."

Gülümsedim. "Biliyorum."

"Güzel." Bu sefer hızlıca bir öpücük daha alıyor. "Bir iyilik kazanmak üzereyim, o yüzden dikkatli oyna."

Kendimi zorlayarak ondan uzaklaştım ve arkama baktığımda, bana alaycı bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Kulübeme doğru ilerlerken tek yapabildiğim gülümsemek oldu.

Geri dönmeden önce, patika üzerinde Tatiana'yla karşılaştım. Ay ışığında yüzü okunmaz haldeydi, ama sesi buz gibiydi.

"Benim adamımdan uzak dur," diye uyarıyor beni.

Yürümeyi bıraktım, yüzünü çakıllara çarpmaya hazırdım. Ama bunun yerine, daha olgun davranıp kulübeme doğru yürümeye devam ettim.

Kapı arkamdan tık diye kapanıyor ve ben de kapıya yaslanıp geceyi tekrar tekrar düşünüyorum. Her şeyi değiştirebilecek yarışmaya bir haftadan az bir süre kaldı.

Kapıyı itip duşa doğru yöneldim, aklım Tatiana'nın patikadaki uyarısına geri dönmüştü.

Louis onun eve gönderileceğini söylememiş miydi?

kaldı Her şeyi değiştirecek yarışmaya bir haftadan az . Gizli bakışlarla uzun uzun sohbet ediyoruz.

Addison'ı koridorda her gördüğümde, ona bakmamaya, gülümsememeye veya odanın diğer ucuna geçip onu istediğim gibi kollarıma çekmemeye kendimi hatırlatıyorum. Yarışma bitene kadar dikkatli olmaya karar verdik ve bu da onun, benim umursamadığım bir pozisyon için yarışan başka bir sanatçymış gibi davranmak anlamına geliyor.

Babamın asistanı her zamankinden daha fazla peşimde dolanıyor, garip anlarda ortaya çıkıp programımla ilgili sorular soruyor veya unutmadığım toplantıları hatırlatıyor. Konsey bu hafta tek bir notla halledilebilecek konular hakkında üç ayrı bilgilendirme istedi. Bu bana onların beni izleyip beklediklerini, bir sonraki planımın ne olduğunu anlamaya çalıştıklarını gösteriyor. Bırakın izlesinler, çünkü benim neler hazırladığımı göremeyecekler.

Değerlendirme, Henri Beaumont'un eserlerinin onlarca yıldır sergilendiği aynı büyük galeride yapılacak. Delphine, onun yarattığı her şeyi bulmama yardımcı olmak için bir haftadır arşivleri inceliyor, ancak henüz bir haber alamadım.

On adet şövale yarım daire şeklinde dizilmiş, her birinin üzeri altındaki resimleri gizlemek için beyaz kumaşlarla örtülmüştür.

Sanatçılar ortada görünmemektedir çünkü kraliyet ailesi ve bir jüri heyeti, eseri kimin yarattığını bilmeden değerlendirecektir. Liyakat, itibardan daha önemlidir; yetenek ise bağlantılardan daha önemlidir.

Babam geçen yılki yelken yarışında yaşanan bir olay hakkında jüri üyelerinden biriyle gülüşürken, ben de annemle babam ve Delphine'in arasına oturuyorum. Bugün sağlıklı görünüyor, sahte bir mutluluk içinde ve kimse tedavileri reddettiğini tahmin edemez. Annemin sürekli koluna dokunmak için bahaneler bulduğunu, sanki hâlâ burada olduğundan emin olmak istercesine davrandığını fark ediyorum.

Başhakim ayağa kalkıp herkesi selamladıktan sonra kraliyet portre ressamlığı görevinin tarihçesini anlatmaya başladı. Bu konuşmayı daha önce hiç duymamış veya bu süreçten geçmemiştim, bu yüzden duruşumu rahat tutarak ve yüz ifademi kibarca ilgili göstererek her kelimeyi dikkatle dinledim.

Görevli ilk eseri, yani saray arazisinin iki manzarasını gösterdiğinde, annem puanlama kağıdına bir not düşüyor. Pek etkilenmiş görünmüyor.

Ardından gelen girişlerde devlet büyüklerinin portreleri, kraliyet bahçeleri ve sarayın günün farklı saatlerindeki görüntüleri yer alıyor.

Yedinci girişe ulaşıyorlar.

Görevli ilk bezi çıkarıyor ve ben nefes almayı bırakıyorum.

Öğleden sonra altın rengi ışıkların uzun pencerelerden içeri süzüldüğü ve uzun gölgelerin mermer zemine yansıdığı kış bahçesindeyim. Eğrelti otlarının yanındaki deri koltukta, kucağımda açık bir kitapla oturuyorum. Dikkatim dağılmış durumda ve sanki sözüm kesilmiş gibi görünsem de gözlerimde bir merak var. Gözlerimizin buluştuğu anı resmetmiş ve bizi birbirimize bağlayan o görünmez bağı bir şekilde yakalamış.

Zorlukla yutkunuyorum ve nefesimi düzenli tutmaya çalışıyorum ama kanım damarlarımda hızla akıyor. Arka plandaki fırça darbeleri gevşek ama ellerimde, çenemde ve kaşlarımın arasındaki ince kırışıklıkta hassas. Işık, havada parıldayan tozları yakalıyor ve tüm sahneyi zaman içinde askıda kalmış gibi hissettiriyor. Özel ve korumasız. Beni, odadayken kendini unutan bir adam gibi, gördüğü gibi resmetmiş.

Annem öne eğildi. "Olağanüstü bir teknik. Işığın hareketine bakın."

Babam başını salladı. "Olağanüstü. Henri gurur duyardı."

İkinci kumaş parçası da düşüyor.

Bu, satranç tahtasının birinci şahıs bakış açısından bir görüntüsü; ben izleyicinin karşısında oturuyorum ve beyaz kraliçeyi parmaklarımın arasında tutuyorum. Addison'ı koruduğumu, onu kolladığımı temsil ediyor. Dudaklarımda bir sırtma var ve duruşum rahat, konforlu, tam istediğim gibi. Perspektif, izleyiciyi doğrudan onun oturduğu yere yerleştiriyor, bu yüzden bu tabloya bakan herkes, biz oynarken onun gördüklerini görüyor. Bana odaklanmasında bir samimiyet var.

Ve işte orada, satranç tahtasının kenarının altına sıkıştırılmış ve zar zor görünen katlanmış bir not var.

O, sırrımızı, ikimiz de öldükten çok sonra bile bu sarayda asılı kalacak bir şeye dönüştürdü. Not hâlâ orada olacak; özel dilimiz, nerede olduğunu bilen herkesin görebileceği şekilde gizlenmiş. Dudaklarımda oluşmak isteyen gülümsemeyi bastırmak çok zor, ama başarıyorum.

Ablamın tüm dikkatini bana verdiğini hissediyorum ve ona baktığımda, " *Vay canına*" diye fısıldıyor.

Addison'ın bunları boyadığını biliyor. İkimizin haftalardır gizlice görüştüğümüzü biliyor ve bana yardım ettiğini söyleyip duruyor. Ona inanıyorum.

Jüri üyelerinden biri, "Buradaki duygusal derinlik çarpıcı," diyor. "Sanatçı ile konu arasındaki bağı hissedebiliyorsunuz."

Bir başka jüri üyesi ise, "Uygunsuz olmadan samimi," diye ekliyor. "Bunu çizen kişi, onurdan ödün vermeden karakteri nasıl ortaya çıkaracağını biliyor."

Delphine bunu duyunca bacağımı sıkıyor çünkü ikimiz de bunun Addison olduğunu biliyoruz.

Babam neredeyse kendi kendine, "Bu çok özel," diye devam ediyor. "Oğlumu tam olarak böyle görüyorum."

Bu beni neredeyse çıldırttı ama güçlü kaldım. "Teşekkür ederim, Peder."

Geriye kalan eserler, bir deniz manzarası ve annemin onu sert gösteren bir portresiyle gemişı birbirine karıştırıyor. Hiçbir şey Addison'ın yarattıklarına yaklaşmıyor ve tartışma başladığında on dakikadan az sürüyor.

Babam başını yana eğerek uzun süre satranç resmine bakıyor. "Bu sanatçıyla şahsen tanışmak isterim. Gelecek hafta onunla çay içmek isterim."

"Bence bu harika bir fikir," diye karşılık veriyorum.

"Belki sen de katılabilirsin?" diye soruyor babam.

"Ne isterseniz," diyorum.

Bu portreleri kimin çizdiğini bildiğimi fark etmiyor ve bu öneri hoş bir sürpriz oldu. Babam onun resimlerine baktığında, tanımaya değer birini gördü ve bu beni mutlu etti. Belki o ona ulaşabilir. Belki de kalın kafasına bir şeyler söyleyebilir, çünkü annem ve ben başarılı olamadık.

Oylarımızı resmi bir karta yazıp altın bir kutuya atarak kullandık. Tüm oylar yerleştirildikten sonra, bir görevli onları aldı. On dakika sonra geri döndü.

"Majesteleri, yedinci numaralı giriş kazananınızdır," diye duyurdu. "Oy birliğiyle alınan karar."

Görevliye işaret eder ve görevli kazananı getirmek için ortadan kaybolur.

Beklerken odada sesler yankılanıyor. Annem kalemini bırakıyor ve odanın uzak ucundaki kapı açılırken herkesin kendini hazırladığını hissedebiliyorum.

Bir saniye sonra Addison içeri girer. Salon sessizliğe bürünür çünkü son üç yüz yıldır kazanan hep bir erkek olmuştur.

Gözlerini daha da belirginleştiren lacivert bir elbise giymiş ve sağının yarısı yüzünden geriye doğru toplanmış. Ellerini önünde kavuşturmuş ama başını dik tutuyor, sanki buraya aitmiş gibi. Sanki bana aitmiş gibi.

Odanın diğer ucuna geçip onu kollarıma alıp herkese birlikte olduğumuzu duyurmak istiyorum ama bu ortalığı karıştırır. Yanıma gelince, kraliyet ailesine derin bir reverans yapıyor.

Ardından Delphine sandalyesinden kalkıp alkışlamaya başladı.

Hakimlerden biri katılıyor, ardından bir diğeri ve birdenbire tüm salon ayağa kalkarak ona ayakta alkış veriyor. Addison'ın yanakları kızarıyor ve etrafına bakarak genişçe gülümsüyor. Birkaç saniye sonra gözlerinden yaşlar akıyor ve Delphine silmesi için ona mendil uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Addison.

Delphine'in gözlerine baktım ve o da bana hafifçe başıyla onayladı.

"Bayan Cross," babam elini tutmak için ayağa kalkarken sıcak bir şekilde şöyle dedi: "Bu görevi kazanan ilk kadınsınız. Sanat dünyasında en yüksek onurlardan birini elde ediyorsunuz. Majestelerinin bu resimleri olağanüstü. Henri Beaumont'un ilk portrelerinden beri bir resimden bu kadar etkilenmemiştim."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Sesi kendinden emin ama nazik. "Bu, kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyor."

Annem de aynı şekilde ayağa kalktı. "Bakış açıları yaratıcıydı. Onlara ne ilham verdi?"

Addison dikkatlice, "Birinci şahıs bakış açısına bayılıyorum. İzleyicinin bir anın parçası olmasına olanak tanıyan, onu dışarıdan gözlemlemeye zorlayan portreler," diyor.

"Başardın." Annem başını yana eğdi. "Bitirmekte olduğun benim resmimi görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Çok güzel olacak, Majesteleri."

Annem başını yana eğdi. "Ancak bir sorum var. Daha önce resimleriniz için modelinizin poz vermesini sevdiğinizi söylemişsiniz. Yani—"

Babam ellerini birbirine vurdu. "Bayan Cross, önümüzdeki hafta sizinle görüşmek için zaman ayırmak istiyorum. Belki çay içebiliriz? Yakında boyatmak istediğim bir projeyi görüşmek ve eserin arkasındaki sanatçıyı tanımak istiyorum."

Annemin ne soracağını merak ediyorum... Addison ile gizlice görüşüyor muyuz diye mi soracaktı? Addison'ın gözleri bir an bana kaydıktan sonra tekrar babama döndü.

"Bu benim için bir onur olurdu," diyor Addison.

"Harika. Asistanım detayları ayarlayacak." Ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Sarayımıza hoş geldiniz, Bayan Cross. Burada tarihe geçeceğinizi hissediyorum."

"Umarım öyledir," diyor kibarca.

Annem ve babam götürülüyor ve hepimiz yeni sanatçıyı kutlamak için düzenlenen resmi bir resepsiyona götürülüyoruz. Bu bir işkence. Addison odanın diğer ucunda tebrikleri kabul ederken ben de annem ve babamın yanında durup jüri üyeleri ve ileri gelenlerle kibarca sohbet etmek zorundayım. Ona her baktığımda, başka biriyle sohbet ediyor. Aynı seyirci önünde performans sergiliyoruz, aynı oyunu oynuyoruz, birbirimizi hiç tanıımıyormuş gibi davranıyoruz.

Delphine elinde iki kadeh şampanya ile yanıma geldi. "Güney koridoru. Soldaki üçüncü kapı. En fazla on beş dakika."

İhtiyaçlarımı nereden bildiğini sormuyorum. Bardağımı yere bırakıp galeriden sessizce çıkıyorum.

Çalışma odası küçük ve kitap raflarıyla dolu, sadece tek bir pencereden süzülen öğleden sonra ışığıyla aydınlanıyor. Odanın bir ucundan diğer ucuna iki kez adımladıktan sonra kendimi durmaya zorluyorum. Üç dakika geçtikten sonra Addison içeri giriyor.

"Bunu Delphine mi ayarladı?" diye soruyor.

"Görünüşe göre."

Nefes nefese gülüyor ve bir saniye geçmeden kollarımın arasında, dudaklarımız birbirine değiyor. Tadı şampanya, zafer ve istememem gereken her şey gibi.

"Kazandın," diyorum dudaklarına doğru, inanılmaz bir mutlulukla.

"Evet, yaptım." Gözleri parıldayarak bana bakmak için biraz geri çekildi. "İnanılmaz."

Yüzünden bir tutam saçı elimle ittim. "Resimler muhteşemdi, Addison. Beni böyle gördüğüne inanamıyorum. Ve satranç tahtasının altındaki not beni gülümsetti."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu görüp görmeyeceğinizi merak etmişim."

"Tek bir ayrıntıyı bile kaçırmadım." Başparmağımla çenesini okşadım. "Onlara seninleyken nasıl biri olduğumu gösterdin."

"Çok beğendiler."

"Evet, öyle yaptılar. Çok yeteneklisin ve seni tanıdığım için çok şanslıyım."

Önce parmaklarını, sonra dudaklarını öpüyorum, ardından çenesine ve kulağının altındaki onu ürperten noktaya geçiyorum. Bu mekânda var olduğumuz sürece her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum.

Geri çekildi ve yüzü kızarmış, gözleri mutluluktan parıldayarak bana baktı. "Bu gerçekten işe yarayacak. Bunu hissedebiliyorum."

Onu tekrar öpüyorum çünkü ona inanmak istiyorum. Şu anda, bu odada, dilimde onun tadı, saçlarımda onun elleri ve koridordaki galeride asılı tablolarıyla, ona inanıyorum. Bunun olabileceğine inanıyorum. Bunu başarabileceğimize inanıyorum.

Kapı açılıyor.

Annem kapı eşiğinde duruyor ve daha tek bir kelime bile söylemeden yüzündeki ifade bana her şeyi anlatıyor.

İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken sessizce, "Şey," diyor, "bu birçok şeyi açıklıyor."

Addison kollarımda kaskatı kesildi ve ben düşünmeden önüne geçip aralarına girdim.

"Anne-"

"Yapmayın." Elini kaldırıyor. "İkiniz de beni aptal yerine koydunuz. Bu resimler için gizlice buluştuğunuz halde birbirinizi tanıımıyormuş gibi davrandınız."

"Bu bir sır değildi," diyorum ona. "Kimse sormadı."

Annem derin bir nefes verdi; bu, duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken genellikle yaptığı bir şeydi. "Biliyor musun, Tatiana ile konuştuğumda, bana böyle davranmasının sebebinin senin başka birine ilgi duyduğunu düşünmesi olduğunu söyledi. Seni kazanmak için son çabasıymış. Ona yanıldığını söyledim ama yanılmamış."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. "Beni kazanmak için son çabası mı? Beni ofisimde köşeye sıkıştırdı. Durmasını söyledikten sonra bile bana saldırdı. Bu çaresizlik değil, anne. Bu saldırı."

"Duygusal bir haldeydi ve kötü bir karar verdi."

"Bana cinsel tacizde bulundu." Sözler sert bir şekilde ağızımdan çıkıyor ve umurumda değil. "Onun yaptığı yanlış olduğu için şikayette bulundum ve siz burada durup onun için bahaneler uyduruyorsunuz."

Annemin yüz ifadesi bir an değişti, ama hemen toparlandı. "Bu, çaresizlikten verilmiş bir karardı çünkü o benim göremediğim şeyi görebiliyordu." Bakışları benden uzaklaşıp Addison'a kaydı. "Çok zeki davrandınız, Bayan Cross."

"Majesteleri, bunun zekâyla hiçbir ilgisi yok." Addison'ın sesi sakın.

"Hayır mı? Onun evlenmesi gerektiğini bildiğiniz halde, siz ikiniz tesadüfen birbirinize aşık oldunuz? Çok uygun bir durum, değil mi?"

"Yeter artık," dedim bir adım öne çıkarak. "Ona saygısızlık etmeyeceksin."

"Bu kesinlikle yeterli değil." Annem topuklarının zeminde çıkardığı sesle yaklaştı. "Belcova ile ittifak, konseyin planları, babanın istekleri—neyi tehlikeye attığının farkında mısınız?"

"Evet ediyorum."

"O zaman bunun neden şimdi sona erdiğini anlıyorsun." Omuzlarını dikleştirdi ve annemden kraliçeye dönüşümünü izledim. "Tatiana eve gönderilmeyecek. Taciz şikayeti reddedilecek. Plan devam ediyor."

Bu sözler, göğse indirilen bir darbe gibi geliyor.

"şikayeti reddediyorsunuz."

"İş zaten bitti."

"O bana saldırdı ve sen onu koruyorsun."

"Bu aileyi koruyorum." Annemin sesi buz gibiydi. "Tatiana bir hata yaptı. Özür diledi. Belcova ile olan ittifak, senin aşırı hevesli bir kadını idare edemediğin için bir kenara atılamayacak kadar önemli."

Ona bakakaldım, karşımda duran kişiye zar zor tanıdım. "Dayanamadım—sınırlarımı ihlal etti. Rızam olmadan bana dokundu. Ve sen bana onunla evlenmemi mi söylüyorsun?"

"Size görevinizi yapmanızı söylüyorum."

"Tacizcimle evlenmek benim görevim mi?" Gülüyorum ama bu alaycı bir tonda. "Kendini duyuyor musun?"

"Bir ressamla aşk yaşadığı için verdiği sözleri şimdi bozmak isteyen bir veliaht prens duyuyorum." Kadın yaklaşıyor. "Senden istenenleri yapacaksın, verdiğin sözü tutacaksın. Yarından itibaren programın benim ofisim tarafından yönetilecek. Tatiana ile her etkinliğe katılacaksın. Tanıştığın her yeni kadına karşı çekici ve ilgili

olacaksın. Balo gecesini saat gece yarısını vurmadan önce bir prenses seçeceksin."

"Ya reddedersem?"

"Yapmak isteyeceğin en son şey bu." Sesi hiç titremez. "Beni sınama, Louis."

Addison'a döndü ve elinin arkamdaki elimi bulduğunu hissettim.

"Bayan Cross, sizi skandala yol açmadan görevden alamam—ilk kadın kraliyet portre ressamı, bir gün sonra görevden alındı. Bu yüzden kalacaksınız. İşinizi yapacaksınız. Ve bir daha asla oğlumla yalnız kalmayacaksınız." Kapıda, eli çerçevede durur. "Kocamın çay daveti Salı günü. Keyfini çıkarmanızı öneririm. Bu sarayda geçireceğiniz son hoş sohbet olabilir. Bu iş şimdi bitiyor. Vedalaşmak için beş dakikanız var. Beni buraya geri dönmeye zorlamayın."

Kadın çıkıyor ve kapı arkasından tık diye kapanıyor.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Yanımda Addison'ın nefes alışını duyabiliyorum, sığ ve hızlı, kendi kalbim de boğazımda gümbür gümbür atıyor. On dakika önce kutlama yapıyorduk. On dakika önce her şey mümkün görünüyordu. Şimdi ise enkazın içinde durmuş, nasıl nefes alacağımızı anlamaya çalışıyoruz.

"Louis..." Addison'ın sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. "Tatiana'nın sana yaptıklarından sonra—ve şimdi onlar—"

"Biliyorum."

"Bu doğru değil."

Onu kendime doğru çekiyorum, kalbinin göğsüme çarptığını hissedebilecek kadar sıkıca tutuyorum. Öfke içimi yakıyor, ama altında daha da kötü bir şey var. Kendi annem bana Tatiana'nın yaptıklarının önemsiz olduğunu söyledi. *Benim de önemsiz olduğumu.* Bedenimin, sınırlarımın ve rızamın bir ittifakın yanında ikinci planda kaldığını söyledi.

"Kavga ediyoruz," diyorum saçlarına doğru. "Delphine aracılığıyla bile olsa seninle iletişime geçmenin bir yolunu bulacağım. Mesaj atmak isterdim ama takip ediliyor."

"Tamam." Göğsüme yaslanarak başını salladı, sesi boğuktu. "Ve babanla tanıştığымda—"

"Seninle birlikte olacağım. Kendin ol. Annem ona bizden bahsetmeyecek. Söz veriyorum, bunu örtbas etmeye çalışacak."

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Şimdiden seni özledim."

Geri çekildi ve çenesi kasılmış, gözleri yaşlı bir şekilde bana baktı. "Çok üzgünüm. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen de öyle," diyorum ona. "Keşke işler farklı olsaydı. Keşke ben öyle olmasaydım—"

"Öyle deme. Hepinizi seviyorum, tamam mı? Hatta o berbat kraliyet mensuplarını bile."

Dudaklarımız birbirine kenetleniyor ve sanki bir daha asla birlikte olmayacakmışız gibi öpüşüyoruz.

"Hâlâ seni seçiyorum," diye fısıldıyorum ona. "Bir yolunu bulacağım."

"Söz?"

"Büyükkannemin mezarı başında."

Onu sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum, ama daha fazla oyalanırsak annem korumalarla geri dönecek ve ikimizin de bu ilgiye ihtiyacı yok. Alnından öpüyorum ve kendimi zorlayarak onu bırakıyorum. Kapıdan sessizce çıkıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Öğleden sonra ışığı solarken, boş çalışma odasında tek başıma duruyorum.

Annem beni zorlayabileceğini düşünüyor. Bundan daha yanlış bir şey olamaz.

Kraliçenin özel oturma odası taze zambak ve mobilya cilası kokuyor. Bu, geçen hafta onun isteği üzerine resmini yapmaya ilk başladığımda beni karşılayan kokuyla aynı. Kadife sandalye, öğleden sonra ışığının ince perdelerden süzüldüğü pencerenin yanındaki aynı yerde duruyor. Yedek şövale bıraktığım yerde duruyor. Tuvalin yaklaşık yüzde altmışı tamamlanmış durumda ve yarışmayı kazandıktan sonra üzerinde çalıştığım şey bu. Bu odadaki her şey aynı görünüyor, ama karşımda duran kadın daha önce hiç tanışmadığım biri.

Son seansta ailem hakkında sorular sordu ve bir müşterimin Hermès eşarbına yanlışlıkla boya döktüğümü anlattığımda güldü. Henri Beaumont hakkında hikayeler anlattı ve onun, kendisinin çikolatayı sevdiğini bildiği için seanslarına gizlice çikolata soktuğunu söyledi. Fırça tekniğimi övdü ve bana, benim yaşımdayken kendisini hatırlattığımı söyledi; hırslı ve yer kaplamaktan korkmayan biriymişim. O gün ayrılırken, belki de Montclair kraliçesinin herkesin beni uyardığı buzdan heykel olmadığını düşündüm. Belki de sadece oğlunun mutluluğu bulması için endişelenen bir anneydi diye düşündüm.

O sıcaklık artık yok, yerini soğuk bir şey aldı. Malzemelerimi paketinden çıkarırken tüylerim diken diken oluyor.

"Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz, Bayan Cross," diyor ve sesi kibar. Sanki bir uyarı gibi geliyor.

Paletime önce yanık turuncu, sonra alt tonları ısıtmak için koyu kırmızı sıkıyorum. Yanına da daha sonra oluşturacağım vurgular için titanyum beyazı koyuyorum. Bu tanıdık rutin, beden dilini okumaya çalışırken ellerimi sabit tutuyor. Omurgası çok dik, omuzları çok gergin ve elleri kucağında kavuşturulmuş. Bakımlı parmakları, eklemleri solgunlaşacak kadar sıkı kenetlenmiş. Yüzünde gerginlik var ve neden her şeyin farklı olamayacağını merak ediyorum.

Fırçamı hazırlayıp tuvalin başına geçerken, "Bugün ışık güzel," diyorum—çünkü birinin bu sessizliği bozması gerekiyor ve onun bunu kendisinin yapmaya hiç niyeti yok gibi görünüyor. "Gerçekten ilerleme kaydedebilmeliyim."

Ne cevap veriyor ne de gülümsüyor. İlk görüşmemizde olduğu gibi kolay sohbetlerden hiçbirini sunmuyor. Kraliçe, her hareketimi takip eden gözlerle beni izliyor, tıpkı benim onu incelediğim gibi beni inceliyor. İki kadın da birbirimizin ne sakladığını anlamaya çalışıyor.

Fırçamı tuvale değdirip gölgeleri oluşturmaya başlıyorum. Fırça kıllarının dokulu yüzeye sürtünme sesi, şöminenin üzerindeki saatin hafif tıkırtısıyla karışıyor. Pencerenin dışında kuşların şarkılarını duyabiliyorum.

"Oğlumu çok seviyorum," diyor.

Resim yapmaya devam etmeden önce fırçam duraklıyor, kelimelerin aramızdaki boşluğa yerleşmesine izin veriyor.

"Louis doğduğu günden beri dünyanın merkezindeydi," diye devam ediyor, bakışlarını uzaklara dikmiş bir şekilde. "Yaptığım her şey, aldığım her karar, onu korumak ve doğduğu hayata hazırlamak içindi. Kontrolcü olduğumu düşündüğünü biliyorum. Üzerine yüklediğimiz baskıdan rahatsız olduğunu da biliyorum. Ama yaptığım her şey sevgiden kaynaklanıyor, Bayan Cross. Bunu anlamanızı istiyorum."

Fırçamı duruladım ve saç çizgisine yakın bölgelere daha soğuk bir ton sürdüm, bu konuşmanın nereye varacağını anlamaya çalışırken ellerimi meşgul tuttum. "Size inanıyorum, Majesteleri."

"Onun mutlu olmasını istiyorum." Bu kelimeyi söylerken sesi hafifçe titredi. Başımı kaldırdığımda, yıllarca kamuoyu önünde asla

zayıflık göstermemiş birinin kontrolüyle kendini toparlıyordu. "Her annenin çocuğu için istediği tek şey bu. Ama kraliyet ailesinden biri olduğunuzda mutluluk her zaman mümkün olmuyor. Ne kadar aksini istesek de göz ardı edilemeyecek yükümlülükler, sorumluluklar ve beklentiler var."

Henüz konuşacak kadar kendime güvenmiyorum, bu yüzden çalışmaya devam ediyorum.

"Tatiana ile bu anlaşma..." diyor ve bu ismi duyunca omuzlarımın gerildiğini hissediyorum, saklamaya çalışsam da. "Biliyorum, Louis kendisi için bunu seçmezdi. Biliyorum, onu sevmiyor. Ama sevecek. O, onun için, bu aile için ve Montclair için en iyisi. Bu ittifak, onun duygularından daha önemli olan şekillerde konumumuzu güçlendirecek." Duraksıyor ve tekrar konuştuğunda sesi neredeyse yalvarır gibi. "Bu konuda bana güvenmeni istiyorum."

Fırçamı bıraktım ve gözlerine baktım çünkü bu konuşma tüm dikkatimi hak ediyordu. "Yapamam."

"Bayan Cross—"

"Bunun onun için en iyisi olduğuna güvenemiyorum." Sözler beklediğimden daha sakın çıktı, öfkeden ziyade hayal kırıklığıyla besleniyordu. "Bu düzenlemenin ona neler yaptığını gördüm. Hiçbir şey hissetmediği kadınlarla rol yapmasını, gözleri donukken kameralar önünde mutluluk numarası yapmasını izledim. Gerçekten orada olduğunda, gerçekten ilgili ve canlı olduğunda nasıl görüldüğünü gördüm." Derin bir nefes aldım. "Bunlar iki farklı insan, Majesteleri. Ve bu düzenlemede var olan oğlunuzun versiyonu gerçek oğlunuzun versiyonu değil."

"O gizli haberleri sen mi gönderdin?" Uzun bir süre bana baktı, ifadesi sürekli değişti.

"Hayır, efendim, yapmadım. Kraliyetin itibarını zedeleyecek hiçbir şey yapmazdım."

Dudakları hafifçe aralandı, gözleri irileşti ve niyetimden daha fazlasını açığa vurduğumu anladım.

"Ona aşıksın," diyor.

Ona bakışlarımı kaçırdım ve yutkundum. "Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yok, bu yüzden inkâr etmedim.

Gözlerini kapatıp nefes veriyor. Gözlerini tekrar açtığında, beklemediğim bir şey görüyorum. Beklediğim soğuk hesaplaşma değil, gerçek bir keder. Acı verici bir şeyin olup bitmesini izlemenin ve bunu durduramayacağını bilmenin getirdiği türden bir keder.

"Özür dilerim," diyor ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyor gibi. "Gerçekten özür dilerim."

"Tüm saygımla söylüyorum, bu hiçbir işe yaramaz. Çok güzel sözler bunlar, Majesteleri."

Onun bana duyduğu sempatiyle başka ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden fırçamı alıp resim yapmaya geri döndüm.

Bir an duraksadıktan sonra, "O gün ofisinde çekilen güvenlik kamerası kayıtlarını inceledim," dedi.

Elim bir anlığına tereddüt ediyor, sonra kendimi toparlayıp fırçayı hareket ettirmeye devam ediyorum.

"Olay." Sesi şimdi daha kontrollü bir tona bürünüyor, kraliçe maskesinin ardında gizlenen kısa süreli kırılğanlığı. "Her şeyi izledim. Bu davranışı onaylamıyorum. Hiçbir şekilde prensese yakışır bir davranış değil," diyor. "Ama odaya girip ona bir kağıt parçası uzattığını da gördüm."

Not.

"Evet, Majesteleri."

Bütün gün ona ne yazacağımı düşündüm, Louis'ye ona aşık olduğumu söylemek için mükemmel kelimeleri bulmaya çalıştım. Sonunda karar vermeden önce kafamda bir düzine farklı versiyonu gözden geçirmiş olmalıyım. Bazen, sade gerçek, güzel ve mükemmel olandan daha iyidir.

"İçinde ne yazdığını merak ediyorum."

Fırçamı beyaz boyaya batırıyorum. "Saygılarımla, Majesteleri, bu Louis ile benim aramda bir mesele."

Ardından gelen sessizliğin bir ağırlığı var, ama düşmanca hissettirmiyor. Sanki iki insan bir madalyonun iki yüzü arasında duruyor gibi.

"Bunu benim antetli kağıdına yazdın," diyor ve sesinde bir şey var, sanki düşünceyi onaylamasa bile cüretkarlığı takdir edebiliyor.

"Peki, ne olmuş yani?" Fırçamı duruladım ve kaş kemiği boyunca aydınlatıcı olarak kullanmak üzere daha sıcak bir tonla doldurdum.

"Sordum ve siz de izin verdiniz. Bu arada, çok güzel bir kağıdınız var. Mükemmel kalınlıkta. Pürüzsüz bir yüzey."

"Teşekkür ederim."

Farklı bir bakış açısı elde etmek için tuvalden biraz geri çekiliyorum. Kraliçenin portresi bana bakıyor, yarı bitmiş ama onunla ilgili temel bir şeyi çoktan yakalamış. Asil ve özenli, ama gözlerinin köşelerinde yaşayan bir hüznün var. Onu, içten içe koruyucu bir kadın, oğlunu sevdiğini, mutlu olmasını istediğini ve mutluluğun mümkün olmamasından gerçekten üzgün olduğunu söyleyen bir anne olarak resmettim.

"Louis'nin sende neye hayran olduğunu anlıyorum," diyor.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Zeki ve yeteneklisiniz ve hayatınızı çok zorlaştırabilecek birinin karşısında bile geri adım atmıyorsunuz." Başını yana eğerek, benim onu incelediğim aynı yoğunlukla beni inceliyor. "Girdiğiniz her odaya aitmişsiniz gibi duruyorsunuz ve güç veya mevki sizi korkutmuyor. Bunlar nadir bulunan özellikler, Bayan Cross."

"Teşekkür ederim," diyebiliyorum çünkü gerçekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Ancak zamanlama kötü. Bir yıl önce tanışmış olsaydınız..." Sesi yumuşuyor. "Belki başka bir hayatta, başka şartlarda. Ama şu anda Louis'nin aşık olduğu için bir kenara bırakamayacağı yükümlülükleri var."

"Bunu sanki aşkın önemi yokmuş gibi söylüyorsun."

"Başarılı bir şekilde yönetmek için buna gerek yok."

"Katılmıyorum," diye devam ediyorum. "İnsanları kendilerinden daha büyük bir şey için savaşmaya iten şey sevgidir. Fedakarlığın bir anlam ifade etmesini sağlayan şey sevgidir. Sevgisiz bir yönetici sadece güce sahip bir kişidir ve kalpsiz güç tehlikelidir."

"Şimdi tıpkı kocam gibi konuşuyorsun."

Paletimden başımı kaldırıp, "Bu bir iltifat mı yoksa eleştiri mi?" diye sordum.

"Bir gözlem." Bakışları pencereye, ötesindeki bahçelere doğru kaydı. "O her zaman romantik olan taraftı. Ben pragmatistim. Bu yüzden ilişkimiz yürüyor."

"Belki Louis'in de buna ihtiyacı vardır."

Bana döndü ve "Eninde sonunda onu Tatiana'da bulacak" dedi.

"Ya yapmazsa?"

"Bu benim meselem değil. Aşk bir ulusu korumaz. İttifaklar korur. Ticaret anlaşmaları korur. Güçlü aileleri birleştiren stratejik evlilikler korur." Yine yorgun bir ses tonuyla konuşuyor, sanki bu tartışmayı binlerce kez, çoğunlukla kendi kendine yapmış gibi. "Birçok kraliyet ailesi üyesi görev için evlenir, Bayan Cross. Birçoğu evlilik yeminleri edildikten sonra kocalarını sevmeyi öğrendi. Louis de aynısını yapacak."

"Kocanı sevmeyi öğrenmek zorunda mıydın?"

"Hayır. Şanslıyım." Omuz silkerek hafifçe omzunu kaldırdı. "Louis karısından huzur ve saygı bulacak. Ne zamandır birbirinizi tanıyorsunuz? Bir ay mı? Lütfen, Addison. İkimiz de biliyoruz ki bu onun tüm hayatını değiştirmesi için yeterli bir süre değil. İkinizin de uzun süreli bir ilişkisi olmadı. Bu şehvet."

"Bu *hakaret* içeriyor."

Sessizlik uzadıkça tuvale daha fazla boya ekliyorum. Görev, ittifaklar ve tacın ağırlığı konusunda haksız değil. Bunu zihinsel olarak anlıyorum. Ama bir şeyi anlamakla onu kabul etmek farklı şeyler ve Louis'nin hayatının geri kalanını onu duygusal olarak tatmin etmeyen bir kadınla geçireceği bir geleceği kabul edemem.

"Onun ona neler yaptığını gördün ve bunu görmezden gelmeye razısın," diyorum.

Kraliçenin yüz ifadesi değişiyor. "Karmaşık bir durum gördüm."

"Karmaşık mı? Olanları küçümsüyorsunuz." Ellerim titremek istese de sesimi sakın tutuyorum. "İzin almadan kucağına oturdu. Rızası olmadan ağzını ona değdirdi. Ne yapacağını bilemediği için orada donakaldı ve her şey bittiğinde, başına gelenlerin yanlış olduğunu anladığı için taciz şikayetinde bulundu." Gözlerine bakıyorum. "Şikayetini reddettiniz. Şimdi de onu taciz eden kadınla evlenmesini istiyorsunuz. Bu nasıl oğlunuzu korumak oluyor?"

"Tatiana bir hata yaptı—"

"Tatiana ne yaptığını biliyordu. Benim varlığımdan haberi bile yoktu. O bir yalancı ve ancak bir aptal ona inanır." Sözlerim yaralamak için söylendi.

Kraliçe, "Üzerindeki baskıyı anlamaya bile başlayamazsınız," diyor, ancak sesindeki kesinlik biraz azalmış. "Louis, otuz beş yaşına kadar evlenmezse geleceğinin ne olacağını biliyordu. Ona bir yıl daha süre verdik. Riski aldı ve ne yazık ki kaybetti. Bu yapılmalı."

"Her şey değişebilir."

"Bunu yapmıyorlar ve yapmayacaklar. İnanın bana, Bayan Cross, siz bir seçenek değilsiniz. Bir metres olmaktan daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Aynı anda hem resme hem de bu konuşmaya odaklanamıyorum. "Bu, bir ittifaktan başka bir şeyle ilgili değil."

Kraliçenin çenesi sıklaşıyor ve kucağındaki parmaklarının birbirine daha sertçe bastırışını izliyorum. "Çok ince bir buz üzerinde yürüyorsunuz, Bayan Cross."

"Farkındayım." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Ama senin, etrafındaki dalkavuklarla dolu yankı odasında oturmana izin vermek yerine, birinin sana karşı dürüst olması gerekiyor. Tatiana'nın yaptığı yanlıştı. Louis'nin şikayetini görmezden gelmek yanlıştı. Bana aşıkken onu kendisiyle evlenmeye zorlamak *yanlış*."

"Ah, Addison. Louis'nin sana aşık olduğuna inanıyor musun?" Şimdi gözleri hüznü görünüyor. "Tatlım, onun tüm ilişkileri böyle sonuçlandı."

"Öyleyse neden işe yaramadılar?"

"Çünkü o sadece yasak kadınlarla çıkıyor. Asla sahip olamayacağı kadınlarla. Bu bir tür fetiş gibi, bir çekicilik. Özellikle Amerikalılar. Bence sen ona aşıksın. Ama onun sana aşık olduğuna inanmıyorum."

Sözleri insanları incitmek için söylenmiş.

"Pekala," diyorum, hiç endişelenmeden. "Bu senin fikrin, ben katılmıyorum."

Kraliçe bana bakıyor ve bunun beni inciteceğini tahmin ettiğini görebiliyorum. Beni üzme, her şeyi sorgulamamı sağlamak, Louis'nin ailesine karşı isyan etmek için kullandığı kadınlar listesindeki bir başka isim olup olmadığını merak ettirmek istedi. Ama onunla yeterince zaman geçirdim ve rol ile gerçek arasındaki farkı biliyorum. Aramızdaki şey gerçek.

"Çok özgüvenlisin," diyor.

"Majesteleri bana her zaman istediğini elde ettiğini söyledi."

Gözlerinin hareketleri bana bunun doğru olduğunu düşündürüyor.

"Beni istiyor, Majesteleri. Size söz veriyorum," diyorum fırçalarını temizleyip yerine koyarken. Artık bunun normal bir seans olduğunu iddia etmekten bıktım. "Hayatını ondan bir şeyler isteyen insanlarla çevrili geçirdi ve ben ondan bir şey istemeyen ilk kişiyim. Onunla taç için, unvan için, yaşam tarzı için birlikte değilim. İlk tanıştığımızda kim olduğunu bilmiyordum."

"Bu, önceden hazırlanmış bir metin gibi geliyor."

"Bu benim gerçeğim."

Öğleden sonraki ışık biraz değişti ve sanırım kraliçe beni hafife aldığına farkına varabilir.

"Bir konuda çok net olmama izin verin," diyor ayağa kalkarak. Sesindeki tüm sahte sempati kaybolmuştu. "Onu bir daha görmeyeceksiniz. Bu kesin bir emir. Yakında Prens Louis ve Prenses Tatiana'nın resmi portresini çekmeye başlayacaksınız. Flörtleri ilerleyecek. Balo önümüzdeki haftanın sonunda ve ülke o zaman gelin adayının kim olduğunu öğrenecek. Size verilen görevi yapacaksınız. Onların başını, kimyalarını, Montclair'in liderleri olarak geleceklelerini yakalayacaksınız."

Sesimi düz tutuyorum. "Evet, Majesteleri."

"Buradaki konumunuz bir ayrıcalık, bir hak değil, Bayan Cross." Sesini yükseltmiyor ama odadaki sıcaklık on derece düşmüş gibi hissediliyor. "Bu sarayın görevlendirdiği ilk kadın portre ressamı sizsiniz. Bu sizi görünür kılıyor. İhtiyacımız olan son şey bir skandal—anlıyor musunuz? Bu Louis'e yardımcı olmayacak; sadece itibarını zedeleyecek. Ancak, elim mecbur kalırsa, sizi değiştireceğim. Sizin yarattığınız sorunların yarısını bile yaratmadan yerinizi alabilecek düzinelerce sanatçı var. Rollerini anlayan ve mesleki erişimi kişisel hakla karıştırmayan sanatçılar."

"İkisini birbirine karıştıran ben değilim," diyorum ona.

"Bir zamanlar tıpkı senin gibiydim. Baş edemeyeceği kadar büyük bir şeyin içine sürüklenen güzel bir genç kadındım." Sesi yumuşuyor, ama nazik değil. Aksine, küçümseyici. "Sana bir çıkış yolu sunuyorum, Addison. Bu siparişi bitir, sonra da itibarın zedelenmeden New York'a geri dön. Sanatınla ne istersen elde etmeni

sağlayacağım. Ama bir bahane uydurup kendi başına ayrılman gerekecek.”

Gözleriyle beni süzüyor, yalvarıyor, neredeyse rüşvet teklif ediyor.

“Hayır, teşekkür ederim.” Başımı salladım. “Yapamam.”

“Affedersin?”

“Davranışlarınıza göz yummayacağım. Beni görevimden almanız gerekecek.” Gözlerimi ondan ayırmadım. “Ve o zamana kadar, Majesteleri, benimle birlikte kalmak zorundasınız. Kısacası, hiçbir yere gitmiyorum.”

Kraliçenin çenesi hâlâ kilitli. Onun sandığı gibi kolay bir hedef değilim.

Sonunda, “Bugünlük işimiz bitti,” dedi. “Eşyalarınızı toplayın.”

Fırçalarımı temizliyorum, her birine zaman ayırıyorum. Her hareketimi izlediğini bildiğim için acele etmeyi reddediyorum. Paletimdeki fazla boyayı siliyorum ve tüplerimi kapatıp her şeyi çantama tıkıyorum. İşimi bitirdiğimde ona dönüp reverans yapıyorum.

“Majesteleri. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Bayan Cross.” Başını salladı ve yüz ifadesi hiçbir şey ele vermedi. “Gelecek hafta, Louis ve Tatiana ile ilgili bir sonraki projenize başladığınızda, profesyonel olacaksınız. Nazik olacaksınız. İşinizi yapacaksınız.”

“Evet, Majesteleri.” Reveransımdan doğruldum. “Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Onun cevabını beklemiyorum. Arkamı dönüp, başım dik, mermer zeminde adımlarım sağlam bir şekilde yankılanarak odadan çıkıyorum. Koridor önümde uzanıyor ve sanki üç kat daha uzunmuş gibi geliyor.

Kraliçe bu hikayenin nasıl biteceğini bildiğini sanıyor. Kalbim paramparça olmuş bir halde New York'a geri döneceğime inanıyor, çünkü benden bunu istedi ve yasak kadınlar ve fetişler hakkındaki konuşması her şeyi sorgulamama yetecek kadar şüphe uyandırdı. Louis'nin çıktığı kadınları gördüm ve neden olduğu bir sürü kalp kırıklığı hakkında yazılan makaleleri okudum. Belki de sorun Louis değildi. Belki de baştan beri ailesiydi.

Derin bir i çektim. Bu sarayda hamle yapan tek kişi Louis'nin annesi değil. Kral ile çay daveti birkaç gün sonra. Eğer romantik olan oysa, konuşacak çok şeyimiz olacak.

bekçi Kapımın önündeki neredeyse beni ürkütüyor. Yanından geçer geçmez peşimden geliyor. Ona doğru dönüyorum.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorum. Lütfen yalnız başıma," diyorum ona, duvara yumruk atmak istesem de ses tonumu yumuşak tutmaya çalışarak.

"Üzgünüm Majesteleri. Kraliçe, bu akşam odanızda kalmanızı rica etti."

"Rica mı edildi? Sanki bir öneriymiş gibi mi?"

"Evet, efendim."

Uzun bir süre ona bakıyorum, irkilmesini, gözlerini kaçırmasını ya da bunun ne kadar saçma olduğunu anladığına dair herhangi bir işaret göstermesini bekliyorum. Göstermiyor. Otuz altı yaşındaki oğlunu, sokağa çıkma yasağını ihlal ettiği için cezalandırılan bir genç gibi odasına kilitlemek üzere eğitilmiş.

"Peki ya ben bu isteği dikkate almayıp yine de ayrılmayı seçersem ne olur?"

"Bana, nereye giderseniz gidin size eşlik etmem ve her vardiyanın sonunda Majestelerine rapor vermem talimatı verildi."

"Vay canına. Ben çocuk değilim."

"Sizinle aynı fikirdeyim, Majesteleri. Kraliçenin doğrudan emirlerini yerine getiriyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim. Benim kızgınlığım sizinle değil, annemle."

Yani, kendi sarayımın koridorlarında yürüyebilirim ama her adımım belgelenecek ve anneme teslim edilecek. Bu, özgürlüğe sahip olmadan özgürlük yanılsaması.

"Sizi bunu yapmamanız için ikna etmenin bir yolu var mı?" diye soruyorum.

"Maalesef Majestelerinin emriyle emrinizi yerine getirememem yönünde talimat aldım."

"Elbette. Vaktinizi boşa harcadığınız için üzgünüm," diyorum.

"Efendim, bu bir onur."

Ona başımla onay verip kapıyı kapatıyorum. İçimde yükselen hayal kırıklığı beni pervasız davranmaya itiyor. Yatağımın yanındaki pencereye gidip açıyorum. On beş metrelik uçuruma bakıyorum, sonra da karanlık denize. Yarın depoma gidip birkaç yıl önce mağara keşfine çıktığım zamandan kalma ip iniş ekipmanımı arayacağım.

Çatı katım bu sabah olduğundan çok daha küçük geliyor. Duvarlar aynı mesafede ama her şey üzerime baskı yapıyor gibi. Kendime bir viski doldurup pencerenin önünde durup aşağıdaki bahçeleri izliyorum; personel güllerin yanına bir şeyler kuruyor. Belki fenerler. İki kişilik bir masa gibi görünüyor.

Addison'ı dört gündür görmedim. Programım bilerek çok yoğun. Stratejik toplantılar ve ticaret anlaşmalarını görüşmek isteyen ziyaretçi devlet adamlarıyla yemekler arasında, onu görmek için hiç boş vaktim olmadı.

Delphine'e bu sabah Addison'a iletmesi için bir not verdim.

Kapıdaki bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyrıldı. Viskiye bir dikişte bitirdim ve odanın karşısına geçtim, kibarca söylenmiş bir emirle başka bir gardiyan bulmayı bekliyordum. Bunun yerine, Delphine içeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapatarak, sanki bizi içeride hapsediyormuş gibi sırtını kapıya dayadı.

"Bu da ne?" diye soruyor, odanın etrafına göz gezdirip yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra.

Kapıyı itip doğruca viskiye yöneldi. İkimiz de ikişer kadeh viski içerken perişan haldeydik.

"Konuşmamız gerekiyor."

"Açıkça belli," diyorum, sesi kısmak için el hareketi yaparak. "Her şeyi annelerine bildiriyorlar."

"Biliyorum. Üç gün önce takip edilmeye başladım. Hiçbir yere gidemiyorum. Yazımı mahvediyor." Birkaç yudum içiyor. "Bu vücudu sergilemek için bütün yıl çalıştım! Telefonum bile takip ediliyor. Notunuzu iletemedim."

Dosyayı bana geri verdi, sonra çantasından ince bir dosya çıkardı.

"Ama istediğinizi buldum. Saray arşivlerinde Henri'nin görev süresi boyunca yaptığı her resmin kaydı vardı. Konumlar, depolama yerleri, katalog numaraları. Yarı sarhoş bir hat sanatına benzeyen el yazısıyla yazılmış olduğu için biraz araştırma gerektirdi, ama hepsi orada."

Klasörü alıp açıyorum. İçinde envanter listeleri, tarihler ve oda tahsisleri olan sayfalar var. Bazı kayıtların üzeri çizilmiş ve yanlarına yeni yerler not edilmiş. Bunları tek tek incelemek zaman alacak, şu an zamanım yok.

"Teşekkür ederim." Masamın üzerine koydum. "Bunu daha sonra inceleyeceğim."

"Rica ederim. Şimdi bana neler olup bittiğini anlat."

Saçlarımı elimle düzelttim ve bir şey fırlatma isteğime karşı koydum. "Annem bizi tecrit ediyor. Hiçbir müttefikimiz, hiçbir bilgimiz, neler olup bittiğini bilme imkanımız olmadığından emin oluyor."

"Aranızdaki ateşi söndürüyor. İlişkinizin bunu kaldırabileceğinden emin misiniz?" Delphine'in sesi ciddiye.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Addison pes etmeyeceğimi biliyor. Bu tür numaralara kanmayacak kadar zeki."

Annem bizi sadece fiziksel olarak ayırmıyor. Addison'ın bana olan güvenini kırmaya, görevi onun yerine seçtiğime inanmasını sağlamaya çalışıyor.

"Addy ile konuşmamız gerek," dedim Delphine'e.

"Nasıl yani? Tuvalet bile gitseniz biri kayıt altına alıyor."

"Pencereden dışarı tırmanacağım."

Başını salladı. "Bunu yapamazsın. Kendine zarar verebilirsin."

"Öyleyse bana yardım et."

"Hayır! Eğer ölürsen, 'Seni taç için öldürdüm' diyecekler. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim," diyor.

Delphine cevap vermek için ağzını açar, ancak konuşmadan kapı ardına kadar açılır. İkimiz de döneriz ve kapıda kimin durduğunu görünce tüm vücudum kaskatı kesilir.

Tatiana.

Üzerinde pembe bir yazlık elbise var, saçları omuzlarına dökülmüş ve çok sinirli görünüyor.

"Çık dışarı," diyor Delphine, yumruklarını yanlarında sıkarak öne doğru bir adım atıyor.

"Louis ile konuşmam gerekiyor."

"O odadan hemen çıkman gerek, yoksa seni kendi ellerimle dışarı atarım."

"Delphine," Tatiana'nın sesi kısık, neredeyse yalvarır gibiydi, "lütfen. Beş dakika. Tek istediğim bu."

"Yaptıklarından sonra mı? Şanslısın ki ben sana karşı bir şey yapmıyorum—"

"Sorun yok," diyorum ve iki kadın da bana bakmak için dönüyor.

Delphine, olanları aynen anlattığım için aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Louis, onunla yalnız kalamazsın."

"Bize biraz zaman verin."

"Ciddi olamazsın," diye yalvardı kız kardeşim.

"Bu kesin bir emir." Delphine'in gözlerini, geri adım atmayacağımı anlayana kadar dikizledim. "Dışarıda bekle."

Başını salladı, ifadesi şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. "Bir şey denersen, seni herkesin önünde yalancı ilan ederim."

"Anlaşıldı."

Delphine çıkarken Tatiana'nın yanından omzuyla geçerken ona sertçe çarparak sendelemesine neden oldu. Kapı arkasından kapandı ve geriye sadece ikimiz kaldık.

Tatiana, daha fazla yaklaşmasının istenmediğini biliyormuş gibi, mesafeyi koruyarak girişin yakınında duruyor. "Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Hiçbir şeye onay vermedim. Beş dakikanız var, sonra gideceksiniz."

"Bu adil." Derin bir nefes aldı ve ellerini önünde birleştirdi. "Özür dilemeye geldim. Ofisinizde yaptığım şey yanlıştı. Sınırlarınızı ihlal

ettim, size saygısızlık ettim ve o zamandan beri kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bu bir oyun. Buna inanmıyorum." Sesimi düz tutuyorum.

"Burada kalmak ve bunu yapmak benim tercihim değil," diyor sonunda.

Ve kısa bir an için anlıyorum.

Gözlerime baktı ve beklemediğim bir şey gördüm. "Louis, bir şeyi anlamamı istiyorum. Ofisinde olanlar... Bunu bilerek yaptım."

Ona bakıyorum.

"Beni eve gönderecek bir durum yarattım." Bir adım daha yaklaşıyor, sonra yüz ifademi görünce duruyor. "Bu olası düzenlemeyi ergenlik yıllarımdan beri biliyordum. Ailem bu evliliği planlıyordu, senin bir gelin bulmamamı umuyorlardı ki biz de ittifaklarımızı kurabilelim. Hiçbir zaman seçme şansım olmadı, söz hakkım olmadı, kimse bana gerçekten ne istediğimi sormadı."

"Bu durumu açıklamıyor."

"Kendimi öyle kabul edilemez hale getirmeye karar verdim ki, ailenizin beni reddetmekten başka çaresi kalmasın." Sesi titriyor. "Ona nasıl baktığınızı gördüm. O sanatçıya. Koridorda, kimsenin sizi izlemediğini sandığınızda. Birinin başka birine böyle baktığını hiç görmemiştim. Bana asla öyle bakmayacağınızı biliyordum. Bu yüzden size bir çıkış yolu verdim. İkimize de bir çıkış yolu verdim."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca bu kadından nefret ettim, her şeyin ters gitmesinden onu sorumlu tuttum ve şimdi karşımda durup bana yardım etmeye çalıştığını söylüyor.

"Eğer bu doğruysa," diyorum yavaşça, "o zaman neden hâlâ buradasınız?"

"Çünkü tek hamlemi boşa çıkaracak bir şey yaptın. Beni uçaktan indirdiler, Louis. Bu hapishaneden kaçmaya çok yakındım." Tatiana gülüyor, ama gülüşünde hiç komiklik yok. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum, Louis. Zorluk çıkardım, soğuk davrandım, bunu istemediğimi açıkça belirttim ve bunların hiçbir önemi yok. Annen gitmeme izin vermeyecek ve Addison'ı sana vermeyecek. Bunun olmasına izin vermeden önce bütün ülkeyi yakacak."

Pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki bahçelere bakıyorum. Masa artık tamamen kurulmuş, mumlar akşam ışığında titriyor. İki

kişilik servis takımı var. Samimi ve romantik bir ortam.

"Bu bizim için, değil mi?" diyorum. "Bahçedeki akşam yemeği."

"Sizi davet etmek için annenizden izin istedim. Düşündüm ki... özel olarak konuşup durumu açıklayabilirim."

Ona doğru döndüm. "Bunların hiçbirine neden inanayım ki? Beni manipüle etmek için yalan söylüyor olabilirsiniz. Annemle birlikte beni yıkmak için çalışıyor olabilirsiniz."

"Olabilirdim." Suçlamadan hiç çekinmiyor. "Ama değilim. Ve bunu kanıtlamanın tek yolu, bana inanmasanız bile size gerçeği söylemek." Bir an duraksıyor ve tekrar konuştuğunda sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. "Memleketimde birine aşığım. Ailem asla onaylamazdı. Kraliyet ailesinden değil, zengin değil, siyasi olarak avantajlı değil. O... nazik. Ve bana iyi davranıyor. Ve bana kan bağımından daha değerli olduğumu hissettiriyor."

"Öyleyse neden onunla birlikte olmak için daha çok mücadele etmedin?"

"Çünkü savaşmaya hakkım olmadığına inanarak büyüdüm. Çünkü babam bana duygularımın önemsiz olduğunu söyledi. Çünkü herkesin benden beklediği şeylere uyarsam, sonunda mutlu olmayı öğreneceğimi düşündüm." Gözleri şimdi yaşlarla dolu ve gözyaşlarının dökülmesini engellemek için hızla göz kırpmıyor. "Ama bana ne kadar yanıldığımı gösterdin. Ve eve gidip denemek istiyorum, ama olmak istemediğim bir ülkede sıkışıp kaldım, başka birini seven bir adamla nişanlanıp evlenmek üzereyim. Üstelik, senin bebeğini doğurmak zorunda kalacağım. Gerçekten benimle yetmiş yıl daha bu kadar mutsuz olmak istiyor musun?"

Onu uzun süre inceliyorum, yalanı, manipülasyonu, gizli amacını arıyorum ama bulamıyorum. Ya şimdiye kadar karşılaştığım en iyi oyuncu ya da doğruyu söylüyor.

"Tam olarak ne öneriyorsunuz?"

Titrek bir nefes aldı. "Bir ittifak. Annenin görmek istediğini elde etmesini sağlayan sahte bir flört, biz de aslında istediğimiz şeye doğru ilerliyoruz. Ben halk önünde sadık nişanlı rolünü oynuyorum, sen de ilgili prens rolünü oynuyorsun ve ben de kız arkadaşınla görüşmene yardımcı oluyorum. Zamanı geldiğinde, onurum zedelenmeden eve dönebilmemi sağlayacak bir ayrılık sahneliyoruz.

Eğer beni yeterince incitirsen, ailem istediğim kişiyle evlenmeme izin verecek."

"Peki Addison? Ona söyleyebilir miyim?"

"Ona söyleyin ama çok uslu durması gerekiyor. Topluluk önünde umursamıyormuş gibi davranmalı."

"Birçok şey ters gidebilir."

"Biliyorum. Ama elimdeki tek plan bu." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Senden bana güvenmeni istemiyorum Louis. Bunu hak etmediğimi biliyorum. Ama ikimizin de aynı şeyi istiyor olabileceğini ve birlikte çalışmanın tek başına savaştan daha iyi olduğunu düşünmeni istiyorum."

Bana vaat edilen hayat ile gerçekten istediğim hayat arasında düşünüyorum.

"Bunu kabul edersem," diyorum, "bazı şartlar var."

"Onların isimlerini söyleyin."

"Cinsellik yok."

"Katılıyorum."

"Herkes önünde el ele tutuşacağız, gülümseyeceğiz, mükemmel bir çift gibi görüneceğiz. Ama olay burada bitecek. Öpüşmek yok, görünüş için kesinlikle gerekli olanın ötesinde hiçbir yakınlık yok."

"Buna katılmıyorum. Bunu satman gerek Louis. Bu iş bittiğinde dünyanın gerçekten kalbimi kırdığına inanması gerekiyor. Anlıyor musun? Beni öpmen gerekecek."

"Pekala. Ve şunu da bil ki, eğer bana yalan söylediğini, bunun annemin beni hizaya sokmak için kurduğu karmaşık bir plan olduğunu öğrenirsem, bir daha bu ülkeye ayak basmamı sağlayacağım. Avrupa'daki her kraliyet ailesinin senin ne tür bir insan olduğunu tam olarak bilmesini bizzat sağlayacağım. Anladın mı?"

"Evet." Gözlerimi hiç kırpmadan bana bakıyor. "Sonuçlarının farkındayım."

Elimi uzattım. "O halde anlaştık."

Sıkı ve kararlı bir şekilde elini salladı. "Anlaştık."

Kapının yanındaki sandalyeden ceketimi alıyorum. "Bana akşam yemeği sözü vermiştin sanırım."

"Evet." Hafifçe gülümsedi. "Annenize kutlama için bir şey verelim mi?"

Odamdan çıktığımda Delphine bana ters ters baktı. Muhafız arkamdan geldi, ama Delphine ve onun koruması da peşimden geldi.

"Ne yapıyorsun Louis? O bir yılan! Ona güvenemezsin."

"Hayır," diyorum tereddüt etmeden. "Bizi yalnız bırak, Delphi. Lütfen."

Tatiana yemeğe doğru ilerlerken ben de kız kardeşime döndüm.

"Seni kandırıyor."

"Belki de onu kandırıyorum."

"Öyle mi? Tamam." Sonra kafama bir tokat attı. "Ona güvenme."

"Gitmem gerekiyor. Yakında görüşürüz."

Başını sallayarak uzaklaştı ve ben Tatiana'ya yetiştim. Her pencereden gözlerin üzerimizde olduğunu fark ettim. Çalışanlar işlerine ara verip bizi izlediler. Bir fotoğrafçı birdenbire ortaya çıktı ve fotoğrafların bir saat içinde annemin masasında olacağını biliyordum.

Masa beyaz keten örtüler ve kristal bardaklarla donatılmış, mumlar etrafımızı saran güllerin üzerine sıcak bir ışık saçıyor. Tatiana'nın sandalyesini o çekmeden önce ben çekip karşısına oturuyorum.

"Beklenmedik ittifaklara," diyor fısıltıyla, kadehini kaldırırken.

"İstediklerimizi elde etmek için."

"Aynen öyle," diyor.

Kadehleri tokuşturuyoruz ve ben hepsini tek nefeste içiyorum. Annem bu şaka için en sevdiğim Pinot Noir şarabını seçti.

Yaklaşarak, "Konuşacak çok şeyimiz var," dedim.

"Evet, öyle yapıyoruz."

Yarın bu fotoğraflar kraliyet haberlerinde yayınlanacak. Ve Addison'ı önceden uyarma imkanım yok.

Onu yakında görmeliyim.

Kralın özel kütüphanesi eski kitaplar ve pipo tütününü kokuyor, oysa eminim ki bu odada onlarca yıldır kimse sigara içmemiştir. Bu nostaljik bir koku, bana memleketimdeki babamın çalışma odasını hatırlatan tanıdık bir koku. Bir uşak beni doğu bahçelerine bakan bir pencerenin yanındaki iki koltuğa götürürken kendimi rahatlamış buluyorum.

"Majesteleri kısa süre içinde sizinle ilgilenecek," diyor adam ve sonra beni yalnız bırakıyor.

Bu zamanı odayı inceleyerek, Louis'nin babası hakkında bana bir hikaye anlatacak detaylar aramak için kullanıyorum. Kitap rafları gerçekten okunmuş kitaplarla dolu. Kitapların sırtları çatlamış ve sayfaları tıpkı Louis'nin mutfağındaki yemek tarifleri kitapları gibi yumuşamış.

Duvarlardan birini aile fotoğrafları kaplıyor. Bunlar, salonlarda asılı olan resmi portreler gibi değil, plajlarda ve çayırlarda piknik yapan çocukların doğal fotoğrafları. Çamur içinde kalmış ve sanki sihrin gerçekten var olduğunu yeni keşfetmiş gibi sırtarak poz veren çok küçük bir Louis'e benzeyen bir fotoğraf var. Yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm—gerçek mutluluk. Ön dişleri eksik ve saçları on iki farklı yöne doğru dikilmiş.

Fotoğrafa bakmaya devam ederken arkamdaki kapı açıldı.

"O yaz bahçe kulübesinin etrafına hendek kazmaya karar vermişti," diyor kral ve ben de dönüp baktığımda bu anıyı hatırlayıp gülümsediğini görüyorum. "Yedi yaşındaydı. Çok azimliydi. Çok amurluydu. Annesi kıyafetlerinin haline çok kızmıştı ama ben onu azarlamaya cesaret edemedim. Çok alışmıştı."

"Harika bir fotoğraf." Ona dönüp reverans yaptım. "Majesteleri."

"En sevdiklerimden biri."

Odayı boydan boya geçiyor ve hareket tarzına dikkat ediyorum; sanki önemli şeylere enerji saklıyor gibi. Yüzü, resmi portrelerde görüldüğünden daha ince.

"Lütfen oturun. ay ve karımın sevmiyormuş gibi yaptığı ama her zaman yarısını yediği o küçük sandviçlerden istedim."

"Bunları çok seviyorum," diyorum ona. "İçindeki ton balığı salatasıyla mı?"

"Evet, o."

Ben koltuklardan birine yerleşirken o da diğerine oturup yıpranmış deri koltuklara gömüldü. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibiydi. Kapiya doğru baktığımda hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım ama Louis'nin burada olmasını umuyordum. Onu en son gördüğümünden beri geçen saatleri saydım, zihnimde alınmış anlarımızı tekrar tekrar canlandırımdı. Bilmemek en kötü yanı. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Kral, yüz ifademi rahatsız edici bir doğrulukla okuyarak, "Korkarım Louis bize katılamayacak," dedi. "Önceden planlanmış ve ertelenemeyen programları vardı. Eminim sizinle daha çok konuşmayı çok isterdi. Biliyorsunuzdur, o sanatı çok seviyor. Kişisel bir şey değil."

"Elbette." Zoraki bir gülümseme takındım ve kıpırdanmamak için ellerimi kuağımda birleştirdim. "Sizinle bu zamanı geçirmekten onur duyuyorum, Majesteleri."

"Öyle misin?" Başını yana eğerek Louis'nin gözleriyle beni inceledi. Aynı mavi tonu, aynı zekâ ifadesi. "oğu insan beni diğerlerine kıyasla oldukça sıkıcı buluyor."

"Bundan çok şüphe duyuyorum."

Aramızdaki mesafeyi dolduran, davetkar bir kıkırdama sesi duyuluyor. ay ve sandviçler servis edilirken bu ses beni rahatlatıyor. Porselenler eski ve güzel, üzerlerinde minik mavi çiçeklerle el

boyaması yapılmış ve bana uzatıldığında fincanı ellerimle kavrayıp sıcaklığın parmaklarıma işlemesine izin veriyorum. Çayın kokusu chai ve tam olarak tanımlayamadığım çiçeksi bir şeye benziyor.

Tabaklar hazırlanırken rahat bir sessizlik içinde bekliyoruz ve sonra tekrar yalnız kalıyoruz. Etrafıma bakıyorum, sanki bir tablonun içine girmiş gibi hissediyorum.

"Yarışmaya gönderdiğiniz eserler inanılmazdı," diyor, tepside bir sandviç seçerken. "Özellikle satranç portresi. Gerçekten dikkat çekiciydi."

"Teşekkür ederim." Ellerimi oyalamak için bir yudum çay içiyorum.

"Perspektif çok gerçekçiydi. Birinci şahıs bakış açıydı, neredeyse Louis'nin karşısında oturmuş, onu tıpkı birlikte oynadığımız zamanki gibi görüyordum." Ağzına götürdüğü sandviç yarıda kesildi. "Ama o hep siyah çalar."

Kalp atışlarım hızlanmasına rağmen yüz ifademi nötr tutuyorum. "Birlikte bir oyun oynadık. Ama bunu kimseye söyleyemezsin."

"Öyle mi?" diye soruyor kral. "Kim kazandı?"

Gülüyorum. "Evet, yaptım."

"Hayır," diyor. "Nasıl?"

Hareketleri tek tek gözden geçirerek, o anları yeniden yaşıyorum.

Kral, "Onun bir usta olduğunun farkında mısın?" diyor. "Louis'i yenebilirsen, dünyadaki herkesi yenebilirsin."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Sence kazanmama izin mi verdi?"

Kral başını salladı. "Hayır. Hiç kimseye acımaz. Çok gururlu."

Bu beni güldürüyor. "Teşekkür ederim. Özgüven artışına ihtiyacım vardı."

"Evet, prens binlerce kez resmedildi ama bu portrelerin çoğu onu uzaktan gösteriyor. Siz onu yakından gösterdiniz. Bu cesurca bir hareketti. O buna asla izin vermez."

"Teşekkür ederim. İnsanlarla iyi iletişim kurabiliyorum."

"Öylesin." Bir lokma alıp düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Eşim bana senin oldukça zeki olduğunu söylüyor."

Kaşlarım kalktı ve fincanımdaki çayın bir kısmı döküldü. "Zekice mi?"

"Bunlar onun sözleri, benim değil. Sizin onunla konuşurken kendi duruşunuzu koruduğunuzu, geri adım atmadığınızı söyledi."

"Sayın Majesteleri, tüm saygımla söylüyorum, ona karşı dürüst davranıyordum, kurnazlık yapmıyordum." Çay fincanımı niyetimden daha sert bir şekilde yere bıraktım ve fincan tabağa çarparak ses çıkardı. "Aralarında fark var."

Kaşları hafifçe kalkıyor, sonra gülümsüyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve bu gülümseme yüzünü tamamen değiştiriyor. "Çoğu insan bunu bilmiyor."

Beni inceliyor, tıpkı Louis'nin bir şeyi anlamaya çalışırken yaptığı gibi başını yana eğiyor. "Bana kendinizden bahsedin, Bayan Cross. Sanatçı kimliğinizden değil. Kendinizden."

Ne öğrenmek istersiniz?

"Ne paylaşmak isterseniz." Çay fincanını eline alıp iki eliyle kavradı. "İnsanların belirli sorular sorulmadığında en ilginç şeyleri ortaya çıkardığını düşünüyorum."

Ne söyleyeceğimi ve neyin önemli olduğunu düşünüyorum.

"Üç kardeşin en küçüğüyüm," diyorum ona. "İki ağabeyim var. İkisi de sporcu. Çok koruyucular ve benim için en iyisini bildiklerine inanıyorlar. En yakın arkadaşım onlardan birine aşık. Muhtemelen evlenip aile kuracaklar." Gülümsüyorum. "Burada olmaktan tek pişmanlığım bu. Şehirde olsaydım, ağabeylerimin oğlunun büyümesini izleyebilecektim. Küçükken çok değerli anlar oluyor."

"Arkadaşın ve kardeşin," diyor. "Bunu anlamaları ne kadar sürdü?"

"Altı yıl." Güldüm. "Sonsuza dek birbirlerinin etrafında döndüler. Herkes görebiliyordu, bir tek onlar göremiyordu."

"Ne değişti?"

"Artık direnmeyi bıraktılar." Bir sandviç alıyorum. "Kardeşim o kadar zaman boyunca kendisini onu sevmediğine ikna etmeye çalıştı. Meğerse buna inanan tek kişi oymuş."

Kral sessizleşti ve ben başımı kaldırdığımda, yüzündeki ifadeyi çözemediğim bir şekilde şömineye bakıyordu.

"Bu bana tanıdık geliyor," diyor usulca.

Daha fazla şey söylemek istediğini hissederek bekliyorum.

"Kraliçeyle tanıştığım da, danışmanlarım benim için başka birini istiyorlardı. Daha yumuşak huylu, daha uyumlu birini." Çay fincanını yere bırakıyor. "Margaux keskin zekalı ve zor bir insandı ve diğerleri gibi bana yaltaklanmadı. Her fırsatta bana meydan okudu. Dikkatini çekmek için beni çalıştırdı."

"Ve sen yine de onu seçtin."

"Onu bu yüzden seçtim." Gözlerime bakıyor. "Prens olduğunuz da bu nadir bir durum. Çoğu insan size duymak istediğinizi söyler. O asla öyle yapmadı." Duraksıyor, düşünüyor. "Hâlâ da öyle yapmıyor."

Onun ne yaptığını anlıyorum.

"Karşı çıkanlar genellikle elde tutmaya değer olanlardır," diyorum dikkatlice. "Herkes sizinle aynı fikirde olabilir. Yanlış olduğunuzu söyleyebilecek kişi özel biridir."

Yavaşça başını salladı, beni izliyordu. "Karım, Louis'nin seçimlerini kontrol ederek onu koruduğuna inanıyor. Kontrol ve korumanın aynı şey olduğuna ikna olmuş değilim."

Kelimeler aramızda asılı kalmış durumda.

Derin bir nefes alıyorum. "Size karşı dürüst olabilir miyim, Majesteleri?"

"Bunu tercih ederim."

"Bence insanlar kendi hatalarını seçme şansını hak ediyor." Gözlerime bakıyorum. "Prensler bile. Herkes insan olabiliyor. Neden o da olmasın?"

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Şaşkınlık değil. Tanıma. Sanki şüphelendiği bir şeyi doğrulamışım gibi.

Sandalyesinden kalkıp pencerenin yanındaki küçük masaya doğru yürüdü. Orada daha önce fark etmediğim, sade ve çerçevesiz bir portre vardı, kitap yığınının altına yaslanmış duruyordu. Portreyi aldı, inceledi, sonra bana doğru çevirdi.

Bu Isabella. Galerideki portrelerden daha genç, saçları açık ve ifadesi korumasız. Fırça darbeleri ham ve samimi, incelediğim resmi resimlerden tamamen farklı.

"Annem," diyor. "Kraliçe olmadan önce resim yapmıştı."

"Henri Beaumont?"

Başını salladı. "Dünyanın imkansız kıldığı zamanlarda bile birini sevmenin ne anlama geldiğini anlamıştı. Hiç vazgeçmedi." Portreyi

nazikçe yere bıraktı. "Bunu çok daha yaşlı olana kadar anlamadım. O zamana kadar o gitmişti ve ona bunu nasıl atlattığını sormadım."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasam da, ağırlığının içime işlediğini hissederek bunu bir kenara bırakıyorum.

"Torun sahibi olmak ister misiniz?" diye soruyorum, çünkü onun buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve konuşmayı bu yönde ilerletiyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, elbette. Torunlarımın büyüüp adam olmalarını izlemeyi hep hayal etmiştim."

"Yapmaz mısın?" diye soruyorum, gözlerimle neredeyse yalvararak.

Ağzı açılıyor, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, ama tereddüt ediyor.

"Umarım öyledir," diyor sonunda, ama sesi beklediğimden daha hafif.

"Umut pasif bir şeydir." Sandviçimi elime alıyorum.

Kaşını kaldırarak, "Öyle mi?" diye sordu.

"Umut, dilek dilemek gibidir. Eylem olmadan ne işe yarar ki?" diyorum, köşesinden küçük bir ısırik alarak.

Oda sessizleşiyor. Artık bana farklı bir gözle bakıyor, sanki odak noktası ben olmuşum gibi.

"Bu ilginç bir düşünce," diyor.

Parmaklarımdan kırıntıları siliyorum. "Umut, resimlerimi bitirmeme ve son teslim tarihlerime yetişmeme yardımcı olmuyor."

Gülüşü, ama daha çok düşünceli bir gülüş.

"Hayır," diyor. "Sanmıyorum."

Bir şey düşünüyor ve onu bölmek istemiyorum.

"Doğrudan konuşuyorsun," diyor sonunda.

"Bazıları bunun bir kusur olduğuna inanıyor."

"DSÖ?"

"Sessiz ve uysal kalmamı tercih eden insanlar var." Gözlerine bakıyorum. "Bu bana pek uymuyor."

Gülümsüyor. "Sanırım kraliçe seni hafife aldı."

"Çoğu insan öyle yapar." Omuz silkiyorum. "Böyle olmasını tercih ediyorum. Çünkü kazandığımda şaşıyorlar."

Beni inceliyor, sanki hakkımda bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendiriyor gibi.

"Vazgeçmeyin, Bayan Cross," diyor. "İsteddiğiniz hiçbir şeyden vazgeçmeyin. Değerli şeyler nadiren kolay elde edilir."

Gözlerime bakıyorum. "Bence eğer bir şans için savaşmaya ve her şeyi kaybetmeye razıysam, o zaman buna değer, değil mi?"

Aramızda bir şey geçiyor. Bir anlayış.

Yavaşça başını salladı ve sandalyesinden kalkarak zamanımızın dolduğunu işaret etti.

"Bu bir zevkti," diyor beni kapıya kadar uğurlarken. "Umarım tekrar yaparız."

"Bunu çok isterdim."

"Peki, Bayan Cross?" Kapı çerçevesine elini koyarak duraksıyor. "Maçı sonuna kadar izleyin."

"Hangi oyun?" diye soruyorum.

O sadece sırtıyor. Sonra ben koridorda kalbim gümbür gümbür atarken kalıyorum.

Bir şeyler biliyor. Belki her şeyi değil, ama yeterince. Ve beni uyarmak yerine, devam etmemi söyledi.

İki köşeyi döndükten sonra bir el bileğimi kavrayıp beni gizli bir oyuğa çekti.

Louis.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve yüzündeki her çizgiye kazınmış gerginlikle berbat görünüyor. Saçları dağınık ama burada, beni kucaklıyor. Ben daha bir şey söyleyemedim, beni soğuk taş duvara yaslayıp sertçe öpüyor.

Gömleğinden avuç dolusu tutup onu kendime doğru çekiyorum, kokusunu içime çekiyorum. Sedir ve sandal ağacı kokusu, sabununun ferahlığıyla karışıyor. Elleri her yerimde, yüzümü kavırıyor, yanlarımdan aşağı kayıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kalçalarımı sıkıyor.

"Seni çok özledim, kahretsin." diye fısıldadı ağzıma doğru.

"Beş gün." Ona bakmak için biraz geri çekildim. "Beş yıl gibi geldi."

"Biliyorum. Seni tekrar görene kadar her saati saydım."

"İyi olup olmadığını bilmiyordum. Neler olup bittiğini bilmiyordum."

"İyiyim." Yüzümü avuçlarının arasına alıp bana bakmamı sağladı. "Buradayım."

"İyi miyiz?"

"Evet." Alnımı, yanaklarımı, burnumun ucunu öpüyor. "Mükemmeliz. Bunu atlatacağız. Dedikleri gibi, mesafe sevgiyi daha da güçlendirir."

"Belki de—" diye sözümü kesiyorum.

"Belki ne? Söyle bana." Beni inceliyor, sabırla bekliyor.

"Belki fikrinizi değiştirdiniz. Belki de bunun çok karmaşık olduğunu fark ettiniz."

"İmkânsız." Alnını benimkine dayadı. "Her gece seni düşündüm. Yatakta uzanıp tavana bakarken, beş dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu ve sana ulaşamadığımı biliyordum."

"Neden?"

"Muhafızlar. Programlar. Her yerde gözler." Çenesi kasıldı. "İki kez denedim. İkisinde de yakalandım."

"Yani, sen bir mahkumsun."

"Geçici olarak." Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Ama kurallara uymakta hiç iyi olmadım."

"Fark ettim."

"Bu benim en iyi özelliklerimden biri."

Tüm bunlara rağmen neredeyse gülümsüyorum. "Bu tartışılabilir bir konu."

"Bunu çok seviyorsun."

"Bizi bu karmaşaya sokan şey bu," diyorum, bir öpücük daha çalarken.

"Suçu ben üstleneceğim." diye gülüyor ve bu ses beni rahatlatıyor.

İşte biz buyuz. İşte özlediğim şey buydu.

"Bir planım var," diyor. "Tatiana ve ben—"

"Henüz onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Duraksıyor. "Tamam."

"Tek istediğim bu." Gömleğini daha sıkı tutuyorum. "Birbirimizle konuşmadan ve görüşmeden önce sadece ikimiz için bir dakika

daha."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni kendine doğru çekiyor ve sıkıca tutuyor, bir eli saçlarımda, diğer eli sırtımda. Yüzümü göğsüne yaslıyorum ve nefes alıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadı saçlarımdan arasına.

"Söz?"

"Söz veriyorum." Ben uzaklaşana kadar beni tutuyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Söyle bana."

"Tatiana bizim tarafımızda. O da benim kadar kurtulmak istiyor. Memleketinde birine aşık." Omuz silkerek, "Bir anlaşma yaptık. Baloya kadar sahte bir flört. Herkese açık bir ayrılık. Sonra ikimiz de özgür olacağız." dedi.

Onu inceliyorum. "Ve gerçekten ona güveniyor musun?"

"Yapmalıyım." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Neredeyse bitirdik bunu, Addison. Hepsi bu."

"Nişan duyurusu portrenizi çizmekle görevlendirildiğimi biliyor muydunuz?"

Eli durdu. "Hayır."

Sesimi titretmeden, "Aranızdaki bağlantıyı yakalamam gerekiyor." diyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Evet."

Bir an sessiz kalıyor. "Yapabilir misin?"

"Erkek arkadaşımın başka bir kadına aşık olduğunu resmederken ben de umursamıyormuş gibi davranır mıyım?" Başımı yana eğdim.

"Tamam. Kolay ve eğlenceli görünüyor."

"Addison."

"Yapacağım." Gözlerine bakıyorum. "Seni resmedeceğim. Arka planı, kompozisyonu, her şeyi resmedeceğim. Ama Tatiana son ana kadar ifadesiz kalacak." Omuz silkiyorum, o ilişkiyi resmetmek istemiyorum. "Sanat zaman alır. Ben mükemmeliyetçiyim. Portre balodan önce bitmezse, sonuçlarına katlanırım."

Yüzünde yavaşça bir sırıtiş belirdi. "Oyalayacaksın."

"Bu sahte nişanlılık sona erece kadar."

"Sen muhteşemsin." Beni kendine daha da yaklaştırdı. "Teşekkür ederim."

"Biliyorum."

"Ayrıca mütevazı."

"Her zaman."

Ona doğru yaslandım ve o da alnımdan öptü.

"Bir gün artık gölgelerde saklanmak zorunda kalmayacağız," diye söz veriyor.

"Bunu aklınızda tutmanızı bekliyorum."

Geri çekilmeden önce beni bir kez daha öptü. "En kısa zamanda görüşürüz. Okuduğun ya da gördüğün hiçbir şeye inanma. Hepsi lanet olası yalan. Tamam mı? Sen ve ben. Hepsi bu. Asla. Başka seçeneğin yok."

"Pekala," diyorum gülerek.

Kulağıma fısıldamadan önce son bir öpücük daha çaldı: "Söz veriyorum, hayatımızın geri kalanında bunun telafisini yapacağım."

"Beni güzel bir zamanla cezbetme," diyorum o uzaklaşırken.

Köşede kalıp, tamamen kaybolana kadar bekliyorum, sonra ters yöne doğru yürüyorum.

Eğer bu onunla sonsuza dek birlikte olmak anlamına geliyorsa, buna katlanabilirim.

Peki ya Tatiana'nın yüzü? O, tuvalimde bir hayalet olarak kalacak, ta ki yüz hatlarını resmetmekten başka çarem kalmayana kadar.

Bazı şeyleri zihnimde canlandırmayı reddediyorum çünkü bu sadece bu kabusu gerçeğe dönüştürecek.

stüdyosu Vardığımda portre sabah ışığıyla yıkanmış haldeydi ve bir an için kapıda durup, olacıklara kendimi hazırladım. Doğu duvarını boydan boya saran uzun pencereler, mekanı ressamların hayalini kurduğu türden bir sıcaklıkla dolduruyordu. Oda, eski bir kütüphane veya genellikle beni sakinleştiren bir müzenin tanıdık kokularını andırıyordu, ama bugün değil. Şövaleler ve malzemeler benim için hazırlanmıştı ve odanın ortasında, küçük bir platform üzerinde açılı olarak yerleştirilmiş iki süslü sandalye duruyordu.

Louis ve Tatiana zaten oradalar, benim gelmemi bekliyorlar.

Birlikte oturuyorlar, kadının eli adamın kolunda, bedenleri birbirine doğru açılı, sanki birliktelermiş gibi—çünkü bu odadaki herkes için gerçekten de birlikteler. Bu poz, kameralar ve kalabalıklar için birlik ve sevgi yansıtmak üzere prova edilmiş, mükemmelleştirilmiş ve tasarlanmış bir poz. Geçen haftanın tüm magazin fotoğraflarında gördüm, ama bunu bizzat görmek farklı. Buna hazır değilim.

Kraliçe, ellerini önünde kavuşturmuş, pencerenin yanında durmuş, içeri girmemi izliyor. Yüz ifadesi hoş ama çözümlenemez. Karşılaşmamızdan beri her karşılaştığımızda aynı ifadeyi takınmıştı. Kraliçe bu turu kazandı ve bunun farkında. Ben de onun zaferini resmetmek ve sıraya girmek için buradayım.

"Bayan Cross." Beni başıyla selamladı. "Zamanında geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette, Majesteleri." Çantamı şövalemin yanına bıraktım ve dikkatimi dağıtmadan eşyalarımı çıkarmaya başladım. Kömür kalemler, eskiz defteri ve referans fotoğrafları için kameram. "Buradaki ışık çok güzel. Bu harika fotoğraf verecek."

"Niyet bu." Platforma doğru işaret ediyor. "İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzu varsayıyorum?"

"Evet."

Louis'e bakmıyorum. Bakarsam, sahip olduğum azıcık kontrolü de kaybederim. Daha birkaç gün önce beni gizli bir koridorda tuttu ve bunun neredeyse bittiğine söz verdi.

Kalemlerimi sertlik sırasına göre diziyorum ve eskiz defterimde yeni bir sayfaya geçiyorum, bu tanıdık ritüelin beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Sonunda gözlerimi platforma kaldırdığımda, odağımı yumuşak tutarak sandalyelerin açısının kompozisyonunu, gölgeleri ve bedenleri arasındaki boşluğu inceliyorum.

"Başlayalım mı?" Tatiana'nın sesi sıcak ve istekli. Burada olmaktan çok mutlu olan bir kadın gibi görünüyor.

"Evet." Elimde bir kalem tutuyorum. "Bu ilk seans genellikle kompozisyonu belirlemek için ön taslaklardan oluşur. Nispeten hareketsiz durmanız gerekecek, ancak gerektiğinde ara verebiliriz."

Louis sandalyesinde kıpırdanıyor ama ben onun gözlerine bakmıyorum.

Tatiana, "Bizi nasıl konumlandırmak istersiniz?" diye soruyor.

"Şimdilik böyle devam etmeniz yeterli." Sandalyelerin, platformun ve Tatiana'nın eteğinin dökümlülüğünün temel şekillerini çizmeye başlıyorum. "İlerledikçe sizi biraz daha düzeltebilirim."

Kraliçe pencerenin yanındaki bir sandalyeye oturup tüm seansı denetliyor. Bu, bir aşağılama ritüeli gibi geliyor.

Fotoğraf makinamı alıp onları farklı açılardan birlikte bir sürü fotoğraflıyorum, sonra da eskiz defterime geri dönüyorum.

İlk yirmi dakika boyunca sessizce çalışıyorum, Louis'nin yüzünden kaçınarak kompozisyonun çerçevesini oluşturuyorum. Kağıt üzerindeki kömür çizikleri sessizliği dolduruyor. Onun yerine Tatiana'nın duruşunu çiziyorum; boynunun zarif çizgisini, koyu

saçlarının omuzlarına dökölüşünü. Mermer bir heykel gibi güzel, cilalı ve soğuk.

"Kemik yapınız *çok güzel* ," diyorum ona—çünkü bu doğru. Uzun süren sessizliktense tarafsız bir şey söylemenin daha iyi olduğunu keşfettim.

"Teşekkür ederim." Çenesini yukarı kaldırarak gülümsedi. "Annem hep resmedilmek için doğduğumu söylerdi."

"Haklıydı." Ona hafifçe gülümsedim.

Ardından Louis'nin ellerine geçiyorum, sandalyenin koluna yaslanan parmaklarının şeklini kabaca çiziyorum. Bu eller vücudumun her zerresine dokunmuştu. Beni nefessiz bırakırken saçlarıma dolanmışlardı. Şimdi ise başka bir kadının yanında, bir sahnedeki dekorlar gibi duruyorlar. Kendi ellerim sabit kalırken, onların hatlarını kağıda çiziyorum.

Henri'nin bunca yıl boyunca böyle hissetmiş olup olmadığını merak ediyorum. Eminim onun da bir dinleyici kitlesi vardı.

Kraliçe konuşuyor. "Çok çarpıcı bir ikili oluşturuyorlar, değil mi?"

Kalemimi sürekli hareket ettiriyorum. "Kontrast iyi sonuç veriyor. Koyu ve açık."

"Ben hep böyle düşünmüşümdür." Sesi memnun geliyor. "Portreler muhteşem olacak. Çağlar boyunca hatırlanacak bir şey."

Bu, renklerle sergilenen bir yalan, hepimiz öldükten çok sonra bile bu sarayda asılı kalacak bir kayıt. Henri'yi ve aşkını kimsenin fark etmediği fırça darbeleriyle nasıl gizlediğini düşünüyorum. Her portre çekimi bir işkence olmalıydı. Bu, bin kesikle ölüm.

"Biraz daha yakınlaşabilir misiniz?" diye soruyorum, ses tonumu profesyonel tutarak. "Aranızda çok fazla mesafe var."

Tatiana hemen yer değiştirerek aradaki mesafeyi kapatır ve omzunu Louis'nin koluna dayar. Louis kaskatı durur ama geri çekilmez.

"Böyle mi?" Tatiana başını yana eğerek ona hayranlıkla baktı.

"Mükemmel."

Yeni pozisyonu çiziyorum, vücudunun ona doğru kıvrılışını, onunkinin ise düz kalışını yakalıyorum. Bir sanatçı olarak gerilimi görüyorum. Kraliçe ve diğer herkes ise bağlılığı görecek. Perspektif her şeyi değiştirir.

Sonunda yüzüne bakmama izin verdiğimde, o da bana bakıyordu. Mavi gözlerinde söyleyemediği her şey vardı. Özür, hayal kırıklığı ve sevgi karışımı bir ifade. Odanın diğer ucuna geçip ona her şeyin yoluna gireceğini, onu anladığımı ve bunun gerçek olmadığını bildiğimi söylemek istedim.

Bunun yerine, çizim defterime geri dönüp çenesine bir çizgi ekliyorum.

Kraliçe, "Prens gergin görünüyor," diye belirtiyor. "Louis, canım, rahatlamaya çalış. Bu resmi bir devlet portresi değil. Aranızdaki sıcaklığı yakalamak istiyoruz."

"Elbette, anne." Sesi ifadesiz.

Tatiana gülüyor ve gülüşü samimi geliyor. "Gözetilirken hep böyle oluyor. Sen de öyle değil misin, sevgilim?" Elini uzatıp yanağına dokunuyor, yüzünü kendine doğru çeviriyor. "Sadece ikimizmişiz gibi davran. Yalnızken nasıl davrandığını onlara göster."

Beni sinirlendirmeye çalışıyor ama başaramıyor. Ayrıca, "*aşkım*" kelimesinin ağzından bu kadar kolayca dökülmesini de sevmiyorum. Sanki gerçekten içten söylüyor gibi.

"Bu daha iyi," diyor kraliçe onaylayarak. "Bunu tutun."

Tatiana'nın elini Louis'nin yüzünde, parmaklarının elmacık kemiğine değen kıvrımını çiziyorum. Kalemim gerekenden daha sert bastırıyor, kağıtta koyu çizgiler bırakıyor.

"Bayan Cross, bu projenin ne kadar süreceğini tahmin ediyorsunuz?" Kraliçenin sorusu sıradan ama bir o kadar da anlamlı.

"Bu öneme sahip portreler genellikle haftalarca, hatta aylarca süren bir çalışma gerektirir." Ses tonumu ölçülü tutuyorum. "Sadece ön eskizler bile en az bir hafta, hatta daha uzun sürebilir. Sonra da alt boyama, katmanlama, konuları gerçekten hayata geçiren detay çalışmaları var. Son eserin kraliyet koleksiyonunun standartlarını karşıladığından emin olmak istiyorum."

"Aylarımız yok." Bunu düşünüyor. "Nişan duyurusu öne alınıyor. Tatiana ve Louis'i baloda bir çift olarak yavaş yavaş tanıtmayı planlıyoruz ve Louis'in gelinini seçtiğini herkese duyuracağız."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Sanat aceleye getirilemez, Majesteleri."

Yüzünde kısa süreli bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Elbette. Kalite her şeyden önce gelir. Ancak bu teslim tarihine uyacağınızdan eminim."

Bu bir rica değil; bu bir talep.

"Evet, Majesteleri. Sizi mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ben onun ağına doğru sürünürken sırtıyor. Çok geçmeden beni örüp, benden son damla hayatımı emecek.

Tatiana'nın gerindiği ve Louis'nin su bardağını doldurmak için ortadan kaybolduğu birkaç kısa ara vererek iki saat daha çalışıyoruz. Sayfaları eskizlerle dolduruyorum, açıları, ifadeleri ve ışığın kumaşa düşme şeklini yakalıyorum. Tatiana'nın yüzü hariç her şeyi çiziyorum, ellerine, saçına, elbisesinin duruşuna odaklanıyorum. Louis'yi tamamen çiziyorum, kalemimin hareketleriyle onu ezberliyorum. Duvardaki saat dakikaları sayıyor, her dakika bir öncekinden daha uzun sürüyor.

Konuşmamıza devam ettiğimizde Tatiana, "Bence daha samimi bir şey denemeliyiz," diyor. "Kompozisyon için. Aramızdaki bağı gösteren bir şey."

Kraliçe başını salladı. "Mükemmel bir fikir, Prenses."

Tatiana ayağa kalkıp pozisyonunu düzeltti ve elini Louis'nin omzuna koyarak koltuğunun koluna oturdu. Otururken ipek elbisesi hışırdadı ve parfümünün kokusu odanın öbür ucundan bana kadar ulaştı. Çok tatlı bir koku.

"Ne düşünüyorsunuz, Bayan Cross? Daha dinamik mi?"

"İyi okunuyor." Yeni bir çizime başlıyorum. "Çapraz çizgi enerji yaratıyor."

"Aslında, ikinizin öpüşmesi gerektiğini düşünüyorum," diye öneriyor kraliçe.

Zorlukla yutkundum, hafifçe gülümsedim. "Harika fikir, Majesteleri."

Tatiana, Louis'e gülümseyerek yaklaştı ve dudakları birbirine değdi. Yüzünü avuçlarının arasına alıp öpüşmeyi derinleştirdi.

Bu sıradan bir öpücük değil. Tatiana onu gerçekten içtenlikle öpüyor, dudakları onun dudaklarına değiyor, parmakları saçlarının arasına giriyor. Öpüşme beş, yedi, belki yirmi saniye sürüyor ve ben

izliyorum çünkü gözlerimi kaçırmak bunun canımı acıttığını kabul etmek olurdu.

Louis karşılık olarak onu öpüyor ama vücudu kaskatı kalıyor. Tatiana bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Bundan keyif alıyor.

"Vay canına, vay canına," diye fısıldadı Louis geri çekilirken.

Kalbim hızla çarpıyor; adrenalinim tavan yapmış durumda.

"Onlara bir gösteri sunmamıza gerek yok," diyor.

Ona aşağıdan baktığında hafifçe nefesi kesilmişti. Dudaklarındaki ruj hâlâ kusursuzdu.

"Özür dilerim." Hiç de üzgün görünmeden güldü. "Her zamanki gibi kendimi kaptırdım."

Bunu söylerken gözleri bir anlığına bana kayıyor.

Gülümsüyorum. "Vay canına. İkiniz de çok enerjiksınız. Eminim düğünden sonra çocuk sahibi olacaksınız."

Louis'nin burun delikleri genişledi.

"Ah, evet. Aramızda kalsın, umarım hemen hamile kalırım." Tatiana parmaklarını Louis'nin parmaklarıyla kenetledi. "Zaten beni ondan ayırmakta zorlanıyor."

Kraliçe boğazını temizler çünkü bu konuşma odadaki herkesi rahatsız etmektedir. "Yeter artık."

Yüz ifademi hiç değiştirmeden, "İkinize de uzun yıllar mutluluklar dilerim." dedim.

"Elbette." Tatiana, elini hâlâ sahiplenici bir şekilde Louis'nin omzunda tutarak koltuğun kenarına yaslandı. "Umarım yıllar içinde arkadaş olmayı öğrenebiliriz."

Onu inceliyorum, uygun bir cevap mı vereceğime yoksa içimden gelenleri mi söyleyeceğime karar veriyorum. Sonunda nazik olanı seçiyorum.

"Bunu çok isterdim."

Tatiana eğilip Louis'i tekrar öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Öylece oturuyor.

Kraliçe sandalyesinden kalkıp eteğini düzeltti. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Tatiana, otuz dakika sonra büyükelçinin eşiyle öğle yemeğimiz var. Bayan Cross, ihtiyacınız olan her şey hazır mı?"

"Evet, Majesteleri." Malzemelerimi toplamaya başladım bile. "Çarşamba günü aynı saatte mi?"

"Sorun değil." Kapıya doğru yürüdü ve durakladıktan sonra geri döndü. "İlerlemeden memnunum. İstedığım gibi yaptığınız için teşekkür ederim."

"Evet, Majesteleri," diyorum ona, onu asla anlayamayacağı şekillerde alt edeceğimi bilerek.

Tatiana ayağa kalktı ve gözlerine tam olarak yansımayan bir gülümsemeyle Louis'e baktı. "Bu akşamki randevumuzu unutma."

"Yapmayacağım." Ona gülümsedi.

"Hoşça kal, sevgilim." Bunu, duyduğumdan emin olmak için yeterince yüksek sesle söylüyor.

Kraliçe çoktan koridordaydı ve Tatiana son bir kez omzunun üzerinden bana bakarak onu takip etti. Bana baktı ve şeytani bir şekilde sırıttı.

O zaman yalnız kalırız. Tabii, koruması hariç.

"Davis, arkana dön," diye emrediyor.

Kapı mandalı kapanmadan önce Louis ayağa kalktı ve odanın karşısına doğru bana geldi.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Yapma."

Donakalır. "Addison."

"Şu an bunu yapamam." Ellerimin titrememesi için onları oyalayarak çantamın fermuarını kapattım. "Buradan çıkmam gerek."

"Hiçbir anlamı yoktu. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Sonunda ona baktım ve yüzündeki öfke beni neredeyse yıkıyordu. "Bunu yine de izlemek zorunda kaldım ve bu hafta iki kez daha yapmak zorundayım. Annenin ya da senin önünde dağılıp gidemem. Her şeyi mahvedecek bir şey söylemeden veya yapmadan önce, pişman olacağım bir şey söylemeden önce, bunu özel bir yerde sindirmem gerekiyor. Şu anda mutlu değilim."

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

"Sanırım ne zaman görüşürsek o zaman görüşürüz," dedim ona.

Tamamen karanlık bir bölgede yaşıyorum. Delphine bile bir mahkum gibi gözetim altında tutuluyor.

"Addison." Adımı sanki bildiği tek kelimeymiş gibi söylüyor. "Seni özledim."

“Öyleyse bir şeyler yapın, Majesteleri.” Çantamı alıp kapıya doğru yürüyorum. “Gitmem gerekiyor.”

Arkama bakmadan ya da tek kelime etmeden oradan ayrılıyorum.

Kulübeme yürüyüş yirmi dakika sürüyor ve bu sürenin her saniyesini nefes almak için kullanıyorum. Burundan nefes alıp ağızdan veriyorum—tıpkı Kendall'ın ilk büyük galeri reddinden sonra bana öğrettiği gibi.

Ayakkabılarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor. Ağaçlarda kuşlar ötüyor. Öğleden sonra güneşi omuzlarımı ısıtıyor ve başka bir gün olsa, cennetteki bu havaya çok sevinirdim.

Kulübe o kadar sessiz ki kulaklarım çınlıyor. Kapıyı arkamdan kilitledim ve odanın ortasında durup gözyaşlarımın gelmesini bekledim, ama gelmediler. Sanırım buna karşı duyarsızlaştım.

Çantamı masaya bırakıp küçük mutfığa geçiyorum, çaydanlığı doldurup ocağa koyuyorum. Zihnim hızla çalışırken çay demleme ritüeli en sevdiğim şeylerden biri. Kalın seramik bir kupa indiriyorum, sonra bugün hangi çayı içmek istediğimi seçiyorum.

Çaydanlık ılık çalınca suyu döküyorum ve fincandan yükselen buharı izliyorum.

Çayımı ve eskiz defterimi, nişan portresi için büyük tuvalin beklediği şövaleye götürüyorum. Yüzeyi boya için astarladım bile. Yarın eskizlerimi aktarıp alt boyamaya başlayacağım. Önce arka planı, sarayın iç mekanının zengin renklerini oluşturacağım. Sonra Louis üzerinde çalışacağım, yüz hatlarını hak ettiği özenle katmanlayacağım. Ama Tatiana'nın yüzü son ana kadar boş kalacak. Onun yanında yüz­süz bir hayalet, onu asla gerçekten elde edemeyecek bir yer tutucu olacak.

Bu sabah doldurduğum sayfaları karıştırıyorum.

Louis'nin elleri. Louis'nin çenesi. Louis'nin gözleri. İstemedem de olsa onu bir düzine kez çizdim, zaten ezbere bildiğim açıları yakaladım.

Tatiana da orada, ama sadece parçalar halinde: duruşu, boynu, koyu saçlarının dökülü­şü.

Öpüşme anı aklımdan çıkmıyor. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılışını, sanki bir kötü karakterin dudakları gibi, bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Louis onun kendi tarafında olduğuna ikna olmuş. Ben buna inanmıyorum. En son istediğim şey, göremediğimiz bir tuzağa düşmek. Eğer her şeyin baloda biteceğini söylediye, bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.

Kalemi elime alıp kompozisyonu tuvale aktarmaya başlıyorum. Çizgiler, şekiller ve perspektif bana temel oluşturun.

Yanımda çay soğuyor. Işık öğleden sonradan akşama dönüyor. Elim kramp girip gözlerim yanana kadar çalışmaya devam ediyorum. Sonunda geri çekildiğimde, Louis tuvalin üzerinden bana bakıyor; henüz tam olarak şekillenmemiş ama yine de şüphesiz kendisi.

Yanında, Tatiana'nın yüzünün olması gereken yer boş kalıyor.

Dosya masamın üzerinde açık duruyor, sayfaları bir suç mahallindeki deliller gibi yüzeye yayılmış. Gece yarısını geçti ve uyuyor olmam gerekiyor. Ama Addison'la aynı odada olmak zorunda kaldığım ve onunla konuşamadığım için bu imkansız.

Delphine bana yakın zamanda bu bilgi klasörünü verdi. Sarayın sanat arşivlerini, altmış yıl öncesine kadar inceledim. Soluk mürekkeple yazılmış, toz ve eski kütüphaneler kokan envanter listelerini okudum. Henri Beaumont'un görev süresi boyunca yarattığı her eser için, yerinden oynatılmamışsa, katalog numaraları ve konumları mevcut.

Kağıt zamanla sararmış ve kenarları kırılmanlaşmış, bu yüzden her sayfayı dikkatlice tutarak bildiklerimle karşılaştırıyorum. Resimlerin çoğu tam olması gereken yerde. Sarayın etrafındaki galerilerde ve özel odalarda asılı duruyorlar. Şahsen kendim kontrol ettim ve annemin emriyle gölgem gibi yanımda olması gereken muhafız Davis de şahidim.

Addison'ın kısa sürede fark ettiği gibi, resimlerden biri ortadan kaybolmuştu.

Sayfayı daha da yaklaştırıp notasyonu yüzüncü kez okuyorum. *Manzara, tuval üzerine yağlı boya, kırk sekize otuz altı inç. Orijinal yeri: Kraliçenin oturma odası, batı duvarı.*

Ama kayıp.

Listede güncellenmiş konum veya transfer kaydı yok. Nereye gittiğine dair hiçbir belirti vermeden ortadan kayboldu. Boyutları duvardaki soluk dikdörtgenle eşleşiyor. Yine çıkmaz sokak.

Masadan geriye doğru çekilip pencereye doğru yürüdüm. Karanlık bahçeye bakarken avucumu soğuk cama bastırdım. Odanın kenarına doğru hareket edersem, kulübeyi zar zor görebiliyordum. Işıklar kapalı gibi görünüyor, bu da Addison'ın muhtemelen uyuduğu anlamına geliyor. Ya da belki de benim gibi gecenin ortasında uyanık yatıyordur. Koyun saymak yerine, bunun biteceği günleri sayıyordum. Saatlerce belgeler üzerinde kambur durmaktan boynum ağrıyordu ve stresten kaynaklanan gerginliği gidermek için omuzlarımı hareket ettirdim.

Bu hafta şimdiye kadar oldukça sinir bozucu geçti.

Tatiana, Addison'ı görmeme yardım edeceğine söz vermişti, ancak her girişimim *uygunsuz* komplikasyonlar yüzünden engellendi. Pazartesi günü, baş ağrısı nedeniyle akşam yemeğinde ona eşlik etmem gerekti. Salı günü, kraliçe dört saat süren plansız bir çay daveti düzenledi. Çarşamba günü, Tatiana yardım etmek için zaman bulamadığını iddia etti. Perşembe, Cuma, Cumartesi, Pazar günleri de ardı ardına bahaneler uydurdu, sonunda ona inanmayı bıraktım.

Kaçamadığım toplantılarda sıkışıp kaldığım sırada üç ön portre çekimi seansı gerçekleşti, ancak süreci bildiğim için Addison bunun gerekli olmadığını söyledi. Delphine dün koridorda beni yakaladı ve Addison'ın annem ve Tatiana ile pozlar hakkında konuştukları özel görüşmelerde profesyonel, sakın davrandığını ve hiçbir şey ifşa etmediğini bildirdi. Keşke asla sergilenmeyecek bir şey için enerjisini boşa harcamasaydı.

Baloya, Tatiana ile bu işi seyircilerin önünde bitirmemize birkaç gün kaldı. Her geçen gün daha da sabırsızlanıyorum. Addison'la konuşamamak beni çıldırttı ve şimdi nedense onu daha da çok istiyorum.

Ceketimi kaptım ve kapıya doğru yöneldim.

Davis beni görünce doğruldu. "Majesteleri. Geç oldu."

"Farkındayım." Yürümeye devam ediyorum. "Prenses Tatiana ile hemen görüşmem gerekiyor."

"Efendim, kraliçe rica etti ki..."

"Annemin ne istediği umurumda değil." Durdum ve ona döndüm.
"Kuzey kanadına gidiyorum; istersen beni takip edebilirsin."

Tereddüt ediyor ve ben de onun ayak sesleri arkamdan gelirken koridorda yürümeye devam ediyorum.

Sarayın bu bölümü bu saatte farklı bir hava taşıyor. Uzun, boş koridorlardan ve gölgelerden başka bir şey yok. Devlet büyüklerinin ve geniş aile üyelerinin uyuduğu konuk odalarının yanından geçiyorum. Çoğu, etraflarında olup biten dramdan habersiz. Bir yerlerden gelen esintiyle hava daha serin. Son köşeyi dönerken ceketimi daha sıkı çekiyorum.

Tatiana'nın odası koridorun sonunda ve kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Kapı kilitli değil ve içeri girdiğimde onu ipek bir sabahlık ve iç çamaşırı takımıyla makyaj masasında oturmuş, koyu renk saçlarını uzun, ritmik hareketlerle tararken buluyorum. Odadaki tek ses, saçlarının arasından geçen fırça kıllarının yumuşak hışırtısı.

Mekan yasemin ve vanilya kokuyor; o kadar tatlı ki, bir pencere açmak istiyorum. İçerisi sıcak ve her yerde taze çiçekler var. Mobilyalar, sarayın geri kalanıyla uyuşmayan, süslü bir tarzda; çünkü burayı kendine ait kılmış, sanki burada kalmayı planlıyormuş gibi.

Aynada gözlerime şaşırmadan bakıyor, gri bakışları sabit ve soğuk, sanki beni bekliyormuş gibi.

"Louis." Fırçayı bırakıp taburesinde döndü. "Ne büyük sürpriz."

"Konuşmamız gerekiyor." Vücudu tamamen açıkta olsa da gözlerimi yüzünden ayırmadım.

"Öyleyse topladım." Yatağı işaret ederek, "Lütfen oturun." dedi.

Kapıyı arkamdan kapatıp kollarımı kavuşturarak kapıya yaslandım. Kalçalarını sanki bir silahmış gibi sallayarak bana doğru yürüdü. İpek sabahlık hareket ettikçe bacaklarına hafifçe değiyordu. Sütyeninin ve külotunun kumaşı o kadar inceydi ki içini görebiliyordum ve bunun kasıtlı olduğundan emindim.

"Sen anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmedin," diyorum.

"Denemeye çalıştım." Bornoğunu üzerinden atıp sandalyelerden birine oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Bakabilirsin."

"İyiyim," diyorum ona.

"Bu senin, Louis. Ne istersen yapmana izin vereceğim."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Aklını mı kaçırdın?"

"Öyle mi?"

İçimden bir ah çektim. "Bana bir haftadır bahaneler ve engeller çıkardın, bunlar sadece Addison'ı görmemi engelliyor gibi görünüyor." Kapıdan uzaklaştım ve bir adım daha yaklaştım. "Ya beceriksizsin, ki buna inanmıyorum, ya da oyun oynuyorsun."

Beni inceliyor, sonra gülümsüyor. Bu gülümseme şeytani ve kontrollü. "Aramızdaki anlaşmayı düşündüm ve ikimiz için de daha iyi bir seçenek olabileceğini fark ettim."

Çenemi sıkarken ellerimi ceplerime sokuyorum. Bütün hafta görmezden geldiğim yorgunluk beni yakalıyor. "Açıklayın."

"Benimle evlen." Ben cevap veremedi elini kaldırdı. "Beni dinle. Annen bu ittifakı istiyor, babam da bu ittifakı istiyor. Konsey, danışmanlar, her iki ülkemizdeki de gücü olan herkes bu evliliğin gerçekleşmesini istiyor. Buna karşı çıkabilirsin, ama kaybedersin. Geciktirebilirsin, ama baskı dayanılmaz hale gelecek ve taç ile mutluluğun arasında seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Bu tercihi zaten yaptım."

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Çünkü benim oturduğum yerden bakınca, hâlâ buradasın, hâlâ benimle oyunlar oynuyorsun, hâlâ gelmeyecek bir mucize umuyorsun. Birlikte iyi olacağımızı biliyorsun. Şimdiye kadar başardıklarımıza bak."

Burun deliklerim genişledi ve konuşmayı inanılmaz buldum. "Anlaşmamız vardı. Bu iş baloda herkesin önünde sona erecek. Peki ya gizli ilişkiniz?"

"Buraya gelebilir. İkimiz de sevgililerimizi burada ağırlayabiliriz. Halk bize takıntılı, Louis. Bu, iki ülkemiz için de iyi olur." Ayağa kalkıyor. "Bu şekilde, gerçekten istediğimizi elde edebiliriz."

"Gerçekten istediğin şeye sahip olabilirsin," diyorum.

"Sizin de iyiliğinizi düşünüyorum."

O bana doğru yaklaşıyor ve çenem ağrıyacak kadar kasılmış olmasına rağmen yerimde duruyorum.

"Benimle evlen. Hem isim olarak, hem görünüş olarak, hem de ebeveynlerimiz ve ittifaklara ve soy bağlarına önem veren bitmek bilmeyen diplomatlar silsilesi için önemli olan her konuda kocam ol. Ve özel hayatında da..."

Elini uzatıp göğsüme dokunmak istedi, ama temas etmeden önce bileğini yakaladım.

"Bana bir bebek ver. Addison'ı kendine sakla. Birlikte fantezilerinizi yaşayın." Gri gözleri, kararlı ve hesapçı bir şekilde gözlerimle buluştu. "Birkaç varis yetiştireceğiz. Sen eğlenirken ben gözümü kapatıp tüm iddiaları reddedeceğim. Onu istediğin gibi sevebilirsin ve ben asla tek kelime etmeyeceğim. O senin sırrın olacak, ben de karın olacağım. Herkes kazanacak."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Bir düşün Louis. Sana sadakatimi, Kraliyet'e olan bağlılığımı ve tüm varlığımı sunuyorum. Beni nasıl istersen, seninim."

O bir adım ileri atıyor, ben bir adım geri atıyorum.

"Annen onu asla kabul etmeyecek. İstedığın kadar tahttan feragat etmekle tehdit edebilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki bunu gerçekten yapmayacaksın. Bir kadın için asla. Bu ülkeyi senden mahrum bırakamayacak kadar çok seviyorsun. İçinde bundan zevk alan bir yanın var, yoksa haftalar önce bitirmiş olurdun." Bana yer açmak için geri çekiliyor, mantıklı davranıyor. "İstedığın her şeye sahip olacaksın."

"Addison'ı *eşim* olarak istiyorum. Montclaire'i benimle birlikte yönetecek tek kadın o."

"Amerikalı olan mı?" Tatiana'nın sesi keskinleşti. "Komik, çünkü şu anda Montclaire'in gelecekteki kraliçesiyle nişan portrenizi çiziyor."

"Planımıza uymayıp sözünü tutmazsan, hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını yaşayacaksın." Onu sarsmak istesem de sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Bir anlaşmamız vardı Tatiana. Sana güvendim ve bunu bozmak istemiyorsun. Baloda suçlamalarını yapacaksın, kamuoyu önünde ayrılacağız ve sen mağdur rolü oynayacaksın. Herkes sana acıyacak ve sonra birbirimizden uzaklaşacağız."

"Louis, bir peri masalında mı yaşıyorsun?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Annen acımasız. Yenilgiyi kabul etmeyecek. Addison'ı senin istediğin için kollarını açarak karşılayacağını mı sanıyorsun? Başka bir prenses, başka bir ittifak, senin önünde sergileyeceği başka bir kadın bulacak, ta ki sonunda pes edene kadar. Ruhunu şeytana sattın

Louis; o sözleşmeyi asla imzalamamalıydın. Sana başka hiçbir prenesteste bulamayacağın bir şey sunuyorum. Anlıyor musun?"

"Taviz vermeyeceğim," diyorum. "Sonuçlarına katlanacağım."

"Bunu yalnız başına yapmak zorunda değilsin. Ortak olabiliriz." Yüz ifadesini yumuşatarak, odamda ağlayan o kırılgan kadına geri döndü. "Sana bir çözüm sunuyorum Louis, istediğin her şeyi elinde tutmanı sağlayacak gerçek bir çözüm."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, gerek yok."

"Bunu hiç dikkate almayacak mısınız?" diye soruyor.

"Cevap kesinlikle hayır."

İçini çekip makyaj masasına geri döndü. Fırçasını alıp koyu renk saçlarını taradı ve ben de onun yansımasının beni izlediğini gördüm. "Bazı insanlar aşk için neler yapmaz ki. İçten içe tatlı bir his duyduğun için her şeyi riske atmaya hazırsın? Hadi ama, biraz mantıklı ol."

"Tatiana, kraliyet ailesi asla aşkı bulamaz. Bunu biliyorsun. Ben buldum. Şişede yıldırım gibi bir şey. Ne taş, ne krallık, ne de ailemi mutlu etmek beni ondan vazgeçiremez. İnsanlar bunun için ömür boyu bekler."

"Bla bla bla. Aşırı derecede kadının kölesi olmuşsun. Bir yıl sonra, hayatını mahvettiğinde ve bu rüyadan uyandığında beni ara. Doğru fiyata, barışabilir ve itibarını düzeltebiliriz çünkü bundan sonra işin bitti. Çünkü bu işe yaramayacak. Bunu gerçekten bitirecek hiçbir şey söyleyemem Louis. Bu kontrolden çıkmış bir tren. Annen durumu çok sıkı kontrol ediyor. Benim kamuoyu önündeki öfke nöbetimi açıklayacak, güvensiz olduğumu söyleyecek ve ertesi gün özür dileyeceğiz ve her şey yoluna girecek."

"Söylediğin şeyi yap."

"Beni dinliyor musun?" Aynada gözlerime bakıyor. "Her açıdan her şeyi düşünmüş."

"Tatiana, sen sadece annemin eserlerini gördün. Benim neler planladığımı bilmiyorsun."

"İstediğin gibi bir özgürlük sandığın kadar kolay değil. Addison bu hayata uygun değil. Uzun süre dayanamayacak." Fırçayı bırakıp bana döndü. "Birlikte iyi olabiliriz, Louis."

"Eminim ki birileri için mükemmel birisin ve belki de daha önce tanışmış olsaydık, benim için de iyi biri olabilirdin. Ama ben inatçıyım. Ne istediğimi biliyorum."

"Harika. Yarın dileğin gerçekleşecek. Şansın bol olsun Louis. Buna gerçekten çok ihtiyacın olacak," diyor. "Şimdi, iznin varsa biraz uyumak istiyorum. Yarın çok yoğun bir günüm var."

Kapıya doğru ilerlerken, "Bir gün bunun pişmanlığını yaşayacaksın," dedi.

"Bundan bir ders çıkaracaksanız, o da asla yetinmemektir." Başka bir şey söylemeden oradan ayrılıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Doğu kanadına doğru geri dönerken Davis arkamdan bana katılıyor.

"O imkansız biri," diye fısıldıyorum. "Sürekli kuralları yeniden yazıyor. Annemin onun benim için mükemmel eş olduğuna gerçekten inandığına inanamıyorum."

"Anlaştık, Majesteleri," diyor Davis arkamdan gelerek.

"Biliyorsun, ilk başlarda senin sürekli etrafımda olmandan gerçekten nefret ediyordum. Bu iş bittiğinde, seni özleyebilirim."

Gülümsüyor. "Aynı şekilde."

"Anneme Tatiana ile uzlaşmaya gittiğimi ve onun reddettiğini mutlaka bildirin," diyorum.

"Elbette." Başını salladı.

Çatı katındaki daireme giriyorum, ceketimi çıkarıyorum ve kendime bir viski dolduruyorum. Uzun bir yudum aldıktan sonra, yakıcı hissin geçmesini bekliyorum.

Sonra Tatiana ile az önce yaptığım tüm konuşmayı tekrar zihnimde canlandırıyorum. Nazik davrandım, ama o hâlâ kirli oyunlarına devam etti.

Viskiyi pencereye götürüp karanlığa bakıyorum. Yansımam bana bakıyor; kendimi zar zor tanıyorum. Bu yolda devam edersem, sevdiğim her yanıma kaybedebilirim. Annemin etkisi daha da arttı ve Tatiana da buna katkıda bulundu. Annemle bir anlaşma yaptığına bahse girerim. Bu gece bana gülümsediği şekilde, bunun böyle olduğunu düşündüren bir şey vardı.

Viski dilimde acı bir tat bırakıyor, bu yüzden kalanını bir çırpıda içiyorum.

İşler düzelmeden önce daha da kötüleşecek.
Bu gece savaşa hazırlanıyorum.

Davetiye bir saat önce kulübeme ulaştı, gözlerime bakmak istemeyen bir personel tarafından elden teslim edildi. Louis'nin güzel el yazısıyla yazılmış kalın, krem rengi bir kartı açtım.

KAHVALTI İÇİN ANA YEMEK SALONUNDA BULUŞALIM. SAAT 8.00.

GEÇ KALMAYIN.

Bunu okumak bana bırakmak zorunda kaldığımız satranç oyunlarımızı hatırlatıyor. Louis sarayda tutsak olduktan sonra, karşılıklı olarak oyunu durdurmaya karar verdik. Çok fazla insan onu izliyordu ve Delphine notlardan birini ele geçirdikten sonra, şimdilik oyunu askıya almaya karar verdik. Resim seanslarımız dışında tüm iletişim kesildi. Onu birkaç saniyeliğine bile olsa görmek için can atıyorum.

Notu tekrar gözden geçirdim, açıklama içermediğini fark ettim. Bir emirdi ama her kelimesinde aciliyet hissedebiliyordum. Aceleyle giyindim, sonra patikadan aşağı koştum. Ana yemek salonunun önüne vardığımda saçımı düzelttim, üzerimdekileri çıkardım, derin bir

nefes aldım ve içeri girdim. Elli kişiyi alabilecek bir masaya baktım ve Louis'nin masanın başında oturduğunu gördüm. Yalnızdı.

Beni görür görmez gözleri yumuşadı ve ayağa kalkarken sırttı. "Günaydın, Bayan Cross."

Eğilerek selam veriyorum. "Günaydın, Majesteleri."

"Lütfen, bana katılın." Yanındaki sandalyeyi çekiyor.

Personelin hareketlerimizi takip ettiğinin acı verici bir şekilde farkındayım. Balo başlamadan önce sarayın en çok konuşulan konusu olacağız ve bunun beni korkutup korkutmadığından veya heyecanlandırıp heyecanlandırmadığından emin değilim.

"Nasıl uyudun?"

"Mükemmel. Ya sen?"

Sanki bu normal bir şeymiş gibi, her gün yaptığımız bir şeymiş gibi fincanıma kahve dolduruyor. Yüzünü inceliyorum, gözlerinin ardında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum çünkü daha hafif görünüyor, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi.

"Son haftalarda aldığım en iyi dinlenmeydi." Bir hamur işi alıp tabağıma koydu. "Bunu dene. Şef bunları her sabah taze yapıyor çünkü benim favorim. Ortasında çilekli krem peynir var."

Bir lokma alıyorum. Lezzetler ağızımda patlıyor. Aşırı tatlı olmadan, mükemmel bir gevrekliğe sahip. Yerken fazla konuşmuyorum.

Louis başını yana eğip sesini alçalttı. "Yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

Yutkunuyorum ve cevap vermiyorum. O da bardağın kenarından beni izleyerek kahvesinden bir yudum alıyor.

"Lütfen, biraz mahremiyete ihtiyacım var," diyor. Sesi biraz yükselmiş ama kibar ve gülümsüyor.

Odada bulunan hiç kimse yerinden kıpırdamıyor. Bunun yerine, sanki hiç konuşmamış gibi davranıyorlar, bu da Louis'i sinirlendiriyor.

Bardağını masaya bırakıp içini çekti. "Herkes izinli, lütfen."

Çalışanlar birbirlerine bakiştılar ve içlerinden biri, gümüş saçlı yaşlı bir adam, öne çıktı.

"Majesteleri, kraliçeden aldığımız kesin emirler doğrultusunda..."

"Ne dediği umurumda değil. Bu benim kişisel kahvaltım. Ve gizliliğimle ilgili doğrudan bir emir verdiğimde beni dinleyeceksin.

Anladın mı?" Louis ayağa kalkar ve sandalyesi mermer zemine sürtünerek yere düşer.

"Efendim, sizi bu süre zarfında yalnız bırakamayız—"

Louis kapıyı işaret ederek, "Defolun buradan!" diye bağırdı.

İşte bu kadarı yeterli, herkes başlarını ne eğerek çıkışa doğru yöneliyor. Louis odanın diğer tarafına geçiyor ve son kişi eşikten geçtiğinde kapıyı yüksek bir sesle kilitliyor. Sonra diğer tüm kapılara gidip aynı işlemi yapıyor, ta ki tam bir gizlilik sağlanana kadar.

Louis masaya doğru yavaşça geri döndü ve yanına oturdu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi kahvesine uzandı. "Nerede kalmıştık?"

Ona dik dik bakıyorum. "Ne kadar da dramatik bir tip."

Bu onu güldürür ve rahatlatır. "Saraydaki itaatsizlikten bıktım. Kral olduğumda, bugünden başlayarak bana karşı gelen herkesi görevden alacağım."

Bir an sessizce oturuyoruz ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir yudum daha kahve aldıktan sonra bardağı yere bıraktım. "Farklı görünüyorsun."

"Bunu hissediyorum." Gözleri gözlerimle buluştu. "Bugün uyandım ve artık umursayacak hiçbir şeyim kalmadığını fark ettim. Haftalar önce bana gücümü kullanmamı söylemiştin ve şimdi bunu yapıyorum. Annemin gelinimi seçmesine ve beni bir gösteri atı gibi ortalıkta gezdirmesine artık izin vermeyeceğim. Bu yüzden güne istediğim gibi başlıyorum, yani seninle kahvaltı yaparak."

"Louis—"

"Seni çok özledim, kahretsin." Sesi alęalıyor.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve belimi tutarak beni ayağa kaldırdı.

Hazırlanan tüm yiyecekleri görünce, "Acıkmadın mı?" diye sordum.

"Aslında, açlıktan lyorum."

Gözlerindeki ifade karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi yaratıyor.

Beni hemen pmyor. Bakışları yavaşça yüzümde geziniyor, sanki her detayı ezberliyormuş gibi. Ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum ve başparmaklarının elbisemin kumaşı üzerinden kalęamda yaptığı dairesel hareketleri çok seviyorum.

"Seni istemiyormuş gibi yapmak çok zordu," diye fısıldadım.

"Ha, gerçekten herkesin sana inandığını mı düşünüyorsun?" Kaşları yukarı kalktı. "Hım. Onlar biliyordu. Ben de biliyordum."

Eli yukarı doğru kayarak başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarımın arasına girdi. Dokunuşu o kadar nazikti ki ona doğru yaslandım. Gözleri dudaklarıma indi.

"Bana dur de," diye fısıldıyor. "Bana bunun pervasızca bir davranış olduğunu ve şu ana kadar beklememiz gerektiğini söyle—"

Parmak uçlarıma yükselip dudaklarımın dış kenarlarını okşadım. "Belki de pervasız olmak istiyorum?"

Ellerim göğsünden yukarı kayarak ceketinin yakalarını kavradı. Boğazından çıkan ses beni ona daha da yaklaştırdı. Önce yavaşça öpüştük, ayrı kaldıktan sonra birbirimizi yeniden tanımaya çalıştık. Ağzı benimkine değdi, beni tattı, sanki kapıların ardında itaatsizliğini ihbar etmek için bekleyen görevliler yokmuş gibi. Dudaklarım aralandı ve dili benimkine değdi. İnledim, onunla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştum. Bu sadece fiziksel değil, farklı bir seviyede duygusal bir şeydi. Bir eli başımı kavradı, diğer eli ise beni kendine doğru çekmek için belimin alt kısmına yaslandı. Pantolonunun içinden karnıma ne kadar sert bastırdığını hissedebiliyordum. Beni bu kadar çok istediğini bilmek, akıl almaz şeyleri düşünmeme neden oldu.

"Her gece seni düşündüm," diyor dudaklarıma doğru, kelimeler neredeyse fısıltıdan ibaret. "Yatağımda yatarken, çok yakınımda ama bir o kadar da uzakta olduğunu bilmek beni neredeyse çıldırttı. Seni çok özledim." Dudaklarımın kenarını öpüyor. "Dudaklarını." Çenemi öpüyor. "Tadını." Dizlerimi titreten, kulağımın hemen altındaki noktayı öpüyor. "Kokunu."

Bacaklarım düzgün çalışmadığı için ayakta durabilmek adına omuzlarımdan tutuyorum. Ağzı boynumda gezinirken, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye doğru eğiyorum.

"Louis." Parmaklarım pahalı ceketinin kumaşına saplanırken, adı nefes nefese ve muhtaç bir şekilde ağızımdan çıkıyor. "Annen muhtemelen—"

"Umurumda değil. Bu bizim dünyamız, bebeğim." Geri çekilip bana bakıyor, gözleri karanlık, göz bebekleri kocaman açılmış. "Ne istersek onu yaparız."

Sözlerindeki samimiyet beni güldürüyor.

"Bu gerçek mi?" diye soruyorum ama dudakları tekrar benimkine değdiğinde sorum cevapsız kalıyor.

Dişleriyle alt dudağımı ısırıyor ve ben nefes nefese kaldım.

"Sen söyle."

Beni geriye doğru yürütüyor, ta ki uyluklarımın arkası masanın kenarına değene kadar. Tabaklar şangırdadı. Sonra öpüşmeyi kesmeden beni masanın üzerine kaldırdı. Altımdaki tahta serindi ve o bacaklarımın arasına girerken ellerimi cilalı yüzeye dayadım. Parmakları uyluklarımda yukarı doğru ilerleyerek elbisemi yukarı doğru itti.

"Bu tehlikeli," diye mırıldanıyorum.

"Macerayı seçiyorum." Dizlerinin üzerine çöker. "Sessiz olun."

On iki gündür sessizlik ve mesafe vardı; ben onları birlikte resmederken onun Tatiana'ya gülümsemesini izledim. Bir haftadan fazla bir süredir sadece takıntılı olup olmadığını, aramızdaki bağın sandığım kadar yoğun olamayacağını merak ediyordum. Ama elleri ve dudakları üzerimde böyleyken...

Louis beni masanın kenarına çekiyor, sonra ipek külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Zaten ıslakım—bana sanki yenmeye değer tek kahvaltı benmişim gibi baktığından beri.

İç bacağıma bir öpücük kondurduğunda, parmaklarım dağınık saçlarının arasından geçiyor. O da yukarı doğru ilerliyor.

"Bana öyle bakıyorsun, sanki ben bir sanat eseriymişim gibi." Sesindeki hamlık beni altüst ediyor.

Bacaklarımı onun için daha da açıyorum, her şeyimi ona veriyorum ve ağzı beni buluyor.

"Öylesin." Başım geriye doğru düşüyor ve kısıp bir inilti ağzımdan çıkıyor.

Böyle bir zevk yasa dışı olmalı. Dili yavaşça hareket ediyor, klitorisimin üzerinde zamanını alıyor, sanki bu, buraya geldiğimden beri yaptığımız en cüretkar şey değilmiş gibi.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve o da bacaklarımı omuzlarının üzerine alarak sırt üstü uzanmamı sağlıyor. Zevk dalgaları halinde yükselirken, süslü tavana göz atıyorum. Masanın üzerinde

uzanmış haldeyken veliaht prens beni adeta yiyip bitirirken tek yapabildiğim gülümsemek.

İçimden bir kahkaha koptu ve onun gülümsemesini vajinamda hissettim. Elleri beni yerimde tutmak için kalçalarımın tuttu ve çıkarmak istediğim sesler sarayın bu kanadının tamamında yankılanacağı için ellerimle ağzımı kapattım.

Boğazından kısık bir hırıltı geliyor ve bu hırıltı en hassas cildime çarpıyor. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Sanki aklımı okuyabiliyor, neye ihtiyacım olduğunu biliyor. İki parmağını içime sokup tam istediğim gibi kısıyor ve ben de alt dudağımı ısırıyorum.

"Şşş," diyor bana doğru eğilerek, kıkırdarak.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum ve sesim şimdiden bitkin çıkıyor.

Nefes nefese inlemelerim ağzımdan dökülüyor ve bu onu daha da cesaretlendiriyor. Yüzüne sürtünerek, o hissi kovalıyor, daha fazlasını istiyor ve parmaklarım masanın kenarını kavıyor. Orgazm çok hızlı geliyor. Tam kontrolümü kaybedeceğimi hissettiğim anda, yavaşlıyor.

"Hım. Sen bana aitsin, Addison."

"Beni istediğiniz sürece," diyorum.

"Son nefesime kadar." Bu cümleyi sanki bir gerçekmiş gibi söylüyor.

Ona aitim ve şu anda, dudakları üzerimde ve parmakları içimde iken buna inanıyorum.

Louis beni gerilimin doruk noktasında tutuyor, ta ki bedenim beklentiyle titreyene kadar. İkimiz de kontrolün onda olduğunu biliyoruz. Ne zaman orgazm olacağıma o karar verecek.

"Lütfen." Yalvarmaktan çekinmem, hele de bacaklarımın arasından bana bakarken.

Mavi gözleri arzuyla sarhoş olmuş. Sonunda boşaldığında, sırtım masadan kalktı.

"Louis, kahretsin," diye fısıldadım dağılırken. Elimden geldiğince sessiz kalmaya çalıştım.

Hayatımda hiç kimse bu kadar kaçınılmaz olduğunu hissetmemişti.

"Mmm. Tadın çok güzel." Artçı şoklar geçene kadar dilini içime sokup çıkarıyor.

Geri çekiliyor, hâlâ aç gözlerle bana bakıyor. Utangaç bir ifadeyle ona bakıyorum, oysa elbisem belimde toplanmış bir şekilde masasının üzerine yayılmış durumdayım.

"Mmm. Mmm. Mmm. Ne muhteşem bir manzara. Sanırım her sabah seni böyle görmek istiyorum."

"İçimde olmanı istiyorum. Şimdi," diye fısıldıyorum, pantolonunun altından nasıl gerildiğini görünce. "Buna senin kadar benim de ihtiyacım var."

O çoktan kemerini çözmeye başlamıştı bile ve ben onun kendini özgür bırakmasını izliyordum. Onu görmek içimde doyuma ulaşma arzusu uyandırıyor.

"Arkana dön," diyor. "Kıçın yukarıda olsun."

Masadan kayarak indim ve arkamı döndüm, o arkama geçerken ellerimi cıvalı ahşaba dayadım. Eli sırtımdan aşağı doğru kaydı ve ben nefesimi verdim. Pozisyon savunmasızdı ve vücudumun ona tereddütsüzce verdiği tepkiyi çok sevdim.

Elbisemi kalçalarımın altına doğru itiyor ve ben de omzumun üzerinden ona bakıyorum. Saniyeler sonra, tek bir yavaş hamleyle içime giriyor ve ağzımdan çıkan sesi bastırmak için koluma ağzımı bastırmak zorunda kalıyorum. Beni geriyor ve bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz.

İşte özlediğim şey buydu; sadece seks değil, aynı zamanda beni tüm benliğimle gören ve isteyen biri tarafından tamamen sahiplenilme hissi. Etrafımızdaki her şey kaos içindeyken bile, ona ait olduğuma dair kesinlik.

"Sessiz ol," diye hatırlatıyor bana.

Hareket etmeye başlıyor, bir eliyle kalçamı kavrarken diğer eliyle saçlarımı çekiştiriyor. Açı mükemmel, içimde derin bir noktaya isabet ediyor. Her itişte, avuçlarımı soğuk ahşaba bastırarak kendimi dengeliyorum. Louis sanki beni sahipleniyormuş gibi içime giriyor.

Birlikte bir ritim yakalıyoruz ve ben de ona karşılık vererek daha fazlasını istiyorum. Masa altımızda gıcırıyor ve aklımın bir köşesinde bu mobilyanın muhtemelen Amerika'dan daha eski olduğunun farkındayım.

"Yine çok yaklaşıyorsun, değil mi?" diye sordu kulağıma doğru eğilerek, dudaklarını omzuma bastırdı.

"Evet," diye tısladım.

"Bırak beni."

O beni becerirken başımı çevirip ağzını bulmaya çalışıyorum. Dağınık, umutsuz ve arzuladığım her şey. Açısını değiştiriyor ve gözlerim kararıyor. Orgazm beni paramparça ederken tüm vücudum kasılıyor. İnliyor ve içimde kasılırken kendini derine gömüyor. Sıcaklığı içime yayılıyor, beni içten ele geçiriyor. Ağzından umutsuz inlemeler çıkıyor, kulağımın altındaki çok sevdiğim o noktayı öpüyor.

"Senden bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum," diye fısıldıyor tenime.

Nefes nefese gülüyorum. "Bunun kulağa hoş geldiğini düşünüyorum."

Geri çekilmeden önce başımın arkasına bir öpücük kondurdu. Sıvısının bacağımdan aşağı aktığını hissettim. Tereddüt etmeden cebine uzandı. Köşesine baş harfleri işlenmiş bir mendili cebimden çıkarıp beni temizlerken arkamı döndüm. Bu hareket nazik ve şefkatliydi.

Elbisemi düzeltirken, şimdiden ağrıyan bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Saçımı düzeltiyor, sanki az önce beni perişan etmemiş gibi. Sonra tekrar külotumu giyiyorum, sırrımızı mühürlüyorum.

Gülümseyerek sandalyemi çekiyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"İkinci kahvaltı." Kendimi sandalyeye bırakıyorum, bambaşka bir kadın gibi hissediyorum.

Vücudumun ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığın çok farkındayım. Kahve fincanıma uzanıp, sanki burada Montclair'in veliaht prensinin içkisiyle dolu değilmişim gibi bir yudum alıyorum.

İki tabağa yumurta, pastırma ve meyve koyup önüme koyuyor.

"Teşekkür ederim."

"Size hizmet etmekten memnuniyet duyuyorum." Louis yanıma oturuyor, boşta kalan eliyle elimi tutuyor.

"Dudakların şişmiş görünüyor," dedim gözlerine bakmadan önce. "Bizi gören herkes..."

"İstedikleri her şeyi varsayabilirler. Kimse yüzüme bir şey söyleyemez."

İster istemez gülümsüyorum.

"Bu, fırtına öncesi sessizlik gibi."

Bu gece her şey değişecek.

"Tatiana, her şeyin kamuoyu önünde sona ermesini kabul etti. Böylece annem artık bahane üretemez," diyor.

"Ya yapmazsa?" diye soruyorum onu incelerken. "Üzgünüm ama ona güvenmiyorum."

"Bunu yapmamalısın. Ama seni seçiyorum. Hem de alenen ve kalıcı olarak." Gözlerime bakıyor. "Bu, saat gece yarısını vurmadan önce sona erecek."

Bütün bu kraliyet meselesi beni tedirgin ettiği için yerimde kıpırdanıyorum.

Başparmağıyla elimi okşadı. "Güneş yarın da, ertesi gün de, ondan sonraki gün de doğacak."

Ben cevap veremedem, bir anahtar kilide takıldı.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Louis tamamen sakindi ama kapıyı izlerken hiç de eğlenmiyordu. Bir dakika sonra kapı açıldı ve kraliçe, Tatiana iki adım gerisinde içeri girdi. Gözleri ikimizi de süzdüğünde, yüzlerinin öfkeyle dolduğunu gördüm. Çatalımı bıraktım ve masanın altında ayak bileklerimi çaprazladım, onun beni nasıl işaretlediğini ve sahiplendiğini biliyordum.

"Louis." Sesi Akdeniz'i dondurabilirdi. "Bir anlaşmazlık olduğu söylendi."

"Günaydın, Anne." Ayağa kalkmıyor. Kahve fincanını kaldırıp yavaşça bir yudum alıyor ve sonra tekrar yerine koyuyor. "Kraliyet ressamıyla kahvaltının onay gerektirdiğini bilmiyordum."

Bakışları önce bana, sonra tekrar ona kaydı. "Personeli görevden aldınız."

"Etrafımda dolaşıyorlardı. İzlenirken yemek yemekte zorlanıyorum." Sinir bozucu bir sakinlikle bir dilim tost ekmeğine uzanıp tereyağı sürüyor.

"Bu durum daha önce sizi hiç rahatsız etmemiş gibiydi," diyor.

"Evet, buralarda birçok şey değişiyor," diye uyarıyor.

Nazıkçe gülümsüyorum ve dudakları düz bir çizgi haline geliyor.

Louis, "Bayan Cross'u davet ettim ve onunla kahvaltı yapmanın isteğe bağlı olmadığını çok açık bir şekilde belirttim," diyor.

Tatiana kraliçenin arkasında duruyor, gözlerinde nefretle bana bakıyor.

"Neden?" diye soruyor annesi açık sözlü bir şekilde.

"Özel bir sipariş üzerine bir proje hakkında konuşuyorduk." Bir dilim tost alıp yavaşça çiğniyor. "Babamın doğum günü için bir hediye. Sürpriz olmasını istedim, bu yüzden gizlilik talep ettim. Elbette bu benim hakkım, değil mi? Majestelerine sorayım mı?"

Kadın onun suçlu olduğunu ve yalan söylediğini biliyor. Adam da kadının bildiğini biliyor ama umursamıyor. Ve kadın, ortalığı karıştırmadan bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Tatiana sonunda gerginliği azaltmaya çalışarak, "Kahvaltı zararsız bir şey," diyor ama işe yaramıyor.

"Neyin komisyonu?" diye soruyor annesi.

"Bu kişisel bir şey, sizi ilgilendirmez."

Adam doğrudan kadının gözlerinin içine bakıyor. Kadın da onun bakışlarına karşılık veriyor ve aralarında bir şeylerin geçtiğini izliyorum. Bu bir irade savaşı ve Louis bu turu kazanmış gibi görünüyor. Ama savaş henüz bitmekten çok uzak.

"Elbette hayır. Eğer burada her şey yolundaysa, ben gidiyorum." Sözleri sert bir şekilde çıktı. "Bu geceki yükümlülüklerinizi unutmadığınızdan emin olmak istiyorum. Balo hazırlıkları dikkatinizi gerektiriyor ve duyuruya hazır olmanız gerekiyor. Herhangi bir sorun istemiyorum."

Louis, Tatiana'ya kısa bir bakış atıp gülümsedikten sonra dikkatini annesine çevirdi. "Rolümü unutmadım. Şimdi, izninizle, konuşmamı özel olarak tamamlamak istiyorum. İkiniz de gidebilirsiniz."

Kraliçe çıkmak için döner ama kapıda duraksar. "Bayan Cross, komisyonun bu geceki açıklamaya hazır olduğuna inanıyorum?"

"Evet, Majesteleri." Sesimi titretmeden konuşuyorum. "Sanırım şaşıracaksınız. Belki de şimdiye kadarki en iyi çalışmam olacak."

"Teşekkür ederim," dedi ve Tatiana arkasından gelirken odadan hızla çıktı.

Kapı tık diye kapanıyor ve Louis tekrar kilitliyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor.

"Bu ya çok cesurca bir hareketti ya da çok aptalca," diyorum.

"Muhtemelen ikisi de." Sırıttı ve bana doğru eğilip öptü. "Söylediklerimde ciddiydim."

Yine yerimde kıpırdandım. Kazanılması imkansız bir oyun oynuyoruz ve ilk defa gerçekten bir şansımız olabileceğini düşünüyorum.

"Baban kimin tarafında?"

"Tatiana ile ilgili olanlardan haberi yok." Louis elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Delphine casuslukla ilgili bir şeyler yaptı."

"Nasıl?"

"Çünkü iyi değil. Bu tür bir strese ihtiyacı yok. Şu anda, nihayetinde birlikte olmak istediğim kişiyi benim seçtiğime inanıyor. Sanırım bir bakıma öyleyim." Elimi dudaklarına götürüyor ve nişan yüzüğünün takılacağı parmağımla öpüyor. "Prenses kesimi mi?"

Gülüyorum. "Çok incelikli."

"O zaman geldiğinde ne almam gerektiğini bilmek istiyorum," diyor.

" *Ne zaman* dedin?"

"Seninle yarın evlenirim." Gülümsemesi şeytani bir hal alıyor.

"Sakin aklına kötü şeyler getirme," diyorum.

Bu onu kahkahalarla güldürüyor. "Gerçek kraliçem."

Sırıyorum. Çatallarımızı alıp yemeye devam ediyoruz. Tadını aldığım her şey çok lezzetli. Sohbetimiz rahat ve eğlenceli, flörtleşmeler ve rastgele dokunuşlarla dolu. Tabaklarımız boşaldığında, onları yolumuzdan çekiyoruz.

Telefonuna bir bildirim sesi geldi.

"Kahretsin. Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

"Elbette. Görev çağırıyor," diyorum. "Bu gece görüşürüz. Lütfen uslu dur."

"Her zaman," diyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Louis kapıya doğru yürüyor ve ben onu izliyorum. Tam kapıya varmadan önce geri dönüp bana gülümsüyor.

"Artık o masaya aynı gözle bakamayacağım."

Kapıdan içeri girerken kıkırdıyorum. Yarın tüm dünya birbirimize ait olduğumuzu bilecek, ama bu son birkaç saat için sır hâlâ bizim ve ben bundan sonra olacaklara kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

Balo salonu maskeler ve mum ışıklarıyla dolu bir deniz ve ben de bu denizin içinde boğuluyorum.

Babamın boş tahtının yanındaki tahtta oturuyorum, yukarıdan odayı inceliyorum, tıpkı olmam gereken prens gibi. Sandalye rahatsız, rahatlıktan ziyade duruş için tasarlanmış ve Tatiana sağımda, daha küçük olan koltuğa oturuyor. Son iki haftadır yüzlerce kez yaptığı gibi koluma uzanıyor ve bu sefer geri çekiliyorum.

"Yapma," diyorum sessizce.

Kırmızı maskesinin ardında kaşlarını çatı. "Bu gece neyin var senin?"

"Artık oyun oynamayı bıraktım."

"Louis—"

"Gülümseyin. Büyükelçi size bakıyor."

Sırıttırıyor ama içindeki hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Haftalarca ona dokunmasına, koluma yapışmasına, kameralar ve kalabalıklar önünde geleceğin kraliçesi rolünü oynamasına izin verdim. Bu gece buna katlanamıyorum. Şimdi, bana her uzandığında, bu sabah masanın üzerinde uzanmış, yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde tatlı sesler çıkaran Addison'ı düşünüyorum. Kahretsin, içine boşaldığımda beni nasıl sıkıca kavradığını unutamıyorum.

O, bu balo salonunun bir yerinde, konuklarla kaynaşıyor ve şampanya yudumluyor. Bu sabah ne yaptığımızı kimse bilmiyor. Bizden başka kimse bilmiyor. Onun bu cephenin diğer tarafında beni beklediğini anlamak, Tatiana'nın bana dokunmasına izin vermemi imkansız kılıyor.

Babam platformun dibinde belirdi. Memnun görünüyordu, oğlunun sonunda bir eş seçtiğini gören bir adamın memnuniyetiyle balo salonunu inceliyordu.

"Katılım harika," diyor, aramıza katılmak için üç basamağı tırmanırken.

Omuzuna dokunup tahtına oturmasına yardım etmek için ayağa kalktım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Evet, ve heyecanlıyım." Elime hafifçe vurdu.

Bir etkinlik fotoğrafçısı ikimizin birlikte fotoğrafını çekiyor ve bu fotoğraf büyük olasılıkla kraliyet arşivlerinde yerini alacak. Tarihin bu olayı nasıl hatırlayacağını merak ediyorum.

"Annen süslemeler konusunda kendini aşmış."

Annem, sanki adı anılır anılmaz çağrılmış gibi beliriyor. Zümrüt yeşili bir elbise giymiş ve maskesi, saçındaki taçla uyumlu, zarif bir altın renginde.

"Louis, canım." Yanağımdan öptü, sonra gülümseyen ve konukları selamlayan Tatiana'ya baktı. Sesini alçaltarak, "Sanki... mesafelisin. Her şey yolunda mı?" dedi.

"Hayat *mükemmel*."

"Güzel." Gülümsemesi daha da belirginleşti. "Herhangi bir sorun çıkmasını istemem. Özellikle de bu sabah yaptığın o küçük numaradan sonra."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Şaşkınmış gibi yapıyorum.

Babam, o gözlerime bakarken ikimiz arasında gidip geliyor. Ona hayatımı nasıl cehenneme çevirdiğini anlatmak istiyorum, ama daha ağzımı açmadan ikisi de başka bir konuya dalıyor.

Orkestra bölümünün hemen önünde, süslü bir şövale üzerinde büyük bir tuval duruyor. Üzerine beyaz bir örtü serilmiş, Tatiana ile benim nişan fotoğrafımız gizlenmiş.

Addison'ın kuralı yüzünden bitmiş halini görmedim. Ama bu kadar kısa sürede tamamlamanın ne kadar zor olduğunu hayal bile

edemiyorum. Zamanını ve yeteneğini yok edilecek bir şeye harcamış olması çok yazık.

Sonunda, konuşmalar dindi ve orkestra yavaş bir vals çalmaya başladı. Yüksek bir yerden kalabalığı tarayarak onu aradım.

Gözlerimi şampanya kulesinin yanında Delphine ile birlikte ona diktim. Kadeh tutuyorlar ve bir şeye gülüyorlardı. Hafif sarhoştular. Delphine'in Addison'ın koluna sürekli dokunmasından ve Addison'ın gümüş maskesinin altındaki yanaklarının pembeleşmesinden anlayabiliyordum. Eğleniyorlardı, gerçekten keyif alıyorlardı.

Onu o güzel açık mavi elbiseyle görmek içimi acıtıyor. Kumaş mum ışığında parlıyor ve her hareketinde su gibi ısılıyor. Beline yapışıyor, sonra ipek gibi dalgalar halinde aşağı doğru akıyor. Saçları toplanmış, boynunun kıvrımını ortaya çıkarıyor—bu sabah kahvaltı masasında eğilmişken öptüğüm aynı boyun.

Onların yanında olmak istiyorum. Ona gülmesini sağlayan, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınında duran kişi olmak istiyorum.

Bunun yerine, yanımda Tatiana ile birlikte bu tahtta hapsolmuş durumdayım, o da yukarıdan beni izliyor; aptalca aşık olduğum kadın ise sanki ben yokmuşum gibi davranmak zorunda kalıyor.

"Gözlerin dik dik bakıyor," diyor Tatiana.

"Konukları gözlemliyorum."

"Ona dik dik bakıyorsun." Daha da yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Odadakilerin yarısı fark etti. Müstakbel karısını değil, metresini izleyen bir adama benziyorsun."

"Gelecekteki eşimi izliyorum," diyorum.

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Neler olacağını görmek ilginç olacak."

Vals bitiyor ve daha hızlı, daha neşeli bir başkası başlıyor. Delphine'in Addison'ın elini tutup onu dans pistine doğru çektiğini, ikisinin de yerlerini bulurken hafifçe sendelediklerini izliyorum. Addison başını sallayarak itiraz ediyor, ama Delphine ısrar ediyor. Akran baskısı yine kazanıyor.

Dans geleneksel bir dans, partnerler sırayla değişiyor. Eğer bu değişim devam ederse Addison'ın nerede olacağını tam olarak biliyorum.

Ayağa kalkıyorum.

"Louis"—Tatiana'nın sesi keskin—"ne yapıyorsun?"

"Dans."

"Öylece yapamazsın—"

Platform basamaklarından çoktan iniyordum, balo salonunun zeminini geçerek oluşan kuyruklara doğru ilerliyordum. Müzik değişir değişmez erkekler sırasına doğru kayıyordum, girişimi öyle zamanlamıştım ki, dönüş onu bana doğru getirecekti.

İlk partnerim, adını hemen unuttuğum bir kontes. Etrafımızda dönüyoruz, eğiliyoruz, ellerimizi değiştiriyoruz. İkincisi, ellerimiz birbirine değdiğinde yüzü kıpkırmızı olan genç bir kadın. Etrafımızda dönüyoruz, eğiliyoruz, ellerimizi değiştiriyoruz. Üçüncüsü ise birinin karısı, gergin ve aşırı hevesli, ayrılmadan önce iki kez ayaklarıma basıyor.

Ardından rotasyon beni Addison'la yüz yüze getiriyor.

Dansın etkisiyle nefes nefese kalmış, saçlarının gevşek tutamları kızarmış yanaklarına yapışmış. Şampanya yüzüne renk vermiş ve rahatlamış durumda. Eli elime kaydıığında içimde bir uğultu beliriyor.

"Majesteleri," diyor ve sesinde alaycı bir ton var.

"Bayan Cross."

Birbirimizin etrafında dönüyor, dansın adımlarını takip ediyoruz ama ikimiz de koreografiye dikkat etmiyoruz. Gümüş maskesinin ardındaki gözlerime kilitlenmiş durumda ve bakışlarımı ondan alamıyorum.

Yaklaşırken "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

"Sanki pervasızca bir şey yapacakmışsın gibi görünüyorsun."

"Belki de öyleyim."

"Yapma," diyor. "Henüz değil."

Müzik odayı dolduruyor ve birlikte dönüyoruz. Kolum sıkıca beline sarılı, eli de omzumda.

Avuçlarım sırtında aşağı doğru kayıyor, onu dansın gerektirdiğinden daha da yakına çekiyor. İnce ipek elbisesinin altından sıcaklığını ve avucumun altındaki kalçasının kıvrımını hissedebiliyorum.

"İnsanlar izliyor," diyor nefes nefese.

"Bırakın yapsınlar."

Etrafımızdaki kalabalık renk ve mum ışığı çizgilerine karışıyor, geriye sadece o, aramızdaki sıcaklık ve aradaki mesafeyi kapatıp herkesin önünde onun dudaklarını öpme arzusu kalıyor.

Dudaklarının aralık olması ve nefes nefese kalması bir göstergeyse, o da aynı şeyi hissediyor. Çenesi yukarı kalkarken parmakları omzuma kenetleniyor. Aramızdaki mesafe santimlere, hatta santimetrelerle iniyor. Nefesi ağzıma sıcak bir şekilde geliyor.

Birisi boğazını temizliyor.

"Affedersiniz!" Delphine birdenbire ortaya çıktı, aramızda sıkışıp Addison'ın kolunu tuttu. "Çok özür dilerim kardeşim, ama arkadaşımı kaçırmam gerekiyor. Kız acil durumu. Çok acil." Zoraki bir sırtışla bana baktı ama aynı zamanda bana da " *Ne oluyor?* " der gibi bir bakış attı.

İtiraz etmeme fırsat vermeden, dostça görünen ama açıkça demir gibi bir kavrayışla Addison'ı benden uzaklaştırdı. Addison omzunun üzerinden bana baktı. Flörtöz gülümsemesi, hayal kırıklığı ve rahatlamanın bir karışımıydı ve sonra gitti.

Bir an dans pistinde yalnız başıma duruyorum, üzerimdeki bakışların farkındayım. İki yüz misafirin önünde neredeyse öpüşecektik.

Kahretsin, kontrolü kaybettim.

Balo salonunun öbür ucundan annem beni izliyor. Şampanya kadehini o kadar sıkı tutuyor ki kırılmamasına şaşırdım.

Platforma geri dönüyorum, Tatiana orada zoraki bir gülümsemeye beni bekliyor.

"Gerçekten de harika bir performanstı," diyor ben yerime otururken.

"Bu bir gösteri değildi."

"Hayır." Sesi neredeyse hüzünlüydü. "Sanırım öyle değildi."

Orkestra bir şarkıyı daha bitiriyor ve salonda öyle kibar bir alkış tufanı kopuyor ki, sanki önceden kaydedilmiş bir ses kaydı gibi geliyor. Annem şampanyasını yanından geçen bir garsona uzatıyor ve salonun önündeki mikrofona doğru ilerliyor.

Adımlarındaki öfkeyi fark ediyorum ve salondaki insanlara hangi iyi hazırlanmış cümleyi söyleyeceğini merak ediyorum. Bu, neredeyse

tüm planını mahvettikten sonra annemin kontrolü yeniden ele geçirmesi.

"Sayın bayanlar ve baylar," diye başlıyor konuşmasına, sesi balo salonunun her tarafına yankılanıyor. "Bu akşam bize katıldığınız ve varlığınızla bu salonları şerefleştirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sizleri bu kutlamaya davet etmekten büyük memnuniyet duyuyorum."

Kalabalığın arasında Addison'ı aradım ve onu Delphine ile yakın bir şekilde konuşurken buldum.

"Bu gece çok özel bir gece," diye devam etti annem, sesi salonun öbür ucuna kadar yankılanarak. "Montclair'in geleceği her zaman siyasetten veya politiklardan daha fazlasına dayanmıştır. Ortaklığa dayanmıştır. Tahtta oturanlar arasındaki bağın gücüne dayanmıştır." Sözlerinin etkisini göstermesi için durakladı, bakışları odanın üzerinde sabitlendi. "Oğlum, doğuştan gelen hakkının ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğinden beri bu ulusun beklentilerinin ağırlığını taşıdı. Ve şimdi, nihayet, bunu yalnız başına taşımayacak."

Damarlarımda adrenalin hızla akıyor ve etrafımdaki her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor.

Addison kapıya doğru geri çekilirken Delphine'e başını salladı.

Annem, "O, taç başına değmeden önce bile tacın ağırlığını anlayabilecek bir kadın arıyordu," diyor. "Mahremiyetin olmadığı bir dünyada yolunu bulabilecek zarafete ve o dünya acımasızlaştığında dimdik durabilecek güce sahip birini arıyordu. Oğlumun, Montclair'in veliaht prensinin, seçimini yaptığını duyurmaktan gurur duyuyorum."

Tatiana yanımda oturduğu yerden kalktı, gümüş rengi elbisesini düzeltti. İlişkiyi bitirmeyecek. Yaptığımız anlaşma ne olursa olsun, ezberlediği sözler ne olursa olsun, hepsini bir kenara bırakıyor. Bunun yerine, beni asla istemediğim bir evliliğe hapsedecek nişanı açıkça ve alenen kabul ediyor.

Addison kapıyı iterek içeri giriyor ve koridorda kayboluyor. Peşinden gitmek istiyorum. Annem bir başka aşağılama planı yaparken ben de onun peşinden koşmak istiyorum.

Ama her şey çok hızlı geliyor.

Annem zarif bir kol hareketiyle Tatiana'yı işaret ederek, "Prensimizin seçtiği kadın" dedi, "muhteşem bir kraliçe olacak. Ve

şimdi, bu önemli olayı kutlamak için, resmi nişan portresini sunuyorum."

Birisi öne çıkıp beyaz kumaşın kenarını kavradı.

"Hanımlar ve beyler," annemin sesi zaferle yankılanıyor, "İşte karşınızda Montclair'in gelecekteki kralı ve kraliçesi."

Perde kenara çekilir ve tüm balo salonu tam üç saniyeliğine donakalır.

Kimse kıpırdamıyor veya konuşmuyor.

Portreye bakıyorum, zihnim gördüklerimi anlamlandırmakta zorlanıyor.

Resim, pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra ışığı altında, kış bahçesinde beni resmediyor. Fırça darbeleri olağanüstü, her detay mükemmel, gölgeler ve ışıklar sadece onun yapabileceği şekilde iç içe geçiyor.

Yanımda ise Addison var.

Üzerinde sade bir elbise var, saçları omuzlarına dökülmüş ve nefesimi kesen, öyle nazik bir ifadeyle ileriye bakıyor ki. Kompozisyon samimi, fırça darbeleri hassas. Sadece yüzünü portreye koymadı. Kendini *benim* kraliçem olarak resmetti. Aşkını yağlı boya ve tuvalle, ikimiz de öldükten çok sonra bile bu sarayda asılı kalacak bir sanat eseriyle ilan etti.

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi.

Odanın her tarafına şaşkınlık nidaları yayıldı. Fısıltılar mırıltılara, sonra da yüksek seslere dönüştü.

Tatiana elindeki şampanya kadehini düşürüyor ve kadeh mermere çarparak paramparça oluyor, çıkan ses karmaşanın arasından sıyrılıyor.

Annem ağzı açık bir şekilde portreye bakıyor. Hayatımda ilk defa dili tutuluyor. Özenle inşa ettiği dış görünüşü gerçek zamanlı olarak yıkılıyor, şaşkınlık yerini dehşete, dehşet de öfkeye bırakıyor.

"Bu—" Sesi boğuk bir şekilde bana doğru döndü.

Gülmeye başlıyorum ama gerçekten kendimi tutamıyorum.

O anın absürtlüğü, annemin yüzündeki ifade ve Addison'ın yaptığı şeyin korkusuzca cüretkarlığı—hepsi birden üzerime yıkılıyor. Ses balo salonunda yankılanıyor ve nasıl görüldüğü ya da kimin ne düşündüğü umurumda değil.

Bunu o yaptı. Benim zeki, pervasız, inanılmaz kraliçem bir kraliyet sarayına girdi ve kimsenin iznine ihtiyaç duymadan kendini geleceğime resmetti. Addison tanıdığım herkesten daha cesur.

Tahttan kalkıp annemin yanına gidiyorum ve cansız parmaklarından mikrofonu alıyorum.

"Sayın bayanlar ve baylar," diyorum, damarlarımda dolaşan adrenaline rağmen sesim sakin. "Yaşanan karışıklık için içtenlikle özür dilerim. Eminim birçoğunuz dedikoduları görmüşsünüzdür ve sevgili annemin herkese istediğim kişiyle evlenme seçeneğine sahip olduğumu söylediğini duymuşsunuzdur."

Annem dişlerini sıkarak, "Louis," dedi, "sakın bir şey yapmaya kalkma—"

"Ne yazık ki, birçoğunuzun Prenses Tatiana ile evleneceğime inandırıldığını biliyorum." Maskeli yüzlerden oluşan kalabalığa, havaya kaldırılmış cep telefonlarına ve kraliyet hayatının ışıltılı gösterisine bakıyorum. "Addison Cross'a aşığım ve o evet dediği sürece... hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Kaos patlak veriyor. Sesler yükseliyor, kameralar flaş patlatıyor, insanlar sorular ve suçlamalarla platforma doğru hücum ediyor. Tatiana ise donakalmış bir şekilde duruyor.

"Kesinlikle!" diye bağırıldığını duydum Delphine odanın arkasından, ardından da "Woo-hoo" sesi geldi.

Babama şöyle bir baktım, o da en az benim kadar şok olmuştu ama üzgün görünmüyordu.

Annem, tüm soğukkanlılığını yitirmiş bir halde mikrofona uzandı. "Bu akıl almaz bir şey. Ne dediğini bilmiyor. Nişanlılık meselesi..."

Şaşkınlıkla bana bakan garsona gülümsedim ve platformdan indim.

"Louis!" Annemin sesi balo salonunda beni takip etti. "Birisi onu durdursun. Belli ki iyi değil—"

Geriye bakmıyorum. Kalabalığın arasından ilerliyorum, bana uzanan elleri ve bana yöneltilen soruları umursamıyorum. Flaşlı kameralar beni giderken görüntülüyor.

Şu anda onu bulmalıyım.

Yan kapı hâlâ aralıktı ve ben de o aralıktan içeri dalarak loş koridora çıktım; koridorun sonunda onu gördüm.

"Addison!" diye seslenerek ona doğru koştum.

olabilir Çelik gibi sinirlerim ama perdenin tuvalden çekildiği anda balo salonunda bulunamam.

Odayı hızla terk ettim, topuklarımın zeminde çıkardığı sesle koridorun sonuna doğru olabildiğince hızlı koştum. Neyse ki koridor boştu. Herkes hâlâ partinin tadını çıkarıyordu, ama benim ortadan kaybolmam gerekiyordu.

Kraliçe ve Tatiana mutlu olmayacaklar. Louis de mutlu olmayabilir; beni en çok korkutan kısım bu. Ama artık yeter. Rol yapmaya devam edemem ve kimin bildiği umurumda değil.

Henri olmayacağım.

Birkaç gece önce, saat ikide stüdyoda yalnız başıma bir karar verdim. Delphine, kapalı kapılar ardında konuşulanları paylaşmıştı ve Tatiana'nın Louis ile ilişkisini bitirmeyeceğini doğrulamıştı. Bu yüzden fırçamı elime aldım ve her şeyi mahvedebilecek bir karar verdim.

Adrenalin damarlarımda hızla yükseliyor ve sırtımı soğuk taşa yaslarken ellerimi yumruk yapıyorum. Kraliçenin boğuk sesini duyarken burnumdan derin nefesler alıp ağızımdan veriyorum. Sessizlik çöküyor ve ardından nefes nefese kalma sesleri geliyor. Başka birinin konuştuğunu duyduğumda alçak bir ses uğultusu duyuluyor. Belki Louis?

"Kahretsin." Elbisemi avuç avuç kavrayıp duvardan uzaklaştım, ortadan kaybolmaya ihtiyacım vardı.

Sütyenimin içinde Louis'nin çatı katının anahtarı var ve doğru kanadına doğru aceleyle ilerliyorum. Giderken, orada kimlerin olduğunu ve kaç kişinin bunu sosyal medyada paylaşacağını düşünüyorum. Onu uyarmadım ve şu anda bunun için bana teşekkür mü edecek yoksa benden nefret mi edecek, hiçbir fikrim yok.

Kapı aniden açılır ve duvara çarparak kapanır.

"Addison!"

Omzumu çevirip baktığımda Louis'nin bana doğru koştuğunu gördüm. Saçları dağılmıştı ve çok hızlı hareket ediyordu. Otuz saniye içinde aradaki mesafeyi kapattı. En kötüsüne hazırlanıyordum.

Açıklama yapmak için ağzımı açar açmaz, elleriyle yüzümü kavrayıp beni öptü.

Bir anlığına donakaldım, ama ağzı sıcak ve aceleliydi. Vücudum beynimden önce tepki verdi. Bacaklarım çalışmayı bıraktığı için ayakta durabilmek için ceketinden avuç dolusu tuttum. Bana bakmak için biraz geri çekildiğinde, nefes nefese kalmıştı.

Bana bakıyor, şok, kafa karışıklığı ve korku arasında gidip geliyor. "Az önce ne yaptığının farkında mısın?"

"Sanatla ihanet mi ettiniz?" Sesim hafif çıkmaya çalışıyor ama titrek ve sinir dolu çıkıyor.

Akıl almaz bir kahkaha attı. "İki yüz kişilik bir odayı sessizliğe büründürdünüz."

"Bana kızgın mısın?" diye sordum gözlerimi kırıştıtararak.

Bu soru aramızda kalıyor.

Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde geziniyor ve başını sallıyor. Şaşkın bakışı daha tatlı bir şeyi ortaya koyuyor. Louis gülüyor. "Sana kızgın mıyım? Hayır, kesinlikle değil. Resmen tanıdığım en cesur insan oldun. Sen sadece... sonuçlarını umursamadan istediğini resmettin."

"Sanatın amacı bu değil mi zaten? Bir şeyleri değiştirmek?" Sesim şimdi daha sakin. "Bir konuşmadan daha etkili göründü."

"Öyle diyebilirim." Gülümsüyor, sadece yalnız kaldığımızda gördüğüm o gülümsemeyi. "Tam bir Cross hareketiydi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yapmalısın." diye gülüyor. "Umarım tarih bize karşı nazik davranır."

Balo salonunun kapıları tekrar gürültüyle açıldı. Muhafızlar koridora doluştu ve kraliçenin sesi kaosun üzerinde yükselerek birinin bizi durdurmasını emretti. Louis, kargaşaya ve sonra bana baktı ve yüzünde alaycı bir sırıtış belirdi.

"Koşabilir misin?" diye soruyor elimi tutarak.

"Bekle," dedim ona, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp onları yerden alırken.

Koridorda hızla koşuyoruz ve mermer çıplak ayaklarımın altında soğuk. Tam bir köşeyi dönerken, başka bir gardiyan bize bağılıyor. Etrafımız sarılıyor, ama Louis başka bir koridora doğru koşuyor.

Elbisem bacaklarımın etrafına dolanırken nefes nefese, "Bu berbat bir kaçış planı," diye mırıldandım. "Sorunlarımızdan kaçamayız."

"Bu gece yapabiliriz. Yarın bunu çözeceğiz."

Beni bir servis kapısından içeri çekiyor ve birdenbire kendimizi boruların, betonun ve vızıldayan elektrik panolarının olduğu dar bir geçitte buluyoruz.

Sarayın ihtişamı kayboluyor, yerini titreyen floresan lambalar ve endüstriyel temizleyici kokusu alıyor. Louis, sarayın derinliklerine doğru ilerlerken beni önce sola, sonra sağa doğru yönlendirirken hızını kesmiyor. Beyaz üniformalı personelin hazırlık işleriyle meşgul olduğu bir mutfaktan geçiyoruz; veliaht prensin yalınayak, balo elbisesi giymiş bir kadınla koşarak geçtiğini görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor.

"Devam edin," diyor. "Lütfen."

Louis açıklama yapmaya bile gerek duymadan yoluna devam ediyor ve ben de çok gülmekten yüzüm ağrıyor.

Çift kanatlı kapılardan içeri girerken, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Gizli bir yerde." Bana doğru baktı.

Başka bir kapıdan geçip, depolama odalarıyla dolu loş bir koridora giriyoruz. Floresan ışıkların uğultusu arkamızda kayboluyor ve beton, eski taş dönuşüyor. Arkamızdan bir kapı gürültüyle kapanıyor.

"Aşağıdalar!" Bir muhafızın sesi duvarlarda yankılandı. "Onları duydum!"

"Kahretsin," diye fısıldadı Louis ve beni en yakın kapıdan karanlık bir merdiven boşluğuna sürükledi, vücuduyla beni gölgelerin içinde duvara yasladı.

Yanımızdan ayak sesleri gürleyerek geçti. Beklerken bedeni bana sıcak bir şekilde yaslandı. Duvardaki el fenerini görünce kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. İkimiz de hareketsiz kaldık ve neredeyse nefesim kesildi.

Sonunda ışık hareket eder ve ayak sesleri kaybolur. On saniye daha, sonra bir on saniye daha, emin olmak için donakalırız.

"Anlaşıldı mı?" diye fısıldadım.

"Öyle düşünüyorum."

Eli başımın yanında duruyor ve ben de çenesinin çizgisini takip ederek ağzının kıvrımına bakıyorum.

"Bu gece benim için bir işkenceydi."

"Biliyorum. Oradaydım."

Dudakları kulağıma değdi ve ürperdim. "Bu elbise içinde inanılmaz görünüyorsun."

"Onu çıkardığımda daha da iyi görüneceğim."

Boynuma doğru nefes veriyor. "Beni çıldırtıyorsun. Hadi gel. Buradan gidelim."

Merdivenlerden yukarı çıkıp pirinç apliklerde yağ lambaları bulunan eski bir koridora giriyoruz. Sarayın bu kısmı unutulmuş gibi, sanki bir yüzyıl öncesine geri dönmüşüz gibi. Koridorlar daralıyor ve eskileşiyor, ta ki taş bir duvarda son bulana kadar.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kaybolduk mu?"

"HAYIR."

Bir dizi taşa basıyor ve bloklardan biri tıkırdıyor. Bir bölüm sessiz menteşeler üzerinde içeri doğru açılıyor ve beni içeri çekiyor. Gizli kapı arkamızdan kapanıyor ve bizi karanlığa hapsediyor.

"Bir saniye."

Bir kibrit alev alıyor. Duvardaki yağ lambasını yakarken yüzü sıcak bir parıltıyla aydınlanıyor ve ardından diğerleri de sırayla onu takip ediyor. Oda gözümüzün önüne seriliyor; yerden tavana kitaplarla dolu raflar, şöminede istiflenmiş odunlar, ortası yaşlılıktan çökmüş şarap rengi kadife bir kanepeler.

"Neredeyiz?"

"Gizli bir oturma odası." Şömineye doğru ilerleyip çıraları düzenlemek için eğildi. "Meraklı bir çocuktum, ama aynı zamanda son derece inek bir tiptim. Boş zamanlarımda, arazinin her yerini öğrendim ve bulabildiğim her sırrı ortaya çıkardım. İşte o zaman burayı keşfettim." Kibrit çaktı ve alevler kütüklerin arasından yükseldi. "Benden başka kimse on yıllardır buraya gelmedi."

Yüksek topuklu ayakkabılarımı kanepenin yanına bırakıp pencereye doğru ilerledim. Kalın perdeyi dışarıyı görebilecek kadar araladım. Saray bahçesi muhafızlar ve misafirlerle dolup taşmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Louis arkamdan geldi, omzuma baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bu hiç komik değil," diyorum.

"Bunu inanılmaz komik buluyorum."

Perdeyi indiriyor ve ben de ona doğru dönüyorum.

"Aslında olacıklardan korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

Elleri kalçalarıma yerleşti ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Yarın babamla konuşacağım."

"Ya o aynı fikirde değilse?" diye soruyorum.

"Öyleyse vazgeçiyorum."

Başımı salladım. "Louis, hayır. Bunu yapamazsın."

"Senden vazgeçemem. Anlıyor musun?" Eli yanağımı kavradı, başparmağı alt dudağıma dokundu.

"Ancak-"

"Tartışmaya açık değilsin. Müzakereler olacak. Kararımı verdim ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek," diye fısıldıyor. "Tabii ki, benim istediğin kişi olmadığımı düşünmediğin sürece."

Bunun bende yarattığı etkiyi daha fazla ifade edecek kelime bulamıyorum, bu yüzden onun yerine onu öpüyorum, şampanyanın ve olasılığın tadını çıkarıyorum.

Geri çekildiğimde gülümsüyor. Doğal bir gülümseme ve bu onu daha genç, hatta daha neşeli gösteriyor.

"O portre, birinin benim için *yaptığı* en pervasız ama en güzel şeydi."

"Bir daha asla senin yanında oturan başka birini resmedemeyeceğim." Sözler, onları durduramadan ağzımdan

dökölüyor.

"Güzel. O yer senin için ayrıldı." Yüzümden bir saç telini çekti. "Böyle hissetmek için seni ömür boyu aradım."

"Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi."

"Hayır." Elini uzatıp saçlarımdan tokaları çıkarıyor ve saç telleri omuzlarıma dökölüyor. Odaklanması yoğun ve dikkatli, sanki bu küçük hareket hayatında yaptığı en önemli şeymiş gibi. Son toka da düşüyor ve beni inceliyor, parmağıyla bir saç telimi çeviriyor. "Muhteşem."

"Beni altüst ediyorsun, Louis. Seninle ilgili her şey, bizimle ilgili her şey... Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum." Yutkunuyorum. "Ya sonuçlanmazsa?"

"Her zaman istediğimi elde ettiğimi unuttun mu?" Elleri fermuarımı buluyor ve santim santim aşağı indiriyor.

"Evet, ama bu—" İpek kumaş ayaklarımdan dibinde toplanıyor ve ben orada sadece iç çamaşırla duruyorum, onun beni hafızasına kazımasına izin veriyorum.

"Şşş." Parmağını dudaklarıma koydu ve bir adım geri çekilerek, arzu ve ihtiyaç dolu yumuşak bakışlarıyla beni süzdü.

Kalbim duracak gibi oldu.

"Gördüklerinden hoşlandın mı?" diye soruyorum dudaklarımı yalayarak.

Başını salladı. "Hayır."

Şakayla karışık dudaklarımı büzüyorum. "Hayır mı?"

"Gördüklerime *bayılıyorum* . Hatta *takıntılıyım* diyebilirim."

Ona doğru yaklaştım, takım elbise ceketini omuzlarından ittim ve ceket yere düştü. Kravatını çıkarıp gömleğinin tüm düğmelerini açarken gözlerimiz buluştu. Kol düğmelerini çıkarıp şömine rafına koydu, sonra iç gömleğini başından geçirdi. Louis ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sadece pantolonuyla kaldı.

Arkamızda ateş çıtırdarak duvarlara gölgeler düşürürken, gözlerim onu baştan aşağı süzüyor.

Şömine ateşinin ışığında Louis tam bir başyapıt. Oda, tenine yayılan altın ve kehribar rengi ışıkla dolu. Gölge karnının kıvrımlarını yakalıyor ve kalçalarındaki kaslar o seksi V şeklini oluşturuyor. Göbeğinin altından başlayan koyu renkli bir kıl izi,

gözlerimi tam olarak gitmek istedikleri yere yönlendiriyor. Çok tahrik olmuş.

"Ne?" diye sordu, dudağının kenarını ısırarak.

"Sadece sana hayranım."

Yaklaştım ve avucumu göğsüne bastırdım. Teni sıcaktı, neredeyse kızgındı ve kalbi elimin altında gümbür gümbür atıyordu. Aşağı doğru, kaslı karnının üzerinden okşadım, kaslarının gerildiğini hissettim.

"Sen tam anlamıyla Prens Charming'sin, biliyor musun?"

"Evet."

"Mmm." Yavaşça etrafında dönüyorum, parmaklarımı kaburgalarının ve sırtının üzerinde gezdiriyorum. Ateş ışığı, daha önce hiç fark etmediğim kürek kemiğinin yakınındaki küçük bir yara izini aydınlatıyor. Dudaklarımı ona bastırıyorum. "Bu beden. Bu yüz. Kalbin. Gerçekten var olduğuna inanamıyorum. Bütün çocukluk hayalimin gerçekleşmiş halisin."

"Öyle mi? Bu yüzden mi Külkedisi mavisi giydin?"

Kıkırdadım. "Belki."

Tekrar ona doğru döndüm, elimi kemerine koyup çözdüm.

"Sana böyle mi bakıyorum?" Sesi alçalıyor, daha sertleşiyor.

"Arzuyla mı? İstekle mi? İhtiyaçla mı? Takıntıyla mı?"

Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum. "Evet."

Daha fazla ilerlemeden bileğimi yakaladı. "Acelelerimiz yok."

"Söz veriyorum."

Çenesi sıkı, gözleri karanlık. "Güneş doğana kadar seninle eğlenmeyi planlıyorum bebeğim. Senin için neler hazırladığımı anladığını umuyorum."

Bu itiraf, bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Ne bekliyorsun?"

Dikkatlice geri çekilerek gözlerimin içine bakıyor. "Seninle hiç vakit geçirme fırsatım olmadı. Bu gece bu sona erecek."

Beni geriye doğru kanepeye doğru götürüyor ve ben de müze kokan, hafif tatlı, sayfalar arasına sıkıştırılmış kuru çiçekler gibi bir

kokuya sahip yıpranmış kadifeye gömölüyorum. Louis de peşimden oturuyor ve ağırlığı üzerime çöküyor.

Yanımızda ateş çtırdayarak yanıyor ve oda zamanın dışında bir yer gibi hissettiriyor. Sanki gizli bir geçitten, bizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir dünyaya girmişiz gibi.

Dudaklarımız birbirine yaklaştığında, "Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba." Uzandım ve alınıdaki saçları düzelttim.

Dokunuşumla birlikte gözleri bir saniyeliğine kapanıyor ve sanki bana hasret kalmış gibi avucuma yaslanıyor.

Bu gece farklı görünüyor. Prens imajı eriyip gitmiş, şu anda sadece Louis var. Satrançtan, esprili sohbetlerden ve sanattan zevk alan adam. Bana sanki hayatı boyunca sorduğu bir sorunun cevabıymışım gibi bakan adam.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Seninle burada birlikte olmak anlamına geliyorsa, her şeyi tekrar yakıp yıkmaya razı olurdum."

"Addison."

"Ciddi söylüyorum." Parmaklarımla çenesindeki sakal izlerini takip ettim, sonra boynundan köprücük kemiğine doğru indim.

Başını çevirip dudaklarını avucuma bastırıyor ve bu şefkat gözlerimi yakıyor.

"Seni hak etmek için ne yaptım ki?"

Ona gülümseyerek baktım. "Seninle tanıştığımdan beri her gün kendime bu soruyu soruyorum."

Sesi alçalıyor. "Mahvolduk."

"Biliyorum," diyorum.

Dudaklarımı hafifçe ısıyor ve şampanya ile çilek tadı alıyorum. Eli vücudumda, göğsümün üzerinde geziniyor ve başparmağı meme ucuma değdiğinde nefesim kesiliyor.

Dudaklarıma doğru, "Sana dokunmayı seviyorum," diyor.

"Bunu yapmaya devam edin."

Yavaşça daireler çiziyor ve his doğrudan bacaklarımın arasına yayılıyor. Daha yeni başlamışken bile ona karşı büyük bir özlem duyuyorum. Bana hep böyle yapıyor, hep böyle yapıyor.

"Senin baş belası olacağını biliyordum." Dudakları benimkilerden ayrılıp boynumdan, köprücük kemiğimden aşağı doğru kayarak

sonunda meme ucumu kavradı.

"Önce sen benimle konuştun." diye nefes nefese kaldım.

Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, onu orada tutuyorum. Diliyle hafifçe dokunup tahrik ediyor ve zevk dalgalar halinde artıyor. Diğer tarafa geçtiğinde, neredeyse altında kıvranıyordum.

"Bu konuda kesinlikle haklısın," diyor. "Sanki seni tanıyormuşum gibi hissettim. Ruh ikizleri gibiydik."

"Louis." İsmi nefes nefese ağzından çıkıyor.

Karnımdan aşağı doğru öperek ilerliyor ve elleri kalçalarımı kavlıyor. "Klişe ama, *dünya barışı* dediğin anda beni kendine hayran bıraktın."

O, vücudumu öperek yukarı doğru ilerlerken, kaburgalarımın üzerinden, göğüslerimin arasından, boğazımdan aşağı doğru ilerlerken dudaklarımdan kahkaha dökülüyor. Beni keşfetmek için zaman ayırıyor, sanki zihniyle haritasını çıkarıyormuş gibi. Eli bacaklarımın arasına giriyor ve iç çamaşırımı kenara çekiyor. Parmakları ıslak ve istekli halimi buluyor. Boynuma doğru iniyor.

"Her zaman bana hazır." diye fısıldadı.

"Evet." Elini onun eline yaslayarak "Her zaman sadece sen oldun." dedim.

Beni aralıyor, parmaklarını ıslak vajinamda gezdiriyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve nefesimi kesen bir ritimle daireler çiziyor. İhtiyaçlarımı çoktan ezberlemiş bile.

"Devam et," diye fısıldıyorum.

Bir parmağını içime sokuyor ve ben inliyorum. Bir parmağını daha eklerken tepkimi izliyor, tam doğru şekilde gerip kıvrıyor. Zevk daha da yoğunlaşıyor ve kalçalarım eline doğru kalkıyor.

"İşte bu kadar," diye mırıldanıyor. "Tam olarak ihtiyacınız olanı alın."

Elimle uzanıp penisini kavradım. Sert ve kalındı, dokunuşumla inledi.

"Seni içimde, derinlere gömmek istiyorum."

Alnını alnıma dayadı ve nefesi titreyerek çıktı. "Beni öldüreceksin."

"Ne güzel bir ölüm şekli."

Gülüyor ve bu gülüşün kulağa hoş gelmesine bayılıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum. "Şimdi."

"Bunu mu istiyorsun?" Beni doruk noktasına getirene kadar parmaklarıyla okşadı.

"Evet," diyebiliyorum zar zor.

Louis parmaklarını çekip, seksi bir sırıtışla ağzına götürüyor. Sonra kemerini çözüyor ve ilmeklerinden bir patlama sesiyle çekiyor. Sıra pantolonuna ve boxer'ına geliyor ve onu görünce nefesim kesiliyor.

Penisi sert ve kalın, karnına doğru hafifçe kıvrılıyor. Onu görünce bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Korktun mu?" diye takıldı.

"Biraz." Ona doğru uzanıp elimi onun gövdesinin etrafına sardım.

Avucumda sıcak ve ağır, onu kökünden ucuna kadar okşadığımda başı geriye düşüyor ve boğazından bir inilti kopuyor.

"Addison." Çok bitkin görünüyor.

Onu tekrar okşadım, karın kaslarının kasıldığını izledim. O kanepeye yaslanırken altından sıyrıldım, sonra bacaklarının arasına yere oturdum ve onu ağzıma aldım. Çıkardığı ses boğuk, neredeyse acı dolu. Eli saçlarıma gitti, parmakları tellerin arasından geçti, itmedi ama sanki onu sabitleyecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi tutundu.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve yanaklarımı içeri çekerek onu daha derine alıyorum. Dilime değen kalınlığıyla boğazımı gevşetip daha fazlasını içime alıyorum. Bu da avuçlarımın altında uyluklarının titremesine neden oluyor.

"Çok..." Dilimi başının etrafında döndürürken sesi titredi. " *Vay canına*. Bana böyle taparcasına bakarken inanılmaz görünüyorsun."

Kirpiklerimin arasından ona baktım ve yüz ifadesi beni neredeyse altüst etti. Gözleri koyu ve cam gibiydi, yüzünde ateş ışığı dans ediyordu. Sanki benimmiş gibiydi.

Onu daha derine doğru götürüyorum, bir ritim tutturuyorum ve kalçaları öne doğru ani bir hareketle hareket ediyor.

Eli saçlarımı daha sıkı kavradı. "Bekle."

Geri çekiliyorum, dilimi onun tüm uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve onun titremesini izliyorum.

"Beni boşalmaya zorlamaya çalışıyorsun," diyor nefes nefese.

"Belki." Kalça kemiğine bir öpücük konduruyorum. "Ama henüz değil. Sen içime girene kadar değil."

Kanepede yanıma geri döndü ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Dilinde kendi tadımı aldım ve bu her şeyi daha da ateşli hale getirdi. Elleri kalçalarımı kavradı ve sırtımı kadifeye bastırdı.

Nefes almayı unuttum.

Louis yüzümden birkaç saçımı çekti ve yüzündeki ciddi ifadeyi fark ettim. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık ama kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Bu gecedен sonra ne olacağını bilmiyorum ama seni seçiyorum."

Boğazım düğümleniyor ve duygularım beni ele geçiriyor. Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde ona doğru eğilip öpüyorum. "Ben de seni seçiyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, anında rahatlıyor.

"Bana bak," diyor ve ben de bakıyorum.

Gözleri ateş ışığında karanlık ama ben onların içinde her şeyi görebiliyorum. Arzu, korku, umut ve göğsümü acıtan, son derece yoğun bir sevgi.

"Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Mükemmel." Bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım ve onu daha da derine çektim.

Kulağıma fısıldadığı yumuşak inlemeler, daha fazlasını istememe neden oluyor. Sanki kendini içime kazıyormuş gibi bir ritim tutturuyor.

"Kendini inanılmaz hissediyorsun," diye içini çekti.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, orgazmın yavaş yavaş yaklaştığını hissederek.

Kalçaları biraz daha sertçe kıpırdıyor ve ben de onun hareketlerine karşılık veriyorum. Altımızdaki kanepе gıcırıyor ve ben onun dudaklarına doğru gülüyorum.

"Bunu kıracağız," diye fısıldıyorum.

"Eminim ki birçok kavgayı atlattı."

Sırıttı ve daha da derine itti, kahkaham inlemeye dönüştü. Eli kalçamın altına kaydı, beni eğerek beni çığlık atmama neden olan o noktaya vurdu.

"Bok."

"Tam orada mı?" diye soruyor.

"Evet. Evet. Çok yaklaştık."

Ağız boynumu, çenemi, dudaklarımı bulurken, tekrar tekrar bana doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Her şeyden vazgeçmeye bu kadar istekli olacağımı ve yine de fazlasıyla yetecek kadar şeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Hepsi senin sayende."

"Louis." Sadece adını söyleyebiliyorum.

Bana sertçe çarptı ve ben nefes nefese kaldım.

"İhtiyacım olan tek şey sensin, Addison. Eksik parça sensin."

Yüzünde ateş ışığı dans ediyor ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyor. "Sana o kadar aşığım ki, bu beni korkutuyor çünkü bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Seninle birlikte olmanın bedeli ne olursa olsun umurumda değil. Seni seviyorum, Addison Cross."

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken, kelimelerin her yerde olduğunu hissediyorum. Onu kendime çekip öpüyorum, tüm benliğimi ona veriyorum çünkü kelimelerim asla yeterli olmayacak. Kalçaları hareket ediyor ve bu daha bilinçli bir hareket. Orgazm, her itişte daha da yükselen bir gelgit gibi artıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum dudaklarına doğru. "Dünya bize ne getirirse getirsin."

Eli elimi buluyor, parmakları birbirine kenetleniyor, elimi başımın yanına sabitliyor. Etrafında paramparça oluyorum, gizli odanın havasızlığına adını haykırıyorum. Vajinam kasılıyor ve etrafında zonkluyor. Saniyeler sonra Louis de benimle birlikte doruk noktasına ulaşıyor. Boğazından gelen bir iniltiyle kendini derinlere gömüyor. Odayı çaresiz nefesler doldururken beni nazıkçe öpüyor. Hassas ve şehvetli bir öpücük.

Ateş iyice sönmüş, odayı kehribar ve gölgeye bürümüş. Tek ses nefesimiz ve ara sıra çıkan közlerin çıtırtısı. Yüzü boynuma gömülü, ben de parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçiriyorum. Kanepenin kadifesi sırtımın altında sıcacık. Bu anı sonsuza dek yaşamak istiyorum.

"Seninle evleneceğim, Addison," diye fısıldadı tenime.

"Umarım öyle yaparsın," diyorum.

Beni nazikçe, yavaşça öptü, sonra benden ayrıldı. Onu kaybettiğimi anında hissettim. Kendimizi temizledikten sonra beni tekrar kanepeye çekti ve ben onun göğsüne yaslandım, o saçlarımı okşarken kalp atışlarını dinledim.

"Planınız neydi?" diye merakla sordum.

"Çok motive edici bir konuşma hazırlamıştım," diyor. "Ama resminizden sonra buna gerek kalmadı. Şunu bilin ki, hayatımın geri kalanını bunun için size hakkıyla teşekkür ederek geçireceğim."

Kıkırdadım. "Ne şanslıyım."

Yarın dünya bizi ayırmaya çalışacak. Ama bu gece, zamanın unuttuğu bu odada onun kollarında sarılıyım. Şöminenin ateşi zar zor yanarken ve kulağımın altında onun düzenli kalp atışlarını duyarken, aşkımızın yeterli olduğuna ve her şeyin üstesinden gelebileceğine inanmama izin veriyorum.

Gözlerim ağırlaşıyor ve kendimi kandırdığımı bilerek elimi bırakıyorum.

İkimiz de öyleyiz.

parlıyor Sabah ışığı altın renginde , gizli kapıdan geçip saray koridorlarına geri dönüyoruz. Louis elimi tutmaya devam ediyor, artık saklamaya zahmet etmiyor. Hala dün geceki balo elbisemi giyiyorum, topuklu ayakkabılarım diğer elimde sallanıyor. Saçım berbat, makyajım da eski ama umurumda değil. Haftalar sonra ilk defa göğsümdeki o ağırlığı hissetmeden nefes alabiliyorum.

"Bütün gece ne yaptın?" diye sordu Louis, bana bakıp sırtarak.

Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim, belki de hiç görmemiştim.

" *Sen .*"

"Haklısın." Beni kendine daha da yaklaştırp şakağıma bir öpücük kondurdu. "Üzerini değiştirdikten sonra benim daireme döneriz, sonra kahvaltayı planlarız. Sonrasında da ailemle ilgileniriz."

"İçimde çok huzursuz bir his var."

Yürümeyi durdurdu ve bana doğru dönerek, kulağımanın arkasına dolanmış bir saç tutamını düzeltti. "Saklanmak bir seçenek değil, bebeğim. Ateşle yüzleşmeliyiz."

"Ya yanarsak?"

"Sanırım birlikte kül olacağız."

Sanatçıların kaldığı yerlere giden uzun yolda ilerlerken Louis başparmağını benimkine sürtüyor. Hava yaz ve deniz tuzu kokuyor.

Gökyüzünün yumuşak pembe ve turuncu tonlarına ve ufuktan yükselen güneşin ne kadar muhteşem görüldüğüne hayran kalıyorum. Pazar sabahının bu erken saatlerinde saray sessiz. Baloya katılanların çoğu dün gece ayrılmış ya da şampanya sarhoşluğunu atlatmak için uyuyorlar.

Mavi kapısı ve taşan çiçek tarhlarıyla kulübemi ileride görüyorum ve o mükemmel an için, onunla bu hayatı yaşamamanın nasıl olacağını hayal etmeme izin veriyorum. Her sabah onun yanımda uyanmak bir peri masalı olurdu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sen. Biz. Seninle bir hayat kurmak nasıl olurdu?"

Sırttı. "Güzel bir düşünce, değil mi?"

Köşeyi döndük ve işte o zaman dört muhafızın beklediğini gördüm. Kulübenin iki yanında, çakıllı yolda duruyorlardı. Louis'nin eli benimkini daha sıkı kavradı ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Bu da ne?" Sesi tamamen değişti. Yumuşaklığın yerini daha talepkar bir ton aldı. "Neden buradasınız?"

Hiçbiri ona cevap vermiyor, hatta ona bakmıyor bile. Hepsi bana odaklanmış durumda.

"Burada kal." Elimi bırakıp onlara doğru yürüdü. "Sana bir soru sordum ve hemen cevap vermeni emrediyorum."

Kulübenin kapısı açılıyor ve elinde kutular taşıyan bir bekçi dışarı çıkıyor. Başka bir görevli de resim malzemelerimi taşıyor.

"Hey!" İleri doğru hareket ediyorum. "Bunlar benim eşyalarım. Bunlar ne—"

Bir gardiyan yoluma çıkıp kolumu yakaladı. Parmakları pazularıma saplandı ve terinin kokusunu alabiliyordum.

"Bayan Cross, buradan çıkarılıyorsunuz."

"Ne? Hayır. Benim yapmam gerekiyor—"

"Onu bırak." Louis'nin sesi ölümcül. "Ellerini ondan çek. *Hemen şimdi.*"

Öfkeden kuduruyor, dövüşmeye hazır, ama gardiyan beni bırakmıyor.

Diğer tarafımdan bir başkası gelip diğer kolumu da kavradı ve birdenbire, araba yolunda bekleyen bir araca doğru götürülmeye başladım.

Bugün nasıl bu kadar kötü bir hale geldi?

"Lütfen," diyorum. "Lütfen, bunu konuşalım. Şuna ihtiyacım var—"

"Tartışılacak bir şey yok. Bayan Cross, artık bu mülkte bulunma izniniz yok."

"Dedim ki, bırakın gitsin!" Louis öne atılıp sağımda duran gardiyanı itti ve kolumdaki tutuşunu kırdı. "Bu bir emir!"

Bir saniyeliğine özgürüm. Louis beni arkasına çekiyor, kendisini muhafızlarla benim arama yerleştiriyor ve ben de ceketinin arkasına tutunuyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım arkasından. "Bu benim hatam."

Cevap verme fırsatı bulamadan köşeyi dönüp arkamızdan daha fazla muhafız geldi. Beş, altı, belki on adam tarafından kuşatıldık. Kraliçe bir ordu göndermişti, sayısını unuttum. Hızlı hareket ediyorlardı, yüzleri ifadesizdi ve bunun planlı olduğunu anladım. Annesi bu sabah nereye gideceğimizi tam olarak biliyordu ve bunu bekliyordu.

"Majesteleri," diye seslendi yeni muhafızlardan biri öne çıkarak, "lütfen Bayan Cross'tan uzaklaşın."

"HAYIR."

"Efendim, güç kullanmak istemiyoruz. Ancak gerekirse bunu yapmamız yönünde emir aldık—"

"Emirleriniz umurumda değil. O hiçbir yere *gitmiyor*."

"Lütfen kenara çekilmeniz için bu son şansınız, Majesteleri."

"Siktir edin," diyor ve üzerimize doğru koşuyorlar.

İki kişi Louis'i arkadan yakalayıp benden uzaklaştırdı. Louis bir dirsek darbesi indirdi, birinin çenesine isabet etti ama sayıları çok fazlaydı. Dört kişi daha üzerine yığıldı, kollarını arkasına doğru bükerek onu çakılların üzerinde dizlerinin üstüne çöktürdüler ve beni ondan uzaklaştırdılar.

"Louis!" Ona doğru gitmeye çalışıyorum ama eller beni kavıyor. Bu sefer çok daha sertler, umursamıyorlar. Biri elbiseme basıyor ve eteğin kumaşı yırtılıyor. "Bırakın beni! Bırakın onu!" Gözlerimden yaşlar süzülürken avazım çıktığı kadar bağıryorum.

"Addison!" Kendisini yere yatıran gardiyanlara karşı direniyor, yüzü öfkeyle buruşmuş. "Lanet olası ellerinizi ondan çekin!"

"Haydi bakalım." Muhafızlardan biri beni arabaya doğru itti ve ben sendeledim.

"Bu saçmalık. Canımı acıtiyorsunuz—" Arkamı dönmeye, Louis'i görmeye çalışıyorum ama beni öne doğru itiyorlar. "Lütfen, sadece veda etmeme izin verin—"

"Lütfen arabaya binin, Bayan Cross."

"Ben değilim—"

Başımın arkasına bir el bastırarak beni yere doğru itti ve omzum kapıya çarptı. İçeri itildim ve kapı hızla kapandı. Kapı koluna uzandım ama kapı kilitliydi. Louis yerdeydi ve dört muhafız onu tutuyordu.

Hâlâ mücadele ediyor, hâlâ bağıyor.

Cama yumruğumu vurdum. "Beni dışarı çıkarın! Louis! Ona zarar verme! Ona sakın zarar verme!"

Bir anlığına gözlerimiz buluştu. Hem dehşeti hem de sevgiyi gördüm. Bana söyleyemediği her şeyi anlatmaya çalıştığını gördüm.

Avucumu cama bastırıp ona söylemem gereken kelimeleri fısıldıyorum: *Seni seviyorum. Bu henüz bitmedi.*

"Addison!" diye bağıyor. Bilekleri arkadan kilitlenmiş, sanki onu tutukluyorlarmış gibi. "Seni bulacağım."

Araba ileri doğru hareket ettiğinde onun adını haykırıyorum, o da duyamadığım bir şeyler bağıyor.

Sonra yol kıvrılıyor ve onu artık göremiyorum.

Bütün vücudum titriyor ve histerik bir haldeyim.

"Bunu yapamazsınız," diyorum şoföre, o ise beni umursamıyor.

Lastiklerin çakılların üzerinde çıkardığı gıcırta sesini duyarken yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum.

Kendimi kaybetmeden önce sakinleşmek için gözlerimi kapatıyorum. Bu çok fazla ve tamamen beklenmedik bir şey. Şimdi yırtık bir balo elbisesiyle, yalınayak, bir arabanın arka koltuğunda oturuyorum. Muhafızların beni tuttuğu yerlerde kollarım zonkluyor ve derimde morlukların belirdiğini şimdiden görebiliyorum.

Duyulan tek şey motorun sesi ve benim hırıltılı nefes alışverişim.

Gül bahçelerinin ve Louis'nin beni ilk öptüğü çeşmenin yanından geçiyoruz. Manzara, sanki başka birinin hayatını anlatan bir film gibi pencereden yavaşça kayboluyor.

Gözlerim bulanıklaşıyor, boğazım düğümleniyor ve o korkunç an için, yıkılacakmışım gibi hissediyorum. Hıçkırıklarımın yükseldiğini hissediyorum ve boğulacakmışım gibi geliyor. Adrenalin patlaması midemi bulandırıyor ve az önce olanların ağırlığı sırtımda kusma hissi yaratıyor, ama kendimi zorluyorum.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum. Pencereden geçen ağaçları sayıyorum. Tırnaklarımı avuç içlerime iz bırakacak kadar sertçe batırıyorum.

Kraliçeye bunun beni fiziksel olarak hasta ettiğini bilme memnuniyetini vermeyeceğim.

Yolculuk hem sonsuza dek sürüyor hem de hiç zaman geçmiyor gibi. Araba sonunda durduğunda, pencereden dışarı baktım ve özel bir havaalanında olduğumuzu fark ettim. Pistte, merdivenleri indirilmiş özel bir jet bekliyordu.

Bekçi kapımı açıyor ve orada bekliyor.

"Nereye gidiyorum?"

Cevap vermiyor.

"Bana en azından şunu söyleyebilir misin—"

Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok, sanki ben bir insan değilmişim gibi. Sanki kargoya verilen bir paketmişim gibi.

Arabadan indim ve denizden gelen rüzgar yırtık elbisemi bacaklarımda savurdu. Muhafızlar beni merdivenlere doğru götürürken ayaklarım ağrıyordu.

Arkamı dönüp adamlara baktım. "Bir gün bunu yaptığınıza pişman olacaksınız. Majesteleri bunu unutmayacak."

Derin bir nefes aldıktan sonra, titreyen bacaklarımla merdivenleri çıkıyorum, düşmemek için tırabzana tutunuyorum. Uçağın içi krem rengi deri ve cilalı ahşaptan yapılmış. Koltuklara kraliyet arması işlenmiş. Ütülü üniforması giymiş güzel bir hostes, yırtık elbiseme, morarmış kollarıma, yüzümden akmış rimelime bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bayan Cross, iyi misiniz?"

"Hayır," diyorum ona.

"Özür dilerim. Bir şey ister misiniz?"

"Hayır," dedim ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Ben bir koltuğa otururken o başka hiçbir şey söylemiyor. Tartışmanın faydası yok. Deri koltuğa iyice gömülüyorum, keşke telefonum yanımda olsaydı da en azından Kendall'ı arayabilseydim diye düşünüyorum.

"Bana nereye gittiğimi söyleyebilir misiniz?" diye soruyorum.

"New York," diyor ve tepkisinden az önce neler yaşadığımdan habersiz olduğunu anlıyorum.

Acı bir kahkaha attım. Tabii ki kraliçe beni eve geri gönderiyor.

Motorlar çalışıyor ve uçak pistte ilerlemeye başlıyor. Montclair yanımızdan geçerken pencereden dışarı bakıyorum. Kayalıkları, mavi suyu, lavanta tarlalarını zihnimde canlandırıyorum ve tepede bembeyaz parıldayan sarayı görüyorum. Aşağıda bir yerlerde, Louis muhtemelen kraliçenin odasına götürülüyor.

Ayaklarımın altındaki toprak küçülüyor, ucsuz bucaksız maviliğin üzerinde yeşil bir lekeye dönüşüyor.

On iki saat önce, kollarında yatıyordum ve o bana beni sevdiğini söylüyordu.

Şimdi, otuz bin fit yükseklikte, yalınayak ve yırtık bir balo elbisesiyle kanlar içinde, korkunç bir şeyden kurtulmuş gibi görünüyorum. Seyir yüksekliğine ulaştığımızda, hostes bir mektup getiriyor.

"Bayan Cross, Majesteleri bunun size teslim edilmesini istedi," diyerek bana üzerinde balmumu mühür bulunan krem rengi bir zarf uzattı.

Titreyen parmaklarımla balmumunu kırıp, altın işlemeli kalın krem rengi kağıdı açıyorum. Kraliçenin el yazısı zarif ve her harf mükemmel biçimde yazılmış.

Bayan Cross,

Bu yazıyı okuduğunuzda, New York'a doğru yola çıkmış olacaksınız. Eşyalarınız paketlenmiş ve sizinle birlikte. Eşyalarınız boşaltılacak ve Tribeca'daki loft dairenize teslim edilecek.

İtiraf etmeliyim ki, sizi hafife aldım. Portre cesur bir hamleydi; çoğu kişi bunu yapmazdı. Böylesine riskli bir şey yapmayacağınızdan emindim. Ancak siz bir Arsat, bir zayıflık gördünüz ve tereddüt etmeden bunu değerlendirdiniz. Bu takdire şayan. Başka bir hayatta, arkadaş olmaktan keyif alabilirdik diye düşünüyorum. Oyunu bir Amerikalıdan beklediğimden çok daha iyi oynadınız. Ama oyun her zaman biter Bayan Cross, ve bu oyun da bitti.

Montclair'in egemen topraklarına girişiniz kalıcı olarak yasaklanmıştır. Buraya geri dönme girişiminiz derhal tutuklanmanız ve gözaltına alınmanızla sonuçlanacaktır. Lütfen bunun bir tehdit olmadığını ve emrin zaten imzalandığını anlayın.

Oğlumun sizi sevdiğine inandığınızı anlıyorum. Belki de kendi yöntemleriyle seviyordur. Louis'in her zaman kendisine ait olmayan güzel şeylere karşı bir zaafı olmuştur. Size bunun bir peri masalı olmadığını ve bir platonik aşkın bir kralığı yönetmek için yeterli olmadığını hatırlatayım. Hiçbir zaman da olmadı. Louis kendisine uygun biriyle evlenecek. Hemen varisler dünyaya getirecek. Doğduğu görevleri yerine getirecek. Ve sonunda birbirinizi unutacaksınız.

Ona güzel anılarla dolu harika bir yaz yaşattınız, eminim ki bunları güzel hatıralarla hatırlayacaktır. Ama siz geçici bir oyalama oldunuz ve ancak bu kadar olabilirsiniz.

Onunla iletişime geçmeyin. Ona yazmayın. Delphine veya bu aileden başka biri aracılığıyla ona ulaşmaya çalışmayın. Eğer

*bunu yaparsanız, işleri sizin için çok tatlı hale getireceğim.
Birbirimizi anladığımızla inanıyorum.*

*Eve gidin, Bayan Cross. Muhteşem portrelerinizi çizsin.
Lütfen size lüks bir Amerikan hayatı sunabilecek iyi bir
Amerikalı bulun. Oğlumu kendi geleceğiyle baş başa bırakın.
İyi mücadele ettin, ama kazanman imkansızdı.*

Kelimeler birbirine karışana kadar okudum. Beni yasakladı, sanki Louis'i sevmek bir suçmuş gibi.

Mektubu dikkatlice, kıvrımları tam olarak eşleştirerek katlıyorum ve zarfın içine geri koyuyorum. Ellerim titremeyi bıraktı. Gözyaşlarım kurudu.

Kraliçe bunun şah mat olduğunu düşünüyor. Kazandığını sanıyor ama kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyor.

Muhafızlar beni ayağa kaldırdılar. Dilimde bakır vardı ve dudağım patlamıştı, ama bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum. Kollarımı arkamdan sıkıca büküp, beni serbest bırakmayacaklarını bilerek, hizmet girişine doğru yürüttüler.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Sesim titrek çıkıyor. "Lanet olası ellerini benden çek."

"Tutuklusunuz," diyor gardiyanlardan biri.

"Hepinizi işten attıracağımı bilin," dedim dişlerimi sıkarak, arkamdaki adamlara omuzumun üzerinden bakarak. "Hepinizi. Sıranız gelecek."

Bırakmıyorlar ya da verdiğim sözlere karşılık vermiyorlar.

Koridorlar bulanık bir şekilde yanımdan geçiyor, personel üyeleri başlarını çeviriyor, sanki ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Çocukluğumdan beri tanıdığım bir kadın, göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırıyor. Baş uşak, biz geçerken yere bakıyor. Konuşursam, kibar sözler olmayacak ve bu kimsenin suçu değil. Gözlerimi her kapattığımda, Addison'ın histerik ifadesini görüyorum ve yürek burkan çığlıklarını zihnimde duyuyorum. Onu götürürlerken bana attığı çığlıklar çenemi kilitliyor.

Beni personel ve teslimatlar için ayrılmış arka koridorlardan geçiriyorlar ve mesaj açık: Bana, kontrol altına alınması gereken bir

sorun gibi davranılıyor. Kollarımı arkamda o kadar sert tutuyorlar ki omuzlarım yanıyor. Bileklerim sızlıyor. Bu iş bittiğinde, bugün Addison'a veya bana dokunan her gardiyan, işini kaybederek bunun hesabını verecek.

Annemin özel çalışma odasının önünde durduk ve güvenlik görevlilerinden biri iki kez kapıyı çaldı, bekledi, sonra beni içeri aldı.

İpek bir sabahlık giymiş, saçları tokalarla toplanmış halde masasının arkasında duruyor. Sabah ışığı, genellikle boyadığı şakaklarındaki gri saçlarını aydınlatıyor ve uyumamış. Bir anlığına da olsa buna sevindim.

"Bizi yalnız bırakın," diyor muhafızlara.

"Hemen dışarıda olacağız, Majesteleri."

"Teşekkür ederim."

Kapı arkamdan tık diye kapanıyor ve köşedeki büyük duvar saati tik tak ediyor.

Annem oturmuyor. Kollarını göğsünde kavuşturup, bir generalin savaş alanını incelemesi gibi bana bakıyor. Pozisyonunu bile planlamış, ama ben onunla oyun oynamayı reddediyorum.

Masasının önündeki sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum, bacaklarımı uzatıp ayak bileklerimi çaprazladım, sanki başka gidecek yerim yokmuş gibi. Duruşum küstah, öfkeli ve hayal kırıklığı doluydu. İkimiz de bunun farkındaydık. Gözünün yakınında bir kas seğirdi.

"Ne düşünüyordun?"

Ona dik dik bakıyorum.

"O bir Amerikalı, Louis. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun —"

"Sus." Öne eğildim, ellerimle kolçakları kavradım. "Onu nereye gönderdin?"

"Ait olduğu yer olan New York'a geri döndü," diyor.

Ayak bileklerimi çaprazladım. "Harika. Ben gidiyorum."

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Beni durduramazsın."

"Zaten yaptım."

Masasından bir belge alıp uzattı; daha elime almadan midem bulandı çünkü ne olduğunu zaten biliyordum. Altta, on sekiz yıl önce imzaladığım miras sözleşmesinde benim imzam vardı.

"Bunların senin için hiçbir anlamı yok mu?" Sesi neredeyse yumuşak, bu da zehrinden daha kötü. "Şartları yerine getirmezsен seçme hakkını kaybedeceğini kabul ettin. Evlilik konularında konseyin yetkisini kabul ettin. Kabul ettin—"

"Her şey değişir." Belgeyi masasına geri fırlattım. "O belgeyi imzaladığımda ön beynim henüz gelişmemişti. Bu yırtıcı bir davranış ve sen de bunu biliyorsun. Yıllar önce kurduğun bir tuzak bu."

Ellerini önünde kavuşturdu, son derece sakın ve soğukkanlıydı. "Eğer bu saraydan ayrılırsan, o kızın peşinden gidersen, her şeyini kaybedersin oğlum. Unvanını, miras hakkını, bu ailedeki yerini."

"Ve?"

"Babanızın durumu iyi değil. Bu, ihtiyacı olan son şey. Çocukça davranmayın!"

Sözleri beni, hareket ettiğimi fark etmeden ayağa kaldırdı. Ellerim masasının üzerinde, yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta.

"Çocukça mı?" Sesim duvarlarda yankılanıyor. "Benden istediğin her şeyi yaptım. Arkadaşlarımı, ilişkilerimi ve normal bir hayat yaşama şansımı, Kraliyetin bunu gerektirdiğini söylediğin için feda ettim. Ve seni dinledim." Artık bağıryorum. "Bağırmak istediğim halde tüm kameralara gülümsedim. Senin yüzünden hiçbir şey hissetmediğim kadınlarla çıktım. Montclair'in buna ihtiyacı olduğunu vurguladığın için tahammül edemediğim biriyle evlenmeyi kabul ettim. Otuz altı yıldır senin kusursuz kuklan oldum, Anne. Benden ne istediysen yaptım. Kraliyetin talep ettiği her şeyi." Sesim titriyor ama devam ediyorum çünkü bunu duyması gerekiyor. "Ve tüm bunlardan sonra bile bana böyle mi davranıyorsunuz? Addison'ı bir suçlu gibi sürükleyip götürmeleri için muhafızlar gönderdiniz. Beni yere serdiler. Bana bakın. Bana bakın!" Duruyorum çünkü devam edersem pişman olacağım bir şey söyleyebilirim.

Kendimi toparlamamı bekliyor. "Bitirdin mi?"

"Hayır, değilim." Duruşumu düzelterip masasından bir adım geri çekildim. "Pederle konuşmak istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Maalesef hayır."

"Buna ihtiyacım var."

"Majesteleri şu anda size müsait değil ve şu an itibarıyla herhangi bir talepte bulunamazsınız." Sesi alçalıyor. "Veliaht prens gibi

davranma yeteneğinden yoksun olduğunu kanıtladın Louis. Dün gece yaptığın şey her şeyi sorgulamama neden oldu. Bu bir halkla ilişkiler kabusu, kesinlikle bu durumdan kurtulacaksın." Başını sallıyor. "Bir prens gibi davranmayı hatırlayana kadar artık bir prens gibi muamele görmeyeceksin."

"Bu ne demek oluyor lan?"

Kapıya doğru ilerleyip açtı ve iki muhafız içeri girdi, diğerleri ise bekliyordu. Bunlar beni buraya getiren adamlar değildi. Daha iri ve yaşlıydılar, yüzleri taş gibiydi.

"Lütfen Majestelerini odasına kadar eşlik edin. Hiçbir koşulda saraydan ayrılmayacak. Telefon görüşmesi yok, saray dışındaki kimseyle iletişim yok."

"Beni hapse mi atıyorsun?" Gerçekten bunu yaptığına inanamıyorum.

"Evet, cezalısın. Yaptıklarını ve gerçekten neleri kaybetmeye razı olduğunu düşünmen için sana zaman veriyorum."

"Bunu yaptığın için pişman olacaksın," diye uyarıyorum.

"Öyle mi? Ne yapacaksın evlat? Unvanından mı vazgeçeceksin? Bunun bana zarar vereceğini mi sanıyorsun? Delphine, gerekirse görevini yerine getirmeye hazır olacak. Bir kadın için her şeyden vazgeçmek hayatının en büyük hatası olacak."

"Senin," diye karşılık verdim ona. "Tarihin senin tam olarak ne yaptığını hatırlamasını sağlayacağım."

Bana soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Onu gözümün önünden uzaklaştır. Doğu kanadına gitmeden önce onu ana koridordan geçir. Sadakatsizliğinden ibretlik bir örnek çıkar."

"Babamla konuşmak istiyorum," dedim ona.

Kadın beni uzaklaştırıyor ve gardiyanlar kollarımı tutup beni yaramaz bir çocuk gibi sürükleyerek götürüyorlar. Karşı koymuyorum çünkü bir anlamı yok. Beni koridorlardan, ana merdivenlerden yukarıya, tüm personelin gözü önünde, sabıkalı gibi yürütüyorlar. Başımı dik tutuyorum, utancımın öfkemi körüklemesine izin veriyorum. Doğu kanadına girdiğimizde bile kollarımı bırakmıyorlar. Yarın, magazin gazeteleri ev hapsinde olduğum haberini yayınlayacak.

Dairemin önünde durdular ve ben de kapıyı açıp içeri girdim. Dışarıda ayak sesleri duydum ve dördünün de benim gitmemem için burada kalmaya karar verdiklerini anladım.

Oturma odamın ortasında durup on yıldır kendi evim dediğim mekana bakıyorum. Her şey dün sabah uyandığımda, yeni başlangıcımız için heyecanlanırken bıraktığım yerde duruyor. Annemin insani değerlere sahip olduğuna ve Addison ile beni ayırmak için bu kadar ileri gitmeyeceğine hâlâ inanıyordum. Dün gece her şeyin değişeceğini düşünmüştüm ve sanırım değişti de, ama beklediğim gibi değil.

Sabah ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve yumruğumu cama geçirmek istiyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine pencereye gidip cama bakıyorum, yansımanı görüyorum. Berbat görünüyorum. Sarayın arazisi aşağıda uzanıyor ve bahçelerin, kapıların ve uçurumların ötesinde bir yerlerde Addison bir uçakta, benden uzaklaşıyor.

Telefonumu aramaya başladım, çalışma odasıyla burası arasında birinin onu benden almış olması gerektiğini anladım. Dizüstü bilgisayarım da ortada yok. Resmen kapana kısılmış durumdayım.

Günü boşa harcamak yerine, özel bir gün için saklamayı planladığım bir şişe burbon viski alıyorum. Bardağı ağzına kadar doldurup koltuğuma oturuyorum ve yanmayan şömineye bakıyorum. Aklım başka yerlere gidiyor ve çalışma odamdaki çekmecedeki eski bir telefonum olduğunu fark ediyorum. Ayağa kalkıyorum, alkolün etkisini şimdiden hissediyorum. Saat daha sabah sekiz bile değil.

Açtığım ilk çekmecedeki, Delphine'in yatılı okulda olduğu zamandan kalma eski mektupları ve bir türlü kurtulamadığım bozuk bir saat buluyorum. İkinci çekmece ise diplomatik toplantıların not defterleriyle dolu. En altta, 2010'ların başlarından kalma bir iPhone duruyor. Açmaya çalışıyorum ama tamamen bitmiş durumda. En altta, bazı kağıtların altında ise şarj cihazı var.

"Delphine bana senden kurtulmamı söyledi," diyorum ekrana öpücük kondurarak. "Eğer bunca zamandan sonra geri dönersen, hayatımın geri kalanında Apple ürünleri satın alacağım."

Beklerken, müziğe ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Plaklarımı karıştırırken Nirvana'ya denk geliyorum. Ergenlik yıllarımda bunalımlı

dönemlerinde, hayatımın zor olduğunu düşündüğüm, çok fazla özel öğretmenim ve yeterince arkadaşım olmadığı zamanlarda sürekli dinlediğim albümdü. Zorluğun ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Plağı kılıfından dikkatlice, oluklara dokunmamaya özen göstererek çıkarıp pikaba yerleştiriyorum. İğne plağa değiyor ve "Smells Like Teen Spirit"ın açılış gitar riff'i odayı doldurmadan önce hoparlörlerden bir saniye cızırtı geliyor. Ben de sesi daha da yükseltiyorum. Kurt Cobain'in sesi odayı doldurduğunda, üzerime bir sakinlik hissi yayılıyor. Öfkeli, yorgun ve bu an için mükemmel bir ses.

Viski şişemi alıp yatak odama geri dönüyorum, müziğin beni sarmasına izin veriyorum. Uzun bir yudum alıyorum ve viskinin boğazımda yavaş yavaş yanmasına izin veriyorum.

Şarkı "In Bloom"a dönüşüyor ve ikinci bardağımın yarısına geldiğimde bir zil sesi müziği bölüyor. Neredeyse duymuyorum bile.

Koltuktan o kadar hızlı kalktım ki neredeyse sehpanın üzerinden tökezleyecektim. Loş çalışma odasında telefon ekranı parlıyordu, Apple logosu ana ekrana karışmış, on yıldan fazla süredir aklıma bile gelmeyen uygulamalarla doluydu. Pil yüzde dört gösteriyordu ama çalışıyordu.

"Ne kadar da güzel bir eski teknoloji parçası!" Onu kaldırırken ellerim titriyor.

SIM kart yok, yani arama ve mesaj yok, ama Wi-Fi var ve saray ağı otomatik olarak bağlanıyor çünkü BT departmanı şifreyi değiştirmeye hiç zahmet etmemiş. Bu kararı kim verdiyse onu öpebilirim.

Beş yıl önce, saray güvenliğini aşmayı başaran bir sapıkla yaşadığımız tehlikeli bir olaydan sonra, Dyson ve ben Central Park'a bakan balkonunda oturup en kötü senaryoları tartıştık. Bana, işler o kadar kötüye giderse ve ortadan kaybolmam gerekirse ne yapacağımı sordu. Güldüm geçtim, ona bir prens olduğumu, casus olmadığımı söyledim. Ama o ciddiydi.

"Eğer bir gün buradan ayrılmaya ihtiyacın olursa," dedi bana, "şimdi gibi bana bir haber gönder, ben de senin için bir uçak göndereyim. Hiçbir soru sormam."

Ona paranoyak dedim, o da bana saf olduğumu söyledi. Viski şişesini bitirdik ve bir daha asla bu konudan bahsetmedik.

E-posta uygulamasını açıp Dyson'ın adresini hafızamdan yazmaya başladığımda pilim yüzde üçe düşüyor.

Şimdi.

Gönder'e tıkladım ve berbat ekranda yükleme çemberinin dönmesini izledim.

E-posta giden kutumdan kayboluyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Dyson bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayacak ve tereddüt etmeden yardımına koşacak. Bu bir Banks olayı; verdikleri sözleri tutuyorlar.

Şarja takılı olmasına rağmen pil seviyesi yüzde ikiye düşüyor, ekran titriyor ve sonra kapanıyor. Onu çekmecemin dibine geri itiyorum, sonra birkaç yudum burbon içiyorum, havaalanına nasıl gideceğimi bulmam gerektiğini biliyorum. Koltuğa uzanıp ağırlaşan gözlerimi kapatıyorum.

Uyandığımda güneş, o erken sabah altın renginden sert öğleden sonra beyazına dönmüştü. Muhafızların beni tuttuğu yerlerden kollarım ağrısa da kendimi dinlenmiş hissediyordum. Sonraki birkaç saati bir spor çantası hazırlamakla, cüzdanımı ve pasaportumu içine atmakla geçirdim. Kot pantolon ve tişört giydim, bir de kapüşonlu sweatshirt aldım; New York'a vardığımda ortama uyum sağlamam gerekeceğini biliyordum.

Oda kararıyor ve bana yemek getiriliyor. Garson uzaklaşmadan önce Tatiana içeri giriyor. Vücudumdaki her kas kaskatı kesiliyor. Gecelik üzerine ipek bir sabahlık giymiş. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor. Kapıyı hızla arkasından kapatıyor.

"Çıkmak."

"Louis—"

"Şimdi." Sesim zar zor kontrol altında. "Bunu sen yaptın. Bütün planı sen ve annem yaptınız. Sana güvendim ve sen beni resmen kandırdın. Şimdi de burada ne yapmaya geldin? Sevinç gösterisi yapmaya mı? Benim acı çekmemi izlemeye mi?"

"Size yardım etmeye çalışıyorum."

Boğazımdan bir kahkaha koptu. "Hayatımı mahvettin."

"Susun ve dinleyin, fazla zamanımız yok."

Odanın içine doğru ilerleyerek kapıdan uzaklaştı. Elleri titriyordu, bunu daha önce hiç görmemiştim. Tıpkı benim gibi, o da yüksek

stresli durumlar için eğitilmişti, ama şu anda soğukkanlılığını kaybediyordu. Gözleri sürekli kapıya takılıyordu.

"Otuz saniyen var," diyorum. "Konuş."

"Üç gece sonra, Cuma akşamı bir akşam yemeği planlandı. Konsey üyeleri, yabancı devlet büyükleri ve Avrupa'daki tüm büyük medya kuruluşlarından basın mensupları orada olacak." Sesini alçak tutarak, "Nişanımızı resmen duyurmanız bekleniyor." dedi.

"Herhangi bir duyuru yapmıyorum."

"Evet, olacak. Onun sana tıpatıp benzeyen birisi olduğunun farkında mısın?"

Tatiana'ya dik dik bakıyorum. "Ne?"

"Bir dublör. Bunu biliyor muydunuz?"

"HAYIR."

"Louis, gerekeni yapmaya hazır. Onunla tanıştım. Gerçekten çok ürkütücü."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır. Bu akşam birlikte yemek yiyorduk. Ben ve o. Herkes senin olduğunu sandı. Tek sorun şu ki, o Amerikalı ve sesi sana hiç benzemiyor. Bu yüzden herkese heyecandan sesinin kısıldığını söylemek zorunda kaldım."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü benzerlik benim sınırim. Kaybettiğimi anlayacak kadar zekiyim." Yavaşça alkışladı. "Tebrikler, Majesteleri. Kazandınız. Siz ve kız arkadaşınız çok iyi oynadınız."

Bu sözlerin kulağa hoş gelmesinden dolayı sııttım. "Teşekkür ederim."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Anneme konuştuğumuz her şeyi anlatmayacak mısın? Beni başka bir tuzağa mı düşüreceksin?"

"Bu sefer değil." Kapıya doğru ilerler ve duraksar. "Ona seninle çok güzel bir sohbet ettiğimizi, sakinleştiğini ve seçeneklerini değerlendirdiğini söyleyeceğim."

"Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü mutlu olmayı hak ediyorsun." Sesi yumuşuyor. "İki kez nişanlandım, siyasi olarak uygun evliliklerdi bunlar, ama hiç kimse bana senin Addison'a baktığın gibi bakmadı. Bu bir şey ifade ediyor."

"Tatiana—"

"Başka bir kadına aşık biriyle evlenmek istemiyorum. Başka kimse olmasaydı, sorun değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yirmi sekiz yaşındayım. Evlenmemiş bir kızdan çok uzağım. Güzelim, zekiyim ve kraliçe olmaya mükemmel bir şekilde uygunum. Birlikte olduğumuz her an başka birini düşünen bir kocadan daha iyisini hak ediyorum."

"Eğer onun peşinden gitmeyi planlıyorsan"—beni baştan aşağı süzüyor—"bu akşam yemeğinden önce yap çünkü nişan duyurusu yapıldıktan sonra, sahte bir sen bile olsan, dünya buna inanacak." Kapıyı açıyor. "Şansın bol olsun Louis. Buna ihtiyacın olacak. Annen çok acımasız."

Tatiana kapıyı çalıyor, sonra açıyor ve koridorda Davis'i kapımı beklerken görüyorum. Kapı kapanmadan önce ayağımı öne doğru uzatıp aralık bırakıyorum. Duruşu kaskatı, gözleri ileriye gösteriyor ve bana bakmıyor.

"Davis," diye fısıldadım.

Başını öne doğru eğik tutuyor. "Majesteleri, lütfen kapıyı kapatın."

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Yapamam, Majesteleri."

Kapıyı bir santim daha araladım ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "Bu gece buradan ayrılmam gerekiyor. Güvenlik vardiyalarını biliyorsun çünkü haftalardır bunların bir parçasısın. Kör noktaları, vardiyaların ne zaman değiştiğini, hangi güvenlik görevlilerinin dikkat ettiğini, hangilerinin etmediğini biliyorsun."

Elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Beni vatana ihanetten tutuklayacaklar."

"Öyleyse benimle gel." Kapı kolunu kavradım. "Korunmaya ihtiyacım olacak ve daha önce yere fırlatılıp esasen tutuklandıktan sonra şu anda bu sarayda güvendiğim tek kişi sensin."

"Majesteleri—"

"Ne istediğimi ve bunun sana neye mal olabileceğini biliyorum. Kariyerin, emekliliğin, buradaki geleceğin. Uğruna çalıştığın her şey." Gözlerime bakmak istemese de, bakışlarını ondan ayırmamaya çalışıyorum. "Yine de soruyorum çünkü bana gerçekten yardımcı olabilecek tek kişi sensin."

"Sadakatim Kraliyet'edir, Majesteleri." Sesi ifadesiz, ezberlenmiş, sanki kendisine söylenmesi emredilmiş bir şeyi okuyormuş gibi.

"Ben Kraliyetin tacıym, Davis. Annem değil, konsey değil. Ben." Sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Ben bu ülkenin gelecekteki kralıym ve üç gün sonra, sevdiğim kadın beni terk ettiğimi düşünürken, yerime lanet olası bir dublörümle nişan duyurusu yapmak zorunda kalacağım. Haftalardır beni takip ediyorsun ve her şeyi gördün. Sadık kalmak istediğin Kraliyet bu mu? Dublör kullanan ve aşık olduğum için beni hapse atan bir Kraliyet mi?"

Çenesi kasıldı. "Sen tam bir pisliksin."

Gülerek, "Haklısın," dedim.

Aramızda sessizlik uzanıyor. Koridorun sonundaki saat tıkırdıyor. Uzaktan mermere vuran bot sesleri yankılanıyor.

"Ama bil ki, aksi takdirde benim için son böyle olacak. Başka biri benim hayatımı yaşarken ben bu odada kilitli kalacağım. Binlerce küçük darbeye ölüm gibi, Davis." Sesim titriyor ve buna izin veriyorum çünkü bunun bana ne kadar pahalıya mal olduğunu duyması gerekiyor. "Ya bu gece buradan çıkıp sevdiğim kadın için savaşıacağım ya da hayatımın geri kalanını hapsedilmiş, beni kafese kapatmaya yardım eden herkese kin besleyerek geçireceğim."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve burun delikleri genişledi. Bir saniye sonra ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıldı. Omuzları kaskatıydı ve elleri hâlâ yumruk halindeydi.

"Sizin prensiniz olarak sormuyorum, size emir de vermiyorum." Nefesimi veriyorum. "Her şeyini kaybetmiş biri olarak soruyorum. Doğru olanı yapmak zorundayım."

Elleri gevşiyor ve duruşu değişiyor.

"Lütfen, Davis." Hayatımda hiç bir şey için yalvarmak zorunda kalmamıştım. "Ona geri dönmeme yardım et. Havaalanında beni özel bir jet bekliyor olacak. Bensiz gitmeyecek."

Onu kaybettiğime neredeyse eminim. Aklımdan diğer seçenekleri geçirmeye, kimin yardım edebileceğini düşünmeye başladım bile.

"Bana borçlusunuz, Majesteleri," diyor.

"Elbette, kesinlikle öyleyim," diyorum ona.

"Doğu kanadının altında, eski bahçıvan kulübesinin yakınından, ana güvenlik çemberinin ötesinden çıkan bir servis tüneli var." Sesi

neredeyse fısıltıdan ibaret. "Kameralar o bölümü kapsamıyor çünkü teknik olarak saray arazisinin dışında kalıyor."

Parmaklarım kapı çerçevesini sıkıca kavıyor çünkü tünelin farkındayım, sadece daha önce hiç içeri girmedim.

"Vardiya değişimi sabah saat ikide başlıyor ve nöbetçiler yer değiştirirken kısa bir zaman dilimi var, bu sırada doğu koridorunu kimse gözetlemiyor." Duruşunu düzelterek bakışlarını tekrar ileriye dikti, tam bir profesyonel nöbetçi gibi. "Hızlı olmalıyız."

"Sen en iyisisin," diyorum.

"Korktuğumu bilmelisin," diyor bana, sesi son derece sakın olsa da. "Ama bütün yazı Addison için her şeyi riske attığını izleyerek geçirdim." Yutkunuyor. "Sana yardım etseydim ne olurdu diye düşünerek kariyerimin geri kalanını geçirmektense ihaneti göze almayı tercih ederim."

"Teşekkür ederim."

"Henüz bana teşekkür etmeyin, Majesteleri. Bu bir felaket olabilir." Nefesini veriyor. "Lütfen biraz dinlenin. Önümüzde uzun bir gece var."

Kapıyı kapatıp saate baktım. Vardiya değişimine yedi saat var.

Saat 01:53'te kapımın dışındaki sesler kesildi. Çantamı kapıp kapıya doğru ilerlerken, ağır adımların uzaklaştığını dinliyorum. Vardiya değişimi, Davis'in dediği gibi, tam zamanında gerçekleşiyor.

Saniyeler sonra kapıya hafif bir tıkırtı geldi.

Kapı aralandı ve Davis her zamanki üniforması yerine koyu renk kıyafetlerle karşımda duruyordu. Yüzü loş koridorda zar zor görünüyordu. Parmağını dudaklarına götürdü ve başını koridora doğru çevirdi. Ben de sessizce dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan hafif bir tık sesiyle kapattım.

Koridor her iki yöne de uzanıyor.

"Üç dakika kırk saniye," diye fısıldadı saatine bakarak. "Yakında kal."

Hızlı adımlarla, hafif adımlarla ilerliyoruz. Çıkışta, binlerce kez önünden geçtiğim büyükbabamın portresinin yanından geçiyoruz. Büyükanнемin Çin'den ithal ettiği büyük bir antika vazo ve Delphine'in kanadına giden koridor var. Bunların hiçbirini bir daha asla göremeyeceğimi bilerek hepsini içime sindiriyorum. Bu beni olması gerektiği gibi yıkmıyor.

Davis köşede duruyor ve soldaki koridordan yaklaşan ayak seslerini duyunca donup kalıyorum.

Kolumu yakalayıp fark etmediğim bir kapıdan beni temizleyici kokan bir dolaba çekiyor. Davis kapıyı yavaşça kapatırken, raflardaki malzemeler sırtıma dayanıyor. Alan dar ve onun nefes alışverişi yavaş ve kontrollü, benimki ise hızlanmak istiyor.

Kapının altındaki ince ışık aralığında bir gardiyan beliriyor. Değerli saniyeler akıp giderken, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Kapının önünde duruyor ve biliyorum ki eğer bizi burada bulursa, her şey biter. Beni odama geri sürükleyecekler, annem gardiyan sayısını ikiye katlayacak ve bir daha asla şansım olmayacak. Davis'e neler yapacağını da söylemeye gerek yok.

Otuz saniye geçti, sonra kırk saniye ve telefonuna bir şeyler yazdı. Elli saniye sonra, gardiyan yüksek sesle esnedi. Bu herif zamanımızı boşa harcıyor ve pencere kapanacak. Bir dakika sonra, ayak sesleri ve uyumsuz mırıltıları devam etti.

Davis nefesini verip saatine baktı. "İki dakika."

Dolaptan sessizce çıkıp koridorun sonundaki servis merdivenlerine doğru koşuyoruz. Yaklaştıkça hava serinliyor. Davis tuş takımına bir kod giriyor ve kapı tık diye açılıyor, tek bir titrek ampulle aydınlatılmış dar bir merdiven boşluğu ortaya çıkıyor.

"Üç kat daha," diye fısıldıyor. "Doksan saniye kaldı."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyoruz; ne kadar dikkatli hareket edersek edelim, ayak seslerimiz beton zemine çarpıyor. En altta, başka bir tuş takımı olan başka bir kapı var. Davis bir kod giriyor ve ışık kırmızı kalıyor, bu yüzden her rakamı dikkatlice tuşlayarak tekrar deniyor, ama ışık yine kırmızı kalıyor.

"Kahretsin." Çenesi kasıldı. "Değiştirdiler."

"Ne zaman?"

"Son zamanlarda, çünkü bu kod geçen hafta çalıştı."

Telefonunu çıkarıp yedekleme kodları arasında gezinirken, ekran yüzü aydınlatıyordu. Muhafızların pozisyon almasına belki altmış saniye, belki de daha az zamanımız var.

Omuzlarındaki gerginliğe rağmen parmakları titremeden başka bir tuş kombinasyonu deniyor ve ışık kırmızı kalmaya devam ediyor.

"Davis."

"Biliyorum." Telefonunda tekrar gezinmeye başladı. "Bir tane daha var. BT departmanının devre dışı bırakması gereken 2019 yılından

kalma eski bir bakım kodu."

İçeri giriyor ve her bip sesi beton merdiven boşluğunda inanılmaz derecede yüksek geliyor. Işık, alternatif yollar hesaplamaya başlamam için yeterince uzun süre kırmızı kalıyor. Yukarı geri çıkıp başka bir koridordan geçmeyi deneyebiliriz. Ama sonra ışık yeşile dönüyor ve kapı tık diye açılıyor.

Servis tüneline girerken "Şükürler olsun," diye mırıldandım.

Arkamızdaki kapı ağır bir *gürültüyle* kapanıyor.

Karanlık, her yirmi metrede bir asılı duran acil durum ışıklarının kırmızı parıltısıyla yarıyor. Tünel, tavan boyunca uzanan borularla önümde uzanıyor. Alçak yerlerde su birikmiş. Hava küf ve pas kokuyor, nem tişörtümden sızıp tenime yapışıyor.

"Dört yüz metre," diyor Davis. "Hızınızı koruyun."

Hızlı hareket ediyoruz ve o, sanki kapının aniden açılmasını bekliyormuş gibi sürekli arkamıza bakıyor.

Bir sonraki kavşakta başka bir tünele giriyoruz. Sesler bize doğru geliyor, zayıf ama giderek yaklaşıyorlar.

"Bakım ekibi," diye mırıldanıyor. "Bu gece burada olmamaları gerekiyordu."

Önümüzdeki duvarlardan el feneri ışıkları yansımaya başlıyor.

İşaret parmağıyla gösteriyor. "Bu yol da aynı çıkışa çıkıyor ama iki yüz metre daha uzun."

İki adam su borusu arızası ve hafta sonu vardiyası hakkında şikayet ederken sesler giderek yükseliyor.

"Saklan," diyorum.

Bakım ekibi yanımızdan geçerken yan tünele girip kendimizi betona yaslıyoruz. Sesleri mırıltıya, sonra da sessizliğe dönüşüyor.

Davis saatine baktı. "Daha hızlı hareket etmeliyiz."

Yan tünel daha karanlık, su birikintileri o kadar derin ki ayakkabılarımı ıslatıyor. Eğilmek zorunda kaldığım yerler var ama yüzüme değen örümcek ağlarını hala özlemiyorum. İleride bir şey hızla ilerliyor ve bayat, geri dönüştürülmüş havadan dolayı dilimde metalik bir tat kalıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından tünel, metal bir kapağa çıkan bir merdivenle son buluyor. Davis önce tırmanıp kapağı iterek açıyor ve serin gece havası, çimen ve gübre kokusuyla birlikte içeriye

doluyor. Ben de onu takip edip dışarı çıkıyorum ve kendimizi paslanmış aletler ve toprak torbalarıyla dolu bir bahçe kulübesinde buluyoruz.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

"Aslında ben de yapamıyorum," diyor.

Kulübenin kirli penceresinden, yaklaşık otuz metre ötede bahçıvanın kulübesi karanlık bir şekilde görünüyor. Onun ötesinde, ağaçlık alan saray arazisinin sınırını belirliyor.

Davis, "Ağaçların arasına girdiğimizde, saray arazisinden çıkmış oluyoruz," diyor. "Ormanın içinden iki kilometre ilerledikten sonra, bir aracın beklediği bir erişim yolu var."

Gülümsedim ve omzuna hafifçe vurdum. "Vay be, tanıştığımıza çok sevindim."

Başını salladı. "Eğer farklı bir yüzyılda yaşıyor olsaydık, bu saçmalık yüzünden kafam kesilirdi."

"Doğru," diyorum ona, kulübeden sessizce çıkıp geceye karışırken.

Ilık, tuzlu hava ciğerlerimi dolduruyor. Ağaçlara doğru açık çimenlikte koşuyoruz. Attığımız her adım bizi daha da tehlikeye atıyor.

Kulübede bir ışık yanıyor ve biz donup kalıyoruz, açık alanda, saklanacak hiçbir yerimiz yok.

İçeriden pencerenin önünden biri geçiyor—bir gölge, ardından boğuk ayak sesleri—ve sonra kulübenin diğer tarafında bir kapı açılıyor. Bir adamın sesi geceye doğru yankılanıyor ve uzaktan bir köpek havlıyor.

"Kımıldama," diyor Davis.

Köpek tekrar havlıyor ve adam bir emir gibi mırıldanıyor.

Loş ışıktaki kulakları dikilmiş bir Alman çoban köpeği görülüyor. Köpeğin vücudu gergin, yüksek sesle ve agresif bir şekilde havlamaya başlıyor.

Davis, "Hızlanın," diyor ve biz de öyle yapıyoruz.

Köpeğin havlaması giderek daha da şiddetlenirken, hızdan başka hiçbir şeyi umursamadan açık çimenlikte koşuyoruz. Saniyeler sonra, adamın bağırıldığını ve kulübenin kapısının gürültüyle açıldığını duyuyorum. Ağaçlık alana çarpana kadar son hızla ilerliyoruz.

Bana bakıp başını salladı. "Hayatın bir dizi kıl payı kurtuluştan mı ibaret?"

"Aşağı yukarı öyle," diyorum omuz silkerek. "Ama sınırları çok fazla zorluyorum."

"Katılıyorum, Majesteleri."

"Louis," diyorum.

Dalların arasından geçip köklerin üzerinden atlıyoruz. Spor çantamız bir yere takılıyor ve onu çekip kurtarıyorum. Arkamızda köpek hâlâ havlıyor ama yaklaşmıyor.

Davis ormanda öyle acımasız bir tempoda ilerliyor ki ciğerlerim acıyor.

Addison'ı düşünüyorum, fırça darbesine odaklanırken burnunu nasıl kırıştırdığını, farkında olmadan üzerine bulaşan boya lekelerini düşünüyorum. Ama sevdiğim şeyler küçük detaylar, mesela tüm vücuduyla nasıl güldüğü veya ne kadar hızlı cevap verdiği gibi. Onun için daha çok, daha hızlı çalışıyorum. Montclair'den ne kadar çabuk çıkarsam, onu o kadar çabuk tekrar görebilirim.

Saatler gibi gelen yirmi dakika sonra, ağaçların arasından toprak bir yola çıktık ve farları kapalı lüks bir arabanın bizi beklediğini gördük. Genç bir adam arabanın kaputuna yaslanmış sigara içiyordu ve ormandan sendeleyerek çıktığımızı görünce doğruldu.

"Tam zamanıydı," diyor sigarayı fırlatarak. "Yakalandığını düşünmeye başlamıştım."

"Neredeyse başardık," diyor Davis, hâlâ nefes nefese. "Lütfen artık buradan çıkabilir miyiz?"

"Sen kimsin?" diye soruyorum.

"Seni hiç ilgilendirmez," diyor adam.

Ona bakıyorum.

Arabaya doluşuyoruz ve adam farlarını açmadan yola çıkıyor. İlk kilometreyi karanlıkta gidiyor. Başımı koltuğa yaslıyorum ve adrenalinin verdiği gerginliği yatıştırmaya çalışıyorum.

"Uçağı nasıl ayarladınız?" diye soruyor Davis.

"Henüz tüm detayları bilmemeniz en iyisi," diyorum.

Gülüşünde bir burukluk var. "Şimdi de sır mı saklıyorsun?"

"Seni koruyorum. Ne kadar az şey bilersen, işler ters giderse onlara o kadar az şey anlatmak zorunda kalırsın. Bu arada, eğer

böyle bir şey olursa, seni ben zorladım. Tamam mı? Seni bir silahla, bir bıçakla tehdit ettim. Onlara ne söylersen söyle, umurumda değil, ama suçu kesinlikle ben üstleneceğim."

Sürücü alaycı bir şekilde başını salladı.

Davis onu görmezden gelip başını salladı. "Haklısın."

Ana yola vardığımızda farlar yanıyor ve sürücü gaza basıyor. Araba, ana otoyollardan kaçınarak tali yollardan ilerliyor. Yirmi dakika sonra, özel havaalanı karanlıktan beliriyor. Asfalt üzerinde, ışıkları açık ve motorları çalışır halde bir Gulfstream G650 duruyor.

Adam özel bir kapıda kartı okutuyor, sonra piste giden yolda hızla ilerliyor. Uçağa yaklaştığımızda duruyor.

"Bu gece bizi gördüğünüzü kimsenin bilmemesi önemli," diyorum şoföre.

Telefonu kaldırıp ben tepki veremedi hızla bir selfie çekti, ben de kadrāja girdim. "Siktir git Louis. Arabamdan in. Rica ederim."

Arabadan inerken ona uzun uzun baktım, sonra Davis'e döndüm. "Bu herif de kim?"

"Kuzenim." Davis çantasını bagajdan alıyor. "O bir pislik ve kraliyet ailesinden nefret ediyor."

"Öyleyse neden yardım etti?"

"Çünkü Kraliyet ailesini mahvetmek için elinden gelen her şeyi yapacak." Araba karanlığa doğru hızla uzaklaşırken Davis omuz silkti. "Ama aynı zamanda herkes senin için dua ediyor, Louis."

Davis telefonunu çıkarıp hızlı bir arama yapıyor, sonra da bana uzatıyor. Ekranda, son on iki saat içinde yayınlanmış, birbiri ardına manşetler beliriyor.

**VELİAHT PRENS SEÇİYOR
AŞK GÖREVİN ÜZERİNDE**

**AMERİKALI RESSAM İDDİA EDİYOR
PRENS**

**ŞOK EDEN PORTR
BİR KRALLIK**

"SINIRI GEÇEN" KADIN ONUN KALBİ

Davis, "TUVALİN FOTOĞRAFLARI sergilendikten bir saat içinde internete yüklendi," diyor. "İnsanlar bu sanat eserini satın almak istiyor. Birisi bir milyar dolar teklif etti."

"Affedersin?"

"Bu tarihi bir olay. Dünyanın yarısı bu öyküyü romantik buluyor. Diğer yarısı ise aklınızı kaçırdığınızı düşünüyor."

Daha fazla makaleye, tablonun farklı açılardan çekilmiş fotoğraflarına, Addison'ın fotoğraflarına, benim fotoğraflarıma ve tüm spekülasyonlara göz atıyorum.

"Annem bunun tam bir halkla ilişkiler felaketi olduğunu söyledi," diye anlatıyorum ona.

"Onun için," diyor.

"Hiç bir fikrim yoktu."

Dün gece Addison'la ilgilendim ve tüm gün telefonum, dizüstü bilgisayarım ve dış dünyayla hiçbir bağlantım olmadan eve kapandım. Manşetleri ve binlerce insanın bize destek verdiğini görünce, belki de durumun düşündüğüm kadar umutsuz olmadığını hissediyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kabine giriyoruz ve içeride bir hostes bizi kibar bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Bay Banks sizi New York'ta bekliyor," diyor. "Başka bir misafir beklemiyorduk."

"Bu, bu seyahat için kişisel korumam," diye açıklıyorum.

"Harika, Majesteleri. Gemimize hoş geldiniz. Kısa süre sonra hareket edeceğiz. Lütfen ikiniz de rahatınıza bakın."

Deri koltuklardan birine oturdum, Davis de karşımdaki koltuğa geçti. Cilalı ahşap ve krem rengi deri döşemeye sanki buna inanamıyormuş gibi baktı.

"Hep bu yoldan mı seyahat ediyorsunuz?"

"Duruma göre değişir."

Sonunda, hostes kapıyı kapatıyor ve pistte ilerlerken motorlar daha da gürleşiyor. Dakikalar sonra havadayız ve pencereden Montclair'in altımızda kayboluşunu izliyorum. Kırsal alan yer yer

uzanıyor ve uzaktaki tepede, saray ısı ısı, sanki geri dönmemi bekliyormuş gibi duruyor. Kısa bir an için, babamla konuşmak için daha çok çaba göstermem gerektiğini bilerek hafif bir suçluluk duygusu hissediyorum. Onu gereğinden fazla strese sokmak istemiyorum, ama yapamam. Kalbimde, her şeyden önce bunu seçmemi isteyeceğini biliyorum.

Bulutlar onu tamamen yutana kadar izliyorum, sonra da hiçbir şey kalmıyor.

DOKUZ SAAT SONRA, şehrin dışındaki özel bir havaalanına iniyoruz ve bizi Manhattan'a götürecek bir araba bekliyor. Dyson'ın yaşadığı, Milyarderler Sokağı'ndaki yüksek bina olan The Park'a vardığımızda güneş ufuk çizgisinin üzerinde asılı duruyor. Saat akşam sekizi biraz geçiyor.

Araba yanaştı ve paparazziler sanki beni bekliyorlarmış gibi kameralarıyla dışarıda toplanmışlardı bile.

Davis, yüzünü örtmek için kapüşonunu yukarı çekerken, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Arabadan indiğimde, kameralar adımı bağırırken onlara el sallayıp gülümsüyorum.

"Prens Louis, Addison Cross'u bulmaya mı geldiniz?"

Ona sırtarak barış işareti verdim. "Biliyorsun işte. Şimdi, bu fotoğrafların her yerde yayınlanmasını sağla. Bunlar için yüksek fiyat iste. Manşetlere çıkacak türden," dedim onlara.

Lobi kapılarından içeri girip özel asansöre doğru ilerlerken flaşlar patlıyor. Son on yılda o kadar çok ziyaret ettim ki artık güvenlik görevlileri soru sormuyor. Birkaç dakika sonra, çatı katına doğru yükseliyoruz.

"New York'ta olduğumuza inanamıyorum," diyor Davis.

Kapılar doğrudan Dyson'ın çatı katının önünde açılıyor. Rahat bir nefes aldım, o çirkin kapıyı görünce çok mutlu oldum. Kapıyı çaldım

ve kapı açıldı. Kot pantolon ve tişörtle, elinde bir kupa ile orada duruyordu, sanki işten izin almış gibiydi.

"Vay canına. İnanılmaz. Gerçekten buradasın," diyor.

"Tam olarak." Onu kucaklıyorum ve o da sırtıma vuruyor. "Dyson, bu Davis. Şu anda burada durmamın sebebi o."

Dyson elini uzatır ve Davis, Central Park'a bakan çatı katı manzarası karşısında biraz şaşkın görünerek elini sıkar.

"Onu kurtardığınız için teşekkürler," diyor Dyson. "Size borçlu."

"Evet, şu an bana epey borcu var," diye yanıtlıyor Davis.

Dyson gülerek, "Lütfen içeri gelin. Tualete ihtiyacınız olursa, mutfağın diğer tarafında bir tane var." dedi.

Davis ona teşekkür edip odanın diğer tarafına geçti.

Çantamı yere bıraktım ve Dyson'ı takip ederek mutfığa gittim.

"Berbat görünüyorsun."

"Evet, evet. Cehennemden geçtim," diye açıklıyorum.

"Kahve mi? Tekila mı? Çay mı?" diye soruyor Dyson.

"Şimdi."

Dyson bardağından bir yudum alıp beni inceliyor. "Söylentiler doğru mu?"

"Hangisi?" diye soruyorum.

"Sen Patterson Cross'un küçük kız kardeşisin."

Hiç tereddüt etmiyorum. "Ah, şu. Evet, doğru."

Dyson kısık bir ısıklık çaldı. "Patterson çok kızgın, Louis. *Çok öfkeli.* Addison indiğinden beri telefonumu arayıp duruyor." Başını salladı.

"Seni gerçekten öldürebilir."

"Denemesine izin verin."

"Ciddi söylüyorum." Dyson kahve fincanını yere bırakıyor. "Montclair'de olsaydınız daha güvende olabilirdiniz."

"Harika. Umurumda değil. Addison'ın nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Maalesef hayır." Hafif bir kıkırdama duyuldu. "Patterson'a sormanız gerekecek."

baktığımda Pencereden , bu sabah binamın önünde kamp kurmuş olan üç paparazzinin hâlâ yerlerinde olduğunu görüyorum. İkisinin kaldırımında piknik yapıyormuş gibi şezlongları ve soğutucu kutuları var. Üçüncüsü ise boynunda kamerası sallanırken telefonla konuşarak ileri geri yürüyor.

Perdeyi indirdim ve derin bir nefes aldım. Şu anda neredeyse çaresiz hissediyorum.

Louis'nin adımı haykırırken saray muhafızları tarafından Montclair'den kovulduğuma hâlâ inanamıyorum. Şimdi çatı katımda bir tutsak gibiyim çünkü birileri yüzüme objektif dayayıp kraliyet yuvasını yıkan kişi olmanın nasıl bir his olduğunu sormadan bakkala bile gidemiyorum. Bir kafesten kurtulup başka bir kafese kapatılmanın ironisi gözümünden kaçmıyor.

Telefonum yüzüncü kez titriyor ve bakmaya tenezzül etmiyorum. Dün üçüncü muhabir bir şekilde numaramı bulduktan sonra aramaları cevaplamayı bıraktım. Gelen kutum röportaj talepleri, medya soruları ve aniden yeniden bağlantı kurmak isteyen sanat okulundan arkadaşlarımla dolu. On üç galeri "özel resim fırsatları" için iletişime geçti ve iki avukat, asla istemediğim iftira davaları hakkında sesli mesaj bıraktı.

Kraliçe aşığılama taktiğini kullanmayı çok sever ve bu sefer bunu muhteşem bir şekilde başardı.

Mektubunu mutfak tezgahından kaydırıp tekrar okuyorum; üzgün olduğum için değil, her kelimesinin bana güç vermesini istediğim için.

Ona güzel anılarla dolu harika bir yaz yaşattınız, eminim ki bunları güzel hatıralarla hatırlayacaktır. Ama siz geçici bir oyalama oldunuz ve ancak bu kadar olabilirsiniz.

Patterson dün yeni telefonumu almadan önce dört tane sesli mesaj bıraktı. Aramayı alır almaz cevap verdim. Konuşma on iki dakika sürdü ve bu süre zarfında arkadaşıyla ilişki kurduğum için bana bağırdı. Kocaman bir "Sana söylemiştim" cevabı aldım, sonra da ona defolup gitmesini söyledim ve telefonu kapattım. Kendall hemen ardından arayıp durumu düzeltmeye çalıştı.

Beni yanlış anlamayın. Bunu bir magazin gazetesinin manşetinden öğrendiği için üzgün olmasını tamamen anlıyorum. Portreyi çizerken, kardeşimin antrenmandan sonra paparazziler tarafından kuşatılacağını düşünmemiştim.

Kimsenin küçük kız kardeşinin arkadaşıyla yattığını böyle öğrenmemesi gerekirdi. Öfkesini dışa vurması gerektiği için ona izin verdim ve ben de gerçeklerle yüzleşmeyi hak ettiğimi düşündüm.

Dizüstü bilgisayarım sehpanın üzerinde açık ve ekranda çok fazla haber makalesi sekmesi var. Her biri aynı hikayenin farklı bir versiyonunu anlatıyor. Kimisi prensi baştan çıkardığımı, kimisi de onun beni baştan çıkardığını söylüyor. Birkaç kişi galeri açılışlarından eski fotoğraflarımı bulup, eski sevgililerimin çoğuyla birlikte, sanki erkek hırsızı olduğuma dair kanıt arıyorlarmış gibi, beden dilimi didik didik inceliyorlar. Özellikle iğrenç bir dedikodu sitesi, okuyucularından onun karısı olmaya yetecek kadar güzel olup olmadığını değerlendirmelerini isteyen bir anket yayınlıyor ve bu iş bittiğinde adını hatırlayabilmek için siteyi yer imlerine ekledim.

Annesi kazandığını, beni New York'a geri gönderdiğini ve işin bittiğini, sorunun çözüldüğünü, skandalın kontrol altına alındığını

düşünüyor. Kiminle uğraştığının farkında değil çünkü ben bir Cross'um ve ailem, kontrolü kaybetmekten korkan bir kadından gelen pasif-agresif bir mektuptan daha kötülerini atlattı. Tam olanları özetleyen bir Notlar belgesi hazırlıyorum. Tam mektubun fotoğraflarını çekmeye başlarken, telefonum Kendall'ın adıyla titredi.

"Evet?" diye yanıtlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Dava dosyasını hazırlıyorum," diyorum ona.

"Ah. LuxLeaks sitesine girip yayınlanan son makaleye bakabilir misiniz?"

İçimden bir ah çektim. "LadyLux'un ne diyeceğini okumak istemiyorum."

"Evet, öyle," diyor.

Başka bir pencere açıp dedikodu bloguna giriyorum. LuxLeaks hakkında söylenecek bir şey var: dürüst ve olayları olduğu gibi anlatıyor. Oradaki tek dürüst kişi o.

Sayfa yüklendiği anda ilk başlık beliriyor.

Montclair Prens Louis Adrian, Addison Cross için burada: DOĞRULANDI

Makaleye tıkladım ve metni hızlıca okudum.

Merhaba Lux sakinleri,

Vay vay vay. Kendinize bir içki koyun çünkü bu çok dağınık olacak.

Veliaht Prens Louis Adrian, öğle yemeği saatinde New York şehrine indi ve sormadan önce söyleyeyim, hayır, bu planlanmış bir diplomatik ziyaret değil. Hayır, BM toplantıları için burada değil. Ve hayır, saray bu geziyi duyurmadı çünkü sanırım ayrılacağından haberleri yoktu.

Kraliyet ailesine yakın kaynaklar, Cumartesi gecesi düzenlenen ve Amerikalı ressam Addison Cross'un portresinin Avrupa yüksek sosyetesinde şok etkisi yarattığı meşhur balodan sonra Prens

Louis'nin saray güvenlik gözetimi altında olduğunu doğruladı. Konudan habersiz olanlar için: Cross, kendisini Montclair'in gelecekteki kraliçesi olarak, Prens Louis'nin yanında otururken resmetmişti. Bu, veliaht prensin evleneceği söylenen Belcova Prensesi Tatiana'nın yer aldığı resmi nişan portresi olacaktı.

Sonrasında tam bir kaos yaşandı. İddialara göre, Cross saray arazisinden zorla uzaklaştırıldı ve Montclair'i bir daha asla ziyaret etmesi yasaklandı. Louis ise esasen ev hapsine alındı ve bu sabahın erken saatlerinde Prens Louis saraydan kayboldu. Güvenlikten nasıl geçtiği bilinmiyor, ancak adam New Jersey'deki özel bir havaalanına indi ve Milyarderler Sokağı'ndaki parka girerken fotoğraflandı.

Paparazziler ona New York'ta Addison'ı bulmak için mi bulunduğunu sorduğunda, Louis doğrudan kameraya baktı, gülümsedi ve "Biliyorsunuz. Bu fotoğrafların her yerde yayınlanmasını sağlayın. Bunlar için yüksek fiyat isteyin. Manşetlere çıkacak türden." dedi.

TARİHİ. Ağızdan çıkan kelime buydu. Bu adam bir saraydan kaçtı, teknik olarak vatana ihanet sayılabilecek bir suç işledi, okyanusu aştı ve sonra fotoğraf çektirirken paparazzilere "Çantalarınızı alın" dedi. Bayıldım!

Görünüşe göre Prens Louis Adrian, aşk uğruna Kraliyet ailesiyle olan ilişkisini feda etti.

Saray şu an için bir açıklama yapmadı. Ancak Kraliçe Margaux'nun bu durumdan "çok öfkeli" olduğu yönünde söylentiler var ki bu da kimseyi şaşırtmıyor. Prenses Tatiana ise bu sabah Belcova'ya özel bir jetle dönerken görüldü ve kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu. Eğer önceki söylentiler doğruysa, bu ikisinin de istemediği bir görücü usulü evlilikti.

Bu arada Addison, paparazzilerden kaçmakla ve her röportaj talebini görmezden gelmekle meşgul. Akıllı kız. Görünüşe göre prensin seni almaya gelmiş.

On yıldır kraliyet ailesini ve elit çevreleri takip ediyorum ve böyle bir şey hiç görmedim. Louis Adrian, çapkın prens olarak biliniyordu ve birçok kişi ona "Yakışıklı Prens" diyordu. Şimdi ise New York'ta, günlerdir uyumamış gibi görünüyor ve dünyaya tam olarak kimi istediğini söylüyor.

Bu ya neslimizin en büyük aşk hikayesi ya da modern tarihin en muhteşem kraliyet çöküşü. En son ne zaman bir PR gösterisi olmayan gerçek bir kraliyet aşk hikayesine şahit olduk? Bekliyorum.

Ben de buradayım, destekliyorum. #FreedomForLouis (Louis İçin Özgürlük) taraftarları çok mutlu olmalı.

Takipte kalın. Bu iş henüz bitmedi.

—LadyLux

Aşağıdaki video. Rica ederim. Addison Cross çok şanslı bir kadın.

Görüntülerde paparazzilerin Louis'e sorular sorduğu anlar gösteriliyor ve ben sadece gülümseyebiliyorum. Onu lobide, koyu renk kıyafetler içinde, yanında biriyle yürürken kaydediyorlar. Kameralara hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi gülümsüyor.

"Hâlâ orada mısın?" diye soruyor Kendall.

"Şu anda New York'ta mı?" Bu sözler zar zor ağzımdan çıkıyor çünkü bunun hiçbir mantığı yok.

"Onu bulmalıyım," diyorum.

"Louis şehre geldiğinde *her zaman* Dyson Banks'in evinde kalır."

"Onun çatı katı dairesinin kaçınıcı katta olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim. Patterson'a mesaj atacağım."

Zaten yatak odamdayım, çekmeceleri açıp giyecek bir şeyler arıyorum. "Ağabeyim hâlâ kızgın mı?"

"Evet. Ama zamanla akli başına gelecek. Bunun sadece yaz aşkı olmadığını anlamaya başlıyorum."

"Bu asla kısa süreli bir ilişki değildi."

"Bunu biliyorum. Louis'nin göze aldığı şeyden sonra Patterson'ın fikrinin değişeceğini düşünüyorum," diyor. "Bu, sıradan bir yaz ilişkisinden çok daha fazlası."

"Evet, öyle," diyorum dolabıma girerken.

"Neyse, öğrenirim. Parka gidin. Siz gelmeden önce numarayı almış olmalıyım. Gerekirse iletişime geçebileceğim birkaç kişi daha var."

"Çok teşekkür ederim," dedim ona.

"En yakın arkadaşlar ne içindir?" diye soruyor.

"Aynen öyle."

"Sana mesaj atacağım," diyor ve aramayı sonlandırıyor.

Askıda duran farklı yazlık elbiseleri önümden kaydırıp, balo elbisemle aynı Sindirella mavisini olan bir tanesine takıldım. Elbiseyi çıkardım ve ön tarafında baştan aşağı inci düğmeler olduğunu fark ettim. Mükemmeldi. Saçımı topladım ve biraz makyaj yaptım, ama doğal bıraktım çünkü istesem de istemesem de fotoğrafım çekilecek.

Lobiye inen asansör yolculuğu sonsuz gibi geliyor ve ben de ayak uçlarımda zıplayarak, sayıların daha hızlı geçmesini istiyorum. Klima üzerime sertçe vuruyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Telefonumu çıkarıp şoförüne mesaj attım.

ADDISON

Beni almaları gerekiyor. Lütfen arka kapıdan.

Cevabı saniyeler içinde geliyor.

NOLAN

Bana 3 dakika verin.

Asansör kapıları açılıyor ve lobide güvenlik görevlisi dışında kimse yok. Güvenlik görevlisi beni hemen fark ediyor. Gözleri ön girişe kayıyor; camın ardından kaldırımda kameraları hazır bekleyen paparazzileri görebiliyorum. Onların görüş alanından çıkıyorum, çünkü beni görürlerse hâlâ fotoğrafımı çekebileceklerini biliyorum.

"Bayan Cross." Servis koridoruna doğru başıyla işaret etti. "Arka taraftan mı?"

"Bu harika olurdu."

Hızlı hareket ediyor ve ben de onu takip ederek posta odasının yanından geçip " *Sadece Personel*" yazılı bir kapıdan içeri giriyorum. Bakım ofisinin ve geri dönüşüm odasının yanından geçtikten sonra, şık siyah bir araba yanaşırken ağır metal bir kapının penceresinden dışarı bakıyor. Kapıyı iterek açıyor ve arka sokağa çıkıyor.

Dışarı adımımı attığım anda, yoğun sıcaklık ve duvar boyunca sıralanmış çöp konteynerlerinden gelen ağır çöp kokusu burnuma çarptı. Saç çizgimde hemen ter birikti ve saçımı toplamış olmama şükrettim. Arabaya doğru yarı koşarken, olabildiğince hızlı hareket ettim ve sandaletlerim kaldırıma çarptı. Elbisemdeki inci düğmeler güneş ışığında parladı ve fotoğrafçılardan hiçbirinin arka çıkış olduğunu anlamamış olmasını umdum. Nolan beni içeriye buyur etti ve nefesimi bile alamadan kapı arkamdan sert bir şekilde kapandı.

"İyi akşamlar, Bayan Cross. Nereye gidiyoruz?" diye soruyor sürücü koltuğuna otururken.

"Park," diyorum ona.

"Ben düşündüm."

Arabayı ara sokaktan çıkarıyor ve ben de kalbim hâlâ hızla çarparken deri koltuklara gömülüyorum. Klimadan gelen serin hava, nemli tenime adeta bir kurtuluş gibi geliyor.

"Haberleri gördüm. Herkes prensinizden bahsediyor. Hatta anne babanız bile bundan bahsediyor," diyor.

Nolan dikiz aynasından bana bir bakış attı ve ben de hiçbir şeyi inkar etmeye kalkışmadım. Nolan, ben gençken beri ailemin yanında çalışıyor ve her zaman birbirimize takılırdık.

"Peki, uymanız gereken bir tür sürücü gizliliği kuralı yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır." diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Parka vardığımızda, önden bırakılmanı ister misin?"

"Evet, harika olurdu," diyorum.

"Doğrudan aslanın inine mi giriyorsun?" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ki bu da haklı. "Seni beklememi ister misin?"

İçimden bir ah çektim. "Belki ilk bir saat, ne olur ne olmaz, orada olmayabilir."

"Tamam," diyor.

Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım, Louis'i görünce ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. Heyecanım doruktaydı. O burada.

Araba yanaşır yanaşmaz Nolan iner. "İyi şanslar, Addison."

"Teşekkür ederim," dedim arabadan inerken.

Birkaç paparazi bekliyordum ama kaldırımında yirmi tane var. Park, yaz gecesinde parıldayan bir anıt gibi ufuk çizgisine yükseliyor. Adım bağırlıyor ve flaşlar gözümü kamaştırırken sadece gülümsüyorum. Sesler birbirinin üzerine biniyor ve adım ile Louis dışında hiçbirinin ne dediğini duyamıyorum. Binaya doğru yürürken el sallıyorum, her soruyu görmezden geliyorum.

Louis'in başardıklarının büyüklüğü beni hayrete düşürüyor. Uçağa bindi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi Avrupa'dan kaçtı. Sanırım Dyson Banks gibi insanların hayatınızda olması işe yarıyor.

Gitmesi, *benim* için her şeyi riske atmaya hazır olduğu anlamına geliyor.

Güvenlik görevlisi ismimi vermeden önce beni tanıyor. İçlerinden biri beni özel bir asansöre kadar eşlik ediyor ve kimse kimlik sormuyor veya kayıt yaptırmamı istemiyor. Patterson Cross'un kız kardeşi olmanın avantajları var. Kardeşimin katını tuşluyor ama kapı kapanınca, Louis'nin Dyson Banks ile arkadaş olduğunu bildiğim için farklı bir katı tuşluyorum.

Asansör, yukarıdan gelen yumuşak ışığı yansıtan, son derece parlak zeminlere sahip bir çatı katı lobisine doğrudan açılıyor. Central Park'ın mükemmel manzarasını sunan, pencerelerle kaplı bir duvara açılan mobilyalarla döşenmiş bir bekleme odası var. Burası sadece Dyson'ın yeri için bekleme alanı.

Önümde uzanan koridora doğru ilerliyorum ve dev birinin bile rahatça geçebileceği kadar büyük görünen ön kapıya doğru yürüyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken derin bir nefes alıyorum. Bu kapının ardında hayatımın aşkı var.

Düğmeye basıyorum ve yukarıdan bir zil sesi duyuluyor. Bir saniye sonra, tanımadığım kalın bir ses duyuyorum ve kapı açılıyor.

"Şey, merhaba?"

"Vay canına. Bu gerçekten büyük bir sürpriz," diyor Dyson. "Şeytanın adını anınca ortaya çıktı."

Kenara çekiliyor ve arkasında Louis beliriyor. Sarayda onu sürekli takip eden muhafız Davis ise omzunun dibinde duruyor.

Louis'nin gülümsemesi genişliyor ve sonra bana doğru koşuyor. Kollarını bana sarıp, daha bir kelime bile söyleyemeden beni yerden kaldırıyor. Sandaletlerim havada sallanıyor ve o yüzünü boynuma gömerken ben de tişörtünden bir tutam tutuyorum. Ağzımdan bir hıçkırık kaçıyor ve umurumda değil çünkü o burada ve beni o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse nefes alamıyorum.

"Senin için geleceğimi söylemiştim," diyor tenime doğru, öpücükler kondurarak.

Bu vaat beni, boğazım yırtılana kadar çığlık attığım o ana geri götürüyor. Doğrusu, annesinin nasıl biri olduğunu bildiğim için, onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim.

"Bunu yapıp yapamayacağından emin değildim." Sözler kırık dökük çıktı ağzından.

"Senin için *her zaman* geleceğim." Beni yere indiriyor ama bırakmıyor, elleri yüzümü kavramak için yukarı kayıyor. Başparmakları yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını siliyor ve gözleri kızarmış, cam gibi. "Her zaman. Anlıyor musun? Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Aramıza koydukları her okyanusu aşacağım. Ben—"

Bir saniye daha bekleyemediğim için onu öpüyorum.

Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve çıkardığı ses inilti ile hıçkırma arasında bir şey. Elleri saçlarıma kayıyor, benim ellerim de gömleğinin önünü kavıyor ve birbirimizin içine girmeye çalışıyormuşuz gibi öpüşüyoruz. Kahve ve yorgunluk kokuyor ve ona daha da yaklaştığımda kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyorum.

Nefes almak için kısa bir süreliğine ayrılıyoruz ve sonra tekrar öpüşüyoruz, bu sefer daha yavaş, daha derin. Alnı benimkine değiyor ve orada kalıyoruz, nefes alıp veriyoruz, ikimiz de ayrılmak istemiyoruz.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadım.

"Asla." Dudaklarımla kenarını, yanağımı öpüyor, tenimde hala ıslak olan gözyaşlarımı.

Yüzümü gömleğine bastırıp sedir ve sandal ağacı kokusunu içime çekiyorum. Özlediğim koku buydu, bir de onun dokunuşu.

"Sonunda nefes alabiliyorum," dedim onun tişörtüne doğru.

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Ben de."

Dyson'ın kapisında birbirimize sarılmış bir şekilde duruyoruz, dünyanın geri kalanı ise bekliyor. Arkamızdan birinin boğazını temizlemesi ne kadar sürer bilmiyorum.

"Bu inanılmaz derecede dokunaklı," diyor Dyson.

Louis geri çekildi ama beni çatı katına doğru yönlendirirken kolunu belimde tuttu. Kapı arkamızdan kapandı ve şöminenin üzerindeki bir Basquiat tablosunu görüp onun zevkini takdir ettim. Davis, sanki hâlâ görevdeymiş gibi ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde pencerelerin yanında duruyordu. Beni görünce duruşu gevşedi ve hafifçe başını salladı.

"Bayan Cross."

"Davis." Yanaklarımda kurumaya devam eden gözyaşlarının arasından ona gülümsedim. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Yüzü kızardı. "Benim için bir onurdu."

Louis cebinden siyah bir kredi kartı çıkarıp Davis'in eline tutuşturdu. "Görevden uzaklaştırıldın. Süresiz olarak. Git bir Broadway gösterisi izle, pahalı bir yerde yemek ye, öğlene kadar uyu."

Davis, Louis'e bakıyor. "Majesteleri, bunu yapmam mümkün değil —"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Louis omzuna vurur. "Bu bir emir. Onun yanına dönmeme yardım ettin. Benim yapabileceğim en az şey, şehrin tadını çıkarmanı sağlamak."

Dyson, "Burada kalmanızdan memnuniyet duyarız," diyor. "Bolca yer var."

Davis önce bana, sonra Louis'e, ardından da karta baktı. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. " *Hamilton'ı her zaman görmek istemişimdir.*"

"İki kere izle. Hepsini gör." Louis omzunu sıktı. "Sınır yok."

Dyson kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı ve bir kahve fincanı aldı. Rahat görünüyordu ama bir yandan da hâlâ yorgundu. "Peki, plan ne? Çünkü Patterson bir ara buraya uğrayıp soracak. Onun için bir cevap istiyorum."

"Ona Louis'nin benimle, çatı katında olduğunu söyle." Ona gülümsedim. "Ve eğer bugün gelirse, kapıyı açmayacağım."

Louis sırtıttı. "Tam bir patronluk taslama. Bayılıyorum buna."

"Şunu baştan söyleyeyim: Seni fena halde dövmeye hazır."

"Deneyebilir," diyor Louis.

Dyson kupasını lavaboya koyuyor. "Arabaya ihtiyacınız var mı?"

"Şoförüm hâlâ aşağıda." Parmaklarımı Louis'nin parmaklarıyla kenetledim ve o da parmak boğumlarımı öptü.

Louis gülüyor ve bu ses, günlerdir göğsümde sıkışmış olan bir şeyi gevşetiyor. O burada. Gülüyor. Birlikteyiz.

"Evet, harika bir konuşmaydı. Görüşürüz çocuklar." Louis onlara selam verdi, çantasını aldı ve çıkarken kolunu omzuma doladı.

Asansöre varmadan beni duvara yaslayıp öpmeye başladı. İlk defa özgürlüğü hissettim ve bu beni güldürdü.

"Bu nedir?" diye fısıldadı.

Kollarımı beline doladım. "Acele etmemize gerek yok."

"Artık değil." Bana doğru bastırıyor, dillerimiz birbirine değiyor.

Kapı ardına kadar açıldı ve Dyson boğazını temizledi. "Güvenlik görevlilerime bir gösteri yapıyorsunuz."

Odanın köşelerindeki kameraları işaret ediyor.

Dudaklarımı büzdüm ve asansöre doğru ilerlerken Louis güldü.

"Görüşürüz," diye mırıldanıyor.

Asansörün iki tarafında durmuş, birbirimize bakıyoruz.

"Buraya gelerseniz, bu asansörden çıkmayacağız," diyor.

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak, ne kadar yakışıklı olduğuna hayran kalarak.

"Bu bir söz. Ve biliyorsun ki ben sözlerimi tutarım."

Sayılar geri sayıyor ve ikimiz de kıpırdamıyoruz. Gözleri ağılıkla dolu ve sanki onu tatmin edecek tek şey benmişim gibi bana dikilmiş. Yerimde kalabilmek için arkamdaki korkuluğu sıkıca tutuyorum.

"Daha altmış iki kat," diye fısıldıyorum.

"Bunun farkındayım."

"Bu *çok uzun* bir süre."

"Sonsuza kadar."

Asansör yavaşlayıp elli dördüncü katta durdu. Kapılar açıldı ve takım elbiseli bir kadın içeri girdi, gözleri telefonundaydı. Yukarı baktı, Louis'i görünce şaşırdı ve sonra çok bilinçli bir şekilde tekrar ekranına baktı.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba."

Üç kat boyunca sessizce yolculuk ediyoruz, sonra o iniyor ve kapılar kapanır kapanmaz Louis aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elleri başımın iki yanındaki duvara dayanıyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaşıyor.

"Elli bir kat daha," diye fısıldadı kulağıma.

"Çok da şakacı birisin."

"İstediklerimi yapmak için yeterli zamanım yok." Ağzı boynumda, kulağıma ısıyor. Eli eteğimin altına, bacaklarımın arasına kayınca neredeyse dengemi kaybediyorum. "Hım."

Asansörün zili çalmadan önce Louis sırtarak geri çekildi. Kapılar lobiye açıldı ve sanki az önce skandal bir şey yapacaktı gibi değilmişiz gibi bana elini uzattı.

Lobi mermerden, klasik müzik çalıyor ve sesler kısık. İnsanlar The Park'a bakmıyor. Cam kapılardan Nolan'ı görüyorum, kollarını kavuşturmuş bir şekilde arabaya yaslanmış. Bizi görünce doğruluyor ve arka kapıyı açıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor Louis.

"Evet," diyorum ona, o da parmaklarını benimkilerle kenetliyor.

Kaldırıma çıkıyoruz ve fotoğrafımızı çekmek için bekleyen bir sürü paparazi var. İkimiz de gülümsüyoruz. O, dost canlısı prens selamı veriyor ve ben de beni öne doğru götürürken gülüyorum.

Nolan başını salladı. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Cross. Majesteleri."

Flaşlar göz kamaştırıyor.

"Bana Louis diyebilirsiniz."

"Kesinlikle *yapmayacağım* . Burada bazılarımızın görgü kuralları var."

Arka koltuğa oturduk ve Nolan arkamızdan kapıyı kapattı.

Sürücü koltuğuna oturuyor ve dikiz aynasından göz göze geliyoruz. "Çatı katına mı dönüyoruz?"

" *Lütfen.* "

O, kaldırımdan ayrılıp trafiğe karışırken Louis de parmaklarını benimkilerle kenetledi.

Paparazziler kaldırımda toplanıp kameralarını cama dayamaya çalışıyorlar. Biz hareket ediyoruz ve yan aynadan küçülüp kaybolmalarını izliyorum.

"Bu normal mi?" diye soruyorum.

"Maalesef evet," diyor Louis. "Anlaşmayı bozacak bir sebep mi?"

Sırıttım. "Böyle bir şeyin var olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"İyi günde de kötü günde de, değil mi?"

Koltuğa yaslanıp binaların geçişini izlerken kolunu bana doladı, alnımdan öptü. "Adamım, New York'a bayılıyorum," diye fısıldadı.

Ona bakıyorum, çenesini incelerken kalp atışlarını dinliyorum. Gülümsemesi kalıcı olabilir. Şehrin yanıımızdan akıp gidişini izleyerek, Midtown'da rahat bir sessizlik içinde ilerliyoruz. Başparmağı koluma dokunuyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi anın içine bırakıyorum.

O benim için geldi ve şimdi birlikteyiz.

Montclair'den ayrıldığımdan beri ilk defa midemdeki o gergin düğüm nihayet çözüldü.

Asansör doğrudan onun çatı katına açılıyor ve içeri girdiğimde, burayı neden bu kadar sevdiğini hemen anlıyorum.

Uzaktaki duvarda tuğla duvarlar uzanıyor ve öğleden sonra geç saatlerde hava ılık. Tuvaller her yüzeye yaslanmış durumda. Bazıları bitmiş veya bitmeye yakın. Diğerleri ise sadece taslak halinde ve boyanmayı bekliyor. Boya lekeleriyle kaplı bezler bir kenara katlanmış duruyor.

Yıllarca süren çalışmanın, geç saatlere kadar süren mesailerin ve erken sabahların izleri olan onlarca farklı renk tonu var. Koyu renk deri bir kanepe pencerelere dönük, arkasına örgü bir battaniye atılmış. Mutfak yakınındaki duvarda sanat kitaplarıyla dolu raflar var. Tüm mekan kahve ve taze çiçek kokuyor.

Mutfak yakınlarında, sade siyah bir çerçeve içinde küçük bir Egon Schiele çizimi görüyorum. Karşı duvarda ise, güneş ışığını mükemmel bir şekilde yakalayan, yumuşak pembe ve turuncu tonlarında bir Helen Frankenthaler baskısı var.

Saraydaki çatı katımda neden kendini evinde gibi hissettiğini anlıyorum. Benim gibi onun da bir tür sığınağı var. Tuğlalar, sanat eserleri, pencerelerden sızan güneş ışığı... tam ona göre. Sevilen ve yaşanmış bir yerin rahatlığına sahip.

"İşte bu kadar," diyor Addison arkamdan kapıyı kapatırken.

"Ev gibi hissettiriyor. Rahat. Tam sana göre." Ona doğru döndüm ve o da inci düğmeli mavi yazlık elbisesiyle karşımda duruyordu, beni kendi dünyasına davet ediyordu. "Bir Schiele'niz var."

"Mezun olduğumda babamdan bir hediye." Yanımdan geçip parmaklarını koltuğun arkasında gezdirdi. "Dedi ki, her sanatçının neyin peşinde olduğunu hatırlaması için bir dahiyle birlikte yaşaması gerekir."

"Peki ya Alice Neel skeçi?"

"Altı yıl önce Brooklyn'deki bir ev eşyası satışında buldum. Ailenin elinde ne olduğunu farkında bile değildi." diye sırtıyor. "İki yüz dolara aldım."

"Şansın yaver gidiyor gibi görünüyor."

"Katılıyorum." Bana doğru uzanıp beni kendine çekiyor. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Elini tutuyorum, parmakları benimkilerin arasında küçük ve sıcak. "Hiçbir şey beni durduramazdı."

Dışarıda, uzaktan bir siren sesi duyuluyor ve sonra kayboluyor. Şehrin o sürekli, hiç durmayan New York enerjisi pencerelerden içeri sızıyor. Saçlarının dağılmış tellerini kulağının arkasına sıkıştırırken bu enerjinin beni sarmasına izin veriyorum. Yolculuktan vücudum bitkin düşmüş.

"Annen senin burada olduğunu öğrenince ne yapacağını düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Belki de ben iş birliği yapmadığımda yerime geçmesi için tuttuğu benzerimi kovar."

Addison'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Doğru tepki bu. Çok sinirliyim, Addy."

Kollarını bana doladı. "Cevapları bilmiyorum."

"Neyse ki şu an onlara ihtiyacımız yok," diyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Senin için," diye fısıldıyorum.

"Sanki bayılacak gibisin."

"Sonra uyuyacağım," diyorum onu kendime daha da yaklaştırarak. "Şu an sadece bunu istiyorum."

O bana yaslanıyor. Oturma odasında duruyoruz, aşığıdan araba kornalarının sesi geliyor. Başı göğsüme yaslanmış, ben de onu kucaklıyorum, şampuanının kokusunu içime çekiyorum, sıcaklığını hissediyorum.

Onun için vazgeçtiğim her şey aklımdan geçiyor. Pişman değilim. Onu o galeride gördüğüm andan itibaren farklı olduğunu, hayatımda eksik olanı bulduğumu biliyordum. Onun tüm dünyam olacağını fark etmemiştim.

Saçlarına doğru, "Nereye resim yaptığını görmek istiyorum," dedim.

"Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Evet, dünyanız hakkında her şeyi bilmek istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Beni çatı katından, on iki metre yüksekliğindeki pencerelerin yanındaki bir köşeye götürürken gülümsüyor. Sarmaşıklar duvara tırmanıyor ve başka bir saksıya tutunmuş durumda. Üzerinde bez örtülü bir şövale var ve malzemeler yeni hazırlanmış. Fırçalar kavanozlarda, boya tüpleri ise etrafa saçılmış.

"Resim mi yapıyordunuz?"

Bana döndü. "Çok sinirliydim ve saat farkı yüzünden uyuyamıyordum. Duygularımı bir şekilde dışa vurmaya karar verdim."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Görmek ister misiniz?"

Kollarımı göğsümden kavuşturup başımı ona doğru eğdim. "Bunun senin kurallarına aykırı olduğunu sanıyordum."

"Hayır, öyle değil. Bu bir hamleydi, Louis. Gerekirse yön değiştirmek için bana zaman kazandırdı."

Ağzım aralandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ne çizdiğimi kimsenin görmesi umurumda değil," diyor gülerek, örtüyü çekip bana tuvali gösteriyor.

"Addison," diye fısıldadım.

Şelalenin kenarındayız, suyun içinde birbirimize dolanmışız, alnımız onun alınına yaslanmış. Renkler yumuşak ve rüya gibi. Maviler ve yeşiller birbirine karışıyor, ama etrafta uçuşan ateş böceklerinin büyüsunü hissedebiliyorum. İçindeki duygu kesinlikle aşık.

Bu sadece bir resim değil. Bu bir an, sanatsal bir aşk mektubu.

"Saat üç civarında, zaman farkından dolayı tamamen uyanmıştım ve o geceyi, seni düşünmeden duramıyordum. Bu yüzden, asla unutmamak için resmini çizdim."

"Bunu birkaç saat içinde mi yaptınız?"

"Sekiz civarında. Öfke son derece motive edici, Majesteleri." Sanki hiçbir şey olmamış gibi, şehrin geri kalanı uyurken tüm kalbini bir tuvale dökmemiş gibi omuz silktili. "Sen benden alındın. Kötü adam olma hikayemin böyle başladığından oldukça emindim."

Bu tür bir öfkeyi tamamen anladığım için kıkırdıyorum. "Ben de aynısını hissettim. Sadece... vay canına. Çok etkilendim."

Elleri belime yerleşti. "Kraliyet ailesinin nasıl olduğunu biliyorum. Bazı kartları saklamak ve hepsini göstermemek iyidir."

Bu beni güldürüyor. "Sen çok zekisin." Onu öpüyorum. "Annem kiminle uğraştığının farkında bile değil."

"Hayır." Addison'ın gülümsemesi kendinden emin. "Öyle değil. Ve bu onun ilk hatasıydı."

Onu tekrar öpüyorum, tüm hislerimi öpüşüme katıyorum. O da benim enerjime karşılık veriyor, parmakları beni kavrayıp kendine daha da yaklaştırıyor. Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum."

Elimi tutuyor ve beni loftun karşı tarafındaki bir kapıya doğru götürüyor. Yatak odası doğuya bakıyor ve her sabah güneşin doğuşuyla uyanmak zorunda. Duvarlara yaslanmış daha fazla tuval var ve komodinin üzerinde bir kitap yığını bulunuyor.

"Bekle," dedi elimi bırakarak.

Odanın içinde dolaşiyor, uzun perdeleri indiriyor. Sonra şifonyerin, pencere pervazının ve komodinin üzerine mumlar yakıyor. Alevler titreyerek canlanıyor ve oda aydınlanıyor. Bana döndüğünde, ışık yüzünde dans ediyor. Nefes almayı unutuyorum.

"Huysuz," diyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum, dudaklarının dudaklarıma değmesinin verdiği hisse kendimi bırakıyorum. Hiçbir kesinti olmayacak, kapının dışında hiçbir muhafız olmayacak ve bitiş

gösteren bir saat de olmayacak. Sadece biz ve mum ışığıyla dolu bu oda.

Ellerim, tüm öğleden sonra gözümü diktiğim yazlık elbisesinin inci düğmelerini buluyor.

Düğmeleri açıyorum ve her düğme daha fazla tenini, daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Elbise açılıyor ve omuzlarından aşağı iterek ayaklarına kadar düşmesine izin veriyorum. Soluk mavi dantel ve mum ışığı içinde orada duruyor ve onu görmek göğsümü acıtıyor.

"Çok güzelsin." diye fısıldıyorum.

"Sen de öylesin."

Elini tişörtümün eteğine uzatıp başımdan aşağı çekti. Elleri göğsüme yayıldı. Sıcak avuçları tenime değdi ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. Yumuşak parmakları kaslarımın üzerinde gezinerek, bir gardiyanın beni yakaladığı kaburgalarımındaki morluğu buldu.

Eğilip dudaklarını onun üzerine bastırdı. "Acıyor mu?"

"Böyle yaptığınızda olmaz."

Parmakları karnımdan aşağı, kemerime doğru kaydı. Tokasını dikkatlice açtı ve kot pantolonumu aşağı doğru iterek beni pantolondan çıkardı. Mum ışığıyla aydınlatılmış yatak odasında, neredeyse tamamen çıplak bir şekilde, ilk kez korkusuzca aynı mekânda bulunuyorduk.

"Gel buraya," dedim ve onu yatağa çektim.

Çarşaflar sırtıma serin geliyor. Üzerime yerleşirken saçları etrafımıza dökülüyor. Uzanıp tokaları çıkarıyorum ve saçlarının dalgalar halinde dökülmesine izin veriyorum. O bana bakarken bir tutamını parmaklarımda çeviriyorum.

"Nedense, bir gün uyanacağımı düşünmeye devam ediyorum," diye itiraf ediyor beni incelerken.

Onu altıma alacak şekilde pozisyon değiştiriyorum, saçları beyaz yastıkların üzerine yayılıyor. "Buradayım. Ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Alnını, göz kapaklarını, burnunun ucunu, sonra da dudaklarını öpüyorum. Ellerimle teninin her santimini keşfederken onun tadına bakıyorum. Boynundan aşağı doğru öpüyorum ve dudaklarımda nabzının attığını hissediyorum. Dudaklarım boğazının çukurundan

aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden geçerek göğüslerinin arasındaki boşluğa kadar ilerliyor. Vücudunun her köşesini, teninin tatlılığını tadarak, adeta taparcasına öpüyorum.

"Louis," diye fısıldadı, iyice sinirlenerek.

Addison sütyeninin kopçasını açıp çıkarıyor. Ağzım göğsünü buluyor ve parmakları saçlarımda dolaşırken, sert göğsünün üzerinde yavaşça öpüyorum.

Elimi iç çamaşırına götürdüğümde, kalça kemiğine bir öpücük konduruyorum, sonra diğerine. Parmaklarımı bel kısmına geçirip bacaklarından aşağı çekiyorum. Artık tamamen çıplak, mum ışığında parlıyor. Sanırım hayatımda bundan daha mükemmel bir şey görmedim.

"Seni göreyim," diyorum.

Yatağın kenarından kayarak yatağın ucuna geçtim. İleri uzanıp ayak bileklerini kavradım ve kalçasını kenara doğru ittim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarının arasına yerleştim ve ona tam olarak istediğini verdim. Titrerken çıkardığı inlemeler ve hıçkırmalar içimi burktu.

Kalçaları ağzıma doğru kalkıyor ve ben de onları kavrayıp, acele etmeden onu sabit tutuyorum. Önümde bacaklarını açmış, istediğim her şeye sahip olmama izin veriyor. Tek amacım, kendi adını unutacak kadar ona inanılmaz bir zevk yaşatmak.

"Louis, ben—" Cümlesini bitiremiyor çünkü çok yaklaştığını biliyorum.

Tadını alabildiğim zaman yavaşlıyorum.

"Henüz değil." Uyluğunun iç kısmına bir öpücük konduruyorum, böylece doruk noktasından sakinleşmesini sağlıyorum.

"Sen çok kötüsün," diyor nefes nefese.

"Sen seçtin." Diğer bacağını öptüm, sonra dilimi yavaşça kalça kemiği boyunca gezdirdim. "Çünkü bundan zevk alıyorsun."

"Evet."

Gülümsüyor ve başı yastıklara yaslanıyor. Hayal kırıklığıyla inliyor, bu da beni onun karşısında gülümsemeye itiyor. Şu anda onun tadını çıkarıyorum ve vücudunda yukarı doğru ilerliyorum. Karnını, kaburgalarının kıvrımını, göğsünün altını öperken acele etmiyorum. Ağzına ulaştığımda titriyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından. "Bana dokun."
Hafif dokunuşlarımla yan tarafına doğru bir yol çiziyorum.
"Nereye?"

Elimi tuttu ve bacaklarının arasına itti. "İşte orada."

Ona yavaşça bir okşama hareketi yapıyorum ve nefesi kesiliyor.

"Louis." Adım sanki bir tehditmiş gibi ağzımdan çıkıyor.

"Evet?"

"Daha fazla."

Çenesini, boynunu, kulağının altındaki sevdiği noktayı öpüyorum.

"Çok açgözlü bir şeysin, değil mi?"

"Hiçbir fikriniz yok."

Ama vücudunun her dokunuşa verdiği tepkiden anlayabiliyorum.
Bana o kadar muhtaç ki, sanki ona ihtiyacı olanı verebilecek tek kişi benmişim gibi.

Tekrar aşağı kayarak bacaklarının arasına yerleşiyorum. Bu sefer yavaş başlıyorum, neredeyse hiç baskı uygulamıyorum, sadece onu kıvrandıracak kadar. Onu tekrar yukarı doğru çekiyorum ve kalçaları bana doğru yuvarlanıyor. Bir ritim bulmasına izin veriyorum, zevk doruk noktasına ulaşana, bacakları titremeye başlayana kadar artıyor.

Sonra duruyorum.

"Kahretsin," diye inledi. "Lütfen, yapamam—"

"Yapabilirsin." Onu havada tutmaya yetecek kadar, yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ve yapacaksın."

Yine yapıyorum. Onu yükseltip geri çekiyorum, tekrar tekrar, ta ki altımda kıvranan bir enkaz haline gelene kadar. Artık kelimelerin ötesinde, düşüncelerin ötesinde.

"Gelmek ister misin?" diye sordum ona.

"Evet." Gözleri geriye doğru kayarken zar zor anlaşılır bir şekilde konuşuyor.

Dilimi ve parmaklarımı tam istediği gibi kullanıyorum. Saniyeler içinde paramparça oluyor, sanki beni kendine ait ilan ediyormuş gibi adımı haykırıyor. Durmuyorum, onu zorluyorum, her nabzını sonuna kadar çekiyorum, ta ki kahkaha atana kadar.

O nefes nefese kalırken ben de onu öperek yukarı doğru yol alıyorum. Gözleri memnuniyetle parıltıyor.

"İşte bu..." diyor.

"Bu ön sevişmeydi ."

Beni aşağı çekip öpüyor, dilimde kendi tadını alıyor. Eli karnımdan aşağı kayıp beni sarıyor ve ben inliyorum. "Çok sertleşmişsin."

"Addison—"

"Şşş."

Beni okşuyor, sırt üstü yatırıp üzerime otururken nasıl tepki verdiğimi izliyor. Mum ışığı yüzüne vuruyor ve altın rengi teni, mavi-yeşil gözleri ve aşık olduğum o güzel gülümsemesiyle bir tablo gibi görünüyor. Vücudumda aşağı doğru kayıyor, göğsümü, karnımı ve aşağıya doğru uzanan kas çizgisini öpüyor. Sıcak ağzı penisimi sardığında, tüm düşüncelerimi kaybediyorum.

O da tıpkı benim ona yaptığım gibi, acele etmeden, beni neyin tahrik ettiğini önceden bilerek davranıyor. Dilinin yaptığı şey beni adeta yıldızları görmeye itiyor ve kontrolümü kaybetmemek için çarşafı sıkıca kavriyorum.

"Addison." İsmi boğuk bir şekilde söylüyor, çünkü böyle devam ederse ağzını dolduracağım.

Bacakları belime dolanmış. Girişine doğru pozisyon aldığında, topuklarıyla beni kendine doğru çekiyor.

Gözlerime bakarken, "Seni seviyorum," diyor.

İçimde kelebekler uçuşuyor. "Ben de seni çok seviyorum."

İçine giriyorum ve yaşadığımız her şeyden sonra bu çok yoğun geliyor. Çok sıkı ve bu anın tadını çıkarabilmek için hareket etmeyi bırakıyorum. Gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyor.

"Tamam mı?" diye soruyorum.

"Evet." Gözlerini açıyor. "Kendini harika hissediyorsun."

Yavaşça başlıyorum, neredeyse tamamen dışarı çekip sonra tekrar içeri itiyorum. Her itiş eve dönmek gibi hissettiriyor.

"Sen benim için yaratılmışsın."

Beni kendine doğru çekip, tamamen dil ve tutku dolu bir öpücük veriyor. Dudaklarımda çıkan nefes nefese kalışını yutuyorum, ona istediğinin daha fazlasını veriyorum. Derine iniyorum, tüm benliğimi hissetmesini istiyorum.

"Tam orada." diye nefes nefese kalır. "Kahretsin."

Gözlerinde zevk parıltısı beliriyor ve dudağını ısıyor. Bu, şimdiye kadar şahit olduğum en güzel şey.

"Seni duymak istiyorum," diyorum ona.

Onun çığlıkları odayı dolduruyor ve vücutu etrafımda geriliyor.

"Gel bakalım kraliçem," diye fısıldıyorum kulağına.

ıldırıyor, adımı haykırıyor ve kasılma hissi beni de onunla birlikte sürüklüyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve derinden, hızla içine girip çıkıyorum. Titriyoruz, nefes nefese kalıyoruz ve birbirimize sarılıyoruz.

"Bu," diye başını salladı, "akıl almazdı."

"Bunu ifade etmenin bir yolu."

Kendimizi toparlayıp temizliyoruz. Addison beni tekrar yatağına çekiyor ve ben de onu göğsüme bastırıyorum. Mumlar yavaş yavaş sönmeye başlarken, o da bana iyice sokuluyor.

"Montclair'den men edilmeye değer mi?" diye soruyorum, çünkü Davis bana durumu anlattı.

Göğsüme yaslanarak güldü. "Kesinlikle. Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim."

"Yine yapardım." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Büyürken bana evliliğimin bir alışveriş olacağı, sevginin bu alışverişin bir parçası olmayacağı söylenmişti."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi büyükannemin bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum." Çenesini yukarı doğru kaldırdım.

"Hangisiydi?"

Gözlerime bakıyorum. "'Gerçek aşk her zaman ne kazandığınla ilgili değildir. Bazen ne kaybetmeye razı olduğunla ilgilidir.' Ama seni kaybetmek asla bir seçenek değildi. İlişkimizi saklayamam. Saklamak da istemiyorum."

"Böyle şeyler söylediğinde..." diye fısıldıyor.

"Bu doğru," diyorum, alnından öperek.

Dakikalar içinde nefes alışverişi düzene giriyor ve kucağımda uyuyakalıyor. Mumlar sönmüyor. Şehrin dışarıdaki uğultusu devam ediyor. Bedenim sonunda teslim oluyor ve gözlerimi kapatıyorum, vazgeçmeyi reddettiğim tek şeye tutunuyorum.

Güneş ışığı panjurların aralarından süzülerek yatağın üzerine altın sarısı çizgiler halinde yayılıyor. Addison hâlâ uyuyor. Saçları yastığın üzerine dağılmış, bir eli de yanağının altında. Huzurlu görünüyor ve gerçek biri.

Addison Cross *benim* .

Onu bütün sabah izleyebilirdim ama midemin başka planları vardı. O kadar yüksek sesle guruldadı ki, sanırım duydu. Kaşları çatıldıktan sonra rahatladı ve tekrar uykuya daldı. Çıplak omzuna bir öpücük kondurdum ve yataktan kalkıp yerden boxer şortumu alıp giydim. Dün geceden kalma mumlar pencere pervazında son kalıntılarına kadar yanmıştı.

Oturma odasına doğru ilerlerken, spor çantamın olduğu yere, parke zemine değen ayaklarım üşüyor ve tuvalet çantamı alıyorum. Şehrin gürültüsü arka planda uğultu gibi geliyor, ben de dişlerimi fırçalıyorum. Mutfığa doğru ilerliyorum ve dün içtiği kahve fincanının hala lavaboda olduğunu görüyorum.

Buzdolabında pek bir şey yok ama yumurta, tereyağı ve sütle idare edebilirim. Bir şişe ketçabın yanında paketlenmiş yemek duruyor. Kilerde un, şeker, kabartma tozu, vanilya özü ve açılıp kapatılmış bir paket çikolata parçacığı var. O zaman krep yapalım.

Ocağın üzerindeki dolapta bir karıştırma kabı, yanındaki çekmecedeki ise bir çırpma teli buluyorum. Ölçü kapları, bir yığın uyumsuz tabağın arkasına, en arkaya sıkıştırılmış durumda. Dolaplarındaki her şey sığıldığı yere tıkıştırılmış, ama bu çok hoş ve mutfağını gerçekten kullandığını anlayabiliyorum.

Yemek yapmak, tamamen bana ait olan nadir şeylerden biri. Şimdi Addison'ın mutfağındayım, sabah ışığı pencerelerinden içeri süzülürken hamur çırpıyorum. Kendimi evimde gibi hissediyorum.

Ayrı bir tavada yumurtaları kırıp tereyağında cızırdamalarını beklerken, ocağın yanındaki kancaya asılı bulduğum bir tavaya hamurdan daireler döküyorum. İlk krep her zaman çöpe gidiyor. Çok fazla tereyağı vardı ve ısı eşit dağılmamıştı, bu yüzden çöpe atıp yeniden başlıyorum. İkinci krep mükemmel bir daire şeklinde yayılıyor ve yüzeyinde kabarcıklar oluşmasını izleyerek, çevirmek için doğru anı bekliyorum.

Yatak odasında yorgan hışırdıyor ve bir dakika sonra arkamdan ayak sesleri duyuyorum.

"Yemek mi pişiriyorsun?" diye soruyor, sesi uykudan dolayı yumuşak. Kollarını belime sarıyor ve sırtımı öpüyor.

Dönüp dudaklarını öptüm. "Umarım krep seversin."

"Karışık mı sipariş ettim?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Addison benim tişörtümü giymiş ve etek ucu dizimin ortasına kadar geliyor. Saçları başının üstünde dağınık. Gözleri hâlâ yarı kapalı ve yanağında yastık izi var.

"Hayır," diyorum ona. "Ama bunu yapmak için gerekli malzemelere sahiptin."

"Ah." Tatlı bir gülümsemeyle ekledi: "Buna alışabilirim."

"Aman Tanrım, ben de," diyorum ona, bir krep çevirirken. Alt tarafı mükemmel bir şekilde altın rengi olmuş. "Kahve?"

"*Lütfen.* Kupalar—"

"Onları çoktan buldum," dedim, birini alıp ona bir fincan doldururken.

Elini bardağın etrafına sarıyor ve uzun bir yudum alıyor, kafeinin etkisiyle gözleri kapanıyor.

"Sen bir tanrısın," diye mırıldandı kupaya doğru, bana hayranlıkla bakarak.

"Bana öyle söylendi." Yumurtaları çeviriyorum.

O, ben yemek yaparken beni izliyor. Sabah ışığı yüzüne vuruyor ve tenini ısıtıyor. Yemeği yakmamaya odaklanmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Mutfağında çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Her yerde iyi görünüyorum."

"Ve hâlâ çok mütevazılar."

"Elbette." Yumurtaları tabağa koyup yanlarına üç krep üst üste yerleştiriyorum, sonra kilerdeki şurubu alıp her şeyi mutfak tezgahına koyuyorum.

Addison çekmecedен çatalları ve peçeteleri alıp, ben tabağımı hazırlarken bir tabureye oturuyor. Ben de yanına oturuyorum ve birlikte kreplerimizi kesiyoruz. Bir lokmayı şekerli şuruba batırıp ağzına atıyor. Çiğniyor ve gözleri kocaman açılıyor.

"Ciddi misin?"

"Şey... Evet?"

"Vay canına. Bu"—çatalını bana doğru uzatarak—"şimdiye kadar yediğim en iyi krep. Zekisin, çekicisin ve yemek yapabiliyorsun? Bir de zorluğa bulaş bakalım."

"Paketimin ne kadar büyük olduğunu unutmayın. O pastayı ne kadar iyi yediğimi de. Ha, bir de prens meselesi var. Bazı insanlar için o da önemliymiş gibi görünüyor."

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Doğru. Çok iyi özelliklerin var. Henüz birini bulamamanın asıl sebebi ne?"

Dizlerimiz birbirine değdiğinde, böyle bir yemeği paylaşmanın ne kadar samimi bir şey olduğunu fark ediyorum. Dudaklarında şurup var ve eğilip öperek silmek istiyorum, ama aynı zamanda kahvaltısının tadını çıkarmasını da izlemek istiyorum. Eğer şimdi başlarsak, bu yemek kesinlikle yarıda kalacak.

"Önce sen," diyorum.

Başını yana eğerek bana baktı. "Hiç kimse beni meraklandırmayı başaramadı."

"Ve bunu yapabileceğime inanıyor musun?"

Bu onu güldürüyor. "Evet, drama kralı, inanıyorum ki başarabilirsin. Seninle asla sıkıcı bir an olmaz."

"Bu durum çoğu kadını kaçırdı," diyorum.

"Ben çoğu kadın gibi değilim. Her zaman monotonluğa değil, maceraya öncelik veririm. Şimdi, bana anlatın bakalım."

Kahvemi alıp bir yudum içiyorum. "Annem her zaman kız arkadaşlarımla kusurlarını o kadar çok vurgulardı ki, artık dayanamaz hale gelirdim. Ve eğer kız kardeşimle iyi geçinemezlerse, bu ilişkiyi bitiren bir sebep olurdu. Delphine birinden nefret ediyorsa, biliyorum ki o ilişki asla yürümez."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve sanırım senden önce hiç kimse beni insani düzeyde anlamamıştı."

Uzandı ve elimi tuttu. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz ve ayağı benimkine değiyor.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

"Sanırım dünyanın geri kalanının yokmuş gibi davranmak istiyorum," diyorum.

"Ah, kulağa harika geliyor. Berbat romantik komedilerin bir listesini ve bir kutu patlamış mısırı kaydettim. Birlikte çürüyebiliriz."

"Mükemmel görünüyor."

Yemeğimizi bitirdikten sonra tabaklarımızı topluyorum ve lavaboya doğru gidiyorum. O ise taburesinde oturup kahvesinin son yudumunu içiyor.

"Seni ev işleri yaparken izlemekten hoşlanıyorum," diyor. "Tuhaf bir şekilde seksi."

"Öyle mi? Bulaşık yıkamak senin için yeterli mi?"

Tabakları ovup bulaşık makinesine yerleştirirken kapağıya bir vurma sesi geldi. Vurma sesi değildi.

Addison donakaldı ve kupasını yere bıraktı.

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye soruyorum.

"Hayır."

Şiddetli vurma sesleri yeniden geliyor.

"Addison! Şu lanet olası kapağı aç. Hemen şimdi!"

İçini çekerek, "Patterson'dan geliyor," dedi.

Bütün bunlar başlamadan önce onu görmemiştim. En son birkaç ay önce Dyson'ı ziyaret ettiğimde görüşmüştük. Ona ilişki tavsiyeleri vermiştim ve görünüşe göre işe yaramış, çünkü şimdi Kendall Hart ile

çıkıyor. Addison'ın onun küçük kız kardeşi olduğunu öğrendiğim an ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim, ama kabul etmeyeceğini biliyordum. On yıldır arkadaşız. Bana bir unvan yerine bir insan gibi davranan nadir insanlardan biri o ve ben onun arkasından iş çevirdim.

"Saklanmalı mıyım?" diye soruyorum, sesimi hafif tutarak.

"İster miydiniz?"

"Kesinlikle hayır," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Öyle sanıyordum." Sandalyeden kalkıp homurdanarak kapıya doğru yürüdü.

İç çamaşırla tezgaha yaslanmış bir şekilde olduğum yerde kalıyorum. Bir yanım pantolon giymem gerektiğini biliyor çünkü bu onu muhtemelen çok kızdıracak. Diğer yanım ise Patterson'ın tam olarak neyi böldüğünü görmeyi hak ettiğine karar veriyor.

Sürgüyü açıp kapıyı aralıyor. "Patterson—" diye başlıyor Addison.

Tek kelime etmeden onu itip geçti. Çatı katını geçti. Addison'ın omzunun üzerinden bana baktığında öfkeli görünüyordu.

Yüzündeki öfke değil, ihanet ifadesi.

Yumruğu çoktan geriye doğru kalkmış durumda ve yaklaşınca savuruyor. Sola doğru eğiliyorum ve yumrukları çeneme isabet etmek yerine kulağımı sıyrıyor. Yeniden pozisyon almadan önce, üzerine doğru adım atıyorum, kolumu boynuna doluyorum ve onu kafa kilidine alıyorum. Güçlü ama benim de avantajım ve konumum var; bu bana çocukluğumdan beri aşılınmış bir şey. Tahtın varisi olmak beni hedef haline getiriyor.

"Kahretsin." Kurtulmaya çalışarak çırpınıyor. "Bırak beni—"

"İşiniz bitti mi?"

Dirseğiyle bir darbe indirdi. Kaburgalarım isabet etti ve inledim ama bırakmadım.

"İşin bitti mi?" diye tekrar soruyorum, birbirimizle daha da boğuşurken.

"Lütfen durun," diyor Addison.

"Sakinleşene kadar onu bırakmayacağım," diyerek onunla boğuşuyorum.

"Pekala," diyor Patterson sonunda.

Onu bıraktım ve geri çekilerek mutfak adasını aramızda tuttum. Doğruldu, boynunu ovuşturdu, nefes nefese kaldı.

Addison kakhaha atmaya başladı ve ikimiz de irkildik, ona ters ters baktık.

Koltuğun yanında iki büklüm olmuş, omuzları titriyordu.

"Bu hiç komik değil," diyor Patterson.

"Haklısın. Bu çok komik." Gözlerini siliyor. "Erkeklik taslayacağını sandın ama yanıldığını gördün."

Patterson gülmüyor. Şimdi bana bakıyor ve öfkesi değişiyor.

"On yıldır arkadaşız, Louis," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Dürüst olmak için fırsatların vardı." Başını sallayıp acı bir şekilde güldü. "Kız kardeşim senin seks oyuncağın değil."

"Pat—" Addison öne doğru adım atıyor.

"Yapma." Elini kaldırıyor. "Birazdan sana geleceğim."

"Hayır." Sesi keskinleşti. "Hemen şimdi bana ulaşacaksın."

Patterson göz kırpmıyor.

"Kızmak mı istiyorsun? Tamam, kız. Ama orada durup da onu kötü adam gibi gösterme, çünkü ben onun peşinden isteyerek koştum." Kollarını kavuşturmuş bir şekilde aramızdan geçiyor. "Montclair'e ben gittim. İlk ben öptüm. Bu duruma yol açan her kararı ben verdim, bu yüzden yumruk atacaksan, en azından kime gerçekten kızdığını bil."

"Addy—"

"Henüz işim bitmedi." Ona daha da yaklaştı. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum, ama kiminle birlikte olacağıma sen karar veremezsin. Duyguların incindi diye daireme gelip erkek arkadaşımın canını okumaya kalkışamazsın."

"Duygularım incinmedi. Ben—"

"Yaralısın. Bunu görebiliyorum." Sesi sertliğini kaybetmiyor. "Ve bunu böyle öğrendiğin için üzgünüm. Bu yanılttı. Sana kendim söylemeliydim, ama söylemedim çünkü meşguldüm. Olaylar hızla gelişti ve kontrolden çıktı." Aralarındaki mesafeyi işaret ediyor. "Ama bunların hiçbirisi şiddeti haklı çıkarmaz."

Patterson ona bakıyor.

"Sen benim en sevdiğim kardeşimsin," diye devam ediyor. "Ve bunu kabullenmeni istiyorum çünkü onu bırakmayacağım. Ne basın için, ne saray için, ne de senin için. Bunu sona erdirebilecek tek kişi Louis."

Patterson'ın gözleri önce bana, sonra tekrar ona döndü.

"Onun peşine mi düştün? Neden?" diye soruyor.

"Çünkü öyle istedim. Louis, ben onun öyle olmasını istemediğimi çok açık bir şekilde belirtene kadar mükemmel bir beyefendiydi."

Öksürüyorum. "Tam burada duruyorum."

"Sessiz olun!" diye hep bir ağızdan söylüyorlar.

Patterson elini yüzünden aşağı doğru indiriyor. Elini çektiğinde, bitkin görünüyordu.

"Bana söyleyebilirdin," diyor ve bunu bana yöneltiyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Böyle bir şeye razı olur muydun?"

"HAYIR."

"O zaman neden yapmadığımı anlıyorsun." Addison'ın yanına gidip durdum. "Sana saygısızlık ettiğim ve bir şey söylemediğim için özür dilerim. Bundan daha iyisini hak ediyordun. Bil ki, ben tecrit altındaydım ve insanlarla iletişim kurma hakkım elimden alınmıştı. Haftalarca kendi evimde bir mahkum gibi yaşadım."

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Gözleri aramızda gidip geliyor.

"Ne zamandan beri dövüşmeyi biliyorsun?" diye soruyor.

"Her zaman böyleydi. Sadece daha önce sana karşı kullanmak için bir nedenim olmamıştı."

Ağzı seğirdi. "Sen tam bir pislisin."

"Siktir git."

Addison, Patterson'ın elini tuttu. "İyi miyiz?"

Uzun bir süre ona baktı. Sonra içini çekti ve onu kucaklayıp sıkıca sarıldıktan sonra bıraktı.

"Hâlâ çok kızgıyım," diyor.

"Biliyorum."

"İkinize de."

Bana bakıyor ve elini uzatıyor. Elini tutuyorum. Tutuşu sıkı, gerekenden daha sert.

"Eğer ona zarar verirsen—"

"Bunu hak ederdim."

Patterson el sıkışmayı bir an fazla uzattı, el sıkışması benimkini ezdi. Sonra bıraktı ve geri çekildi.

"Zamana ihtiyacım var," diyor bizden uzaklaşarak. "Bunu sindirmek için."

"Pat—" diye başlıyor Addison.

"Sormuyorum." Kapıya doğru ilerliyor. "Sana söylüyorum."

"Al bunu. Ama beni dışlama."

Elini kapı kolunda tutarak duraksıyor ama arkasını dönmüyor.

"Sana daha sonra mesaj atacağım," diyor.

Kapı arkasından kapanıyor. Kapıyı sertçe çarpmıyor ama mesajı iletmek için yeterince sert bir şekilde kapatıyor.

Addison uzun süre ona bakıyor. Bana döndüğünde gözleri yaşlı.

Yanına gidip onu kollarıma aldım. Bir an direndi, sonra göğsüme yaslandı.

"O da zamanla akli başına gelecek," diyorum.

"Ya yapmazsa?"

"Ağabeyin seni çok seviyor."

"Aşk her şeyi düzeltmez." Sesi tişörtümün altında boğuk çıkıyor.

"Ya birbirimiz için herkesi kaybedersek ve bu bizi mahvederse?"

Ona bakmak için biraz geri çekildim. "Olmayacak."

"Bunu bilmiyorsun."

Sağının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Patterson'ı tanıyorum. Kızgın ve üzgün, ama sana hiçbir şey söylemeden çekip gitmedi. Bu bir şey ifade ediyor."

Sözlerimi düşünüyor. "Evet. Haklısın."

"Ve mesaj atacağını söyledi." Başparmağımla çenesini okşadım.

"Patterson, kızgınken bile iletişime geçecek türden biri değil. Eğer senden bıkmış olsaydı, orta parmaklarını göstererek çekip giderdi. Hiç sabrı yok."

Omuzları biraz gevşedi. "Ne zaman iyimser oldun?"

"Hayır, değilim. Sadece dikkat ediyorum." Alnından öpüyorum.

"Ona alan tanımamız gerekiyor, o yüzden ona bu alanı vereceğiz. Ve bunu kabul etmeye hazır olduğunda, birlikte yanında olacağız."

Başını salladı, sonra nefes verdi. "Tamam."

Elini tutuyorum. "Şimdi, bana berbat filmler izleyeceğimizi ve kanepede çürüyeceğimizi söz vermiştin."

"Yaptım."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Gülümseyerek elimi tuttu ve beni oturma odasına doğru çekti.

dururken İç çamaşırlarımla dolabımın önünde telefonum titredi.

KENDALL

Bu akşam geleceğine söz veriyor musun?

ADDISON

Evet! Şu anda giyiniyorum! Patterson'ın buna razı olduğundan emin misin?

KENDALL

Ona sürpriz olmasın diye bahsettim. Atlatacak bunu, canım arkadaşım! Seni özledim. Seni görmek ve Louis ile tanışmak istiyorum.

ADDISON

Tamam. Şimdiden uyarayım... eğer Patterson tuhaf davranırsa, biz gidiyoruz.

KENDALL

Hayır, yapmayacak. Bana güvenin.

Verdiği cevap beni gülümsetti. Eminim onu tehdit etmiştir. Kırmızı elbise altı aydır dolabımın arkasında, etiketleri üzerinde, yeterince büyük bir fırsat bekleyerek asılı duruyordu. Bir prensle ilk

gerçek gece dışarı çıkmak bu fırsatı hak ediyordu. Elbiseyi askıdan alıp giydim, kumaşı kalçalarımın yukarı doğru çekti. Yırtmaç dizimin ortasına kadar uzanıyor ve yakası oldukça açık, ama yine de mütevazı. Arkadaki fermuara uzanıp yarıya kadar çekiyorum ama takılıp kalıyorum.

Dolap kapağının yanından geçerken benim zorlandığımı görüyor.

"Parlak zırlı bir şövalyeye ihtiyacınız var mı acaba?" Sabah gönderdiği kömür rengi takım elbisesiyle kapıda beliriyor. Kravat yok ve beyaz gömleğinin yakası açık. Gözleri vücudumu süzüyor.

"Bu fermuara ulaşamıyorum."

Odanın karşısına geçti ve parmakları omurgamın dibini buldu. Yavaşça yukarı doğru çekti, eklemleri tenime sürtünerek, acele etmedi. Tepeye ulaştığında, dudakları boynumun yan tarafına bastırdı. Dokunuşuna karşı içimden bir ah çektim.

"Başlattığın şeyi bitirmeye vaktimiz olmayacak," diye fısıldıyorum gözlerim kapalı.

"Zaman ayırabiliriz."

Ona doğru döndüm ve ellerimi elbisenin ön kısmından aşağı doğru düzelttim. "Kendall bizi saat dokuzda bekliyor. Geç kalmamalıyız."

"On dakika bile mi geçmedi?"

"*Louis*, bu akran baskısı." Yarı sertleşmiş haline bir göz attım. "Düzeltilme: penis baskısı."

Kıkırdar ama geri çekilir, gözlerini benden ayırmaz. "Pekala. Ama o elbiseyi *giymemiş* halini daha çok beğendiğimi belirtmek isterim."

"Anladım," diyerek makyajımı bitirmek için banyoya doğru ilerlerken yanından geçtim.

Louis kapı çerçevesine yaslanıp aynada beni izlerken ben de kirpiklerime rimel sürüyorum. Elbiseye uygun kırmızı bir ruj seçiyorum ve elmacık kemiklerime biraz aydınlatıcı sürüyorum.

"Patterson'ın buna razı olduğundan emin misin?" diye soruyor.

"Kendall bunun üstesinden geleceğini söylüyor."

"Bu bir 'evet' değil," diyor.

"Biliyorum. Maalesef, elimdeki en iyi şey bu." Rujun kapağını kapatıyorum. "Onu herkesten daha iyi tanıyor. Eğer her şeyin yolunda olacağını söylüyorsa, ona inanmayı tercih ediyorum."

"Kadın cinsel organının gücü."

"Aynen öyle. Eğer aramızda bir uyum yoksa, gideriz." Ona doğru döndüm. "Sorun olmaz."

"Öyle olacak. Bir yıldır Diamond'ı ziyaret etmedim." Yanına yaklaştığımda elleri belime yerleşti. "Seninle birlikte bu deneyimi yaşayacağım için heyecanlıyım."

Ellerimi göğsüne doğru kaydırdım ve dokunuşumun altında rahatladığını hissettim. "Çok eğleneceğiz. Bu bizim ilk gerçek dışarı çıkma gecemiz. Tadını çıkaralım."

"Cehennemde birlikte olsak bile mutlu olurum."

"Bir bakıma öyleyiz." Onu nazikçe öptüm. "Hadi gel. Gidip normal olmaya çalışalım."

"Bana müstehcen şeyler söylemeyi bırak," diyor.

Yanından geçerken şakayla karışık kalçama vuruyor. Ben de gülerek bir çığlık atıyorum.

Beni tekrar öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye soruyorum.

"Yelkenlerimde sakinliği sağlamak," diyor.

"Her zaman."

Komodinin üzerindeki el çantamı alıp elini tutuyorum. Lofttan geçip asansöre biniyoruz. Lobiye açılan kapılar açılır açılmaz, camın ardından en az on paparazi görüyorum. Kaldırımında kameraları hazır bir şekilde bekliyorlar. Montclair'e girişimin yasaklanmasından beri oradalar, ama Louis'nin gelmesinden beri kalabalık ikiye katlanmış.

Nolan, bir gizli servis ajanı gibi resepsiyonun yanında bekliyor. Bizi görünce dikleşiyor.

Nolan, bardağa doğru başını sallayarak, "Buraya geldiğimden beri sayıları arttı," diyor. "Haber yayıldı."

"Elbette öyle oldu." Debriyajı sıkıca kavradım.

"Hazır?"

"Sanırım öyle," diyorum.

Louis camın ardından kalabalığı inceliyor. Bunun olacağını biliyorduk.

"Medya eğitimini unutma, Cross," diyor ve sanki kırmızı halıda yürüyormuşuz gibi kolunu uzatıyor.

"Ben de sana aynısını söyleyecektim." Gülümsedim.

" *Ltften.* Bunu yürümeye başlamadan önce yapmaya başlamıştım."

Nolan kapıları iterek içeri giriyor ve kameralar bize doğru dönüyor. Flaşlar patlıyor ve benim adım Louis'nin adıyla karışıyor. Zar zor görebiliyorum ve o kolunu bana dolayarak beni arabaya doğru yönlendiriyor.

"Addison! Louis!"

"İkiniz sevgili misiniz?"

"Prens Louis, saraydan yapılan açıklamaya ilişkin herhangi bir yorumunuz var mı?"

Sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi birlikte hareket ediyoruz. Glmsemem sıcak, duruşu ise rahat ve kendinden emin. Eli belimin alt kısmını buluyor ve acele etmeden, onlara istediklerini vererek ama her şeyi vermeden yürüyoruz.

Annem bana daha araba kullanacak yaşa gelmeden önce bunu defalarca öğretti: *Glmse ama çok da geniş glmsemi. El salla ama yoluna devam et. Asla terlediğini gösterme.*

Nolan araba kapısını açıyor ve ben de Louis hemen arkamdan içeri giriyorum, kapı kapanıp bağırış çağırışlar kesilmeden önce.

"Sarayın bir açıklama yaptığını bilmiyordum," diyor, deri koltuğa yaslanarak.

"İsterseniz internetten de arama yapabiliriz?" Telefonumu antamdan çıkartıyorum.

"Hayır, bunu yarın hallederiz," diyor. "Gecemi mahvetmesini istemiyorum."

Ona gülümsedim. "Elbette."

Diamond'a arabayla yirmi dakika sürüyor ve Louis bu sürenin çoğunu elini bacağıma koyarak, elbisemdeki yırtmatan başparmağıyla tenimi okşayarak geçiriyor. Her birkaç dakikada bir gözleri gözlerimi buluyor ve aramızda o sıcaklık giderek artıyor.

Bu gece sadece bizle ilgili değil. Bu gece, kamusal alanda birlikte görünmekten ve bundan sonra hayatımızın nasıl olacağına dair her şeye birlikte adım atmaktan ibaret. Henüz konuşmadığımız bir konu bu.

Nolan arabasını kaldırıma yanaştırdığında, yolun karşısındaki kadife bir halatın arkasında daha fazla paparazi bekliyordu. Bu

şehirde haberler çok hızlı yayılıyor.

Diamond, içeriye rastgele müşteri kabul eden bir yer değil. Binada tabela yok, internet sitesi yok, sosyal medya hesabı yok ve içeri girmenin tek yolu listede olmak veya listede olan biriyle birlikte olmak. Ailem, babamın NFL'deki çaylak yılından beri, ben daha bebekken bile listedeydi ve benim en büyük derdim meyve suyumun elma mı yoksa üzüm mü olduğuydu.

Bina siyah mermerden yapılmış ve altın renkli kapının her iki yanında iki güvenlik görevlisi girişi koruyor.

Louis elimi tutuyor. "Hazır mısın?"

"Bana aşıkmiş gibi görünmeye özen göster yeter."

Gülümseyerek yaklaştı ve beni öptü. "Sakin ol."

Nolan kapıyı açar ve Louis önce arabadan iner, ben arabadan inerken paparazzilerin fotoğrafımı çekmesini engeller. Topuklarım kaldırıma değdiği anda flaşlar patlar; bu sefer daha da parlaklar. Gözlerimiz buluştuğunda herkes ve her şey kaybolur.

Yanına durduğumda, "Muhteşem," diye fısıldadı.

Kameralara kendinden emin bir gülümseme ve küçük bir el sallama hareketi yapıyorum, değiştirebilecekleri bir şey yok. Girişe doğru yürürken Louis'nin kolu belime dolanıyor. Güvenlik görevlisi Louis'ye bir bakıyor ve tek kelime etmeden ipi çözüyor. Ağır kapı açılıyor, sonra arkamızdan kapanıyor. Gürültü kayboluyor.

İçerisi karanlık ve şık, kristal avizeler siyah mermer zeminlere kırık ışıklar yansıtıyor. Kalabalık, dergiden fırlamış gibi; modeller, oyuncular ve sporcular barın etrafında kaynaşiyor. Müzik, duyulacak kadar yüksek ama konuşulacak kadar da kısık. Kimse dik dik bakmıyor çünkü burada işler böyle yürümüyor. Özel, seçkin ve genellikle güvenli bir mekan.

Güvenlik görevlisi, Patterson'ın Kendall'ı kolunun altına sıkıştırmış halde büyük, yuvarlak bir locada oturduğu VIP bölümünü işaret etti. Smiley, Jake, Hunter, Wyatt ve Callan—hepsi de kardeşimin arkadaşları ve Angels hokey takımının oyuncularları. Sohbet ediyorlar, gülüyorlar ve çok eğleniyorlar.

Odanın karşısına doğru ilerlerken kalabalık kenara çekiliyor. Buradaki herkesin bir Wikipedia sayfası veya bir miras fonu var - ya

da her ikisi birden. Köşedeki bir masada oturan bir Netflix dizisinden tanıdığım bir oyuncu var.

Louis'nin eli belimden kalçama doğru kaydı ve beni kendine doğru çekti. Ona baktığımda, bakışları üzerimdeydi.

"Bana öyle bakmaya devam edersen..." diye fısıldıyorum.

Bakışları dudaklarıma indi. "Peki sonra ne olacak?"

"Çok cazip."

Tam burada, odanın ortasında onu öpmeden önce gözlerimi kaçırmalıyım, ama en son istediğim şey kardeşimi kızdırmak. Patterson bizi ilk fark eden oluyor ve odanın karşısına geçerken yüz ifadesi dikkatlice donuklaşıyor. Kalbim hızla atmaya başlar başlamaz, bardağını kaldırıp gülümsüyor.

Sonunda , diye mırıldanıyor.

Louis'e şöyle bir baktım. "Bu iyiye işaret," dedim.

"Sana söylemiştim."

Kendall masadan kalkıp bana doğru koştu. Az kalsın çarpışacaktık ki, beni sıkıca kucakladı.

"Bu elbise çok seksi. Aman Tanrım," diye fısıldadı kulağıma.

"Sen seçtin."

"Acaba neden ben de aynısından almadım?" diye düşündüm. Geri çekildi ve beni kollarının arasına alarak bir süre bekledi, sonra dikkatini Louis'e çevirdi.

Gözleriyle onu süzdüğünü izliyorum; yüzünden omuzlarına, ellerine ve tekrar yüzüne doğru geziniyor ve bunu hiç de gizlemiyor.

Louis onu eğlenerek izliyor.

"Demek prens sensin," diyor Kendall başını yana eğerek.

"Sen de Kendall Hart'sın. En yakın arkadaşın, değil mi?"

"O benim. Ve tabii ki, o adamla çıkıyorum," diyor.

"Öyle mi? İlginç." Louis'nin dudakları kıvrılır ve dikkatini Kendall'a çevirmeden önce Patterson'a kısa bir bakış atar.

"Dur, neden öyle söyledin?" Başını salladı. "Dur, Pattycakes benden mi bahsetti?"

"Bilmek istemez miydin?" diyor Louis.

"Bunu duymayı çok isterim." Kendall gülerek elimden tutup beni tekrar standa doğru sürükledi.

Önce Louis'e, sonra bana bakıyor. Bu bir onay işareti.

"Belki bir ara içki içerken," diye öneriyor.

Kendall, Patterson'ın yanına oturarak masaya yerleşti. Louis, elini belime koyarak beni onların karşısındaki boş yere yönlendirdi. Oturduğumuzda, uyluğu benimkine değdi ve orada kaldı. Kolunu bana dolamaktan ve beni sıkıca kucaklamaktan hiç çekinmedi.

"Patterson'la sürekli dalga geçen kadınla sonunda tanışmak çok güzel. Bu benim için büyük bir onur," diyor Louis.

Kardeşim viski şişesine uzanıp bitirirken Kendall gülümsüyor.

"Herkes Louis'i tanıyor mu?" diye soruyorum etrafa göz gezdirerek, tanıştırmak için hazırım ama gerek yok.

Patterson, "Hepsi daha önce Princey ile vakit geçirmişti," diyor. "Kimse yabancı değil."

Geçici olarak gerginlik oluşuyor.

"Addison. Vay canına. Seni görmeyeli epey zaman oldu." Smiley, meşhur sırtışıyla öne eğildi. Bu adam, buzda eldivenlerini çıkarırken bile her zaman o gülümsemeyi takındığı için bu lakabı almıştı.

"Evet, yaz boyunca yurt dışındaydım," diye açıklıyorum, yaşanan rezaletin detaylarına girmeden. Patterson'ın şu anda paparazziler tarafından takip edildiğini düşünürsek, herkesin haberdar olduğundan eminim.

Angels takımının kaptanı Callan, Louis'e "Louis, Patterson'ı sıkı bir kafa kilidine aldığını duydum" diyor.

"Kahretsin, haberler çok hızlı yayılıyor," diyor Louis, çaylak Wyatt bize bardak ve burbon ikram ederken.

"Bir grup sohbetimiz var." Callan sırttı. "Bütün gün bunun hakkında söylenip durdu."

"Şikayet etmiyordum," diyor Patterson.

Wyatt, "Onun seni nasıl hazırlıksız yakaladığına dair on dört mesaj gönderdin," diye ekliyor.

"Ciddi misin?" Patterson başını salladı.

Louis masadaki burbon şişesine uzanıp kendine bir bardak doldurdu. "Dürüst olmak gerekirse, onu hazırlıksız *yakaladım* . Öz savunmanın amacı da bu değil mi zaten?"

"Hadi ama Princey," diyor Smiley. "Cross, onu MMA tarzında yere serecekmişsin gibi konuştu."

"Öyleydim." Louis bir yudum alıyor. "Yürümeye başladığımdan beri dövüşmek üzere eğitildim. Adam kaçırmayı önleme eğitimi."

"Bu tam anlamıyla çılgınlık," diyor Callan.

"Benim için sıradan bir salı günü."

Bundan sonra sohbet daha akıcı ilerliyor. Smiley, Patterson'ın çaylak yılıyla ilgili öyle bir hikaye anlatıyor ki, neredeyse içeceğimi tükürüyorum; Callan ve Wyatt ise geçen haftaki bir oyun hakkında tartışıyorlar. Patterson yaratıcı küfürlerle kendini savunuyor ama keyfi yerinde gibi görünüyor. Ya da belki de sarhoş.

Kendall masanın karşısından göz göze geldik ve başını Louis'ye doğru eğerek, "*Çok yakışıklı*," diye fısıldadı.

"*Biliyorum*," diye mırıldandım ve o da sırıttı.

Louis'nin eli masanın altında bacağımı buluyor ve parmakları tenime bastırıyor. Bizi izleyenler için sadece yakın oturuyoruz, ama masanın altında beni kışkırtıyor.

Ona ters bir bakış attım.

Masum bir ifadeyle içeceğinden bir yudum alıyor.

"Daha sonra bekle," diye mırıldandım, sadece onun duyabileceği şekilde yaklaştım.

"Buna güveniyorum."

Parmakları daha yukarı çıkmadan bileğini kavrayıp sabit tutuyorum. Bir anlığına tutmama izin veriyor, sonra elini çevirip parmaklarını benimkilerle kenetliyor. Parmak boğumlarıma hafifçe değiyor ve bu basit dokunuş bile içimde bir sıcaklık yaratıyor.

Kendall ayağa kalktı. "Affedersiniz, bayanlar tuvaletine gitmem gerekiyor. Addison?"

"Elbette."

Beni çoktan kabinden dışarı çekiyor. "Affedersiniz."

Arkama baktığımda, gözleri parıldayarak beni uzaklaşırken izliyordu.

Diamond'daki banyo, mermer tezgahları, kumaş el havluları ve herkesin iyi görünmesini sağlayacak şekilde tasarlanmış aydınlatmasıyla çok güzel. Kendall, üzerime dönmeden önce kabin kapılarının altına bakıyor.

"Bana *her şeyi* anlat. Manşetleri biliyorum. *Gerçek* versiyonu istiyorum." Tezgaha yaslanıp sırıttı. "Cinsellik nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz. Kesinlikle en iyisi. Louis..." Sadece başımı sallayabiliyorum. "Onun hayatımın aşkı olduğuna ikna oldum."

"Vay canına." Yüz ifadesi yumuşadı ve ellerimi tuttu. "Çok mutlu görünüyorsun ve bu beni de çok mutlu ediyor. Bunu hak ediyorsun Addy. Kolay olmadığını biliyorum, ama buna değecek."

"Umarım öyledir. Sadece ayrılmamızdan çok korkuyorum."

"Hayır. Louis, seni herhangi biri veya herhangi bir şey için bırakacak gibi görünmüyor. Aranızdaki kıvılcımı görebiliyorum." Ellerimi sıktı. "Şimdi prensin arama ekibi göndermeden önce geri dönelim."

Geri döndüğümüzde, Louis Smiley'nin söylediği bir şeye gülüyordu ve rahat görünüyordu. Beni görünce, gözleri odanın içinde hareketlerimi takip etti ve kahkaha yerini hayranlığa bıraktı.

Kabine doğru geri kaydım ve kolu omzuma dolandı.

"Smiley bana Patterson'ın bir maskotla kavga ettiği zamanı anlatıyordu," diyor.

"Lütfen," diye inledi Patterson. "O sadece *bir* kere oldu."

Smiley, "Devasa bir kuştı," diye ekliyor. "Ve kaybettiniz."

"Kaybetmedim. Berabere kaldık."

Callan, "Oyundan atıldın," diyor. "Bu kaybetmek demektir."

Patterson ona orta parmağını gösteriyor ama o sırtıyor. Bu beni rahatlatıyor.

Gece, rahat bir sohbetle devam ediyor. Kahkahalar ve şakalaşmalarla dolu, Louis ise bana dokunmayı hiç bırakmıyor. Kolu ya omzumda, ya parmakları bacağımda, ya da dudakları kulağıma değiyor.

Kendall sonunda beni dans pistine sürükledi ve kendimizi müziğin içinde kaybettik. Kabine doğru baktığımda, Louis'nin hareketlerimi izlediğini gördüm.

Ona parmağımla işaret ediyorum ve gözümü kırpmadan kabinden çıkıyor. Patterson geçerken bir şeyler söylüyor, bu da Callan'ı güldürüyor ama Louis onu görmezden geliyor ve dans pistini geçip tam önümde duruyor.

"Seni özledim," diyorum.

"Kahretsin, ben de." Elimden tuttu ve beni kendine çekti.

Kendisi balo dansı eğitimi almış ve muhtemelen sayamayacağım kadar çok devlet yemeğine ve galaya katılmıştır.

Şarkı daha yavaş bir tempoya geçiyor ve bir eli belimin alt kısmına yerleşirken diğer eliyle de elimi doğru pozisyonda tutuyor. Birlikte hareket ediyoruz ve o kendinden emin bir şekilde önderlik ediyor.

"Bu işte iyisin," diyorum.

"Bol bol pratik yaptım." Dudakları kulağıma değdi. "Çok güzel kokuyorsun."

Beni kendine daha da yaklaştırıyor, bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Kollarının arasında dönüp ellerimi boynuna doluyorum, bu sırada etrafımdaki her şey yok olup gidiyor.

"Bu akşam için teşekkür ederim," diyorum.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

"Biliyorum. Ama istiyorum." Parmaklarım ensesindeki saçlarıyla oynuyor. "Çok eğlendim. Çok güldüm. Sen benim dünyama çok kolay uyum sağladın. Ben de senin dünyasına uyum sağlamak istiyorum."

"Öyle yapmalısın." Elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı.

Kardeşim yirmi metre uzaktan izlerken, dans pistinde onu hemen orada öpüyorum çünkü artık saklanmaktan ve bunun tam olarak ne olduğunu gizlemeye çalışmaktan bıktım. Louis de karşılık veriyor, bir eliyle sırtımdan yukarı doğru ilerleyip başımın arkasını okşuyor.

Dağıldığımızda nefes alışverişimiz düzensizleşir.

"Beni eve götürün," diyorum.

"*Ev.* Bu kulağa hoş geliyor."

Şarkı bitiyor ve gruba geri dönüyoruz.

"Sanırım yola koyulacağız," diyorum herkese. "Davetiniz için çok teşekkürler."

Kendall ayağa kalktı ve beni sıkıca kucakladı. "Bize katıldığın için teşekkür ederim."

Hızlıca vedalaşıyoruz. Patterson bana sıkıca sarılıyor ve Louis'e tokalaşiyor. Kardeşim akşam yemeği yemeyi öneriyor ve ikimiz de kabul ediyoruz. Smiley, Louis'in sırtına vurup yakında bir maça gelmesinin iyi olacağını söylüyor.

Sonra ön kapıdan sessizce çıkıyoruz, Nolan bizi bekliyor. Çıkarken bir sürü paparazi flaşlar patlayarak ve sorular sorarak bizi yakalıyor, ama biz el sallayıp yolumuza devam ediyoruz. Nolan kapıyı açıyor ve

ben Louis hemen arkamdan içeri giriyorum, kapı kapanıp bizi sessizliğe hapsediyor.

"Ev mi?" diye soruyor Nolan.

"Lütfen."

Trafiğe karışırken Louis beni yanına çekiyor ve ben de neon ışıkları ve gece geç saatlerdeki kalabalıklarıyla akıp giden sokakları izlerken başımı onun omzuna yaslıyorum.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor.

"İnanılmaz."

Çenemi yukarı kaldırıp beni öpüyor, önce yumuşakça, sonra daha derinden. Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve dışarıdaki şehir manzarası bulanıklaşırken ceketini sıkıca tutuyorum.

"Seni seviyorum," diyor dudaklarıma doğru.

"Ben de seni seviyorum."

Nolan sonunda benim sokağıma giriyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, uzun zamandır hissetmediğim kadar mutluyum. Bu, her zaman istediğim şeydi.

Araba yavaşlayıp durduğunda, kaldırıma park etmiş siyah bir SUV dikkatimi çekti. Yanında koyu renk takım elbiseli iki adam duruyordu; ikisi de geniş omuzlu ve kalın boyunlu, Amerikan futbolu oyuncusu gibi yapıydı. Saç kesimleri, duruşları ve ifadesiz yüzleri aynıydı. Kulaklıkları kulaklarının arkasına kıvrılmış, gözleri ise sokağı tarıyordu.

Çok fazla içki içmiş olmama rağmen birdenbire dikkat kesildim ve doğruldum. "Louis, şu adamlara bak. Gizli Servis görevlilerine benziyorlar."

Yanımda bütün vücudu kaskatı kesildi. Eli elimi buldu ve sıktı.

"Kahretsin," diyor. "Bana yakın dur."

Arabadan inmiyoruz çünkü adamlardan biri kapıya yaklaşıyor. Adam cama çok yakın duruyor ve Nolan camı hafifçe aralıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Cross. Majesteleri. İkinizin de bizimle gelmesi gerekiyor," diyor adam.

Louis başını salladı. "Hemen açıklama yap."

"Havaalanında bekleyen bir uçak var. Montclair'e geri dönmeniz gerekiyor."

Louis'nin sesi alçalıyor. "Kimin yetkisiyle?"

“Kral. Majesteleri sizi görmek istiyor.” Adam geri çekildi. “Bu bir rica değil, Majesteleri. Bizimle gelmeniz gerekiyor.”

Louis bana baktı ve New York'ta bulunduğumdan beri ilk kez gözlerinde korku gördüm.

Babası bizi çağırđı.

Bu çok yanlış geliyor.

ifade Bu iki şeyden birini ediyor. Ya annemin yarattığı tüm durumdan haberdar oldu ya da durumu iyi değil. Ama tüm yaz boyunca pasif kaldı ve teşhis konulduğundan beri saray işlerine karışmadı. Neden şimdi? Belki de her şey tam bir felaket olduğu içindir. Saray yaşananlar hakkında açıklamalar yapıyorsa, görmezden gelmek imkansız.

"Louis," Addison'ın sesi sisin arasından duyuldu, "ne yapacağız?"

Paparazziler hâlâ yolun karşısında, kameraları hazır bir şekilde, arabadan inmemizi bekliyorlar. Bütün gece buradalar ve fotoğraf çekmeden gitmeyecekler. Bundan sonra ne yaparsak yapalım, onu kaydedecekler.

"Onlarla birlikte gidiyoruz." Elini sıkıyorum ve kalbim hızla çarpsa da sesimi sakın tutuyorum. "Ama bunu sakın bir şekilde yapıyoruz. Kameralar hâlâ bizi izliyor."

"Bundan emin misiniz?" diye soruyor Nolan, kraliyet muhafızlarının üzerine camı kapatırken.

Bu beni gülümsetiyor. "Evet. Addison, Kendall'a mesaj at ve şu anda neler olup bittiğini ona bildir, böylece birileri haberdar olur."

O, hiç tereddüt etmeden dediğimi yapıyor. Mesajı ilettikten sonra kapıyı açıp onu bekliyorum.

Addison, kameralara hazır gülümsemesiyle adeta bir maske gibi yerine oturarak dışarı çıkıyor. Ben de onu takip edip beline kolumu dolayarak SUV'ye doğru yürürken onu kendime doğru çekiyorum. Karşıdaki fotoğrafçılar için bu, planlı bir gece yarısı ayrılığı gibi görünmeli. Dramatik bir şey olmamalı.

Muhafızlardan biri kapıyı onun için açıyor ve o da içeri giriyor. Ben de arkasından giriyorum, kapı arkamızdan kapanmadan önce fotoğrafçılara gelişigüzel bir şekilde el sallıyorum. Kilitler otomatik olarak kapanıyor ve renkli camlar yanıp sönen ışıkları engelliyor. Anında sessizlik çöküyor.

Ön koltukta oturan güvenlik görevlisi elini uzatarak, "Telefonunuz, Bayan Cross," dedi.

Kadın cihazı kapatıp ona uzatıyor. Adam da cebine koyuyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Teterboro. Bizi bekleyen bir uçak var. Varışımızın hemen ardından yola çıkacağız, Majesteleri."

Nefesimi veriyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, efendim."

Verilen cevap beni rahatlatmıyor. SUV kaldırımdan uzaklaşıyor. Addison'ın parmakları karanlıkta benimkileri buluyor ve ikimiz de konuşmuyoruz.

Babam bizi çağırdı.

Bu düşünce zihnimde dönüp duruyor ve vermek istemediğim bir dikkati talep ediyor.

Addison yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, "Fazla düşünüyorsun."

"Biliyorum," dedim ona hafifçe gülümseyerek.

Babamın acil bir durum olmadığı sürece gecenin bir yarısı aniden New York'a koruma göndermesinin nedenini bir türlü anlayamıyorum.

Sonunda, havaalanındaki özel bir hangarın önünde duruyoruz; pistte kuyruğunda Montclair arması bulunan ve motorları çalışır durumda olan bir jet bekliyor.

Arkamızdan başka bir SUV yanaştı ve Davis, arkasında iki korumayla araçtan indi. Çenesi kasılmıştı ama duruşunu koruyarak asfalt üzerinde yanımıza doğru yürümeye başladı.

"Bu şerefsizler beni tiyatrodan dışarı attılar," diyor. "Gösteriyi bitirmeme bile izin vermediler."

"Ne kadar ilerlediniz?"

"Düellodan hemen önce." Uçağa doğru yürürken başını salladı. "Bütün hayatım boyunca bunu bekledim ve beni devre arasında dışarı sürüklediler."

"Üzgünüm ama Hamilton ölüyor."

"Tarihsel kayıtlardan haberdarım, Majesteleri. Mesele tecrübeyle ilgili." Yanımızdaki muhafızlara baktı. "Peki, durum nedir? Neden iade ediliyoruz?"

"Babam." Bu kelimeler ağzımda garip bir şekilde yankılanıyor çünkü hâlâ anlam ifade etmiyorlar. "Ondan ötesini bilmiyorum."

"Eyvah."

"Düşüncelerim."

Davis bunu bir an için düşünüyor, ancak daha fazla soru sormuyor. Buna minnettarım çünkü benim bir cevabım yok.

Kabinin içi deri ve hafif tatlı bir jet yakıtı kokuyor. Bir hostes göz göze bakarak gülümsemesiyle bizi karşılıyor ve koltukları işaret ediyor. Halı ayakkabılarımın altında yumuşacık ve tavandaki lambalar her yeri kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyor.

"Kısa süre sonra yola çıkacağız."

Addison ve ben arka taraftaki koltuklara otururken, Davis koridorun karşısına yerleşti. Güvenlik görevlileri kabinin ön tarafında, sırtları bize dönük şekilde konumlanarak bize mahremiyet yarılması yarattılar.

Davis bize doğru eğildi ve sesini alçak tuttu. "İndiğimizde ne olacak?"

"Bilmiyorum." Ve bu doğru.

Annem bizi yanına çağırıyorsa, ne yapacağını tahmin edebilirdim. Bizi sonsuza dek ayırmak için elinden gelenin en iyisini yapardı. Ama babam bambaşka bir denklem, asla çözemediğim bir denklem.

"Üzgünüm Davis. Ne olursa olsun, seni koruyacağımdan emin olacağım."

"Neyle karşılaşacağımı biliyordum." Arka cebinden oyun broşürünü çıkarıp kırıksıklıklarını düzeltiyor. "Ayrıca, *Hamilton*'ın çoğunu izledim. Gezi tamamen boşa gitmedi."

"Size minnettarım."

"Gerek yoktu," diyor sırtarak. "Değdi."

Pistte ilerlerken motorların kükremesi daha da artıyor. Dakikalar sonra havalanıyoruz ve New York'un parıldayan ışıkları bulutların altında kayboluyor. Her şey Atlantik Okyanusu'na karışıyor, pencerenin dışında sadece karanlık kalıyor.

Kabin görevlisi ışıkları kısıyor ve kabin motor gürültüsünün hafif uğultusuna bürünüyor. Pencerenin dışında simsiyah bir şey var; ne ay, ne yıldızlar, kesinlikle hiçbir şey. Ağırlığımı değiştirdiğimde deri koltuk gıcırıyor ve kolçak avucumun altında soğuk.

Addison başını omzuma yaslıyor ama parmakları elimde hareket etmeye devam ediyor, yaptığı desenler bana uyumadığını gösteriyor.

Uçuşun başlamasından bir saat sonra bacağım yere çarpmaya başladı ve durduramadım.

"Hey." Addison başını kaldırıp bana baktı. "Benimle konuş."

Davis'e şöyle bir baktım. Gözleri kapalıydı ama nefes alışverişi gerçek bir uyku için yeterince derin değildi.

"Burada değil."

"Öyleyse benimle gel."

Emniyet kemerini çözüp ayağa kalktı ve beni uçağın arka tarafına, tuvalet ve mutfağın bulunduğu yere doğru çekti. Tamamen özel bir yer değil ama herkesten yeterince uzakta olduğu için kimse bizi duymadan özgürce konuşabiliyoruz.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor sesini alçak tutarak.

Duvara yaslandım. "Babam sağlık kontrolünden geçti ve her şeyi anneme bıraktı. Bu beni çok strese sokuyor."

"Anlıyorum. Biliyorsun, çok uzun zaman önce bir şey öğrendim: Bilinmeyen şeyler hakkında strese girmemek en iyisi, çünkü gerçekte olduğundan yüz kat daha kötü durumlar yaratma eğilimindeyiz. Kolay olmadığını biliyorum, ama bu iyi bir şey olabilir."

"Şimdi kim iyimser?"

Addison bir an sessiz kalıyor. "Belki de sizin tarafınızdadır? Saray açıklamasının ne olduğuna hiç bakmadık."

"Belki de haklısın." Kendimi zorlayarak, söylemekten kaçındığım şeyi söylüyorum. "Ama bir de şunu düşünüyorum, ya zamanı tükeniyorsa ve..."

"Louis." Sesi yumuşak.

"En son konuştuğumuzda, her şeyimi kaybetsem bile kalbimin sesini dinlememi söylemişti. Benimle gurur duyduğunu söylemişti. Kendimi suçlu hissediyorum." Ona bakıyorum ve içimde tuttuğum korku yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor.

"Baban seni seviyor ve senin için en iyisini istiyor. Onunla sohbet etmeye başladığım ilk beş dakikada bunu anladım. Rahatlayabildiğin kadar rahatlamaya çalış. Tamam mı?"

Öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Anında mutluluk geldi.

"Daha iyi mi?" diye fısıldadı, elini yanağıma koyarak.

"Evet."

Davis yerinde kıpırdanıp öksürdü ve bu da ikimizi de o anın büyüünden çıkardı.

Addison elimi tutarak ve beni koltuklarımıza geri götürürken, "Benimle birlikte ol," dedi.

Biz geçerken Davis tek gözünü araladı. "Her şey yolunda mı?"

"Pekala." Koltuğuma yerleştim ve Addison da yanıma sokuldu. "Sadece bacaklarımızı esnetiyoruz."

Gereğinden biraz daha uzun süre beni inceliyor ama ısrar etmiyor. Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor.

Saatler çok yavaş geçiyor. Bir noktada güneş ışığı pencerelerden içeri giriyor ve hostes kahve getiriyor. Davis uyuyor, hafifçe horluyor. Addison da uyuyor ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ben uyuyamıyorum.

Küçüklüğümde, Kraliyetin baskıları her konuşmayı bir müzakereye dönüştürmeden önce, babamla oynadığımız satranç oyunlarını sürekli düşünüyorum. Bana üç hamle ilerisini düşünmeyi, rakibimin stratejisini uygulamadan önce tahmin etmeyi öğretti. Ama kendimi hazırlayamıyorum çünkü tedavileri reddettikten sonra onun oyun sonunu bilmiyorum veya anlayamıyorum.

Pilot inişe geçtiğimizi duyuruyor ve Montclair aşağıda gözlerimizin önünde beliriyor. Önce sahil şeridi, su üzerinde yansıyan erken sabah ışığıyla birlikte görünüyor, ardından ufka doğru uzanan tepeler ve yeşil tarlalar geliyor. Saray, uçurumun üzerinde yer alıyor, beyaz taşları gün doğumu ışığında pembe bir parıltı saçıyor ve yüzlerce yıldır olduğu gibi aynı görünümünü koruyor.

Uçak yere iner ve özel bir hangara doğru ilerler. Motorlar durur ve kabin sessizliğe bürünür.

Davis ayağa kalkarken gerindi. "Sanırım, gerçeğin ortaya çıkma anı geldi."

Çok yorgunum.

Motoru çalışır halde siyah bir sedan bekliyordu ve biz de Davis'in sürücünün yanındaki ön koltuğa oturmasıyla araca bindik.

Arabayı hareket ettirip havaalanını çevreleyen servis yollarından aşağı doğru ilerliyoruz. Sürüş sırasında güneş yükseliyor, tepeleri altın rengine boyuyor ve çimenlerin üzerindeki çiğ damlacıklarının parıldamasını sağlıyor.

Durmadan saray kapılarından geçiyoruz, muhafızlar bizi bekliyorlarmış gibi el sallayarak geçmemize izin veriyorlar. Gerçekten de bekliyorlardı.

Çocukken oyun oynadığım bahçelerin, Delphine ile bozuk para atıp dilek tuttuğumuz çeşmenin, Addison'ın portrem üzerinde çalışırken yaşadığı kulübenin yanından geçiyoruz. Ana girişe doğru ilerlerken her bir yer işareti bir sonrakine karışıyor.

Araç ön basamaklarda duruyor ve motor tamamen kapanmadan önce bir görevli kapıyı açıyor.

"Majesteleri, Majesteleri özel çalışma odasında bekliyor." Bir an duraksıyor. "Üçünüzün de katılmanız istendi."

Görevliyi takip ederek taş basamaklardan yukarı, ana kapılardan geçerken Addison'ın elini tutuyorum. Giriş holü bu saatte bomboş, sabah ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyor. Atalarımın portrelerinin, yüzyıllar önce yapılan savaşları tasvir eden duvar halılarının ve büyük dedemin hükümdarlığından beri bu koridorda dakikaları sayan eski ahşap saatin yanından geçiyoruz.

Davis bir adım arkamızdan yürüyor ve üçümüz de son derece yersiz görünüyoruz. Ben hala Diamond'a giderken giydiğim takım elbiseyi giyiyorum ve Addison da üzerinden çıkarmak için sabırsızlandığım o kırmızı elbiseyi giymiş.

Annemin oturma odasının yanından geçerek, kuzey kanadına çıkan koridora giriyoruz; eskiden büyükannemle vakit geçirirdim. Görevlinin adımları hızlı, ona yetişmek için adımlarımı uzatmak zorundayım.

Yaklaştığımızda, "Durumu nasıl?" diye soruyorum.

"Sizi görmeyi dört gözle bekliyorum, efendim."

Görevli babamın özel çalışma odasının önünde durup iki kez kapıyı çaldı.

"Gir içeri," diye sesleniyor babam.

Adam kapı koluna uzandı, ama ben elimi koluna koydum.

"Biraz zamana ihtiyacım var, lütfen," diyorum.

Hiç sorgulamadan geri çekiliyor, yüzünde özenle ifadesiz bir yüz belirliyor.

Addison bana doğru döndü ve ellerimi tuttu. "O kapının ardında her ne varsa, yalnız değilsin. Tamam mı?"

"Evet."

İçimdeki her içgüdü bana en kötüye hazırlanmam gerektiğini haykırıyor. Ama Addison burada, parmakları benimkilerle kenetlenmiş, gözleri yüzüme dikilmiş ve Davis de arkamda, bundan sonra ne olursa olsun beni takip etmeye hazır bir şekilde bekliyor.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

ardına Kapı kadar açılıyor ve ilk gördüğüm şey, odanın ortasında bir şövale üzerinde sergilenen Louis ve benim resmim oluyor. Çoğu kişinin artık "*İhanet Portresi*" olarak adlandırdığı bu resim, Montclair'e girişimin yasaklanmasının başlıca sebebi. Alt köşedeki imzam bir itiraf gibi duruyor.

Zorlukla yutkunuyorum ve Louis'nin eli elimi daha sıkı kavıyor. Arkamızda Davis boğulma sesi çıkıyor.

"İçeri buyurun." Kral, şöminenin yanındaki deri koltuktan işaret etti. Sesi yumuşaktı, sanki bizi sıradan bir ziyarete davet ediyordu. "Arkanızdan kapıyı kapatın."

Kapı tık diye kapanıyor ve bu ses beni irkiltti.

İçeri adımımızı attığımızda topuklarım parke zeminde tıkırdıyor. Sonra topuklarım zeminin çoğunu kaplayan kalın İran halısına batmadan önce reverans yapıyorum. Kütüphanesiyle aynı havayı taşımasına rağmen, burayı daha önce ziyaret etme fırsatım olmamıştı. Yüksek duvarlar karmaşık altın desenlerle kaplı ve aydınlatma sıcak, yaz rüyası gibi bir his veriyor. Pencerenin yanındaki bir masada, oynamaya hazır bir satranç takımı duruyor. Taşlar oyunun ortasında ve onunla kimin oynadığını merak ediyorum.

Louis babasını ziyarete geliyor mu? Eskiden Louis ile benim karşılıklı oturduğumuz gibi, taşları hareket ettirip, dünyanın geri

kalanı yok olana kadar kelime alışverişinde bulunuyorlar mı?

Resmi çalışma masasının arkasındaki duvarda aile fotoğrafları asılıydı. Gözlerim, doğal çekilmiş fotoğrafların üzerinde hızla gezindi.

"Lütfen oturun." Karşısındaki sandalyeleri bize uzatıyor. "Oldukça uzun bir yolculuk geçirdiniz."

Diamond'da seksi ve güçlü hissettiren, ama şimdi kırıksık lekelerle tenime yapışan kırmızı elbisenin altında bacaklarım titriyor. Dizimin tam ortasında duran yırtmaç sürekli yukarı kayıyor. Sandalyelerden birine otururken onu aşağı çekiyorum. Kadife minder yumuşak ve vücudum içine eriyip günlerce uyumak istiyor çünkü yorgunluk sonunda beni yakaladı. On iki saatten fazla süredir giydiğim topuklu ayakkabıların içinde ayaklarım çığlık atıyor ve rimelim kesinlikle göz altlarımda bulaşmış. Uçuş sırasında Louis'nin omzuna yaslandığım tarafta saçlarım düzleşmiş. Montclair'in kralının önünde oturuyorum, sanki gün doğarken bir gece kulübünden yeni çıkmış gibiyim.

Louis yanıma, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın bir sandalyeye oturuyor. Davis, kral ona kaşını kaldırıncaya kadar kapının yanında bekliyor. Odayı geçip üçüncü bir sandalyenin kenarına oturuyor. Koyu renk kot pantolonu ve kırıksık gömleği, yağlı boya tablolar ve antika mobilyalardan oluşan resmi ortamda göze çarpıyor.

"Çay?" Kral, üzerinde narin mavi çiçekler bulunan porselen bir demliğe uzandı. Musluğundan buhar yükseliyordu.

"Baba." Louis'nin sesi titrek çıkıyor. "Bu nedir?"

"Sanırım Earl Grey. Ama yanılıyor da olabilirim." Titrek ellerle dört fincan dolduruyor, kehribar rengi sıvı ışığı yansıtıyor. "Süt? Şeker? Hatta balım bile var."

Louis, "Çay istemiyorum," diyor. "Burada neden bulunduğumu, neden bizi çağırdığınızı bilmek istiyorum."

"Yine de için." Kral, Louis'nin yanındaki küçük masaya bir bardak koydu, ardından benim için bir tane, sonra da Davis'in yanına bir tane daha. "Ölü gibi görünüyorsunuz. Üçünüz de."

Sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi sıcak porselenin etrafına sarıyorum. Sıcaklık avuçlarıma yayılıyor ve bergamot kokusunu içime çekerek beynimi saran yorgunluğu dağıtıyorum. Çaydanlığın yanında

tereyağlı, altın rengi kurabiyeler duruyor ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki herkes duyuyor ama duymamış gibi yapıyor.

Kral sandalyesine yaslanıp bizi inceliyor. Bakışları Louis'den bana, Davis'e ve şövaledeki tabloya kayıyor. Gözleri tetikte, Louis'ninkilerle aynı mavi renkte ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Sonunda, "Şey," diyor, "ortamı epey karıştırdınız."

Louis ayak bileklerini çaprazlayıp arkaya yaslandı, sanki kışının yalanmasını bekliyormuş gibi.

"Nedenlerini sıralayalım. Haftalarca annenin burnunun dibinde yürüttüğün gizli aşk. İkinizin de söylediği yalanlar. İhanet etmeye ikna ettiğin gardiyan." Dikkatini Davis'e çeviriyor, Davis çay fincanını ağzına götürmüş halde donakalmış. "Saraydan gece yarısı kaçış. İzinsiz New York uçuşu. Avrupa'daki tüm magazin gazetelerinde manşet olan fotoğraflar." Her bir maddenin etkisini göstermesi için duraklıyor. "Ve tabii ki, bu."

Resme doğru işaret ediyor.

"Ne yaptığının farkında mısın? Bu ne skandala yol açtı. Annenin yıllarca emek vererek kurduğu diplomatik ilişkiler, tek bir akşamda yerle bir oldu." Louis'i azarlarken ses tonunda sertlik hissediliyordu. "Kraliyet ailesini utandırdın, anneni kızdırdın ve basına en az on yıl, hatta daha uzun süre yetecek kadar malzeme verdin."

Louis, söylenen her kelimeyi hiç tereddüt etmeden dinliyor. Duruşu kaskatı, yüzü ise ifadesiz kalıyor.

"Yaz boyunca tahtın varisi gibi davranmak yerine bir ergen gibi isyan ettin." Kralın bakışları Louis'i olduğu yerde dondurdu. "Gizlice dolaştın. Notlar gönderdin. Haftalardır tanıdığın bir kadınla gizli anlar için her şeyi riske attın. Bu sana mantıklı geliyor mu? Sence başına ne gelmeli?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Louis.

"Benim bakış açımdan, kim olduğunuzu ve bu aileye, bu ülkeye ve miras alacağınız tacı ne kadar borçlu olduğunuzu unutmuş gibisiniz."

Oyalanmak için bir yudum alıyorum ama tadını neredeyse hiç alamıyorum. Her an muhafızları çağırıp bizi sürükleyerek götürmesini bekliyorum.

"Kendinizi savunmak için ne söyleyeceksiniz?" diye soruyor kral. Kaba değil. Ses tonu sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

Louis uzun bir süre konuşmaz.

Konuştuğunda, yorgunluk her kelimesine yansıyor. "Aşık oldum. Bunun her zaman mantıklı olmadığını biliyorum. Verdiğim rahatsızlık için bir bahane değil. Ama Addison'dan uzaklaşamadım. Denesem de, özellikle annem olmak üzere herkes beni zorlasa da."

"Akıl yürütmenizin sebebi sevgi." Kral, kelimeyi sanki ağırlığını test ediyormuş gibi tekrarlıyor. " *Sevgi* uğruna makamınızı, itibarınızı ve geleceğinizi riske attınız."

"Evet," diyor Louis hiç tereddüt etmeden.

"İhanet ettiniz, ülkeyi terk ettiniz ve aşk uğruna kraliyet konseyine ve yüzyıllardır süregelen geleneklere meydan okudunuz." Her suçunu tek tek sayıyor.

"Evet."

Kral bana döndü ve ben daha dik oturdum.

"Ya siz? Size hayatınızda bir kez karşınıza çıkacak bir fırsat verildi ve Kraliyet tarafından size verilen talimatlara uymayı reddettiniz. Özür dilemeden emirlere karşı geldiniz."

"Evet, Majesteleri."

"Bu ya muazzam bir cesaret ya da aptallık gerektiriyordu."

"İkisi de," diye itiraf ediyorum.

Ağzı hafifçe seğiriyor, sanki gülümseyecekmiş gibi ama gülümsemiyor. "O tablonun açılışında neler olacağını biliyordunuz. Bir skandal, bir kargaşa ve bir yasaklama olacağını biliyordunuz. Misilleme olacağını biliyordunuz, ama yine de yaptınız."

"Yaptım."

"Neden?" diye soruyor.

Beynim strateji veya dikkatli diplomatik cevaplar için çok yorgun. Bu yüzden ona gerçeği söylüyorum.

"Çünkü sessiz kalmak ruhuma ihanet gibiydi. Çünkü zaten kaybedeceksem, dünyanın önce aramızdaki ilişkiyi bilmesini istedim." Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Louis'i sevdiğim için dışlanmayı, sevmiyormuş gibi yaparak karşılanmaya tercih ederim."

Kral beni inceliyor. Şöminenin üzerindeki saat tıkırdıyor ve pencerelerin ötesinden sabah kuşlarının cıvıltılarını duyuyorum. Çok

mutlu görünüyorlar.

Dikkatini Davis'e çeviriyor; Davis o kadar hareketsiz oturuyor ki, nefes almayı bıraktığına ikna oldum.

"Bay Davis Dükü." Kralın sesi doğrudan. "Veliaht prensin gece yarısı saraydan kaçmasına yardım ettiniz. İzinsiz olarak özel bir jete bindiniz ve tüm güvenlik ekibi onu ararken ona yabancı bir ülkeye kadar eşlik ettiniz. Bu, her tanıma göre vatana ihanettir. Yüzlerce yıl önce, sizi şehir meydanında idam ettirirdim."

Davis çay fincanını hafifçe tıkırdatarak yere bıraktı. "Evet, Majesteleri."

"Hapse atılabilir ve görevinizden alınabilirsiniz. Bunun ardından kamuoyu önünde rezil olursunuz ve kariyeriniz biter. Ailenizin adı lekelenir." Kral daha da yaklaşıyor. "Ona yardım etmeyi kabul ettiğinizde bunu biliyordunuz."

"Yaptım."

"Yine de bunu yaptınız." Kral başını yana eğdi. "Neden?"

Davis, Louis'e bir bakış attı, sonra tekrar krala döndü. Omuzları dikleşti ve konuştuğunda sesi beklediğimden daha sakin çıktı.

"Çünkü diğer herkes sırtını dönmüş ve yanlışları görmezden gelmişti." Davis duraksadı, kelimelerini topladı. "Tüm kariyerimi, bunun ne anlama geldiğini sorgulamadan Kraliyeti koruyarak geçirdim. Ama o gece, emirleri yerine getirmenin her zaman ahlaki olarak doğru olanı yapmakla aynı şey olmadığını anladım."

Kral cevap vermiyor.

"Hayır demek güvenli bir seçim olurdu ama doğru olanı olmazdı," diye devam ediyor Davis. "Ama iyi bir insan olduğumu bilerek, vicdanım rahat bir hayat yaşamak istiyorum. Hiç kimsenin emri beni kişisel dürüstlüğümden vazgeçiremez efendim." Kralın gözlerine doğrudan bakıyor. "Kimsesi olmayan birine yardım ettiğimi bilerek suçlamalarla yüzleşmeyi, hayatımın geri kalanını yardım etmediğimi bilerek geçirmekten daha çok tercih ederim."

Oda sessizleşiyor ve saatin tıkırtısı duyuluyor.

Kral uzun bir süre Davis'e baktı, sonra derin bir nefes aldı. Çayını alıp yavaşça bir yudum içti, bakışları dalgındı. Bardağı tekrar yerine koyduğunda, Davis'e saygıyla bakıyor gibiydi.

Kral, soruyu hepimize yönelterek, "Kraliçe prenses yarışmasını düzenlerken ben bu yaz ne yapıyordum biliyor musunuz?" diye soruyor.

Kimse cevap vermiyor.

"Herkesi izliyordum." Sesi kısık. "Bana rapor veren insanlar vardı. Satranç oyunlarından ilk hafta içinde haberdar oldum. Konservatuvarda çalınan anlardan. Notlardan. Gece yarısı kaçamaklarından." Başını sallıyor. "Gerçeklik televizyonundan daha iyi."

Louis yanımda boğuk bir ses çıkardı. "Bütün bu süre boyunca her şeyi biliyor muydunuz? Demek biz sizin eğlenencizdik?"

"Bir bakıma evet. Sezon finali mükemmeldi."

"Öyleyse neden—" Louis durur ve başını sallar. "Neden annenin bunu yapmasına izin verdin? Rekabet, baskı, tehditler... Eğer biliyorsan, neden durdurmadın?"

"Çünkü ne yapacağınızı görmek istedim." Kral öne eğildi. "İstedikleriniz için savaşacak cesaretiniz olup olmadığını veya teslim olup olmayacağınızı test ediyordum, tıpkı—" Sözünü kesti.

"Devam edin," diyor Louis. "Lütfen."

Kral konuşmaya başladı ve beni düşüncelerimden sıyırdı. "Bu ailedeki insanların her zaman yaptığı gibi. Birçoğu aşktan çok görevi seçti. Birçoğu taç için kendi mutluluklarını feda etti. Bir şeyi istemenin, onu hak ettikleri anlamına gelmediğine kendilerini inandırdılar."

Gözleri tekrar Louis'e döndü. "Eğer seçme şansın olsaydı farklı bir seçim yapar mıydın diye merak ettim."

Bana bakıyor ve ben de gözlerimi ondan kaçırmıyorum.

"Ve bunun için gereken cesareti düşünün."

Davis'e dönerek şöyle dedi: "Tüm saltanatım boyunca bana duymak istediğim şeyleri söyleyen insanlarla çevriliydim. Kendi konumlarını ve güçlerini koruyan seçimleri yapıyorlar. Doğru olanı yapmak için her şeyi riske atacak birini bulmanın ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Davis gözlerini kırptırdı, belli ki bu beklenmedik gelişmeyi beklemiyordu.

Kral, "Vatan hainliğı suçlamaları düşürüldü," dedi. "Derhal yürürlüğe girdi."

Davis'in ağız açık kaldı. "Majesteleri—"

"Oğluma bir gecede gösterdiğiniz sadakat, danışmanlarımin otuz yılda bana gösterdiğinden daha fazlaydı." Kral ayağa kalkıp Davis'e doğru ilerledi, Davis de hızla ayağa kalktı. "Bu tür bir sadakat ceza değil, takdir edilmeyi hak ediyor."

"Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kolay olanı değil, doğru olanı seçen adam olmaya devam et." Kral, Davis'in omzuna elini koydu. "Şimdi, izninizle, oğlum ve Bayan Cross ile görüşmem gereken ailevi meseleler var."

"Evet, Majesteleri." Davis, Louis'e bakar, Louis de ona hafifçe başını sallar. Ardından kapıya doğru ilerler, eşikte durup bize kısa bir bakış attıktan sonra koridora girer ve kapıyı arkasından kapatır.

O yokken kapı mandalının sesi daha da yüksek geliyor.

Kral tahtına geri döner. Davis'in gitmesiyle odadaki resmiyet biraz azalmıştır. Geriye kalan ise daha kişisel bir hal almıştır.

"Bütün bu stres ve endişeyi, benim hangi seçimi yapacağımı izlemek için mi yaşadın?" diye soruyor Louis, sanki hâlâ bu durumun etkisinden kurtulamamış gibi.

"Evet."

"Neden durdurmadınız ki? Çok ileri gitti ve—"

"Müdahale edecektim ama sonra uçağa atlayıp ortadan kayboldun. Nasıl senin için özel jet gönderdiğini hâlâ çözemedim. Ama kaçman gerekirse bunun yollarının olduğunu bilmek beni mutlu ediyor." Kral çay fincanını dudaklarına götürür.

"Bu ailedeki insanlar her zaman aşktan çok görevi seçtiler. Taç için mutluluklarını feda ettiler ve bunun asil ve gerekli olduğuna kendilerini inandırdılar. Zor zamanlarda kalbinizi teslim edip etmeyeceğinizi veya savaşmaya devam edip etmeyeceğinizi bilmem gerekiyordu." Şövaledeki resmime işaret ediyor. "Ve sonra bunu gördüm. Öyle cesur, öyle pervasız bir aşk ilanı ki, aklımdaki her soruyu yanıtladı. Sahip olduğunuz şey gerçek ve nüfuz veya unvan için değil."

Gözlerim bulanıklaşıyor ve gözlerimi hızla kırıyorum.

Kral, Louis'ye odaklanarak sözlerine şöyle devam etti: "Bu yaz senin nasıl değiştiğini izledim. Çocukluğundan beri duymadığım şekilde güldüğünü gördüm. Daha önce asla almayacağın riskleri aldığını gördüm. Her zaman olmanı umduğum adam oldun." Bana baktı. "Senin sayende."

Sessiz kalıyorum çünkü sesime güvenmiyorum.

Kral, "Bu tabloyu ilk gördüğümde ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor.

İkimiz de başımızı salladık.

"Sonunda, *sonunda*, saklanmayacak kadar cesur biri çıktı."

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor ve elimle silmeye çalışıyorum ama daha fazlası geliyor.

Louis aniden ayağa kalkıp babasının yanına gitti. Kral da ona doğru ayağa kalktı ve kucaklaştılar. Onlara mahremiyet sağlamak için başka yöne baktım ve kendimi toparlamaya çalışırken kitap raflarını inceledim.

Ayrıldıklarında ikisi de gözlerini siliyordu.

Kral, "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var," diyor.

Louis gerildi. "Ne?"

"Tedaviye bu hafta başladım."

Louis bir ses çıkarır. "Sen öyle demedin—"

"Fikrimi değiştirdim." Kralın gözleri ikimiz arasında dolaştı. "İkiniz de bana hayatın yaşamaya değer olduğunu hatırlattınız ve mücadelem henüz bitmedi. Doktor ekibim kanserden kurtulabileceklerine inanıyor," diye devam etti. "Yoğun olacak ama iyileşeceğim. Aylardır ilk defa herkes iyimser." Louis'nin omzunu kavradı. "Ölmeye hazır değilim. İkiniz için bundan sonra olacakları şimdiden özlüyorum. Oğlum, taç giymeden önce hayatının en güzel yıllarının tadını çıkarmanı istiyorum. Bunda sana yardımcı olabilirim."

Louis babasını tekrar kucaklıyor ve bu seferki kucaklaşma çok daha uzun sürüyor.

Sonunda geri çekildiklerinde kral, "Evlilik anlaşması bitti," diyor. "Hepsi bitti. Artık istediğiniz kişiyle birlikte olabilirsiniz."

"Konsey—"

"Montclair'in kralı benim. Kuralları nihayetinde ben koyarım." Yüzünde hafif bir mizah ifadesi belirir. "Konsey kararına ya da

istifalarına razı olacak. Hangisi olursa olsun umurumda değil.”

Arkamızdaki kapı açılıyor ve ikimiz de dönüyoruz.

Kraliçe kapı eşiğinde duruyor. Krem rengi ipek bluzu ve lacivert pantolonuyla kusursuz görünüyor. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve duruşu mükemmel. Ancak bakışları Louis'ye değdiğinde, sakinliği bozuluyor. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor.

“Margaux.” Kralın sesi yumuşar. “Günaydın, sevgilim.”

“Mesajınızı aldım.” Odaya girdi ve arkasından kapıyı kapattı, hareketleri dikkatli ve kontrollüydü. “Elimden geldiğince çabuk geldim.”

Topuklarının parke zeminde çıkardığı tıkırtılar eşliğinde koridorda ilerledi ve Louis'den birkaç adım ötede durdu. Birbirlerine baktılar ve ikisi de konuşmadı. Kraliçenin elleri önünde sıkıca kenetlenmişti. Gözle görülür bir çabayla kendini tutuyordu.

“Özür dilerim.” Kelimeler boğazından donuk bir şekilde çıkıyor, sanki bunları söylemeye alışık değilmiş gibi. “Seni korumaya çalışıyordum. En iyisini yaptığımı sanıyordum.”

“Yaptığın her yanlışı tek tek sayabilirim ama gerek yok. Biliyorsun. Bir daha asla olmasın.” Louis'nin sesi alçak, ama altındaki öfke çok derin.

Kraliçe irkildi. “Olmayacak. Ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Konsey, denesem bile Addison'ı onaylamazdı. Ellerimin sizinkiler kadar bağlı olduğunu hissettim. Yaşanan her şey göz önüne alındığında, planı uygulamaya koymamız çok önemliydi. Ama planlar değişir.”

Louis cevap vermiyor. Kraliçe orada bekliyor ve samimi olduğunu anlayabiliyorum.

“Yaptıklarımı geri alamam,” diye devam ediyor. “Olanları geri alamam. Ama bundan sonra her şey farklı olacak. Bayan Cross'un sizin için ne ifade ettiğini görüyorum. Onunla birlikteyken kim olduğunuzu gördüm.” Yutkunuyor. “Oğlumu görüyorum, bu hayatın ondan çaldığını sandığım bir şekilde mutlu.”

Louis'nin omuzları biraz aşağı düştü.

Kraliçe bana doğru döndü ve ben yüz ifademi değiştirmedim. Bu, beni ülkeden kovduran kadındı. Oğlunun hayatından beni silmeye

alışan kadındı. Beni ortadan kaldırılması gereken bir engel gibi gören kadındı.

"Addison..." Adımı dikkatlice söylüyor. "Ben de senden özür dilemeliyim."

Konuşması için ona alan tanıyarak bekliyorum. Bunu beklemiyordum.

"Seni hafife aldım. Başka bir şöhret peşinde koşan kişi olduğunu düşündüm, ama baloda ikiniz arasındaki bağı gördüm. Herkes gördü." Derin bir nefes alıyor. "Gcm sana zarar vermek için kullandım ve özür dilerim."

Özür aramızda havada asılı kaldı. Samimi olduğunu anlıyorum. Gözlerinden anlıyorum ve yenilgiyi kabul etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bir yanım onun yaptıklarından dolayı yalvarıp yakarmasını görmek istiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bunu söylediğiniz için minnettarım. Kolay olmadığını biliyorum."

Kraliçe göz kırpıtı, belli ki daha fazla direniş bekliyordu. Belki bir kavga. Kabul etmeden önce katlanmak zorunda kalacağı bir dizi şikayet listesi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor.

"Başka ne olabilirdi ki?" Sesimi sakın tutarak, "zr dilediniz. Kabul ettim. İkimiz de Louis için en iyisini istiyoruz. Bu benim için yeterli ortak nokta. Kin tutmam, Majesteleri."

Oğlunun nasıl bir kadın seğtiğini çok iyi bildiği için beni uzun süre inceliyor.

"Senden hoşlanıyorum, Addison," diyor sonunda.

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Affedeceğim ama unutmayacağım."

"Bunu yapmamalısın." O da gülümseyerek zırhını karıyor. "İnanılmaz bir kraliçe olacaksın, Addison. Bunu gerçekten söylüyorum."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. Onun onayına ihtiyacım olduğu için değil, Louis için, geleceğimiz için ne anlama geldiği için.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kraliçe bir kez başını salladı, sonra kocasının yanındaki boş sandalyeye doğru süzülerek oturdu. Duruşu hâlâ mükemmeldi, ancak

omuzları eskisi kadar gergin değildi. Kral elini tuttu ve kraliçe de izin verdi.

Derin bir nefes verdim ve gözlerim odayı taradı. Şöminenin hemen üzerinde, nefesimi kesen bir manzara resmi gördüm. Detayları ezberleyerek ona baktım. Uçurumların üzerinde yemyeşil yaz otlarıyla dolu bir bahçe sahnesiydi. Hamile bir kadın taş bir bankta oturmuş, yüzü güneşe dönük, bir eli karnının kıvrımında duruyordu. Fırça darbeleri kusursuzdu. Işığın yaprakların arasından süzülüşü ve çiçek yapraklarındaki doku. Çimenlerin üzerinde gölgelerin geçişi vardı.

Bu bir Henri Beaumont tablosu. Kayıp olan. Kariyerim pahasına iddiaya girerim.

Arka planda, gül sarmaşığının kısmen gizlediği bir figür duruyor ve izliyor. Adam, yüz hatları belirsiz ama duruşu dikkatli. Koruyucu.

Ama figürün işleniş biçimi, duruşuna verilen özel özen, omuzlarının açısı... Bu, Henri.

Bu kompozisyon anılarımı canlandırıyor ve bu tabloyu Henri'nin manzaralarındaki gizli Isabella izleriyle ilişkilendiriyor.

Bu , kraliçenin oturma odasından kayıp olan tablodur.

Kral, "İkiniz de dinlenin," diyor. "Diğer her şeyi daha sonra konuşabiliriz."

Aylar süren çalınmış anlar ve ödüncü alınmış dakikalardan sonra, nihayet zamanımız var.

Louis ayağa kalkmama yardım ediyor ve belime kolunu sarıyor. Bacaklarım titriyor ve duygu fırtınası yüzünden başım zonkluyor. Ayrıca, bu topuklu ayakkabılarla bir dakika daha yürüyebileceğimden emin değilim.

Neredeyse kapıya varmıştık ki kral tekrar konuştu.

"Louis. Bir dakika lütfen."

Louis yanımda gerildi, kolunu belime daha sıkı sardı. "Baba?"

"Özel olarak görüşmek istediğim birkaç konu var." Kralın sesi yumuşak ama altında bir ağırlık var. "Çok uzun sürmeyecek."

Annesi de özür dileyerek yanımdan geçti, bana gülümsedi ve başıyla selam verdi.

"Dışarıda bekleyeceğim," dedim elini sıkarak.

"Hemen geliyorum," diyor, yüzüme bakıp başını sallıyor.

Parmak uçlarımda yükselip kulağına fısıldadım: "Şöminenin üzerindeki tablo."

Gözlerinde soru dolu bakışlarla beni süzdükten sonra şakağıma bir öpücük kondurdu ve beni bıraktı.

Kapıdan sessizce içeri giriyorum, Louis'i babasıyla yalnız bırakıyorum.

Davis koridorda duvara yaslanmış duruyor. Beni görünce doğruluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Aslında, evet," diyorum neredeyse şok olmuş bir şekilde gülerek. Bu beklediğim şey değildi.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp Davis'in yanındaki duvara yaslandım, başımı serin taşa yasladım. Ayaklarım sızlıyor ve gözlerim ağırlaşıyor. Ayakta uyuyakalabileceğimi düşünüyorum.

"Hayat çok tuhaf." O kadar geniş gülümsüyorum ki yüzüm acıyor.

"Evet, kesinlikle öyle," diyor gülerek.

kapi Addison'ın arkasından tık diye kapanıyor ve oda onsuz daha büyük geliyor. Babam karşındaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben de oraya oturuyorum.

"Başka bir şey konuşmadan önce," diyorum, "bir ricam var."

"Devam et."

"Davis'i kalıcı olarak kişisel korumam yapmak istiyorum. Bunun karşılığında da önemli bir maaş artışı talep ediyorum."

Babamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben de tam olarak bunu önerecektim."

"Teşekkür ederim. Benim için her şeyi riske attı. Bunu asla unutmayacağım."

"Siz de öyle yapmamalısınız." Sandalyesine yaslandı. "Evrakları bugün hazırlatacağım. Bundan sonra doğrudan size rapor verecek."

"Bunu çok takdir ediyorum," diyorum.

Babam başını salladı, sonra yüz ifadesi daha kişisel bir hal aldı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim."

Beni hiçbir şeyi kaçırmayan gözleriyle inceliyor.

"Sanırım bunu sana yıllar içinde yeterince söylemedim. Birçok konuda annenin önderlik etmesine izin verdim. Kendime bunun sebebinin günlük işlerin yönetiminde daha iyi olması olduğunu

söyledim. Ama gerçek şu ki, yorulmuştum. Daha hastalığım bile yokken kendimi hastalığımın içine kapattım."

"Baba-

"Bitirmeme izin ver." Elini kaldırıyor. "Bu yaz boyunca çektiğin zorlukları izledim. Annenin sana cehennemi yaşattığını gördüm. Ve senin ne kadar güçlü olduğunu görmek istesem de, işler çok ileri gitti."

"Ama işe yaradı." Hafifçe gülümsedim. "Mücadele ettim ve sınırlarımı buldum."

"Evet, öyle oldu. Bunları yaşadığın için ve sana bu kadar baskı yaptığımız için üzgünüm." Aramızdaki mesafeyi kapatıp omzumu kavradı. "Her şey için özür dilerim."

Sözlerin yetersiz kaldığı düşüncesiyle başımı sallıyorum.

Sessizce oturuyoruz ve sonra Addison'ın gitmeden önce fısıldadığı şeyi hatırlıyorum.

Şöminenin üzerindeki tablo.

Bakışlarım orada asılı olan manzara resmine kayıyor ve taş bir bankta oturan hamile bir kadının yer aldığı bahçe sahnesini inceliyorum.

"Şu tablo," diyorum. "Ne zamandır orada duruyor?"

Babam omzunun üzerinden ona bakıyor. "Büyükannen onu kırk yıl önce bu odaya taşıttı. Nedenini sorduğumu hatırlıyorum ve en sevdiği eşyalardan biri olduğunu söylemişti. Taşımaya bir türlü gönlü el vermemiş."

"Hayır mı?" diye sordum, ayağa kalkıp daha yakından bakabilmek için şömineye doğru ilerledim.

Fırça darbeleri muhteşem. Henri'nin ışığı ve dokuları yakalama biçiminde, gölgelere gösterdiği özenle ilgili bir şey var. Bazen en ilgi çekici olan boşluktur.

"Bu benim büyükannem mi?" diye soruyorum, cevabın evet olduğunu bilmeme rağmen.

Hamile kadın, yüzü güneşe dönük, güzel ve genç bir Isabella. Bir eli nazikçe karnının üzerinde duruyor. Gözlerim çevreyi tararken, gölgelerde bir adamın izlediğini fark ediyorum. Yüzü görünmüyor, ancak duruşu koruyucu ve sevgi dolu.

"Emin değilim. Eğer öyleyse, arkadaki kişi büyükbabanızdır diye düşünüyorum."

"Envanter numarasını kontrol etmemde sakınca var mı? Kraliyet arşivlerinde doğru şekilde kayıtlı olup olmadığını görmek istiyorum."

Babam bana onay verdi. Uzandım ve tabloyu duvardan kaldırdım. Beklediğimden daha ağırdı ve ters çevirirken kendimi desteklemem gerekti. Arkasında, solmuş mürekkeple yazılmış bir envanter numarası vardı ve bu numara aradığımız tabloyla eşleşiyordu.

İşte bu. Addison ve benim aradığımız resim bu; manzaralar arasında kayıp olan Isabella... ve bunca zamandır burada, gözümüzün önünde saklanıyormuş.

Çerçevenin arkasına, tuvalin üzerine bastırılmış bir şey var. Zamanla sararmış bir zarf. Elimde parçalanmasından korkarak dikkatlice çekip çıkarıyorum.

Ön yüzdeki el yazısı zarif, kadınsı ve tek bir kelime içeriyor : *Lucian*.

Babamın adı.

Zarfı göstererek ona doğru döndüm. "Bunun burada olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır," diyor.

Ona vermeye çalışıyorum.

"Lütfen, beni onurlandırın."

Elimdeki zarfa bakıyorum, sonra tekrar babama. Sandalyeye oturuyorum, resim bacaklarımın arasına yaslanmış, zarf kucağında duruyor.

"Aç onu," diyor babam.

Mührün altına parmağımı kaydırırken ellerim hafifçe titriyor. İçindeki kağıt ince ve kırılgan, aynı zarif yazıyla kaplı. Dikkatlice açıp okumaya başlıyorum.

Sevgili Lucian'ım,

Bu mektubu bulmanız ne kadar sürdü, ya da hiç bulabilecek misiniz merak ediyorum.

Yanılmadınız. On beş yaşı ndayken gördükleriniz gerçektir. O gün hakkında size yalan söylemenin utandığını tüm hayatım boyunca taşıdım ve özür dilerim. Korkmuştum. Gerçeğin size, ailemize, Henri'ye ne yapacağından korkmuştum. Bu yüzden, bana öğretilen şeyi yaptım ve gerçeğin pahasına Kraliyet'i korudum. Bu yanlıştı. Size çoktan ödenmesi gereken bir özür borçluyum.

Sanırım Henri'nin biyolojik babanız olduğundan şüpheleniyorsunuz.

Yıllarca Felix'le çocuk sahibi olmaya çalıştım, çünkü Henri'yi bir daha asla göremeyeceğim tehdidiyle karşı karşıya kalmıştım. Babam vefat edip yönetimi devraldıktan sonra hamile kalamadığımı açıkça ortaya çıktı. Panikledim. En iyi doktorlar tarafından muayene edildim ve her şey yolunda görünüyordu. Hatta doğurganlık takvimlerini bile takip ettim.

Bir varis dünyaya getirmek benim şartlarımdan biriydi. Soyun benimle birlikte yok olacağını bilmek beni üzdü ve kederlendirdi. Anne olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyeceğimi düşündüm.

Fakat Felix'le uzun ve dürüst görüşmelerden sonra her şey değişti. Evlenmeden önce Henri'yi ne kadar çok sevdiğimi ve babamın Henri'yi tutuklatmakla tehdit ettiğini biliyordu. İlişkiyi gizlice sürdürmem için onay verdi ve bunu kendi görevi olarak kabul etti. Kurallar vardı ve saraya herhangi bir skandalın sızmasını önlemek için elimizden gelen her şeyi yaptık. İşe yaradı.

Oğlum, sen şimdiye kadar aldığım en güzel hediyesin, ama bu iki adam olmasaydı sen var olamazdın.

Felix benimle evlendi çünkü ikimiz de buna zorlanmıştık, ama benim mutlu olmamı istiyordu. Ve çok büyük bir baba olma arzusu duyuyordu. Seni çok seviyordu Lucian. Seni seçti. Seni büyüttü ve her anlamda baban olmak istedi. Sana verdiği sevgi asla yalan değildi. Yaptığı en cömert şeydi. Başarılı göremeyecek olması beni çok üzüyor.

Ama Henri de seni seviyor.

Benim için yaptığı her resim, bu sarayda geçirdiği her an, sana yakın olabilmek içindi. Seni uzaktan büyürken izledi ve seni asla kendi çocuğu olarak sahiplenememesi kalbini kırdı. Ata binmeyi öğrendiğinde oradaydı. Mezun olduğunda oradaydı. Her zaman senin için orada, Lucian. Her zaman izliyor. Her zaman gurur duyuyor. Ama o, sen doğmadan çok önce ilişkimiz için belirlenmiş kurallara uyuyor.

Bunun üstesinden gelmenin zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden yazıp sizin bulmanızı ummak benim için daha kolay.

İlk defa itiraf ediyorum ki ikisini de seviyorum. Felix'i iyiliği ve sağlam duruşu için, Henri'yi ise bana hissettirdikleri, tutkusu ve sanatı için. Bunun imkansız ve ihanet gibi geldiğini biliyorum. Ama kalpler karmaşıktır ve benimkinden ikisine de yer var. Karmakarışık bir durumdu, ama yeniden mutluluğu buldum.

Sana gerçeği hiç söylemediğim için özür dilerim. Gördüklerinden şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim. Korkunun kazanmasına izin verdiğim için özür dilerim.

Ama   tfen bilin ki siz asla bir kaza ya da y  netilmesi gereken bir skandal değildiniz. Varolu  unuzun her par  ası planlanmı  tı. Siz benim en b  y  k ba  arım,   imdiye kadar yapt  ğım en iyi   eysiniz ve hayatınızın her g  n  nde sizi sevdim.

Mutlu ol oğlum. Korkunun kalbini y  netmesine izin verme.

  iddetle sev. A  ık  a sev.   z  r dilemeden sev.

T  m kalbimle,

Annen

Isabella

Mektubu   nce iki kez, sonra bir kez daha okudum. Kelimeler birbirine karı  tı ve g  r    m   netle  tirmek i  in g  zlerimi kırpma zorunda kaldım.

Sonunda ba  ımı kaldırdığımda, babamın sabırla beni izlediğini g  rd  m.

"Bu   ok dokunaklıydı," diyor.

Ka  larımla   atıldı. "Bekle, bunu biliyor muydun?"

"Uzun zamandır    pheleniyordum." Derin bir nefes alıyor. "Sonra ergenlik   ağımdayken onları birlikte yakaladım. Ona doğrudan sordum ve bana g  rd  klerimi yanlış anladığımı ve bir daha asla bundan bahsetmememi s  yledi. Ben de bahsetmedim. Bunu i  ime g  md  m. Kendime bunun   nemli olmadığını s  yledim."

"Peki ya Henri?"

"  l  m  nden birkaç g  n   nce ona bildiğimi s  yledim. Ve onu takdir ettiğimi ve sevdiğimi de belirttim." Sesi titriyor. "Kar  ılık olarak hiçbir   ey s  ylemedi, ama g  l  msedi."

Mektuba, b  y  kannemin zarif el yazısına, her kelimesinden sızan sevgi ve pi  manlığa bakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Sonunda konu  tuğunda sesi titriyor. "Rahatladım." G  zlerini siliyor. "B  t  n hayatımı merak ederek ge  irdim    nk   annemin

babamdan başka birini sevdiğini kimse doğrulamamıştı. Ben gayrimeşru bir çocuk değildim; sevgiden doğdum."

"Bu kötü bir şey değil."

"Hayır, değil." Bacaklarımın arasına yaslanmış tabloya, eli karnında olan hamile Isabella'ya ve gölgelerden izleyen Henri'ye bakıyor.

"Bu resimlerden daha fazlası var. Onlara Isabella adını verdim. Büyükanneimin manzara resimleri bunlar."

"Onları aramam gerekecek. Sanırım bir koleksiyonun parçası olduklarını fark etmemiştim," diyor.

"Resmi olarak değil. Addison'ın dikkat çektiği bir örüntü bu," diye açıklıyorum. "Size göstermek isterim."

"Bundan çok memnun olurdum. Seninle gurur duyardı, Louis."

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek.

Sessizce oturuyoruz, nesillerin ağırlığı üzerimize çöküyor ve mektubu hâlâ elimde tuttuğumu fark ediyorum.

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum.

Babam bir an sessiz kalıyor. "Ben öldükten sonra yayınlayın. Bence halk gerçeği bilmeli. O zamana kadar çok zaman geçecek, artık önemi kalmayacak. Tarihi bir kez düzelttiniz zaten. Tekrar yapın lütfen."

Başımı salladım. "Evet, Peder. Söz veriyorum."

Manzaraya, büyükanneimin huzurlu yüzüne, arka planda nöbet tutan Henri'ye bakıyorum. On yıllarca göz önünde saklı kalmış bir aşk hikayesi bu. İtibarı korumak, kusursuz bir kraliyet ailesi yanılışmasını sürdürmek için saklanmış bir sır.

Babam boğazını temizledi. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Addison." Kaşını kaldırıyor. "Sanırım planlarınız var."

İstemsizce yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Belki."

"Konseyin önüne çıkmamız gerekecek. Hâlâ yerine getirilmesi gereken protokoller, duyurular ve uyulması gereken gelenekler var."

"Anlıyorum," dedim, gülümsememi engelleyemedim. "Bunun için teşekkür ederim. Tedavileri aldığınız ve kendi kararlarımı vermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Biliyorum, reddedebileceğiniz iki şeydi bunlar."

"Mutlu olmanızı istiyorum," diyor. "Mutlu kral, mutlu krallık."

Beni kucaklıyor ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

"Git," diyor. "Biraz dinlen."

Mektubu dikkatlice katlıyorum, zarfın içine geri koyuyorum, sonra da cebime atıyorum. Çatı katındaki daireme döndüğümde, onu kişisel kasama koyacağım.

Kapıda duraksıyorum.

"Baba?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Yerleştikten sonra tekrar konuşuruz."

Kapıdan içeri giriyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Addison duvara yaslanmış, yalnız başına beni bekliyor. Ayakkabıları bir elinde sallanıyor ve gözleri yarı kapalı.

Beni görünce doğruluyor. "Merhaba."

"Merhaba." Ona doğru yaklaşıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"Nasıl geçti?" diye soruyor, beni incelerken.

"Duygusal bir haldeyim. Size her şeyi anlatacağım, ama önce lütfen biraz uyuyalım. Çok yorgunum."

"Bu harika bir fikir." Bana doğru eğildi. "Sanırım bir adım daha yürüyemem."

Hiç tereddüt etmeden onu kollarımın arasına alıyorum.

"Ciddi misin? Beni sarayın içinden mi taşıyacaksın?"

"Artık saklanmak yok, unutma?" diye fısıldayarak öpüyorum ve o gülüyor. "Herkes izleyebilir."

Koridorda onu kucağımda taşıırken, kimin gördüğüne aldırmadan, kollarını boynuma doluyor ve başını omzuma yaslıyor.

uyaniyorum Yavaşça , sanki gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi, ki gerçekten de yok.

Güneş ışığı Louis'nin yatak odasının ince perdelerinden içeri süzülüyor. Çarşaflar çıplak tenime yumuşacık değiyor. Kalın kolu belime dolanmış, nefesi ise enseme değiyor. Günlerdir bu yatakta yatıyormuşuz gibi geliyor, belki de gerçekten günler geçti çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Birkaç gün önce, ailesiyle görüştükten sonra, sendeleyerek odasına döndük ve üzerimizdeki kıyafetlerle yatağa yığıldık. Bir ara kırmızı elbiseyi çıkardım ve bir köşeye fırlattım, hâlâ orada buruşuk bir yığın halinde duruyor. On altı saat boyunca aralıksız uyuduk; bir şeyler yemek, inanılmaz bir seks yaşamak ve sonra tekrar uyumak için kısa bir süre uyandık. Sanki vücutlarımız aylarca süren stresten arınmaya çalışıyordu.

Bir hafta kadar önce bu ülkeye girişime yasak getirildi ve şimdi saray, kralın oğlunun istediği kişiyle birlikte olma seçimini tamamen desteklediğini belirten bir açıklama yayınladı. İnternet Louis'ye "*Halkın Prensi*" diyor, gazeteciler ise bizi peri masallarına benzetiyor. İlişkimiz dünya çapında kabul gördü ve bunların hiçbirisi henüz gerçek gibi gelmiyor.

Ona doğru döndüm. Koyu renk saçları tam bir felaketti, altı farklı yöne doğru dikilmişti ve yanağında yastık izi vardı. Bana bakıyordu ama bakışları odaklanmamıştı.

"Şu anda neredesiniz?" diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırtıp bana baktı. "Mektup. Sürekli onu düşünüyorum."

"Isabella'nın mektubu." Parmaklarımı çarşafların altında onun parmaklarının arasına geçiriyorum. "İnanamıyorum."

"Sen olmasaydın, o mektup, saklı Isabellalarla birlikte zaman içinde kaybolup gidebilirdi." Elimi sıkıyor. "Her şeyin nasıl da yerli yerine oturduğu tuhaf. Sanki bu böyle olması gereken bir şeymiş gibi."

"Bence öyleydi. Belki de, garip bir şekilde, büyükannen ve büyükbaban beni sana gönderdiler."

"Güzel bir düşünce." Louis sırttı.

Orada, birbirimizin kollarında sarılı halde uzanıyoruz. Louis ve bana, onların asla sahip olamadığı bir şans verildi.

Louis beni daha da kendine çekerken boynuma eğilerek, "Bugün için bir planım var," diyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Bana o gülümsemeyi atıyor, aşık olduğum o gülümsemeyi, belanın habercisi olan o gülümsemeyi. "Sürpriz."

"Pekala," dedim yataktan kalkarken. "Duş alabilir miyim?"

"İstersen," diyor. "Çabuk ol."

"Yapacağım," diyorum ona.

Kendall'ın New York'tan gönderdiği kıyafetlere bakmak için dolabın içinde durmam on dakikadan az sürüyor.

Rahat bir kot pantolon ve şirin bir tişört bulup giyiyorum.

"Bu bir sandalet macerası mı yoksa gerçek ayakkabı mı?" diye sordum Louis'e.

Kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek giymiş, sıradan bir insan gibi davranan bir prens gibi kapı eşiğine doğru ilerliyor.

"Boş ver. Giydiğin kıyafetler sorumu zaten cevaplıyor," diyorum.

"Harika. Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Öncülük et."

Elimi tutuyor ve aynen bunu yapıyor.

Sarayın koridorlarında, tanıdığım ve tanımadığım yerlerden geçerek dolaşıyoruz. Yan kapıdan çıkıp bahçelere, oradan da bakımlı çitlerin yerini uzun otların ve kadim ağaçların aldığı vahşi araziye giriyoruz.

Saraydan uzaklaştıkça yol daralıyor, başımızın üzerinde sarmaşıklar kıvrılarak güneş ışığının bazı kısımlarını engelliyor. Hava serinliyor ve yokuş aşağı inişten dolayı bacaklarım yanmaya başlıyor. Sonra suyun hafif şırıltısını duyuyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor çünkü bu ses tek bir anlama gelebilir. Bu yoldan daha önce de yürümüştük, ay ışığında, etrafımızda dağılmış yıldızlar gibi uçuşan ateş böcekleri eşliğinde.

Sarkık sarmaşıkların oluşturduğu perdenin arasından geçiyoruz ve şelale karşımıza çıkıyor, kayalıkların üzerinden parıldayan turkuaz renkli havuza dökülüyor. Suyun berraklığı o kadar yüksek ki neredeyse gerçek dışı görünen pürüzsüz taşlar dibinde duruyor ve kenarlarında, yaprakların üzerine sis çöken kır çiçekleri açıyor. Gün ışığında, öğleden sonra güneşi yüzeye elmaslar saçarken, su püskürtmelerinde minik gökkuşakları beliriyor. Taşıdığım anıdan bile daha güzel.

"Beni hayata geri döndürdün," diye fısıldadım.

"Yapmak zorundaydım. Sabahları çok güzel." Beni su kenarına, o gece oturduğumuz, soyunup el ele tutuşarak suya atladığımız kayalıklara doğru götürüyor. "Her şey bizim için burada başladı."

Bu havuzun kenarında dururken, o geceden kalan anılar zihnimi dolduruyor. Ay ışığı çıplak tenine vururken, elleri suyun altında belimi kavramıştı. O gece, onunla tanışmadan önceki halime geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Onunla birlikte bu maceraya atılmak için her şeyi yapmaya karar verdim. Her şeyi.

O gece kalplerimizi açtık ve sonraki haftalarda nasıl hissettiğimizi kanıtladık. Benim için hiçbir şey değişmedi, sadece daha da çok aşık oldum.

Louis, beni tekrar bugüne çekerek, "O geceyi sık sık düşünüyorum," diyor. "Birbirimize söylediklerimizi, verdiğimiz sözleri."

"Özel bir durumdu. O zamanlar gerçekten de *doğru kişi, yanlış zaman* senaryosu olduğunu düşünmüştüm."

" *Doğru kişi, biraz geç kalmış bir durum.*" Gülüyor. "Sana her zaman istediğimi elde ettiğimi söylemiştim."

Kıkırdadım. "Öyle yapıyorsun."

Bana doğru döndü ve ellerimi tuttu. "Bu kadar ciddi bir hal alacağını hiç tahmin etmemiştim. Benimle birlikte olmaktan vazgeçmediğin için çok mutluyum. Vazgeçebilirdin ve seni suçlamazdım."

"Bu asla bir seçenek değildi."

Başparmağı benimkinin üzerinden geçiyor.

"İkimiz de kazanalım," diyorum, geçmişe dönüp bakarak.

Ellerimi sıkıyor. "Evet, yaptık."

"Sen, hayalini kurduğum her şeysin."

Louis sırtarak, kulağımın arkasına düşen saç tutamlarını düzeltti.

Louis, "Satrançta kraliçe, tahtadaki en güçlü taşır," diyor. "İsteddiği yere hareket edebilir, her şeyi yapabilir ve kralı başka hiçbir taşın yapamayacağı şekilde koruyabilir. O olmadan oyun çöker. O olmadan zafer olmaz."

Ellerimden birini bırakıp cebine uzandı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tanıştığımız andan beri benden üç adım öndeydin. Benim göremediğim şeyleri görüyorsun, geri çekilmek istediğimde beni geri itiyorsun ve her mantıklı düşünce beni bırakman gerektiğini haykırırken sen beni bırakmayı reddediyorsun."

Kadife bir kutu çıkarıyor ve ben donup kalıyorum çünkü artık bunun ne olduğunu ve neler olup bittiğini anlıyorum. Bütün hayatım boyunca birinin bana Louis'nin baktığı gibi bakmasını bekledim.

"Bu yüzük büyükanneme aitti."

Kutuyu açıyor. Ortadaki elmas öğleden sonra ışığını yakalıyor ve sonra etrafının pembe elmaslarla çevrili olduğunu fark ediyorum. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, Addison. Sahip olduğumuz şey gerçek ve ailemde hiç kimsenin sahip olmadığı bir fırsat yakaladım. Hayatımın aşkıyla evleniyorum."

Gözyaşlarım şimdi serbestçe akıyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve onları silmiyorum çünkü bunun her saniyesini hissetmek istiyorum.

Bugüne kadar inşa ettiğim her duvarı, bu adam parça parça yıktı, aramızda hiçbir şey kalmadı.

“Eğer beni kabul ederseniz. Beni seçmenizi istiyorum, bunu görev gerektirdiği veya gelenek beklediği için değil, bunu hak ettiğimiz için. Her defasında biri oyunumuzu bitirmeye çalıştığında, parçaları yerine koyduk ve her defasında imkansız olduğunu söylediklerinde, yanıldıklarını kanıtladık. Siz beni daha iyi bir insan olmak istemeye itiyorsunuz. Beni her zamankinden daha cesur ve mutlu ediyorsunuz. Size her gün, hak ettiğiniz adam olduğumu kanıtlamama izin verin.”

Dizlerinin üzerine çöküyor, avucunda kadife kutu açık, arkasında şelale gürlüyor ve ben bunun yaşanmasından dolayı titriyorum.

“Ailenizi aradım ve onaylarını istedim, onlar da verdiler. Patterson ve Jameson, eğer size zarar verirsem, iki bacağımı da kıracaklarını söylediler, bu da adil bir şey.” Hafifçe gülüyor. “Baban, bizim için verdiğin mücadele kadar hiçbir şey için bu kadar çok mücadele ettiğini daha önce görmediğini söyledi.”

Boğazımdan yarı kahkaha yarı hıçkırma karışımı bir ses çıktı.

“Bayan Addison Cross,” sesi sakın ama gözleri ıslık ıslık, “tanışma şerefine nail olduğum en inatçı, zeki, sinir bozucu ve yetenekli kadınsınız. Artık oyun oynamak istemiyorum. Notlar yazıp, anları çalmak ya da aramızdaki şeyi saklamak istemiyorum. Yanınızda uyanıp, tembel Pazar günleri geçirmek istiyorum. Dünyanın sizin benim olduğunuzu ve benim de sizin olduğumu bilmesini istiyorum. Birlikte bir hayat kurmak ve sizinle yaşlanmak istiyorum. Güneş batana kadar resim yapmanızı izlemek, sonra yanınızda uyuyakalmak ve ertesi gün her şeyi tekrar yapmak istiyorum.”

Kendi sarayından kaçan ve yoluna çıkan herkesle savaşmaya hazır olan bu adam bana bakıyor.

“Lütfen benimle evlen, Addy,” diyor. “Sen hayatımın aşkıydın. Ve senin kraliçem olmandan daha büyük bir onur olamazdı benim için.”

“Evet. Milyon kere evet,” dedim ona doğru yaklaşırken, yanaklarımdan mutluluk gözyaşları süzülüyordu.

Titreyen elleriyle yüzüğü parmağıma takıyor. Mükemmel bir şekilde oturuyor, soğuk metal tenime değişiyor. Elmaslar, nesiller boyunca tutulan sözlerle dolu.

On iki kez evlenme teklifi aldım. Ne istediğimi bildiklerini sanan, bana yüzükler, vaatler ve hiç istemediğim gelecekler sunan on iki adam. Her birine tereddüt etmeden hayır dedim çünkü her zaman bir şey eksikti. Bir kıvılcım. Bir kesinlik. Kişinin beni ve kalbimi gerçekten gördüğü hissi.

Louis ile her şey farklı oldu. Louis beni görüyor. Daha en başından, bir resmin önünde duran bir kızken bile beni gördü. Beni değiştirmeye ya da başka birine dönüştürmeye çalışmadı. Bana meydan okudu ve oyunu bitirmeye çalıştığımda bile, beni bırakmayı reddettiği için parçaları tekrar yerine koymaya devam etti.

Bütün hayatım boyunca bunu istedim.

Louis ayağa kalktı, beni kollarına çekti ve yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve dudaklarımız birbirine değdi. Sistemimize çöktü ve ben ağlıyordum. Geleceğimiz önümüzde uzanıyordu.

"Teşekkür ederim," diyor dudaklarıma doğru, sanki hala inanamıyormuş gibi. "Beni dünyanın en mutlu insanı yaptın."

Gülüşü saf bir neşeden kaynaklanıyor. Bu andan başka hiçbir şey umurumda değil. Sonunda beni yere bırakıyor ama bırakmıyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ve sonsuza dek seninle birlikte olmayı dört gözle bekliyorum." Avucumu göğsüne bastırdım. "Böyle bir aşkın hayalini kuruyordum ve sonra sen geldin ve bunun mümkün olduğunu gösterdin."

"Ben de," diyor saçlarımin arasına. "İlk tanıştığımız anda seni sonsuza dek seveceğimi biliyordum."

"Galeride mi?"

"Evet." diye sırtıyor. "Sonra metro serisini senin yarattığını öğrendim ve çok etkilendim. Güzel, zeki ve esprili mi? Aman Tanrım. Başından beri mahkumdum."

Gülmekten yüzüm ağrıyor. "Rüya mı görüyorum?"

"Öyle hissettiriyor."

Güneş ufukta iyice yükselene kadar şelalenin yanında kalıyoruz, kayaların üzerinde oturup başımı onun omzuna yaslıyorum. Elmaslar ışığı yansıtıyor.

Isabella ve Henri'nin birbirlerine olan aşklarını hayatları boyunca nasıl sakladıklarını düşünüyorum. Louis ve ben de dünyanın önünde kim olduğumuzu ilan etme fırsatına sahibiz.

Karnım gurulduyor, Louis ise kıkırdıyor.

"Sanırım geri dönmeliyiz."

"Beş dakika daha."

Beni kendine daha da yaklaştırıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İstediğin kadar kalabiliriz."

Yirmi dakika sonra, el ele tutuşarak patikadan yukarı doğru geri yürüyoruz. Saray ağaçların arasından görünüyor ve Louis parmaklarımı sıkıyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Ne için?"

"Sonsuza kadar."

"Kesinlikle."

Günümüzün GERİ KALANI tebrikler ve toplantılarla dolu geçti. Louis ailesi ve belediye meclisiyle görüşürken Delphine içki içip kutlama yapmamızda ısrar etti. Çatı katına döndüğümde güneş tamamen batmıştı. Akşam yemeği yiyebilmek için Louis'i beklerken yatağın kenarına oturdum ve telefonumu çıkardım. Şu anda en iyi arkadaşım ile konuşmam gerekiyordu.

Kendall ikinci çalışta telefonu açıyor.

"Merhaba!" diyorum biraz fazla neşeli bir şekilde, çünkü biraz sarhoşum.

"MERHABA!"

"Nişanlandım!" diye duyurdum.

Çılgılık atmaya başlayınca telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Yatağa yaslanıp güldüğüm için tam olarak ne dediğini duyamıyordum. O kadar hızlı konuşuyordu ki neredeyse yetişemiyordum.

"Sen bir kraliçe olacaksın, gerçek bir kraliçe. Oturmam gerek."

"Şoktayım. Bu nasıl benim hayatım olabilir ki?"

"Senin ve Louis için çok mutluyum!" Başka bir çılgılık. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ben de yapamam." Sesim titriyor. "Bu, her zaman istediğim şeydi."

Sesi yumuşadı. "Geçirdiğin her şeyden sonra, göze aldığın her şeyden sonra... böyle bir sevgiyi hak ediyorsun."

"Sonunda buna inanıyorum."

"Kraliyet düğünü mü? Aman Tanrım. İnanılmaz olacak," diye şarkı söyler gibi söylüyor.

"Kek?"

"Evet?"

"Seni seviyorum. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Ah. Ben de seni çok seviyorum Addy. Seninle çok gurur duyuyorum ve çok heyecanlıyım." Gülümsediğini duyabiliyorum.

Kapı açılır ve Louis içeri girer.

"MERHABA!"

Bana doğru yaklaşırken sıırttı. "Merhaba."

"Merhaba Louis! Tebrikler!" diyor Kendall.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Seni kutlamaya bırakıyorum. Yarın beni ara."

"Yapacağım."

"Montclair'in gelecekteki kraliçesi," diyor. "Hâlâ inanamıyorum."

"Ben de yapamam."

Telefon görüşmesini sonlandırıyoruz ve Louis beni ayağa kaldırıp kollarına alıyor.

"Nişanlım akşam yemeğine hazır mı?" diye soruyor.

"Otuz dakikamız var mı?"

"Neden?"

Ellerimi göğsüne doğru kaydırıp boynunun arkasına doladım. "Sana ihtiyacım var."

"Lanet olsun." Kaşlarını çatı. "Sanırım bu ayarlanabilir."

BİR AY SONRA

araba Saray arazisinin dışındaki tepelere tırmanırken yolun virajlarını ustaca alıyor. Addison yanımda oturuyor, eli camdan dışarıda, temiz okyanus havasının tadını çıkarıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor üçüncü kez. Gülmeden sözlerini zar zor tamamlayabiliyor.

Bu onun "*Daha geldik mi?*" sorusunun kendi yorumu ve ben bunu her beş dakikada bir tam olarak duydum.

"Yakında göreceksiniz."

"Sürekli bunu söylüyorsun," diyor.

"Çünkü sürekli soruyorsun. Sabır, bebeğim. Bu bir erdemdir." Sırıttım.

Bana bir bakış attı ve ben de elini uzatırken sırıttım. Parmağındaki elmas yüzük öğleden sonra ışığında parladı ve araba sürerken parmak boğumlarını öptüm. İşte mutluluk bu. Hep istediğim şey buydu.

Bir tepeyi aştık ve aşağıda uzanan lavanta tarlaları, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen mor dalgalar halinde gözlerimizin önüne serildi. Kokusu kabini doldurdu. Tatlı ve sakinleştirici bir koku. Addison yanımda bir ses çıkardı ve elimi daha sıkı tuttu.

"Peki"—dudaklarını yaladı—"bana nereye gideceğimizi söylemeyi düşünüyor musun?"

"Hmm."

Uzun bir yolun sonunda yükselen malikaneye doğru başımı sallıyorum. Bal rengi taşları ve doğu duvarına tırmanan sarmaşıklarla kaplı. Bu kale diğerlerinden daha küçük ölçekli, ancak sadeliğiyle daha güzel. Sekiz yatak odası, bir kütüphane, bir çalışma odası ve kendi tasarladığım inanılmaz bir mutfak var. Bahçeler özel bir göle kadar uzanıyor. Bu, büyük büyükbabam için saray hayatından uzaklaşmak amacıyla inşa edilmiş ve yıllardır boş duruyordu. Bu durum bugün sona eriyor.

Dairesel yolda duruyorum ve Addison'ın tarafına geçiyorum.

Dışarı çıkıp hafifçe aralık ağzıyla yukarıya doğru bakıyor. "Burası neresi?"

"Château Lavande." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Evimiz."

Gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Bizim *neyimiz* ?"

"Her kraliyet ailesi üyesine nişanlandıklarında bir malikâne verilir. Tahta geçmeden önce yaşayacakları bir yer." Taş duvara ve yaz sonu çiçekleriyle dolu bahçelere işaret ediyorum. "Burası bizim."

Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Bir dakika. Yani bana koca bir şato miras aldığını mı söylüyorsun?"

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Ne hendek ne de köprü var, ama evet."

Orada uzun süre geniş bir gülümsemeyle durdu, evi ve bahçeyi içine sindirdi. Sonra kollarını boynuma doladı ve beni öptü. "Buna inanamıyorum."

"İnan bana, bebeğim." Elini tutuyorum. "Hadi gel. Sana içeriyi göstermek istiyorum."

Ön kapılar ağır meşe ağacından yapılmış ve onları iterek açtığımda avucumun altında sağlam bir his veriyor. Kapılar, tonozlu tavanlı ve ikinci kata doğru kıvrılan bir merdivenin bulunduğu bir antreye açılıyor. Girişten geçip ana yaşam alanına doğru yürürken adımlarımız mermerde yankılanıyor.

Addison kapı eşiğinde duruyor.

Oda geniş ve aydınlık, bahçeye açılan Fransız kapıları ve yerel taştan yapılmış bir şöminesi var. Şömine rafının üzerinde, en gözde yerde, bizim resmimiz asılı duruyor : *İhanet Portresi* . Bu beni gülümsetiyor. Tuvalden bize bakan yüzlerimiz...

"Bizi resmederek var ettim," diyor.

Yüzündeki o yumuşak ifadeyi açıklayamam. Aşk, hayranlık, saplantı, arzu, ihtiyaç... Her şey.

"Evet, gerçekten de yaptın," diye mırıldanıyorum, fırça darbelerine hayranlıkla bakarak.

Odayı geçerek yaklaşıyor ve sandaletlerinin parke zemindeki tıkırtısı duyuluyor. Addison şöminenin önünde duruyor.

"Bunu saraydan rica ettim," diye itiraf ediyorum.

"Ve bunu size mi verdiler?"

"İşte burada, değil mi?" diye soruyorum.

Gülerek, "Bu, izin almakla aynı şey değil," dedi.

Omuz silktim. "Bize ait. Kraliyet koleksiyonunda önemli bir sanat eseri olduğunu biliyorum. Saraya taşındığımızda, o da bizimle gelecek." Yanına doğru yaklaştım, omzum onun omzuna değdi. "Ortaya çıktığında yüzlerini görmeliydiniz."

"Tek pişmanlığım bu," diyor.

Bana baktığında, yüzünü ellerimle kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

"Turne devam ediyor," diyorum sonunda birbirimizden ayrıldığımızda.

"Elbette."

Elini tutarak onu evin içinde gezdiriyorum, giderken odaları gösteriyorum. Deri koltukları ve göle bakan pencereleriyle kütüphane. Bakır tencereleri ve çiftlik tarzı lavabosuyla yakın zamanda modernize edilmiş ama hala sıcak olan mutfak. Akşam yemeklerimizi vereceğimiz ve hazırladığım yemekleri yiyeceğimiz yemek odası. Üst kattaki yatak odaları, her biri dışarıdaki bahçeyi tamamlayan yumuşak renklerle dekore edilmiş.

Ama ona göstermek istediğim oda, evin arka tarafında, içeriye doğal ışık girmesini sağlayan pencerelerle dolu bir koridorun sonunda bulunuyor. Kapalı bir kapının önünde durup ona doğru dönüyorum.

"Bu sizin için. Kısa süre önce yenilendi."

"Son zamanlarda?"

"Beni kış bahçesinde resmettiğinde, buna ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Kapıyı iterek açıyorum ve kenara çekiliyorum ki o da görebilsin.

Stüdyo, evin kuzey kanadının tamamını kaplıyor. Tavan boyunca sıralanmış ışıklıklar, sanatçıların hayalini kurduğu bir aydınlatma sağlıyor. Zeminler, boya dökülmelerine ve tiner lekelerine dayanıklı, yıpranmış ahşaptan yapılmış. Tuvaller bir duvara yığılmış, boş ve bekliyor. Şövaleler odanın ortasında hazır bekliyor; yanında bir çizim masası ve fırçalar, boyalar, kömür, kalemler ve ihtiyaç duyabileceği her türlü malzemeye dolu raflar var. Her şey onun için düzenlenmiş ve etiketlenmiş.

Karşı duvardaki pencerelerden bahçeye, ufuk çizgisine kadar uzanan çiçek sıralarına bakılıyor.

Addison odaya girer girmez gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, Addy," dedim ona doğru yaklaşarak ve gülümseyerek. "Ağlama."

"Hayalimdeki stüdyoyu sen kurdun," diyor ben gözyaşlarımı silerken.

"Bir gün kraliçe olacaksın. Ama asla sanatçı olmaktan vazgeçmeyeceksin. Yaratma özgürlüğüne sahip olmanı istiyorum." Gözyaşlarını öperek siliyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyor.

"Şuna bir bak bakalım, sevgilim."

Onun mekânda dolaşmasını, fırçalara, tuvallere, pigment kavanozlarına dokunmasını izliyorum.

"Kim olduğunuzdan vazgeçmenizi istemiyorum. Addison Cross'a aşık oldum ve o cüretkar, sanatçı ruhlu, şehvetli kadının asla yok olmasını istemiyorum."

Elindeki fırçayı alıp ağırlığını test ediyor.

"Sence beni resmetmemden hiç sıkılır mısın?" diye soruyor.

"Asla. Senin ilham perin olmak benim için büyük bir zevk."

Fırçayı yere bırakıp odanın diğer ucuna, bana doğru geldi. Kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme yaslayıp derin derin nefes aldı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Addison."

Geri çekildi ve bana muzip bir bakış attı. "Şimdi, konuşmamız gereken bir şey var."

Ses tonundaki değişiklik beni duraksattı. "Evet?"

"Doğum kontrol hapımı bırakmak istiyorum."

Gülümseyerek ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Düğün planlandı ve iki ay sonra olacak. Daha erken denemeye başlayamaz mıyız?"

Ona bakıyorum ve dudağımın kenarını ısıyorum. "Kesinlikle evet."

Onu kucağıma alıp omzuma attım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor gülerek.

"Hemen şimdi başlıyoruz," dedim ona, merdivenlerden yukarı koşarken diğer elimle kalçasına vurarak.

Ana süit, ikinci katın batı tarafının tamamını kaplıyor. Yatak, koyu renk ahşaptan yapılmış, beyaz çarşaflarla ve kale inşa edecek kadar yastıkla dolu devasa bir dört direkli yatak. İki duvarda pencereler var, öğleden sonra ışığı içeri giriyor ve uzakta bahçeler altın renginde parlıyor.

Onu yatağa yatırdım ve gülüyordu.

"Beni bir mağara adamı gibi taşıyamazsın."

"Evet, yapabilirim," diyorum. "İstediğimi yaparım."

"Sessiz ol." Dirseklerinin üzerinde doğrulup beni de yatağa çekti. "Sadece ikimiz, Louis. Sonunda."

Onu yavaşça öpüyorum, tadını çıkarıyorum, bedeninin benimkine nasıl uyduğunu hissediyorum. Şu an zamanımız var. Kapının dışında hiçbir güvenlik görevlisi yok. Düğünden sonrasına kadar uymamız gereken bir program yok. Kimin nerede ve ne zaman olabileceğine dair hiçbir kural yok. Şu an evimizde sadece ikimiz varız ve önümüzde uzanan koca bir ömür var.

Elleri gömleğimin düğmelerine uzandı ve her birini tek tek açtı, her düğmeyi açtığında parmakları tenime değdi. Gömleğimi omuz silkerek yere düşürdüm, sonra da elbisesinin etek ucuna uzandım. Elbiseyi vücudunun üzerinden yukarı doğru ittim ve altında iç çamaşırı sayılmayan beyaz dantelden başka bir şey giymediğini fark ettim.

"Kahretsin, senin benim olmana çok sevindim."

"Ben de," diyor.

Ellerimle göğüslerini kavradım. Başparmaklarım uçları sertleşene kadar meme uçlarının üzerinde gezindi. Nefesi kesildi ve dokunuşuma doğru kıvrıldı.

"Seni asla unutamazdım." diye fısıldadı.

Onu altıma alıp sıkıca tutarken umutsuzca öpüşüyoruz. Mavi-yeşil gözleriyle bana bakıyor, saçları beyaz yastıkların üzerine dağılmış. Vücudunda aşağı doğru öpüşerek ilerliyorum, boynunun kıvrımı ve köprücük kemiğinin çukuru gibi onu inlemeye ve sızlanmaya iten yerlerde duruyorum. Göğüslerinin arasındaki yumuşak deriye geçiyorum, sonra bir meme ucunu çeğiştiriyorum. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirirken hafifçe inliyor.

Aşağıya doğru inip karnını, kalça kemiklerini, uyluklarının iç kısımlarını öpüyorum. Bacakları bana doğru açılıyor ve aralarına yerleşiyorum. Nefesim tenine sıcak bir şekilde değiyor. Dantel sırlıklam olmuş, ona bir öpücük konduruyorum, kumaşın üzerinden tadını alıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Danteli vücudundan çekip dilimi klitorisine sürüyorum. Ağzıma doğru kıpırdanıyor ve ben de onu sabit tutmak için kalçalarını kavrayıp dilimle onu okşuyorum. Onun tadı, nefes nefese inlemeleriyle karışınca beni vahşileştiriyor. İki parmağımı içine sokup kıvırıyorum, ta ki parmakları yorganı kavrayana kadar. Duvarları etrafımda kasılıyor ve uylukları başımın iki yanında titriyor.

"Durma," diye nefes nefese kalır. "Tam orada, Louis. Durma."

Saniyeler sonra, dudaklarında adım varken kendinden geçti, orgazmın etkisiyle tüm vücudu titriyordu. Ona eşlik ettim, sakinleşirken dokunuşlarımı yumuşattım, uyluklarına hafif öpücükler kondurdum.

Sonunda titremesi durduğunda, beni vücuduna doğru çekip sertçe öpüyor, dilimde kendi tadını hissediyor.

"Nişanlınla sevişme zamanı geldi," diyor ağzıma doğru.

"Memnuniyetle." Pantolonumu çıkarıp bacaklarının arasına yerleştim.

Penisimin sıcak girişine baskı yaptığını hissediyorum. Vajinası kaygan ve hazır. İçeri girdiğimde, ikimiz de bu hisle inliyoruz.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Kendimi her zaman çok iyi hissediyorum."

Hareket etmeye başlıyorum, vajinasının her santiminin tadını çıkarmasına izin veriyorum. Bacaklarını belime doluyor ve beni daha derine çekiyor, daha hızlı olmamı istiyor. Altımdaki bedeninin ritmine kendimi kaptırıyorum.

"Daha sert," diye talep ediyor. "Louis, daha fazla."

Bir elimle kalçasını kavrayıp kalçalarımı öne doğru iterek tüm gücümle içine giriyorum. Yatak başlığı duvara çarpıyor ve o çığlık atıyor, tırnakları sırtımı iz bırakacak kadar sertçe tırmalıyor.

"Evet. Aynen öyle."

Etrafımdaki duvarlar yavaş yavaş yıkılmaya başlıyor ve ben dişlerimi sıkarak, ona tutunup bekliyorum.

"Birlikte," diye fısıldıyorum.

O, altımda paramparça oluyor, ikinci kez orgazm olurken bedeni neredeyse çöküyor. Ben de inleyerek onu takip ediyorum ve zevk dalgaları içimde patlarken içine boşalıyorum.

Nefesimiz kesildi.

"Şeydi—" diye başlıyor sözlerine.

"İnanılmaz."

"Hemen taşınmalıyız," diyor gülerek. "Bundan daha fazlasını istiyorum."

"Katılıyorum."

Temizlendikten sonra yanıma kıvrılıyor, başını göğsüme koyuyor. Parmakları kolumda yukarı aşağı kayıyor. Öğleden sonraki ışık akşam altın rengine dönüşmüş, odayı sıcak tonlarla boyuyor.

"Bekleyin," diyor doğrulup otururken. Karşı duvardaki resimleri nihayet görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Metro serisi. Nasıl?"

"Alıcıyı buldum ve reddedemeyeceği bir teklif yaptım," diye itiraf ediyorum.

"Louis," diyor.

"Onlara sahip olmak zorundaydım, Addison. O resimler hayatımı değiştirdi."

"Benimkini de değiştirdiler." Çenesini göğsüme yaslayıp bana baktı. Gülümsedi ve bu gülümseme, belanın habercisiydi, beni

olduğumdan daha fazlası olmaya cesaretlendiren bir gülümsemeydi.
"Kazandık."

"Evet, kesinlikle yaptık." Başparmağımla yanağını okşadım. "Bana aşkın uğruna savaşmaya değer olduğunu öğrettin."

"Bana aşkın var olduğunu öğrettin." Beni öpüyor ve bu öpücük, buraya gelene kadar yaşadığımız her şeyin izlerini taşıyor.

Sonunda ayrıldığımızda oda loştu ve pencerenin dışında ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı. Yumuşak battaniyeleri belimize kadar çekip yastıklara yaslandık.

"Seni böyle resmetmek istiyorum. Yatakta yarı çıplak." Parmaklarını karnımda gezdiriyor. "Özel koleksiyonum için."

Onu kendime daha da yaklaştırp dudaklarını öptüm. Solgun güneş ışığı parmağındaki pırlantaya vurarak beyaz çarşafların üzerinde minik gökkuşakları oluşturdu.

"Sence çocuklarımız nasıl görünecek?" diye soruyor.

"Güzel bir bela," diyorum. "Tıpkı anneleri gibi."

Göğsüme yaslanarak gülümsedi. "Senden böyle bir şey duymak çok komik, *tam bir drama kralı*."

Bu beni güldürüyor. Onu kucağıma alıp günün geceye dönüşmesini izliyorum ve hayatımda ilk defa bundan sonra ne olacağından korkmuyorum.

SON SÖZ

DELPHINE

BİR AY SONRA

Saray haftalardır karmakarışık bir halde. Düğün organizatörleri kuzey kanadını ele geçirmiş durumda. Ana oturma odasının her yüzeyi kumaş örnekleriyle kaplı. Annemin kırk beş dakika boyunca fildişi ile şampanya rengi arasındaki farkları tartışmasını izledim. Bana ikisi de aynı görünüyordu.

Koridorda Louis'nin odasına doğru ilerlerken, kucağında çiçek aranjmanları taşıyan bir kadından sıyrılıp, takım elbise seçenekleriyle dolu bir askıyı iten bir adamla neredeyse çarpışıyordum. Kraliyet düğününe bir ay kaldı, ama buradaki paniğe bakılırsa sanki yarın olacakmış gibi.

Yanlış anlamayın; şikayetçi değilim. Böyle yoğun zamanlarda kimse bana dikkat etmiyor ve ben de daha çok şeyden sıyrılabilirim.

Louis'i çalışma odasında, elinde bir kadeh viskiyle pencerenin önünde dururken buldum. Bahçeleri izliyordu; Addison da annemle birlikte yürüyordu. Kol kola yürüyorlardı, bu hâlâ gerçeküstü geliyordu. İki ay önce annem onu saraydan zorla çıkarmış ve Montclair'e girmesini yasaklatmıştı. Şimdi ise gerçekten arkadaş oldular ve çok iyi anlaşıyorlar.

"Görünüşe göre herkes Addison'a aşık," dedim kapıdan.

Louis beni görünce dönüp gülümsedi. "Her konuda sürekli tartışıyorlar ama bundan keyif alıyorlar."

"Geri adım atmayı reddeden iki inatçı kadın. Aralarında neden bir çatışma olabileceğini anlayamıyorum."

Gölüyor ve bar arabasına doğru gidip sormadan bana bir kadeh şarap dolduruyor. Ne içtiğimi biliyor çünkü gençlik yıllarımda mahzenden gizlice şişeler çalarken beni defalarca yakalamıştı. Beni asla ele vermedi.

"Aklında ne var?" diye soruyor, bardağı bana uzatırken.

"Düğün planlamasından, gelinlik provalarından, davetli listesi tartışmalarından ve oturma düzeni dramasından kaçıyorum." Şaraptan uzun bir yudum alıyorum. "Annem bu sabah beni peçete tartışmasına dahil etmeye çalıştı. Peçeteler mi, Louis? On yedi seçenek var. Umurumda değil."

"Sadece on yedi mi? Son konuştuğumuzdan beri sayıyı azaltmış olmalı. Elliden fazla kişi vardı."

İnleyerek şöminenin yanındaki deri koltuğa çöktüm ve bacaklarımı altına doğru kıvrıdım.

Bu çalışma odası saraydaki en sevdiğim oda olmuştur her zaman. Eski kitap ve deri kokusuyla, on yıllardır kimse sigara içmese de, büyükbabamızın pipo tütününün hafif kokusu da hissediliyor. Gençken, babam çalışırken burada saklanırdım. Erotik kitaplar okur ve kesinlikle duymamam gereken konuşmaları dinlerdim.

Aile sırlarının çoğunu bu şekilde öğrendim. Resmi kanallar aracılığıyla değil, sessizce gözlemleyerek. Kardeşimden çok daha küçük olduğum ve çoğu insanın ona odaklandığı için odada olduğumu neredeyse herkes unuttu.

"Babam nasıl?" diye soruyorum.

"Güzel. Doktorlar geçen hafta resmi olarak iyileştiğini doğruladılar." Louis karşımda oturan sandalyeye yerleşti ve gülümsedi. "İyileşecek."

"Onu ikna edebildiğinize sevindim," diyorum.

"Ben yapmadım. Addison yaptı."

"New York'taki o galeride bana katıldığınız için minnettarım. Arabada bekleyseydiniz hayatın ne kadar farklı olacağını düşünüyorum. Fırsat çok azdı ve neredeyse kaçırılacaktı."

"Tasadüf," diyor Louis. Aralarında olanları açıklamamanın tek yolu bu. "Yani, hâlâ ispiyonculuk yapıp babama her şeyi anlatıyor

musun?"

Gözlerimi devirdim. "Ona her şeyi anlatmadım. Doğru soruları sordu ve yalan söyleyemezdin."

Ve her zaman yaptığı şeyi yaptı. İzledi ve bekledi, Louis'nin kendi savaşlarını vermesine izin verdi.

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," dedim sonunda, şarabın geri kalanını da sertçe ağzıma bırakarak.

Louis kaşını kaldırdı. "Ciddi bir durum gibi görünüyor."

"Hayır, aslında değil." Bardağımı yere bıraktım ve daha dik oturdum. "Kraliyet görevleri için burada bulunmam gerekmeden önce bir süreliğine New York'a taşınmak istiyorum."

Aramızda uzun bir sessizlik var. Louis şaşırmış ya da endişeli görünmüyor. Son birkaç aydır geliştirdiği, onu olduğundan daha büyük gösteren o yoğun bakışıyla beni inceliyor.

"Ne zaman?" diye soruyor.

"Tatillerden sonra."

"Ne kadar süreliğine?"

"Bir yıl, belki daha az, belki daha fazla." Derin bir nefes alıyorum. "Uzaklaşmak ve gözlerden uzak kalmak istiyorum. Bir blog açmayı düşünüyorum. Belki de New York'ta gizli bir prenses olarak yaşamakla ilgili içerikler üretirim. Ama '*gizlenen prenses*' diye bağırان bir şey değil, sadece olayları çözmeye çalışmam ve objektifimden belgelemem." Gömleğimin kolundaki gevşek bir ipliği çeğiştiriyorum.

"Şu an herkes mutlu. Sen ve Addison bu muhteşem kraliyet düğününü planlıyorsunuz. Babam iyileşti. Annem düğünle o kadar meşgul ki benim ne yaptığımı neredeyse hiç fark etmiyor. Doğru zaman gibi geliyor."

Louis öne eğilip sırttı. "Burada mutlu değil misin?" diye sordu.

"Benim de öyle, ama herkesin kendine ait bir şeyi var," diyorum. "Senin Addison'ın, tacın, önünde planlanmış tüm hayatın var. Annemin davaları ve komiteleri var. Babamın iyileşme süreci, mirası, gücü var. Ve benim de..." Sözüüm yarım kalıyor çünkü gerçek şu ki, neye sahip olduğumu bilmiyorum. Bütün hayatımı yedek plan, sürpriz kart, kontrol edilemeyen prenses olarak geçirdim. Ama aslında ne istediğimi asla çözemedim. Omuz silkiyorum. "İşte sorun bu. Hiçbir şeyim yok."

"Kendini bulmaya gitmelisin," diyor Louis.

"Beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışmayacaksın, değil mi?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki? New York'u çok seviyorum. Dünyada yaşamak isteyeceğim ikinci yer orası."

"Ancak-"

"Delphine," diye sözümü kesti, sesi yumuşaktı, "tüm hayatını sorun çıkaran asi prenses olarak geçirdin." Başını salladı. "Bu duvarların dışında kim olduğunu anlamam gerekiyor. Bu kaçmak değil. Bu büyümek."

Gözlerimi kırpıyorum çünkü duygularım yüzeyin altında kaynamaya başlıyor.

"Babamdan izin istemem gerekecek," diyorum. "Gerginim."

"Evet diyecek."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum. Ama neden bir sorun çıkaracağını da anlamıyorum." Louis gülümsüyor. "Geçen hafta bana ne kadar huzursuz olduğunu görebildiğini söyledi. Babam kraliyet görevlerini üstlenmeden önce bir yıl yurt dışında geçirmişti. Senin de böyle bir yıl geçirmene izin vermekte hiçbir sorun yaşamaz."

Kapı açıldı ve Addison içeri girdi; saçları bahçe yolundan rüzgarla dağılmıştı. Bizi görünce durdu ve merakla Louis ile bana baktı.

"Sözünüzü mü kesiyorum? Geri dönebilirim," diyor.

"Hayır, hayır. Lütfen bize katılın."

Louis, "Delphine New York'a taşınmak istiyor," diyor.

Addison'ın yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Düğün ve tatillerden sonra," diye açıklıyorum. " *Yeni yıl, yeni ben* enerjisi."

Odayı geçip Louis'nin koltuğunun koluna oturuyor; eli omzuna dokunuyor. "Benim loft dairemde yaşayabilirsin. Eşyalı ve boş duruyor. Bolca alan, harika ışık, çok geniş."

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak mekanınız paparazziler tarafından biliniyor. Oradayken dikkat çekmemeye çalışırken bu pek de ideal bir durum değil."

Addison başını salladı. "Haklısın. Orada seni çok kolay fark ederlerdi."

"Hemen gidip babama sormalısın. Bugün keyfi yerinde," diyor Louis.

"Gerçekten mi?" Ayağa kalkıyorum. "Cesaretimi kaybetmeden önce yapmalıyım."

"Çalışma odasında," diyor Addison. "Bütün öğleden sonra oradaydı, okuyormuş gibi yaparken aslında pencereden dışarı bakıyordu."

"Bu onun düşünme pozisyonu," diyor Louis ona.

Gözlerimi deviriyorum ama kapıya doğru ilerlerken kalbim gümbür gümbür atıyor. İşte bu. Haftalardır kafamda prova ettiğim konuşma. Montclair Prensesi Delphine olmaktan başka biri olma izni isteyeceğim an.

"Delphine," diyor Louis.

Arkamı döndüm. Kardeşim beni gururla izliyor.

"Mutluluğun her zaman benim desteğim altında," diyor. "İçeride ne olursa olsun, ne derse desin, arkadayım. Eğlenmeni ve kim olduğunu keşfetmeni istiyorum. Ama bana söz ver, sonunda geri döneceksin."

"Elbette yapacağım."

"Ciddi söylüyorum. Burada yerine getirmeniz gereken görevleriniz, sonsuza kadar bekleyemeyecek sorumluluklarınız var."

Beni kucaklıyor. Louis beni sıkıca tutuyor ve ben de izin veriyorum çünkü ikimiz de her şeyin değişmekte olduğunu biliyoruz.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne dediğini bana bildir," diyor ve ben de bildireceğime söz veriyorum.

Çalışma odasından sessizce çıkıp sarayın diğer tarafına doğru ilerliyorum. Hiç tanımadığım insanların portrelerinin yanından geçiyorum. Birçoğu bu duvarların içinde yaşadı ve öldü, ötesinde ne olduğunu asla bilmeden. Bu ben olamam. Olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Babamın çalışma odasının kapısı aralık, ben de dışarıda durup aralıktan onu izliyorum. Pencerenin yanında oturuyor, kucağında açık bir kitap var ama hâlâ bahçelere odaklanmış. Yanaklarında renk var ve bakışlarında, tedavilerin en kötü döneminde eksik olan bir berraklık var.

Kapı çerçevesine hafifçe vuruyorum.

"Delphine." Beni görünce gülümsüyor. Bu gülümseme, hâlâ onun küçük kızı olduğumu hissetmemi sağlıyor. "Bugün seni görebilecek miyim diye merak ediyordum."

"Öyle mi? Sana kraliyet *çayını* vermeyeceğimden mi korktun?"

"Bu sarayda senin olup olmamandan bağımsız olarak olup biten her şeyi biliyorum." Kitabını kapatıp kenara koydu. "Ama seni gördüğüme sevindim. Gel. Yanıma otur."

Yanındaki sandalyeye geçip otururken bacaklarımı vücudumun altına doğru kıvrıyorum. Öğleden sonraki ışık alacakaranlığa dönüşürken şöminede çıtırtılar duyuluyor.

"Aklında ne var?" diye soruyor baba.

"Resmi olarak bir yıllık izin talebinde bulunmak istiyorum. New York'a taşınmak istiyorum."

"Taşınmak mı? Mesele bu mu?" Baba gülümsüyor. "Nerede yaşayacaksın?"

"Henüz emin değilim. Ama tatillerden sonra takma adlarımdan birini kullanmak istiyorum."

Gözleri beni inceliyor. "Peki, ne yapacaksın?"

"Hayatımı internette anonim olarak paylaşmayı düşündüm. Hayatımı yaşamak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Kim olduğumu anlamak istiyorum." Gözlerim yanıyor ve bu sefer gözyaşlarımı durdurmaya çalışmıyorum. "Neden duygusallaştığımı bilmiyorum. Bir yandan da senden ayrılmak istemiyorum. Her şeyden sonra değil. Sen—"

"Delphine, hiçbir yere gitmiyorum." Sesi kararlıydı. "Tanrı izin verirse, daha çok ömrüm var ve bunu çocuklarımdan mutlu olmalarını sağlayacak hayatlar kurmalarını izleyerek geçirmeyi düşünüyorum." Bana, küçükken ve gök gürültülü fırtınalardan korktuğum zamanlardaki gibi gülümsedi. "New York'a git. Lütfen, skandal olmasın, özellikle Louis ve Addison ile hâlâ üzerinde çalıştığımız temizlikten sonra. Bir ömür boyu yetecek kadar dedikodu ve drama oldu zaten."

Gözlerimden yaşlar süzülerek gülüyorum. "Teşekkür ederim, baba."

Babam sandalyesine yaslandı ve bana her zaman çok şey gören o anlamlı bakışını attı. "İçinde ateş var, Delphine. Bunu çocukluğundan beri görüyorum, kuralları, beklentileri ve sana kim olman gerektiğini söylemeye çalışan herkesi yakıp kül ediyorsun. Henüz uğruna savaşmaya değer bir şey bulamadın."

"Ya hiç yapmazsam?"

"Gideceksin." Bunu öyle bir kesinlikle söylüyor ki neredeyse ona inanıyorum. "Belediye meclisine bir süre uzaklaşmayı planladığımı bildireceğim. Ve eve dönmeye hazır olduğunda, biz burada olacağız."

Ona doğru eğilip sarılıyorum, doğduğumdan beri kullandığı o tanıdık çam ağacı kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. Beni sıkıca kucaklıyor ve ben de kendimi ona bırakıyorum çünkü bunu bir daha ne zaman yaşayacağımı bilmiyorum. Ocak ayı sonsuza dek uzakta gibi geliyor ama aynı zamanda yarın gibi de.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum, küçük kızım." Başımın tepesini öpüyor. "Şimdi, annene kendin söylemene izin vereceğim."

"Çok teşekkür ederim. Bana bir iyilik yapıp ona haber vereceğinizi düşündüm," diyerek geri çekildim ve gözlerimi sildim.

Bu kadar duygusal olduğuma kendimden gülmeden edemiyorum. Her durumda soğukkanlılığımı korumak için eğitildim, ama bildiğim tek evi terk etmeye hiçbir şey beni hazırlamadı.

Gülümseyerek ayakta duruyorum. "Buna izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Fikrimi değiştirmeden ve seni bir kuleye kilitlemeden önce gitsen iyi olur."

Koridora doğru sessizce ilerlerken ve kapıyı arkamdan kapatırken hâlâ gülüyorum.

Odama döndüğümde, dizüstü bilgisayarımı çıkarıp üç gündür baktığım ilanı açıyorum.

Haftalarca mükemmel yeri ararken hayallere daldım. Para sorun değil. Miras fonuma erişimim var ve babam her zaman cömert olmuştur. Karşılaştığım sorun, gerçekten ortadan kaybolabileceğim bir yer bulmak. Manhattan'daki lüks binaların çoğu, yazlarını Monaco'da, kışlarını St. Barts'ta geçiren insanlarla dolu. Bu

mahallelerde olmak beni otomatik olarak ele verir çünkü bir bakışta tanınırım.

Bu ilana en az on beş farklı kez geri döndüm ve her bir fotoğrafı inceledim. West Village kartpostal gibi mükemmel ve bu ev, koyu tuğlaları ve merdivenleriyle bana *Sex and the City'deki* Carrie Bradshaw'ın evini hatırlatıyor. Hayalini kurduğum her şey burada. Elit semtlerden yeterince uzakta olduğu için sokakta yürürken kimse bana dönüp bakmayacak. Araştırmamı yaptım ve kiracılar genç profesyoneller, yüksek lisans öğrencileri ve sanatçılar. Benim hayatımla ilgilenmeye vakitleri olmayan, kendi hayatlarıyla meşgul insanlar.

Sorun şu ki, burası tek başıma yaşayabileceğim bir yer değil, oda arkadaşımınla birlikte yaşayacağım bir yer.

Burası yakın zamanda yenilenmiş. Yüksek tavanları, açık planlı bir düzeni, mermer tezgahlı ve üst düzey cihazlarla donatılmış geniş bir mutfak var. Çevredeki mahalleye bakan manzaralı özel bir terası ve çatı katına çıkan spiral bir merdiveni bulunuyor. Muhteşem bir yer, servet değerinde olması gereken türden, ancak odanın fiyatı şaşırtıcı derecede uygun, bu da beni şüphelendiriyor.

Böylesine lüks bir çatı katı dairesine sahip birinin neden oda arkadaşına ihtiyacı olsun ki?

İlanda fazla bilgi yok, ancak bir telefon numarası mevcut.

Numaraya uzun süre bakıyorum, sonra ABD numaralı telefonumu çıkarıyorum. Fransız aksanını bırakıp en iyi Amerikan aksanımı takınıyorum.

Üçüncü çalışta bir adam telefonu açıyor.

"Öyle mi?" Ses kalın ve açıkça sinirli geliyor.

"Merhaba. Oda ilanı ile ilgili arıyorum."

"Doğru." Arka planda kağıtların hışırtısını duyuyorum, sanki benimle konuşurken başka bir şeyle uğraşıyor gibi. "Reklamı gördün mü?"

"Evet, yaptım. Karar vermeden önce yeri gezmek istiyorum."

"Ocak ayına kadar hazır olmayacak. Mevcut kiracı da tatillerden sonra çıkacak," diyor. "Uygun bir zaman değil."

"Ocak ayı bana uygun. Ama yine de önce görmek isterim."

Dünya açlığını çözmesini istemişim gibi uzun bir iç çekiyor. "İş için çok seyahat ediyorum. O zamana kadar şehre dönmeyeceğim." Klavyenin tıklama sesleriyle birlikte bir o yana bir bu yana koşuşturma daha duyuluyor. "27 Aralık'ta görüşebiliriz. En erken o. Kabul et ya da etme."

Karşı bir şey söylemeden kendimi zor tutuyorum. "Pekala."

Boğazını temizledi. "Aslında, durun bir dakika. Şunu da belirtmeliyim ki, aslında kadın bir oda arkadaşı aramıyorum, bu yüzden 27 Aralık'tan önce birini bulursam, önce ona kiralayacağım."

Telefonun başına gözlerini kırıştırarak baktım çünkü hayatımda bu kadar kibirli birini hiç görmemiştim. "Affedersiniz?"

"Bu kişisel bir şey değil."

"Kişiselmiş gibi geliyor." Söylemek istediklerimin geri kalanını söylememek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Öyle değil." Sesi ifadesiz, sanki bunu daha önce de açıklamış ve sıkıcı bulmuş gibi. "Karma cinsiyetli yaşam durumları karmaşık hale gelebilir."

"Bu *inanılmaz derecede* cinsiyetçi."

"Evet, ama henüz benimle tanışmadınız."

Şimdi daha dik oturuyorum, telefonu sıkıca tutuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kadınların sıklıkla yanlış anlamalara kapılıp bana aşık olmaları anlamına geliyor. Bu yüzden, eğer benimle aynı odayı paylaşacak bir erkek bulabilseydim, koymam gerekmeyecek ek kurallar koymam gerekecek."

İçimden bir ah çekip neredeyse aramayı sonlandıracaktım ki, sonra ekrana bir göz attım.

"Ne sıklıkla seyahat ediyorsunuz?"

"Duruma bağlı," diyor. Sesi şimdi daha sert. "Bakın, hoş sohbetlere ayıracak vaktim yok. İşe geri dönmem gerekiyor."

"Pekala. Sanırım *kiralamadıysanız* bana haber vereceksiniz, değil mi?" Sözler, engelleyemeden ağızından dökülüyor.

"Bir ay sonra sana mesaj atmamı ister misin?" diye soruyor.

"Evet. Bu iyi olur," diyorum. "Neden bu kadar çok ev arkadaşına ihtiyacın var?"

"Seyahat ederken odamı boş bırakmayı tercih etmiyorum. Bu yüzden, çok fazla seyahat etmeyi planlıyorsanız, o odayı alamayacaksınız."

"Lanet olsun, sen benim anne babamdan bile betersin."

Onun tarafından sessizlik. Ardından, belki de bir kahkaha olan kısa bir nefes veriş.

"Vaktimi boşa harcama, evlat."

"Çocuk mu? Ben yirmi altı yaşındayım. Ben çocuk değilim."

Telefon hattı kesildi ve kalbim gümbür gümbür atarken elimdeki telefona bakakaldım.

Kaba, kibirli ve umursamaz biri. Bir insanda tahammül edemediğim her şeye sahip, ama Louis'den bir iyilik istemek zorunda kalsam bile kesinlikle onunla oda arkadaşı olacağım.

Ocak ayında New York'ta olacağım ve görünüşe göre kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olan bir adamla o çatı katı dairesinde yaşayacağım.

Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ama bu beni korkutmuyor.

Bu beni *çok heyecanlandırıyor* .

**Delphine'in aşk hikayesine yepyeni Milyarder Anlaşması
serisinde devam edin! 🎉**

EV ARKADAŞI DÜZENLEMESİ

<https://books2read.com/theroommatearrangement>

Prens Louis ve Addison'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

**Onların yer aldığı özel bir bonus sahneyi buradan
indirebilirsiniz: <https://bit.ly/theroyalsituation-bonus>**

WANT MORE LYRA?

The Billionaire Situation

The Wife Situation
The Friend Situation
The Boss Situation
The Bodyguard Situation
The Hookup Situation
The Hockey Situation
The Royal Situation

Valentine Texas

Bless Your Heart
Spill the Sweet Tea
Butter My Biscuit
Smooth as Whiskey
Fixing to be Mine
Hold Your Horses
You Can Call Me Honey

Very Merry

A Very Merry Mistake
A Very Merry Nanny
A Very Merry Enemy

Seasonal Swoon

Flirty Fall Fling
Candy Cane Crush
...and one more book

Stand Alones

(Interconnects with the Billionaire Situation series)
Fall I Want

Each book can be read as a standalone, but for the full Lyra Parish experience, start with book 1 of the series, as they do interconnect.

İLETİŞİMİ KOPARMAMAK

Lyra Parish ile ilgili her şeyden haberdar olmak ister misiniz? Bültenine abone olun! Kapak tanıtımlarına, ipuçlarına ve hediyelere özel erişim elde edeceksiniz.

lyraparish.com/bülten

Sosyal medyada arkadaş olalım:

TikTok ❤️ Instagram ❤️ Facebook

@lyraparish her yerde

Lyra Parish'teki buluşma yerini mi arıyorsunuz?

Lyra Parish'in Facebook'taki Okuyucu Salonuna katılın:

<https://bit.ly/lyrareadergroup>

TEŞEKKÜRLER

Bu seriye başlarken bana son teşekkür yazısını gözlerim yaşlarla dolu ve yüzümde aptalca bir sırıtışla yazacağımı söyleseydiniz, mantıklı derdim. Gerçekten bittiğine inanamıyorum.

Kitap üstüne kitap okuyup takip ettiğiniz, arkadaşlarınıza tavsiye ettiğiniz, yorum bıraktığınız ve beni duygulandıran mesajlar gönderdiğiniz için okuyucularıma teşekkür ederim. Bu seriyi bitirmek buruk bir duygu çünkü bu dünyayı ve bu karakterleri çok seviyorum. Tüm hayatımı değiştirdi. Desteğiniz benim için her şey demektir. Bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu kitabın parlamasını sağlayan ekibime teşekkür ederim.

Editörüm Jovana Shirley'e. Sana çok minnettarım.

Metnimin son kontrolünü yapan düzeltmenim Marla Esposito'ya teşekkür ederim. Programlarımızın her zaman nasıl uyduğuna bayılıyorum. Bu harika!

Bu serideki her kitaba değerlendirilmeye değer bir kapak tasarımı kazandıran Bookinit! Designs'a teşekkürler!

Yazarlık arkadaşlarıma beni motive ettikleri ve sorumluluk bilincimi korudukları için teşekkür ederim. Başarılarımı kutladınız, beni zor durumdan kurtardınız ve bu kariyerin o kadar yalnız hissettirmemesini sağladınız. Sizin gibi insanlara sahip olduğum için çok şanslıyım.

Eşime, kurgusal dünyalar ve önemsiz şeyler hakkında konuşmalarımı dinlediği ve bir kere bile şikayet etmediği için çok teşekkür ederim. Sen benim en sevdiğim aşk hikayesisin.

Ve eğer bunu şu anda okuyorsanız: teşekkür ederim. *Milyarder Durumları* Serisi resmen sona erdi, ama ben henüz işi bitirmedim. *Milyarder Anlaşmaları* Serisi geliyor ve yeni karakter kadrosuyla tanışmanız için sabırsızlanıyorum. Merak etmeyin, eski

milyarderlerinizi de etrafta göreceksiniz. Konuk oyuncu olarak yer almalarını çok seviyorum. 😊

LYRA KİLİSESİ HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı ateşli romantik hikayeler yazmaya takıntılı, umutsuzca romantik biridir. Kurgusal dünyalara dalmadığı zamanlarda, kocasıyla birlikte karavan hayatı yaşıyormuş gibi davranırken ve balkabağıyla selfie çekerken bulunabilir. Lyra buzlu kahveye, memlere, samimi insanlara ve hayatının tadını çıkarmaya bayılıyor. Kendisi The Seymour Agency'den Lesley Sabga tarafından temsil edilmektedir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM